

မင်းသားမင်းမိတ်

မင်းသားမင်းမိတ်

မင်းသားမင်းမိတ်

BURMESE
CLASSIC
1988

QUEEN OF DAWN by SIR RIDER HAGGARD

မင်းသားမင်းမိတ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများ အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသာယာညီဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဓာတ်မိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

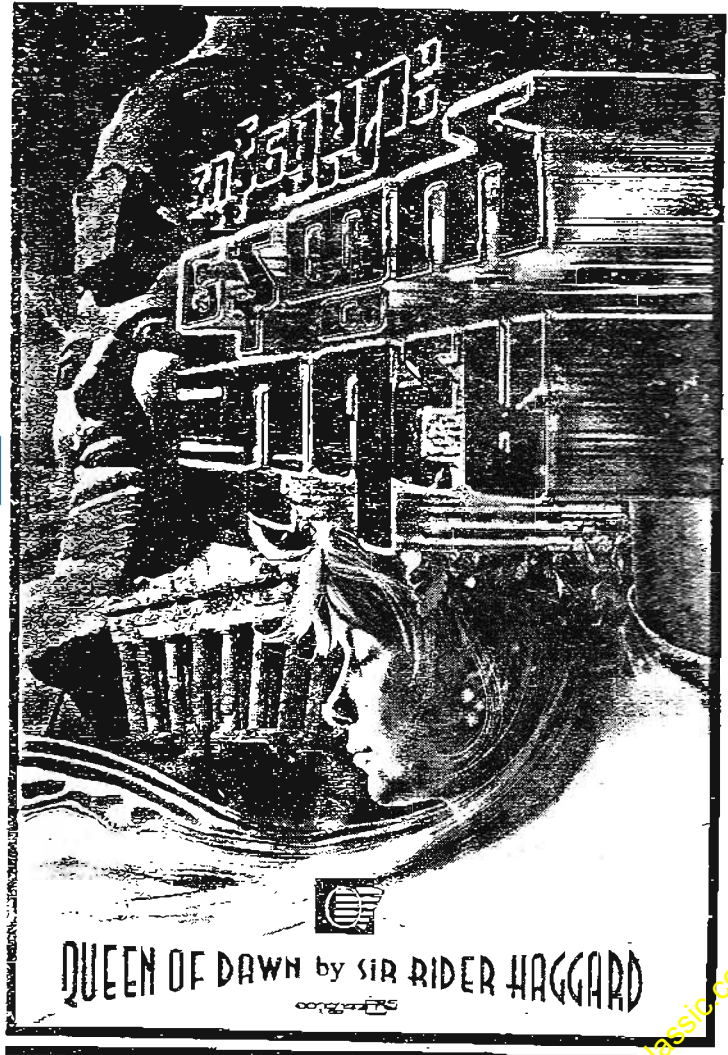
- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည်မြင့်မားရေး

BURMESE CLASSIC

Quality Publishing House

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၃၀၀၆၀၅
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၂၀၀၆၀၆

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်	၃၉၁	ပြုမပြုမအုပ်စု
နှစ်မအကြိမ်	၃၉၆	မှတ်တမ်း
တတိယအကြိမ်	၃၉၇	အသေးစား

စတုတ္ထအကြိမ် - (၂၀၀၆၊ အောက်တိုဘာလ)
အုပ်စု - (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံး - ဇေယျာ
ကွန်ပျူတာစာပီ - Quality
အတွင်းဖလင် - Quality

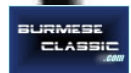
ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းနော်တင်(ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၅၈၀၁)
အမှတ် ၁၂၀၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း(မြ) (၀၃၉၀၆)၊
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ - ကျပ်

အိဂျစ်ပြည်ကြီးကား စစ်မီးကြောင့် နှစ်ခြမ်းကွဲခဲ့၏။ မြောက်ဘက်ပိုင်းမှာ
'မန်းဖစ်' မြို့၊ 'တန်နစ်' မြို့နှင့် ပင်လယ်တွင်းသို့ နိုင်းမြစ် ဖြာထွက်စီးဆင်းရာ
မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသအားလုံးတွင် နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသားတို့၏ အဆက်
အနွယ်များသည် ရှေးအခါကပင် တိုင်းပြည်အတွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာ
ဘုရားတန်ဆောင်း၊ ဝူ၊ ကျောင်း၊ ပြဿဒ်များကို ဖျက်ဆီးကြပြီးနောက် ပြည်တွင်း
မှ အဆီအနှစ်တို့ကို စုပ်ယူပြီးလျှင် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ကြကုန်၏။ တောင်ဘက်ပိုင်းသို့
'သီပီ' မြို့တွင်ကား ရှေးဖာရိုဘုရင်များ၏ အဆက်အနွယ်များသည် ဖြတ်လှ
ထဲကာ အုပ်စိုး၍ နေရရှာ၏။ သို့စဉ်လျက် ရဲဖန်ရဲခါ မြောက်ပိုင်းတွင် အုပ်ချုပ်
လျက်ရှိသော သိုးထိန်းဘုရင်များခေါ် ကြမ်းတမ်းခက်ထန် သည့် 'ဆီကော်တစ်
သို့မဟုတ် ဗီဒူဝင်' ဘုရင်များအား တိုင်းပြည်မှ မောင်းထုတ်ရန် ကြိုးစားကြ
သေး၏။ သို့သော် အင်အား နည်းပါးလွန်းရကား အောင်မြင်ရန် စေးစွ၊ အရေး
နိမ့်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။

'နီဖရာ' မင်းသမီးကလေးမှာ သီပီဘုရင် 'ခေပါရာ' နှင့် မိဖုရားကြီး
'ရီမာ' တို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးတော်ကလေး ဖြစ်၏။ ရီမာမိဖုရားကြီး၏
ခမည်းတော် ဗေပီလုံပြည်ရှင်ဘုရင်ကြီးသည် သိုးထိုးများ၏ ရန်မှ ကာကွယ်ရန်
နှင့် မိမိ၏ အင်အားကို ဖြည့်တင်းရန် သမီးတော်အား ခေပါရာနှင့် ထိန်းမြှားထား
ခဲ့ရာ၊ နီဖရာ မင်းသမီးလေးအား ဖွားမြင်ပြီးနောက်၊ မကြာမီပင် 'ခေပါရာ' ဘုရင်

ကြီးသည် ရထတ်သမျှသော စစ်သည်တော်အင်အားကို စုရုံးကာ နိုင်းမြစ်ကြီးကို စုန်ဆင်းစစ်ထွက်ခဲ့၏။ သိုးထိန်းတို့ကား 'မန်းဖစ်' နှင့် 'တန်နစ်' မြို့မှ သူ့အား ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရာ စစ်ပွဲတွင် ခေပါရာကျဆုံးလေသည်။ သူ၏ စစ်တပ်များမှာ အရေးနိမ့်ခဲ့သော်လည်း ရန်သူ အမြောက်အများကိုကား သုတ်သင်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သေး၏။ သို့နှင့် သိုးထိန်းတို့၏ စစ်ဗိုလ်မှူးသည် သီဗီမြို့သို့ ဆက်လက်ချီတတ်ရန်အကြံကို လက်လျှော့ကာ၊ ကျန်ရှိသမျှ လူအင်အားကို ပြန်လည်စုရုံး၍ တပ်ခေါက်ပြန်သွားကြကုန်၏။ သိုးထိန်းဘုရင် 'အပက်ပီ' သည် ဤသို့အောင်ပွဲရခဲ့သဖြင့်၊ အီဂျစ်တစ်ပြည်လုံး၏ ဘုရင် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ခေပါရာဘုရင်ကြီး၏ ကျန်နေသေးသော အချို့မှူးကြီးမတ်ကြီးများသည်လည်း သိုးထိန်းဘုရင် အပက်ပီထံ ဝင်ရောက် အညံ့ခံကြကုန်၏။

သိုးထိန်းတို့လည်း စစ်ကို ငြိမ်းလျာကြပြီ ဖြစ်၍ စစ်ရှုံးသော အီဂျစ်တို့အပေါ်တွင် ပြင်းထန်စွာ နှိပ်ကွပ်ခြင်း မပြု၊ အခွန်အတုတ်များလည်း အဆတောန် တောင်းခံခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့၏ ရှေးအယူဝါဒများကိုလည်း ထွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ခွင့် ပြုခဲ့လေသည်။

သီဗီမြို့သူမြို့သားများထံမှ စစ်နိုင်ဘုရင် အပက်ပီတောင်းဆိုသော အချက်တစ်ချက်ရှိ၏။ ထိုအချက်မှာ ကျဆုံးသွားရှာသော ခေပါရာဘုရင်ကြီး၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိဖုရား ရီမာ နှင့် နန်းညွန့်နန်းလျာ နီဖရာ မင်းသမီးကလေးဖြစ်၏။ သို့နှင့် ရီမာ မိဖုရားသည် သမီးတော် လူမမယ် နီဖရာမင်းသမီးလေးနှင့်အတူ ထွက်ပြေးပုန်းအောင်းနေရရှာသည်။

မင်းသမီးကလေးအား ဖွားမြင်သောညတွင် အထိမ်းတော်ဖြစ်သူ 'ခေမာ' က ဟာသာနှင့် အိုက်ဆစ်နတ်သမီးနှစ်ပါးတို့ ကိုယ်ထင်ပြကာ မင်းသမီးကလေးအား နမ်းစွပ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည် ဆို၏။ မိဖုရားကြီးတို့ယ်တိုင်လည်း မြင်ရရုံမက၊ သူ့မှာ ဒုက္ခအမျိုးစုံနှင့် တွေ့ကြုံရမည် ဖြစ်သော်လည်း၊ မင်းသမီးကလေးသည် နှစ်ခြမ်းကွဲ၍နေသော အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို ပြန်လည်စုစည်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထိုည၌ပင် အိပ်မက်မြင်မက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ဤအကြောင်းစုံကို ခေပါရာဘုရင်ကြီးအား လျှောက်ထားရာ၊ စစ်ထွက်မည် ဆဲဆဲရှိနေသော ဘုရင်ကြီးသည် မိဖုရားအား နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြားရှာ၏။ သို့စေကာမူ အိပ်မက်အကြောင်းကို ဟာသာနှင့် အိုက်ဆစ်နတ်ကွန်းများရှိ ဘုန်းတော်ကြီးများအား တစ်လုံးမကျန် လျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုးမှာ မကြုံစဖူး ထူးကဲသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးများထံ ရီမာမိဖုရားကြီး၏ အိပ်မက်နှင့်တကွ၊ ခေမာ ခေပါမြင်ရပုံတို့ကို အလွှာ ၃ ဆောင် ရေးသားပြီးလျှင်၊ တစ်စောင်ကို မင်းသမီးလေး နီဖရာအတွက် သိမ်း

ဆည်းထားရန် ရီမာ မိဖုရားကြီးအား ပေးအပ်၍ ကျန်အလွှာတစ်ခုစီကို ဟာသာနှင့် အိုက်ဆစ် နတ်ကွန်းများတွင် လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်၏။

စစ်ပွဲတွင် ခေပါရာဘုရင်ကြီး ကျဆုံးကြောင်း ကြားရသောအခါ ရီမာသည် မိမိခံစားရသည့် ဒုက္ခတို့ကို အိပ်မက်ထဲတွင် ကြိုတင် သိမြင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ များစွာ ပူဆွေးခြင်းမဖြစ်လှဘဲ "ကျွန်ုပ်၏ ကြင်ယာတော် အသေဆိုး သေရသကဲ့သို့ နန်းလုဘုရင်လည်း အသေဆိုး သေရလိမ့်မည်" ဟုသာ ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ အပက်ပီ ဘုရင်ကြီးသည် များစွာ ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗေဗီလုံလူမျိုးများမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကျွမ်းကျင်ဆုံး မှော်ဆရာကြီးများ ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဤသို့ဖြင့် အပက်ပီ ဘုရင်ကြီးသည် အီဂျစ်နှင့် ဗေဗီလုံနိုင်ငံတို့ အညီအညွတ်ဖြစ်က နိုင်းမြစ်ဝတွင် အုပ်စိုးသော မိမိတို့ သိုးထိန်းဘုရင်တို့မှာ အခက်ကြုံကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း မှူးမတ်များနှင့် တိုင်ပင်၏။ ထိုအခါ မှူးမတ်ချုပ်ကြီးက ဤသို့ဆိုလျှင် ခေပါရာဘုရင်နှင့် ဗေဗီလုံ မင်းသမီးတို့မှ မွေးဖွားသော အီဂျစ်မင်းသမီးကလေးမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲလျက်ရှိသော အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို စုစည်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ထားသည့်အတိုင်း မိဖုရားနှင့်တကွ မင်းသမီးကလေးကိုပါ ခေါ်ယူထားရလျှင် သင့်လျော်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အကြံပေးကြ၏။

"ကျွန်ုပ်အား အသေဆိုး သေမည်ဟု နိမိတ်ဖတ်သူကို ခေါ်ယူထားသည်ထက်၊ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးအား လက်စတုန်းစေရလျှင် မကောင်းပါလော"

"သို့သော် အရှင်မင်းကြီး သေသူကား ရှင်သူထက် အစွမ်းရှိပါသည်။ ထို့ပြင် နိမိတ်စကားအတိုင်းမှန်လျှင် မင်းသမီးကလေးအား သေအောင်သတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ လွှတ်၍ထားလျှင်လည်း ဗေဗီလုံတိုင်းပြည်နှင့် ပူးပေါင်း၍ ကျွန်ုပ်တို့အား တိုက်ခိုက်ရန် သွေးဆောင်ကြလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့အား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်၍ထားပါလော့ ..."

"သင့်စကား မှန်ပေသည်။ မိဖုရားနှင့်တကွ သမီးတော်ကလေးကိုပါ ကျွန်ုပ်၏ နန်းတော်သို့ အရောက်သွားရောက် ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြလော့၊ သို့သော် ပထမတွင် သာယာညင်းပြောင်း ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုရမည်။ မရသောအခါမှ သီဗီမြို့သူ မြို့သားများကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးပေးရန် လာဘ်သပ်ပကာ ပေး၍ ကြံစည်ရမည်" ဟု အမိန့်ချမှတ်လေသည်။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးများက တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ပြောကြပြန်သည်။ တစ်ဦးက အပက်ပီဘုရင်သည် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် ကျမ်းကျိန်ဆိုထားသည်ဖြစ်၍ ဘုရင်ကြီး၏ နန်းတော်တွင် သာ၍ စိတ်ချရမည်ထင်ကြောင်း၊ အခြားတစ်ဦးကမူ ရီမာ မိဖုရားကြီးသည် ခမည်းတော် ဗေဗိလုံဘုရင်ကြီးထံ အကူအညီတောင်းရန် သင့်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆို၏။

ရီမာမိဖုရားကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် “သိုးထိန်းဘုရင်က ပစ်ပေးလိုက်တဲ့ ရွှေတွေဟာ အရှင်တို့ရဲ့ ကျက်သရေခန်းထဲကို ရောက်နေပြီ ထင်တယ်။ ကျွန်ုပ် ရှင်းရှင်း မေးစမ်းပါရစေ ... ကျွန်ုပ်တို့ကို ဒီအနှောင့်အဖွဲ့ကလွတ်အောင် ကူမလား မကူဘူးလား ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ။ သင်တို့သာ ကူညီမယ်ဆိုရင် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်ဟာ သင်တို့ဘက်က နေပါ့မယ်။ ကျွန်ုပ်က လက်ကမ်းတာကို လက်မခံရင်တော့ ဒီကပဲ သင်တို့နဲ့ လမ်းခွဲရလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်တော့ ရောက်ရာကို သွားတော့မှာပဲ။ သိုးထိန်းရဲ့ နန်းတော်ရောက်ရင် သင်တို့ သခင်မကလေးဟာ အသက်ဆုံးရုံးရမှာမို့ အိကုန် ပြည်ကြီးဟာ တရားဝင်တဲ့ ထီးညွန့်နန်းလျှာတုံးရတော့မယ်။ ကိုင်းလေ - သင်တို့ အချင်းချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တိုင်ပင်နိုင်အောင် ကျွန်ုပ် ခေတ္တ ရှောင်ထားပါ့မယ်။ နောက် တစ်နာရီ ကြာလို့ မွန်းတည့်ချိန်မှာ သင်တို့ရဲ့ အဖြေကို ကြားရအောင် ကျွန်ုပ် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ရီမာမိဖုရားကြီးသည် သိုးထိန်းဘုရင် 'အပက်ပီ'က မိမိနှင့် သမီးတော် ထလေး ကိုပါ ဖမ်းဆီးရန် ကြံစည်လျက်ရှိကြောင်း သူလျှို့များထံမှ သတင်းစကား ကြားသိရသောအခါ အီဂျစ်အထက်ပိုင်းတွင် ကျန်ရှိနေသေးသည့် မှူးမောင်း ဓတ်ဟောင်းများနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ ဖိတ်ခေါ်ကာ စည်းဝေးတိုင်ပင်လေသည်။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့အရှင်၊ အသင်တို့ ဘုရင်ကြီးဟာ စစ်ပွဲမှာ ကျဆုံးလို့ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်တော်ဟာ သီပေါမြို့ကို ပြန်ပြီး တပ်ခေါက်ခဲ့တာကို သိုးထိန်းတွေက သူတို့နိုင်တယ်လို့ ဆိုနေတယ်။ အခုတော့ ဆိုရုံမကဘူး၊ ကျွန်ုပ်နဲ့ သမီးတော် နန်းလျှာကလေးကိုပါ စစ်တပ်တစ်တပ် လွှတ်ပြီး အဖမ်းခိုင်းမယ်လို့ ဆိုပြန်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်ကို ကာကွယ်ကြမလား ... သူ့လက်ထဲကုပ် အပ်ကြမလား ... သင်တို့သဘော ပြောကြစမ်းပါဦး”

ထိုအခါ မှူးမတ်များက သိုးထိန်းဘုရင် အနိုင်ရသွားသဖြင့် မိမိတို့မှာ ရသင့်သော အခွင့်အရေးထက် ပို၍ ရရှိနေကြကြောင်း၊ စစ်တိုက်ခြင်း အလုပ်ကို ငြီးငွေ့လုပ်ပြီဖြစ်၍ မိမိတို့မှာ အီဂျစ်ပြည်၌ မည်သူ့ကိုပင် ဘုရင်ခေါ်ရသည်ဖြစ်စေ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုသာ လိုလားတော့ကြောင်းဖြင့် လျှောက်တင်ကြလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သင်တို့ဆီက ဘာမှ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ဘူး ဆိုပါတော့၊ ဘုရင်ကြီးကတော့ သင်တို့အတွက် အသက်ကို စွန့်ခဲ့ရတာပဲ။ ဘုန်းတော်ကြီးများကတော့”

သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် မိဖုရားကြီးသည် ဦးညွတ်အလေးပြုကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

မွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက်လပ်သော် မိဖုရားကြီးသည် မင်းသမီးကလေးကို ချီထားသော အထိန်းတော် ခေမာ လိုက်ပါလျက် ညီလာခံ ခန်းမဆောင်ကြီးသို့ ဝင်ခဲ့ရာ မှူးမတ်ကြီးများကို လည်းကောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးများကိုလည်းကောင်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

“ကျွန်ုပ်ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ကြပြီထင်ပါရဲ့ ခေမာရယ်” “ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး သခင်မ ... ကျွန်မနဲ့မင်းသမီးကလေးဟာ သခင်မဘက်က ရှိပါသေးတယ်”

ထို့နောက် သူတို့သည် ခန်းမကြီးထဲ၌ အတန်ကြာ ထိုင်ပြီးလျှင် နံရံပေါ်တွင် ရေးဆွဲထားသော အီဂျစ်နတ်မင်းများပုံကို အာရုံပြုကာ ဆုတောင်းလျက်ရှိကြသည်။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ နတ်များကတော့ ဒီမှာ ကျွန်ုပ်တို့ နေရင် သစ္စာမဲ့တဲ့ မှူးမတ်ကြီးမတ်ကြီးတွေနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖမ်းပြီး အပက်ပီရဲ့ လက်ထဲ အပ်လိုက်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီလို လုပ်ဖို့လဲ သူတို့ကို ဝံ့ဆိုးလက်

www.burmeseclassic.com

ဆောင်များ ပေးပြီးပြီလို့ ကျွန်ုပ်ထင်တယ် အထိန်းတော်ကြီးရဲ့ နတ်များက ကော ဘယ်လိုပြောသလဲ”

“ဒီကနေပြီး ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် မြန်မြန်ပြေးဖို့ ပြောတယ်လို့ ထင်လိုက်တာပဲ”

“ပြေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ... သူ့စက်ကွင်းက လွတ်အောင် ဘယ် ပြေးရမှာလဲ မေမာရဲ့။ ဒီတောင်ပိုင်းမှာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး မေမာရယ်။ ကျွန်ုပ်တို့တို့ သစ္စာဖောက်မယ့် လူတွေချည်းပါပဲ”

“ဒီမှာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ ... နို့ပေမယ့် မြောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘယ်သူကမှ လိုက်ရှာကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ညီအစ်ကိုတော်ကြီး သီဝီဘုရင်မင်းမျိုးက ဆင်းသက်လာတဲ့ သူတော်စင် သက်ကြီးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူ့နာမည်က 'ရွှင်း' ပါတဲ့ ကျွန်မ အဖျိုးဖျန်း အရွယ်ကတည်းက သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိခဲ့ပါတယ်။ သူက နေထွက်ရိုင်းဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ ဂိုဏ်းကြီးတစ်ခုရဲ့ ပုရောဟိတ် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဂိုဏ်းဟာ အင်မတန် တန်ခိုး ကြီးပြီး မန်းဖစ်မြို့နားက ဘုရင်သင်္ချိုင်းရာများဖြစ်တဲ့ ပိရမစ်တွေ တောထဲမှာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ နေလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ တောင်ကျော်ပြီ။ တစ္ဆေ ခြောက်လို့ ဒီပိရမစ်တွေ နားကို ဘယ်သူမှ မကပ်ဝံ့ကြဘူး သုံးထိန်းတွေတောင် စကပ်ဝံ့ကြဘူးတဲ့ သခင်မကြီးရဲ့”

“တစ္ဆေခြောက်ပုံက ဘယ်လို ခြောက်သတဲ့လဲ”

“ရင်သားဟင်းလင်းနဲ့ မိန်းမချောချော တစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ် လို့ ပြောတာပဲ။ အဲဒီ သင်္ချိုင်းတွေထဲမှာ ဖြူပုံနံ့ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်ပဲလား ... ငရဲပြည်က လာတဲ့ တစ္ဆေ သူရဲပဲလား မပြောတာတဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးချုပ်ရင် ဘယ်ယောက်ျားမျိုးမှ ဒီအနားကို မကပ်ဝံ့ကြဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မိန်းမချောချောတစ်ယောက်ကို ဘယ်တုန်းကများ ယောက်ျားတွေက ကြောက်လို့လဲ”

“ဒီလိုပါ သခင်မကြီး သူ့ကို မြင်ရတဲ့ ယောက်ျားဟာ ရူးသွပ်သွား ပြီး သဲကန္တာရထဲမှာ ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်သွားရင်းနဲ့ သေကြေပျက်စီး ရတာပါပဲ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လဲ ပိရမစ်တစ်ခုရဲ့ ထိပ်ကို ရောက်အောင် သူ့ နောက်က တက်လိုက်သွားရင်းနဲ့ လိမ့်ကျပြီး သေကြရပါသတဲ့ သခင်မ”

“အလကား ယုံတမ်းစကားတွေ ထင်ပါရဲ့ မေမာရယ်။ ဒါထက် အခုတင်က စကားကို ဆက်စမ်းပါဦး”

“အဲဒီ သင်္ချိုင်းဝုတွေဆီရောက်အောင် သွားနိုင်ရင် ကျွန်မတို့ဟာ ရွှင်းနဲ့အတူ စိတ်ချ လက်ချ နေနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဝီဒူဝင်တွေတောင် ဒီနေရာနဲ့

တစ်မိုင် နှစ်မိုင်အတွင်းမှာ တဲထိုးပြီး မနေဝံ့ကြဘူး။ သုံးထိန်းဘုရင်နဲ့ သူ့ကျေး ကျွန်တွေလဲ သူတို့ရဲ့ မင်းသား နှစ်ပါး အဲဒီနေရာမှာ ပျက်စီးသွားကတည်းက ဒီနေရာဟာ ကျိန်စာသင့်တဲ့ နေရာလို့ ပြောနေကြတယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီမှာ အနည်းဆုံး ဗေဗီလိုကို ထွက်ပြေးနိုင်သည်အထိ နေရမှာပေါ့။ ခမည်းတော်ကတော့ အသင့်ကြိုနေမှာ အမှန်ပဲ။ နို့ပေမယ့် နယ်စပ် မှာ တိုက်ခိုက်နေကြတဲ့ အတွင်း ကလေးတစ်ယောက် တိုးလိုတဲ့လဲနဲ့ ဆိုပြန် တော့ ဟိုရောက်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လို လုပ်သွားကြမလဲ မေမာရယ်။ နို့ ပြီး သင့်အဘိုးကလဲ ကျွန်ုပ်တို့ကို လက်သင့်ခံမယ် မခံမယ် မသိရသေးဘူး”

“ဒီမေးခွန်း ဖြေဖို့က လွယ်ပါတယ်။ မန်းဖစ်မြို့ ဒီကနေပဲ ရောက်လာ တဲ့ ဂျုံလှေတစ်စင်းက လှေသူကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရလို့ သူ့ကို ရွှင်းက မှာလိုက်တဲ့ သတင်းတစ်ခု ကြားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ လူကြီးရဲ့နာမည်က 'တော' တဲ့”

“ဘယ်လို တွေ့ခဲ့ရပုံလဲ မေမာရဲ့ ... ပြောစမ်းပါဦး”

“တွေ့ပုံက ဒီလိုပါ သခင်မ ... နေနတ်သားကို ကန်တော့ဖို့ လှေဆိပ် ကို ကျွန်မ ဆင်းသွားတဲ့အခါ စွပ်လွန်ပင် တစ်ပင်မီပြီး နိုင်းမြစ်ကို စိုက်ကြည့် နေတဲ့ လှေသမား အဝတ်အစားနဲ့ တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် လူကြီးတစ်ယောက် တွေ့ရပါတယ်။ ကမ်းနားမှာ ကုန်လှေတစ်စင်းလဲ ရှိတယ်။ သူက မြို့ထဲမှာ ကုန်သွားချဖို့ နှင်းအကွဲ စောင့်နေတဲ့အကြောင်း၊ မန်းဖစ်မြို့က သူလာခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြောပြီး ရောင်းပန်း၊ ဝယ်ပန်း ပွင့်အောင် သူလဲ နေတတ်သားကို ပုစော် ပ၊သပါတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ သူနဲ့ အတော်စကား လက်ဆုံကျလာတဲ့အခါ သီဝီမြို့ အခြေအနေကို မေးမြန်းရာက စပြီး ခေပါရာဘုရင်ကြီး စစ်ပွဲမှာကျလို့ သူ့မိဖုရားကြီးဟာ ရင်စွဲခုနာကျပြီး ကွယ်လွန်ရှာသလို သမီးတော်ကလေးလဲ အသတ်ခံရသလို ကြားရတဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြတော့ သူလဲ အတော်တမ်းသာပုံရပါတယ်။ မင်းသမီးကလေး ရဲ့ နာမည်တော် သူသိနေတယ်။ ကျွန်မက အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်တော့ သူ့ကို ပညာရှိ သူတော်စင်ကြီးတစ်ဦးက ပြောလိုက်တဲ့အကြောင်း၊ မင်းသမီး ကလေးရဲ့ အထိန်းတော်နဲ့တောင် အမျိုးတော်တဲ့အကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင် စာမရေးရဲလို့ မေမာဆိုတဲ့ အဲဒီအထိန်းတော်ကြီး တွေ့အောင် ရှာပြီး သတင်း စကားတစ်ခုကို ပြောဖို့အကြောင်း မှာလိုက်သတဲ့ ... သခင်မကြီးရဲ့”

“ဘယ်လို သတင်းစကားများတဲ့လဲ”

“ဒီတော့ ကျွန်မက ဒီမြို့မှာ မေမာတွေ အများကြီး ရှိချင် ရှိမယ်။ လူများနေရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲလို့ မေးတော့။ သူက ဒီဟာ မခံယဉ်းလုပ်ပါဘူး တဲ့။ ဂါထာတစ်ပုဒ်ရေးထားတဲ့ ကျောက်ပြား လက်ဖွဲ့တစ်ပိုင် သူ့ကို ပေးလိုက်

၀ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပါတယ်တဲ့။ ဒီအပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ ဂါထာတစ်ပိုင်းကို ရွတ်ပြလို ကျွန်နေတဲ့ တစ်ပိုင်းကို ရွတ်ပြနိုင်ရင် သူ့ရှာနေတဲ့ အမျိုးသမီးပဲဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ သူ့ဂါထာအဆုံးမှာ ကျွန်မက ကျွန်နေတဲ့အပိုင်းကို ရွတ်ပြလိုက်တယ်။ ဒါတွင် မကသေးဘူး၊ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ ဂါထာအဆုံး ပိုင်းပါတဲ့ လက်ဖွဲ့ သူ့ကိုယ်မှာ ဆွဲထားလိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒီ ခေမာဆိုတဲ့ အမျိုး သမီးကို ရှာချင်လို့ သူ့ကို အကူအညီပေးဖို့အကြောင်း ပြောပြမယ်”

“ဒီတော့ သင်က ဘယ်လို ပြန်ပြောသလဲ”

“ကျွန်ုပ်က ကူညီတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ နို့ပေမယ့် သူ့မှာရှိတဲ့ အဲဒီ လက်ဖွဲ့တစ်ပိုင်းကို အရင်ပြပါဦးလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ သူ့လဲ အနီးအနားမှာ လူသူလေးပါးရှိသလားလို့ ကြည့်ပြီး မိန်းမဆံပင်ကို ကျစ်ပြီးကြိုးနဲ့ ဆွဲထားတဲ့ လက်ဖွဲ့တစ်ပိုင်းကို ထုတ်ပြပါတယ်။ လက်ဖွဲ့အလယ်လောက်မှာ ဖြတ်ထားတဲ့ ခွေးသွားစိတ်လို မညီမညာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီဟာကို မြင်လိုက်ရင် မြင်လိုက်ခြင်း ထွန်းမ သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟို နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာက ကျွန်မ ရဲ့အတိုင်း သူတော်စင် ရွှင်းဟာ ဒီလက်ဖွဲ့ကလေးရဲ့ အခြားတစ်ပိုင်းကို ကျွန်မဆီ ပေးထားခဲ့တာပဲ။ တကယ် အရေးကြီးလို့ အကူအညီလိုတဲ့အခါ ဒါကို အထိမ်း အမှတ် အဖြစ်နဲ့ သူ့ဆီ ပို့လိုက်ဖို့မှာခဲ့တယ် သခင်မကြီးရဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ကျွန်မ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ အဲဒီတစ်ပိုင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ‘တော’ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အပိုင်းနဲ့ ဆက်လိုက်တဲ့အခါ တစ်ခါတည်း အံ့ကျဖြစ် သွားတယ်။ ‘တော’ လဲ ဒါကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက် ငြိမ်လိုက်တယ်။ ဒီ တော့ သူက လေဒီခေမာကို အခုလို အမှတ်မထင် တွေ့ရတာ သိပ်အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲတဲ့။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ရှေ့တို့ စကားဆက်မပြောခင် အဲဒီလက်ဖွဲ့ တစ်ပိုင်း ပေးလိုက်တဲ့ လူရဲ့ နာမည်ရယ်၊ သူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုရယ်၊ သူ့ အကြောင်းရယ် သင်သိသမျှ ကျွန်ုပ်ကို ပြောပါဦးလို့ ပြောပြန်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မက သူဟာ ပီရမတ်ခေါ်တဲ့ သင်္ချိုင်းဂူတွေရဲ့ အရိပ်အဝါသ အောက်မှာ နေပြီး ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းရဲ့ ပုရောဟိတ် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ဆံပင် မှတ်ဆိတ် ဖြူနေပေမယ့် ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့ အကြောင်း၊ ဘုရား တရား အင်မတန် ကြည်ညိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သူတစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ နေတဲ့အခါ တခြားဝိညာဉ်တွေနဲ့တောင် စကားပြောနိုင်လို့ အီဂျစ်ပြည်တွင်းမှာ ဖြစ်သမျှ အကုန် သူ့သိတဲ့အကြောင်း အရိပ်ထဲမှာ နေရတာကြာလို့ ကြောင်လို ပဲ မှောင်ထဲမှာ မြင်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ကျွန်မ အားလုံးပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက သင်ပြောတာလုံလောက်ပါပြီ။ အရွယ်က ထောက်လို့ ငယ်ငယ် က ရုပ်ရည်မရှိပေမယ့်။ ဒီတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်မှာပါပဲတဲ့။ ကျွန်ုပ် ပြောတဲ့

စကားသာ နားထောင်ပါတော့ဆိုပြီး သူ့ အမူအရာ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွား တယ်။ မျက်နှာထားဟာလဲ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိရာက၊ အနေ ကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရတော့မလို့ မျက်နှာတည်တည်ကြီး ဖြစ်သွား တယ် သခင်မကြီးရဲ့”

“အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး”

ဤနေရာတွင် ခေမာသည် သူနှင့် လှေသူကြီး ‘တော’ တို့ အပြန် အလှန် ပြောကြပုံကို အောက်ပါအတိုင်း သရုပ်ဖော်အောင် ပြောပြလေသည်။

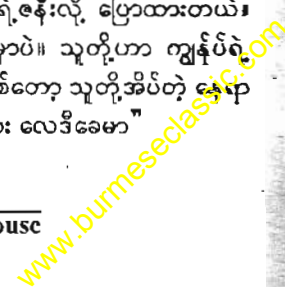
“ကျွန်ုပ် ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ အထိန်းတော်ကြီးရဲ့က၊ ငယ်စဉ် တုန်းက အသင် ထိန်းခဲ့ရတဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ အခုတော့ သိုးထိန်းတွေ သတ်ပစ် လိုက်လို့ သင်္ချိုင်းဂူထဲ ရောက်နေရာပြီ။ ဒီတော့ သူ့မိဖုရားကြီးနဲ့ သမီးတော် လေးကိုလဲ ဒီလမ်းအတိုင်း သွားစေချင်သလား”

“သင် ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုး မေးရတာလဲ”

“အင်းလေ ... သင်က မသွားစေချင်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် သူတို့ တွေ့ရမယ့်ဘေးအန္တရာယ်က အတော်ကြီးတယ်။ သင်တို့ သုံးဦး စလုံးကို ကိစ္စတုံးလုပ်ဖို့ ကြံစည်နေကြတယ် ဆိုတာ သူတော်စင် ရွှင်းက သိ နေပြီ။ ဒီအကြံအစည်ထဲမှာပါတဲ့ လူတွေ ဒီမြို့မှာပဲ ရှိနေတယ် အထိန်းတော် ကြီးရဲ့။ အခု တစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်းမှာပဲ မိဖုရားကြီးဆီ သူတို့လာကြပြီး ဒီမှာနေရင် စိတ်မချရလို့ တခြား လုံခြုံတဲ့နေရာကို ရွှေ့ဖို့ ဥပါယ်တမည်နဲ့ ခေါ်ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ခေါ်သွားမယ့် နေရာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ တန်နန်မြို့ က အကျဉ်းထောင်ပေါ့၊ အသာတကြည်နဲ့မှ ခေါ်လို့မရရင် အတင်းအဓမ္မ ဝမ်း ဆီးပြီး သိုးထိန်းတွေလက်ထဲ အပ်ကြလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အချိန်ကလဲ သိပ်မရှိဘူး။ သင့် အကြံက ဘယ်လိုလဲ တမန်တော်ကြီးရဲ့”

“ဒီလိုပါလေ ... ကျွန်ုပ်ရဲ့ လှေပေါ်မှာ သိုးထိန်းတွေရဲ့ ဘေးရန်ကြောင့် ဆီယောမြို့က ထွက်ပြေးလာတဲ့ ခရီးသယ်တွေ ပါတယ်။ အရွယ်ရော၊ ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ရော၊ လေဒီခေမာနဲ့ တစ်ထေရာတည်း တူတဲ့ မိန်းမကြီးက ကျွန်ုပ်ရဲ့နမ ဆိုပြီး လိုက်လာခဲ့တယ်။ သုံးလသာသာရှိတဲ့ကလေးကို ရင်ခွင်ပိုက်ထားတဲ့ မိန်းမရွယ် ခပ်ချောချော တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ရဲ့ဇနီးလို့ ပြောထားတယ်။ သဘောဆီပဲ အရာရှိတွေကိုလဲ ဒီအတိုင်း ပြောမှာပဲ။ သူတို့ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေအတွက် ဒီမြို့မှာ ဆင်းနေရစ်ခဲ့မှာ ဖြစ်တော့ သူတို့အိပ်တဲ့ နေရာ အားပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ် ပြောတာ နားလည်ပြီလား လေဒီခေမာ”

၁၀ ၁ ၁၀၆၆၆၆

ကျွန်ုပ်ရယ်၊ မိဘေးကြီးရယ်၊ သမီးတော်ကလေးရယ် သူတို့ရဲ့ နေရာထို သူ့ဆိုတာ ကျွန်ုပ် နားလည်ပါပြီ။ ဘယ်အချိန် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ခြောက်ပါဦး။

ကျွန်ုပ်ကတော့ ဒီလို ကြံထားတယ် လေဒီခေမာ၊ ဒီညမှာ နိုင်းမြစ် ဘေးတွဲ နတ်မင်းကို ပူဇော်တဲ့ ပွဲရှိတယ်လို့ ကြားရတယ်။ လှေပေါင်းများစွာ ဆီခေး ထွန်းညှိပြီး မြစ်အတွင်းလှော်ခတ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီလှေတွေနဲ့ မတွေ့ရ ဆောင် စောစောပဲ ဒီဆိပ်ကို ကျွန်ုပ် ပြန်လာပြီး စောင့်နေမယ်။ နို့ပြီး အရုံမတက် ခင် သေအထမှာ လှေကို ရွတ်ကုန်ဖွင့်ပြီး မြစ်ကို စုန်ကြဖို့ပဲ။ ဒီစွဲပလွန်အုပ်တွေ ကြားမှာ လယ်သူမ အသွင်နဲ့ လာခဲ့ကြဖို့ပဲ။

“ဒါထက် ဒီခရီးက ဘယ်မှာ အဆုံးသတ်မှာလဲ တမန်တော်ကြီးရဲ့။”

“သူတော်စင်ကြီး စောင့်နေတဲ့ ပိရမစ်တွေရဲ့ အရိပ်အာဇာနည်အောက်မှာ အဆုံးသတ်မှာပေါ့။ နေရာထိုင်ခင်း ညှိဖျင်းပေမယ့် ဘေးအန္တရာယ် စိတ်ချရ တဲ့အကြောင်း မှာလိုက်ပါတယ်။”

ကျွန်ုပ်တို့လဲ အရင်က စိတ်ကူးမိပါတယ်။ နို့ပေမယ့် အခုလဲ ကျွန်ုပ် တို့ကို ထောင်ချောက်နဲ့ ထောင်ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲ။ အသင်ဟာ သိုးထိန်းတွေဆီကပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ သစ္စာဖောက် သီပီ တွေဆီကပဲလား။ လာဘ်ရလို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို သွေးဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲ။”

“မေးထိုက်တဲ့မေးခွန်းပါပေပဲ ... သင်ဟာ သတင်းစကားကိုလဲ ကြား ပြီးပြီ။ အထိမ်းအမှတ် လက်ဖွဲ့လဲ ရပြီးပြီ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလဲ ကျမ်းကျိန် ဆိုထားပြီ။ ဒါပေမယ့် အခုလို စွန့်စားရမယ့် ကိစ္စမျိုးမှာတော့ မေးသင့်မေးထိုက် ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တောင် ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိတော့ဘူး။”

ဤနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ခေမာက မိဖုရားကြီးအား “ဟုတ် တယ် သခင်မကြီးရဲ့ ... ဒီလူကိုလဲ ချက်ချင်းဆိုတော့ ဘယ်ယုံနိုင်မလဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက စိုးရိမ်မိတယ်။ ဒီလိုစိုးရိမ်တာလဲ ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ပါ ဘူး။ သခင်မကြီးနဲ့ သမီးတော်ကလေးအတွက်ပါ။”

“သိပါတယ် ခေမာရယ် ... ဆက်ပြောစမ်းပါဦး။”

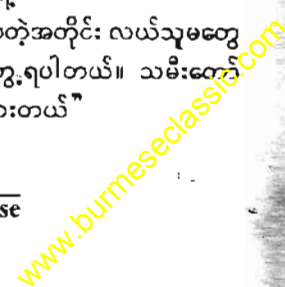
“ဒီလိုပြောလိုက်ရင်ပဲ တောဟာ မနေတတ် မထိုင်တတ်သလို ဖြစ်ပြီး ဒီနေရာဟာ လူပြတ်ပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ကျွန်မတို့ စကားပြောနေတာ ချောင်းကြည့်နေတယ် ထင်တဲ့အကြောင်းပြောတယ်။ ဒီအခါ တုန်းက ကျွန်မတို့ဟာ သင်္ဘောဆိပ်ကို ကျောခိုင်းပြီး ကွက်လပ်ထဲမှာ တစ်ပင် တည်းရှိတဲ့ စွဲပလွန်ပင် နားမှာ ရပ်နေတယ်။ ဘယ်သူမှ ကျွန်မတို့ စကားပြော

နေတာကို မမြင်နိုင် မကြားနိုင်တဲ့ နေရာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ လက်ပဲခက်မှာတော့ နတ်ရုပ်ပျက်တစ်ခု တင်ထားတဲ့ နတ်ကွန်းရှိတယ်။ ဒီနတ်ကွန်းကိုပဲ တောဟာ ခိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီအခါ နင်းတွေကလဲ ကွဲသွားတာနဲ့ သူကြည့် ဘဲ ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့၊ အရင်က ဒီနေရာမှာ လူသူ မရှိဘူး ထင်မိတာ မဟုတ်ဘဲ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက် နတ်ကွန်းထဲမှာ ခူးထောက်ပြီး ဝတ် ပြုနေတာ မြင်ရတယ် သခင်မကြီးရဲ့။ သူဟာ ခေါင်းကိုလဲ မော်လိုက်ရာ၊ တခြား သူ ဟုတ်ပါရိုးလား၊ ကျွန်မ အဘိုး ရွှင်း ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မကို လက်ဖွဲ့ပေး လိုက်တဲ့အခါတုန်းကနဲ့တော့ မတူလှဘူး။ အတော်ပဲ ရုပ်ပြောင်းနေတယ်။ ဒီ တော့ သူက ဒီမှာလဲ သူတော်စင်ကြီးတစ်ဦးနေသကဲ့သို့၊ သူတော်စင် ရွှင်းများ ဖြစ်နေသလားပဲလို့ မေးတယ်။ ဒီအခါ ကျွန်မက ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မလဲ မြင်ပါတယ်။ သူတော်စင် ရွှင်းအစစ်ပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အသင့်လှေပေါ်မှာ ပါလာ တယ်လို့ အစက မပြောသလဲဆိုပြီး ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျွန်မလဲ နတ်ကွန်းဆီ ပြေးသွားပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ဟိုရောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ပုန်းစရာ ခိုစရာဆိုလို့လဲ နေရာမရှိပါဘူး။ ဒီတော့ သူက သူတော်ကောင်းများ ဟာ အတော်ထူးဆန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ လေဒီ ခေမာရဲ့။ သူတို့ဟာ တစ်ချိန် တည်း နှစ်နေရာမှာ ရှိနိုင်ကြတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ သင်တို့ကို ဒီနတ်ကွန်းနားမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ပါတယ်လို့ ပြောတာကို၊ ဒီအခါ ကျွန်မက လဲ မိဖုရားကြီး သဘောတူပြီး အနှောင့်အယှက် မရှိမှ တွေ့ရမှာ၊ ဒါနဲ့ လယ်သူမ အပတ်အစားတွေ ကျွန်မတို့ ဘယ်ကရနိုင်မှာလဲလို့ ပြောတယ်။ ဒီအခါ တော လဲ ကျွန်မနဲ့ ပထမ တွေ့ရတဲ့နေရာကိုသွားပြီး ကျောက်တုံးတစ်ခုနောက်က အဝတ်ထုပ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်တယ်။ ဒီအထုပ်ထဲမှာ ကျွန်မတို့ လိုတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ပါတယ်တဲ့။ ကိုင်းလေ ... ဒီအဝတ်အစားတွေ သင်တို့ ဝတ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ အရုံမတက်ခင် နှစ်နာရီအလိုမှာ ဒီနေရာက စောင့်နေ လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ပါတယ် ဆိုပြီး တောလဲ ထွက်သွားပါလေရော၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ စိတ်ထဲ မဝေခွဲနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး နန်းတော်ဆီပြန်လာတဲ့အတွက် နို့ပေမယ့် မူးမတ်တွေ ဒီနေ့ ဘယ်လို စကားပြန်မယ်ဆိုတာ မသိခင် မပြောသေး ဘူးလို့ စိတ်ကူးထားတာ အခုမှ ပြောရတော့မယ်။”

“အထုပ်ကို ဖြည့်ကြည့်ပြီးပါလား မေမာရဲ့။”

“ကြည့်ပြီးပါပြီ သခင်မကြီးရဲ့ ... သူပြောတဲ့အတိုင်း လယ်သူမတွေ ခရီးသွားရာမှာ ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားမျိုးတွေ တွေ့ရပါတယ်။ သမီးတော် ကလေးအတွက်တောင် အကျီကလေး ပါလာပါသေးတယ်။”

“လာ ... သွားကြည့်ကြရအောင်။”

အခုရှိချင်မှ ရှိတော့မှာ ခေမာရဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ထောင်ဖမ်းတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“လက်ဖွဲ့က ရှိနေပါသေးတယ် သခင်မကြီး ကြည့်စမ်းပါဦး ... တစ် နှိုင်းနဲ့ တစ်ပိုင်းဟာ ဆက်ရာ မရှိသလို အဲကိုက်နေပါတယ်”

“ဆက်မိတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ရှိုင်းက သင့်ကို လက်ဖွဲ့တစ် နှိုင်း ပေးထားတာသိလို့ သူ့ဆီက ကျန်တို့တစ်ပိုင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ကို လှည့်စားရ ခြင်းအောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ယူလာရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ... ဒီလူက သင့် အသိမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ခိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ယုံရကောင်းနိုးနိုး မယုံရ ကောင်းနိုးနိုးနဲ့ သံသယဖြစ်နေတုန်း မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် သူတော်စင် ရှိုင်းကိုပြလို မြင်ရတာနဲ့ ကျွန်မလဲ ယုံလိုက်မိ တာပဲ”

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ ... နို့ပေမယ့် စဉ်းစားပါဦး ခေမာရယ်။ အိဂျစ်လူမျိုးတွေဟာ မျက်လှည့်နဲ့ မှော်အတတ်တွေ တတ်ကြတယ် မဟုတ် လား။ နို့ပြီး နတ်သမီးတွေကိုယ်ထင်ပြုပြီး သမီးတော်ကလေးကို ကောင်းချီးထား ခဲ့တာ သင်တစ်ယောက်တည်း ဘာကြောင့် မြင်ရသလဲ”

“နို့ ... သခင်မကြီး ကိုယ်တိုင်လဲ အိပ်မက် မက်တယ် ဆို”

“အိပ်မက်တာတော့ မက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်ကို အရေး ထားလို့ ဖြစ်မတဲ့လား ခေမာရဲ့။ ဒီလို ရောက်တတ်ရာရာ မက်ကြတာပဲ။ အခုလဲ ဟိုးအဝေးကြီးမှာ နေတဲ့ လူအိုကြီးကို မြင်ရပြန်ပြီတဲ့။ အသင် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ရူးများနေလေ့ရောသလား ... ပြီးတော့ အိဂျစ်က နတ်တွေကလဲ ဘာကြောင့် ပေပီလိုက နတ်တွေနဲ့ မတွေ့ရတာလဲ”

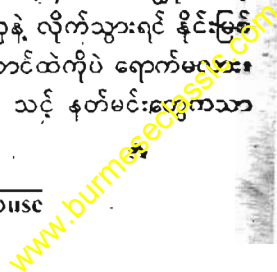
“လူတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတူသလို ... နတ်တွေလဲ ကွဲပြားကြ တာပေါ့ သခင်မကြီးရဲ့၊ သူ့တိုင်းပြည်နဲ့ သူ့နတ်နဲ့ ရှိကြတာပေါ့”

“အင်း ... ဒါလဲ ဟုတ်ပေမာပဲ။ ဒီတော့ သူစိမ်းပြင်ပြင်တစ်ယောက် ပြောတဲ့စကားရယ် ... သင် မြင်ရတယ် ဆိုတာရယ်။ အထောက်အထားပြုပြီး စွန့်စားရမှာတော့ မကောင်းလှဘူး။ အခု ကိစ္စဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သေရေးရှင်ရောသော မဟုတ်ဘူး။ အိဂျစ်ပြည်ကြီးရဲ့ ထီးနန်းအရေးလဲ ပါနေတယ်။ ကျွန်ုပ်တော့ ဒီလူ့စကားကို ယုံပြီး မပုဂံဘူး။ သူ့ကိုယုံပြီး လှေနဲ့ လိုက်သွားရင် နိုင်းမြစ် အောက်ကိပဲ ရောက်မလား။ သိုးထိန်းတွေရဲ့ ထောင်ထဲကိပဲ ရောက်မလား။ ဘယ်မှ မသွားဘဲ နေကြရင် မကောင်းဘူးလား။ သင့် နတ်မင်းတွေကသာ

၂ ၁၂

မိဖုရားကြီး ရိုမာနှင့် အထိန်းတော်ကြီး ခေမာတို့သည် 'တော' ယူ ဆောင်လာသော အဝတ်အစားများကို သူတို့၏ သီသန့်အဆောင်တော်ထဲတွင် ကြည့်ရှု ကြပြီးနောက်၊ တစ်နေရာတွင် ဝှက်ထားလိုက်ကြလေ၏။ မိဖုရားကြီးမှာ အဆောင်အယောင်နှင့်ပင် နေထိုင်လျက်ရှိသေးရာ၊ နန်းတော် အပြင်တံခါးများ ကို စစ်သားများ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိ၍ အဆောင်တော် တံခါးပေါက်ဝတွင်ကား ခေပါရာ၏ လက်သုံးတော်တစ်ဦး ဖြစ်သော ဘီလူးတမျှ ကြီးထွားလှသော နွားဗီယန်နယ်သား 'ရူး' ဆိုသူက စောင့်လျက်ရှိ၏။ ရူးသည် ခေပါရာဘုရင် ကြီး စစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ပြီးနောက်၊ သိုးထိန်းစစ်သည်တော်ခြောက်ဦးကို သူ ကိုယ်တိုင် စစ်ပွဲမှ ဖွေချီသယ်ယူလာခဲ့သူဖြစ်၏။ မိဖုရားကြီးနှင့် အထိန်းတော် ကြီးတို့သည် မင်းသမီးကလေးအား သိပ်ထားရာ အိပ်ရာခုတင်အနီးတွင် နှစ် ယောက်သား တိုင်ပင်နေကြလေသည်။

မိဖုရားကြီးမှာကား အတော်ပင် စိတ်လျှော့ရှားလျက် ရှိလေသည်။ အိပ်ပျော်နေသော မင်းသမီးကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း အခန်းထဲတွင် ခေါက် တုန်ခေါက်ပြန်လျှောက်လျက်၊ အသင့် အကြံအစည်ဟာ အတော် ဘေးအန္တရာယ် များတာပဲ ... အသင်ပြောသလို မန်းဖစ်ကိုသာ ပြေးမယ်ဆိုရင် ကျားရှေ့ မှောက်လျက်လဲတာနဲ့ အတူတူပဲ။ အခု ပြောတာလဲ ပုရောဟိတ်ကြီးဆီက စေတမန် ရောက်လာလို့ မဟုတ်လား။ နို့ပေမယ့် အဲဒီ ပုရောဟိတ်ကြီးဟာ

... ဒီမှာလဲ စောင့်ရှောက်နိုင်တာပဲ ...
... အထိန်းအမှတ်တစ်ခုခု ပြပါလိမ့်မယ် ...

ဒါဟာ သခင်ကြီး သဘောအတိုင်းပါပဲ ... တကယ်လို့ နတ်များ

လွတ်မြောက်လမ်းကိုတော့ ပြမှာပါပဲ ...
သူတို့သည် စားသောက်ကြပြီးနောက်၊ ခေမာသည် မီးခွက်တစ်ခုကို
... နန်းတော်အတွင်းသို့ လျှောက်ကြည့်ရာ၊ နန်းတော်တစ်ခုလုံးမှာ ထူးခြား
... တိတ်ဆွဲသား ကောင်းလှသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အိမ်ထဲမှစွမ်းဖြစ်
... နေသာ ကျွန်အိုကြီးတစ်ယောက်က နန်းကော်တွင်းမှ လူအားလုံးပင် နိုင်ခြစ်
... နတ်မင်းပဲ့တော်သို့ သွားခရောက်နေကြကြောင်း ပြောပြ၏။

“အရင်တုန်းကတော့ ဒီတော့ တခြားမှာ သွားပေးပါးကြတယ်လို့
ဘယ်ကြားမှးသလဲ သခင်မရယ်။ နို့ပေမယ့် သိုးထိန်းဇွေးတိရစ္ဆာန်တွေက စစ်ပွဲ
မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်ကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီးကတည်းက အစစအရာရာ
အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားတော့တာပါပဲ။ ဘယ်သူမှ အမှုထမ်းလိုစိတ်
မရှိတော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့မှာ အင်မတန် ငွေရွှင်နေကြတယ်။ ဘယ်က
လောက်သလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးကို လဲပေးပါတယ်။ နို့ပေ
မယ့် သူတို့ပေးတာ မယူချင်ပါဘူး။”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အသင့်မှာ ငွေဟာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ နို့ ... နေပါဦး။
ဒီနန်းတော် တံခါးတွေနဲ့ ဝင်းတံခါးတွေအကြောင်းကို အသင် ကောင်းကောင်း
သိတယ် မဟုတ်လား။”

“သိတာပေါ့ သခင်မရဲ့ ... အကုန်လုံး သိတာပေါ့။ ကျွန်တော်မျိုး
သန်သန် စွမ်းစွမ်းနဲ့တုန်းကတော့ ဒီတံခါးတွေ ပိတ်ရတာ ကျွန်တော်မျိုးကြီးရဲ့
အလုပ်ပေါ့။ ကျွန်တော်မျိုးဆီမှာ ဘယ်သူကမှ မတောင်းတာနဲ့ သော့တူတစ်တွဲ
တောင် ရှိသေးတယ်။ နို့ပြီး အတွင်းခလုတ်တွေကိုလဲ ကျွန်တော် မျိုးကောင်း
ကောင်း နားလည်ပါတယ်။”

“ဒါဖြင့်ရင် အခု တံခါးတွေ ပိတ်၊ အတိုင် ခလုတ်တွေ ချပြီးတော့
သော့တွဲကို ကျွန်ုပ် အခန်းထဲ ယူပေတော့။ ဒီတော့မှ ခွင့်မတိုင်ဘဲ အပြင်ထွက်ပြီး
ပျော်ကျူးတဲ့သူတွေ ပြန်လာရင် နေထွက်တဲ့အထိ အပြင်မှာ စောင့်နေရမယ်။”

ကျွန်အိုကြီးသည် တံခါးများပိတ်ရန် ထွက်သွားပြီးနောက်၊ နာရီဝက်
ခန့် ကြာသောအခါ ခေမာ၏ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာပြီးလျှင်၊ တံခါးများ
အားလုံးကို ပိတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် တံခါးအားလုံးပင် ပွင့်၍နေကာ
သောများလည်း ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်းနှင့် ပြောပြီးလျှင် သော့
တွဲကို ပေးအပ်လေသည်။

ခေမာသည် အဘိုးကြီးအား ဝိုင်အရက်တစ်ခွက်ကို တိုက်ပြီးနောက်၊
သီးသန့် ခန်းဆောင်များ၏ အစောင့်တံရှိရာသို့ သွားပြီးလဆင် အကယ်၍
တံခါးပေါက်အနီးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လာခဲ့သော် အတွင်းခန်း
ဘက်သို့ ပေါက်သော လှေကားထိပ်တွင် စောင့်နေသည့် ‘ရူး’အား လှမ်း၍
ပြောရန် အစောင့်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ခေမာသည် ‘ရူး’ ရှိရာသို့ သွားပြီး
လျှင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေရာ ‘ရူး’ သည် ခေမာ၏ စကားများကို
ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ရင်း၊ သူ၏စွားသားရေ ကိုယ်ချုပ်အင်္ကျီကြီးကို
တပြင်ပြင် ရှိ၏။ ထိုပြင်လည်း လုံတိုများကို အိမ်အတွင်းမှ အလွယ်တကူ ထုတ်၍
၄ မရကိုလည်းကောင်း၊ ကြေးညိုပုဆိန်ကြီး ထက် မထက်ကိုလည်း ကောင်း
မိန်းသပ်ကာ ရှိနေပြီးနောက် အကယ်၍ လှေကားမှ လူများတက်လာ သော်
မြင်နိုင်ရန် နံရံတစ်လျှောက်တွင် မီးများ ထွန်းညှိလေသည်။

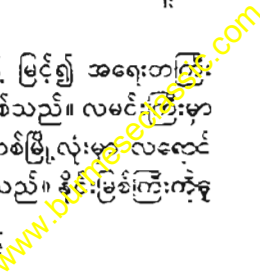
ထို အစီအမံများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ခေမာသည် မိဖုရားကြီးဆီသို့
ပြန်လာခဲ့၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမပြော့ သို့ရာတွင် မိဖုရားကြီး ရိုဗာထ
ရတ်တရက် မော်ကြည့်လျက် -

“အလို ခေမာ ... အသင် ဘာကြောင့် လုံကို ကိုင်လာပြန်တာလဲ”
“တောင်ရေလို အားပြုဖို့ပေါ့ သခင်မကြီးရဲ့။ နို့ပေမယ့် အရေးကြီးရင်
တခြားနည်းလဲ အသုံးချနိုင်တယ်။ ဒါထက် အရံမတက်ခင် နတ်မင်းတစ်ပါးပါး
ကတော့ နိမိတ်ပြကောင်းပါရဲ့။”

မကြာမီပင် မိဖုရားကြီး အိပ်ပျော်သွားရာ၊ ခေမာကား မအိပ်ချေ။
လှေကားများကို ကာထားသည့် ခန်းဆီးများကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။
တစ်ခါတစ်ခါတွင် စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ကောင်းသော အလွန်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ
၏။ သို့ရှိစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်နေသည့် အသံမျိုးကို
သို့ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့နှင့် ဖြည်းဖြည်းစွာ
နေရာမှ ထသွားပြီးသော်၊ လှေကားထိပ်တွင် ထိုင်နေသော ‘ရူး’ အား တစ်စုံ
တစ်ရာ အသံကြားပါသလောဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါတွင် လူအချို့တို့သည် လာရောက်၍ တံခါးမှ ဝင်ရန် ကြိုး
စားကြောင်း ‘ရူး’ က ပြောပြသဖြင့်၊ ခေမာသည် တံခါးပေါက် အထက်ရှိ စင်
မြင့်ပေါ်သို့ တက်၍ ကြည့်လေ၏။

ထိုစင်ကလေးမှာ မြေကြီးမှ ပေ (၃၀) ခန့် မြင့်၍ အရေးတကြီး
အချိန်အခါမျိုးတွင် ကောင်းစောင့် ချထားသော နေရာဖြစ်သည်။ လမင်းကြီးမှာ
သိန်ထိန်သာလျက်ရှိရာ၊ နန်းတော်၌ယျာဉ်များနှင့် တစ်မြို့လုံးမှာလင်္လောင်
အောက်တွင် ဆော်အဆင်းကဲ့သို့ ခဖွေးဖွေးဖြူလျက် ရှိသည်။ နိုင်ခြစ်ကြီးကဲ့သို့

အိမ်မိုးများကာဆီးနေသဖြင့် မမြင်ရသော်လည်း၊ ပွဲလမ်းသဘင် ခင်းကျင်းနေရာမှ အသံများကိုကား ကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။

ဝင်းတံခါးပေါက်ကြီးတစ်ခု၏ အရိပ်လူတစ်စု ရပ်နေသည်ကို ခေမာသည် ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုလူစုမှာ ရှစ်ယောက်ဖြစ်၍ လရောင်အောက်တွင် လှဲရောင် တလက်လက်နှင့် မြင်ရသဖြင့် လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်လာကြောင်း သိရ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်ဟန်ဖြင့် ကွက်လပ်ကြီးကို ဖြတ်ပြီးလျှင် ခန်းမဆောင်ကြီးများရှိရာသို့ လျှောက်လာကြ၏။ ခေမာသည် အောက်သို့ဆင်းကာ သူတွေ့မြင်ရသမျှကို ရူး အား ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်ုပ်သာဆိုရင်တော့ သူတို့ တံခါးဆီကို မရောက်ခင်၊ တစ် ယောက် နှစ်ယောက်တော့ လုံစာ ကျွေးလိုက်မှာပဲ”

“နေဦးလေ ... သူတို့ဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက်လာတဲ့ တမန်တွေ ဗုဒ္ဓလား၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ မိဖုရားကြီးကို စောင့်ရှောက်ဖို့လာတဲ့ စစ်သားတွေပဲ လားမှ မသိဘဲ သူတို့အရပ်အကပ်ကို စောင့်ကြည့်ပါဦး”

ရူးက ခေါင်းညိတ်လျက် -

“ဟောဟိုက တံခါးဟာ စိတ် မချရဆုံးပဲ၊ အဲဒီ တံခါး ချိုးပြီးဝင်နိုင်လေတော့ တစ်ယောက်နဲ့ ရှစ်ယောက် တိုက်ချင်တိုက်နေရမှာ လေဒီခေမာ၊ ကျွန်ုပ်တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလဲ၊ အရှင်မိဖုရားကြီးနဲ့ သမီးတော်ကလေးအတွက် တခြားလွတ်ပေါက်ကော ရှိရဲ့လား”

“မရှိဘူး ... ညီလာခံ ခန်းမကြီးကို ဝင်တဲ့ တံခါးတွေအားလုံး သော့ခတ်ထားတယ်။ ကျွန်ုပ် ဖွင့်စမ်းကြည့်ပြီးပြီ။ နန်းတော်တံတိုင်းကြီးက ခုန်ချပြေးဖို့က လှဲလို့ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် သမီးတော်ကလေး နုနုနယ်နယ်နဲ့ ဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ရူး အသင်ဟာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး နတ်မင်းများကိုသာ တိုင်တယ်ပေတော့”

“ကျွန်ုပ်မှာ စွမ်းအား အလုံအလောက် ရှိပါတယ်။ ပါးရည်နပ်ရည် အတွက်လဲ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးပမ်းပါမယ်။ အိုဆိုက်ရစ် နတ်မင်းဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပုဆိန်ချက်မိတဲ့ လူကို ညှာတာပါစေ”

“နားထောင်ဦး ရူးရဲ့ ... အသင့် ဒီလူတွေကို ကိစ္စတုန်း ထုပ်ပြီးတဲ့ နောက် ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ အတူထွက်ပြေးဖို့ အဆင်သင့် လုပ်ထား။ နို့ပြီး မိဖုရားကြီးနဲ့ အထိန်းတော်ကြီးအစား လယ်သူမ နှစ်ယောက်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရင်လဲ မအံ့သြလေနဲ့”

“ဒါထက် သင်တို့ ဘယ်ကို ပြေးကြမှာလဲ”

“တောဆိုတဲ့ လှေသူကြီးရဲ့ လှေဟာ သီးသန့်လှေဆိပ်မှာ စောင့်နေတယ်။ အရံမတက်ခင် နှစ်နာရီ အလိုမှာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နတ်ကွန်းအဟောင်းနားက သူ စောင့်ကြိုနေလိမ့်မယ်၊ အချိန် သိပ် မလိုတော့ဘူး။ အဲဒီနေရာကို အသင် သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ... ဟော နားထောင်စမ်း၊ ခြေသံတွေကြားရတယ်”

“လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ရူး ... သူတို့ကို စကားပြောပြီး အချိန်ဆွဲထားစမ်းပါ”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက်၊ ခေမာသည် မိဖုရားကြီးရှိရာသို့ ပြန်သွားရာ၊ မိဖုရားကြီးလည်း ခေမာ၏ ခြေသံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလေသည်။

“ဘယ်လို အထိမ်းအမှတ်မှလဲ မပြပါကလား”

“ရန်သူတွေ လာနေပါပြီ သခင်မကြီး ... မေးမနေပါနဲ့တော့၊ အဝတ်အစားတွေသာ မြန်မြန် လဲပါတော့”

ရီမာ မိဖုရားကြီး အထိန်းတော်ခေမာနှင့် သမီးတော်ကလေးတို့သည် အလွန်တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်း၌ပင် လယ်သူမများနှင့် လယ်သူမကလေးအသွင်သို့ ပြောင်းသွားလေ၏။ ထို့နောက် ခေမာသည် အိတ်တစ်လုံးတွင် အီဂျစ်ပြည် ဖာရိုဘုရင်များ၏ မင်းမြောက်တန်ဆာများဖြစ်သော အစိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ကျောက်သံပတ္တမြားများနှင့် ရွှေများကို ထည့်လေသည်။

“ဒီဟာတွေကို အသင် ဂရုတစိုက် ထည့်နေပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ သယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ခေမာရယ်၊ (ကလေးအား လှမ်းကြည့်လျက်) ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဒီထက် အဖိုးတန်တာကို သယ်ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ဟောဟိုမှာ သယ်မဲ့လူတစ်ယောက်ရှိပါတယ် အရှင် မိဖုရားကြီး၊ သူမှ မသယ်နိုင်ရင်တော့ ဘယ်သူ ယူ ... ယူ အရေးမကြီးပါဘူးလေ”

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အသက်ကိုတောင် စိုးရိမ်ရတယ်လို့ ဆိုလိုသလား ခေမာရယ်”

“မှန်ပါတယ် သခင်မကြီး ... ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဒီပစ္စည်းတွေ ဆုံးချင်လဲ ဆုံးပါစေလေ၊ ကျွန်ုပ်အဖို့တော့ ဒီဘဝကို ငြီးငွေ့လှပါပြီ။ ဘာကိုပဲ စွန့်ရ စွန့်ရ အရေးမကြီးပါဘူး။ နို့ပေမယ့် အီဂျစ်ပြည်ရဲ့ နန်းလျာ ဟောဒီကလေးက ရှိသေးလို့ သူ့အတွက်”

“မှန်ပါတယ် သူ့အတွက်ပါပဲ သခင်မကြီး”

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးဆီမှ ဆူဆူညူညူ အသံများ ကြားရလေသည်။ “တံခါးဖွင့်စမ်း”

www.burmeseclassic.com

“အသင့်တို့ဟာ အသင်တို့ ဖွင့်ကြပါလား၊ နို့ပေမယ့် အိဂျစ်ပြည် မိုရုရားကြီးကို ထိပါးနှောင့်ယှက်ဖို့လာတဲ့ လူတွေကိုတော့ သေမင်းက စောင့်နေ တယ်”

“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အရှင် မိဖုရားကြီးနဲ့ သမီးတော်ကလေးကို စောင့် ရှောက်ထားမယ့် လူတွေဆီ ခေါ်သွားမလို့ လာခဲ့ကြပါတယ်”

“သေမင်းထက် ကောင်းတဲ့ အဆောင့်အရှောက်လား”

ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက်၊ တံခါးကို ပုဆိန်များနှင့် ထုရိုက်သကဲ့သို့ ထုရိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ တံခါးကား မပွင့်ချေ။ နောက်တစ်ကြိမ် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပြီးနောက် သစ်လုံးကဲ့သို့သော အရာ တစ်ခုနှင့် တံခါးကို စောင့်ဖွင့်လိုက်ရာ၊ ပတ်တာများ ပြုတ်ထွက်ကာ တံခါးပွင့် သွားလေသည်။ ရီမာသည် ကလေးကိုချီကာ မှောင်ရိပ်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလေ ၏။ မေမာကား ခန်းဆီးဆီသို့ ခုန်ထွက်သွားကာ၊ ညာလက်တွင် လှံကို မြှောက် တိုင်လျက် ခန်းဆီးအကြားမှ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။ နျူးဗီယန် ဘီလူးကြီး အား လှေကားထိပ်ရှိ မှောင်ရိပ်တွင် ခိုလျက် ရပ်နေ၏။ ညာဘက်လက်တွင် လှံတစ်ချောင်းကိုင်ထား၍ ဘယ်ဘက်လက်တွင် စစ်ပုဆိန်နှင့် ရှေ့မြင်းအရေဖြင့် ဖြူလှုပ်ထားသော ဒိုင်းငယ်တစ်ခုကို ကိုင်ထားလေသည်။ သူ၏အသွင်မှာ မှောင်ရိပ်တိုင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဓားလွတ်ကိုင်ထားသော အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် သူတစ် ယောက်သည် ပွင့်သွားသော တံခါးအကြားမှ တိုးဝင်လာရာ လရောင်အောက် တွင် သူ၏သံချပ်အင်္ကျီမှာ ပြောင်လက်နေ၏။ လှံသွားရောင်တစ်ချက် လက်ခနဲ မြင်လိုက်ပြီးနောက်၊ ထိုသူသည် ပုံလျက်သား ကျသွားတော့၏။ ထိုသူ့ အလောင်းကို ဖယ်လိုက်ပြီးလျှင် လူအတော်များ တိုးဝင်လာကြပြန်လေသည်။ ရူးသည် စစ်ပုဆိန်ကြီးကို ညာဘက်လက်သို့ ပြောင်း၍ ကိုင်ကာ ဒိုင်းဖြင့် ဦးခေါင်းကို ကွယ်လျက် စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ အတင်းတိုးဝင်လာကြသူများသည် တရကြမ်း တိုက်ခိုက်တော့လေရာ၊ ၎င်းတို့၏ ဓားချက် လှံချက်များသည် ရူး၏ ဒိုင်းပေါ်သို့ မိုးသီးမိုးပေါက်ပုံမှာ ကျရောက်ကြကုန်၏။ သို့ရှိစဉ် ပုဆိန်ကြီး တစ်ချက် လက်ခနဲ မြှောက်သွားပြီးနောက် ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေသည်။ ထိုအခါ ရူးသည် သွေးပူလာသည့်ဟန်ဖြင့် ဘာသာဘာဝ စစ်ကြေးကြော်သံကို ပြုကာ၊ ရန်သူများအား ဘယ်ပြန်ညာပြန် ခုတ်ချလျက်ရှိရာ၊ ရန်သူများလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျကြကုန်၏။ သို့တိုင်အောင် ၎င်းတို့သည် ရှေ့သို့သာ အတင်း တိုးဝင်လာကြလေသည်။

လှေကားမှာ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းသဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် သူ့လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ကာ ခန်းဆီးများဆီသို့ပင် ရောက်လာလေ သည်။ ထိုသူမှာ ယခင်က ရူးမတ်ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်၍ သိုးထိန်းတို့ထံ သစ္စာခံ သွားသူဖြစ်သည်။ ခေမာသည် တရကြမ်း ပြေးသွားပြီးနောက် ထိုသူ၏လည် မျိုကို လှံနှင့် တအား စိုက်ထိုးလိုက်လေ၏။

လှေကား၌ အတိုက်အခိုက် နည်းပါးစ ပြုသွားပြီးလျှင် မကြာမီ ရူးသည် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ခေမာရှိရာသို့ ရောက်လာလေသည်။

“ထွက်ပြေးတဲ့ လူတစ်ယောက်က လွဲလို့ အားလုံးကိစ္စချောပြီး ကျွန်ုပ်ဆီက လွတ်သွားတဲ့ လူကော”

ခေမာသည် မှောင်ရိပ်တွင်းဝယ် မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသော ပုံ သဏ္ဍာန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... ဒီလို လုပ်လိုက်တာ မိန်းမတွေ ကို အရင်ကလို အထင်မသေးတော့ဘူး။ နို့ပေမယ့် မြန်မြန်လှုပ်ကြပါ။ ခွေးတစ် ကောင်ဟာ လွတ်သွားတော့ ခွေးအုပ်ကြီး ခေါ်လာမှာ စိုးရတယ်။ ဒါဟာလဲ ဝိုင်အရက်လား၊ ကျွန်ုပ်ကို နည်းနည်းသောက်ဖို့ ပေးပါဦး၊ ဝိုင်သာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ဝတ်ဖို့ အင်္ကျီလဲ ပေးပါဦး၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို မိဖုရားကြီးကြည့်ဖို့ မတော် တော့ဘူး”

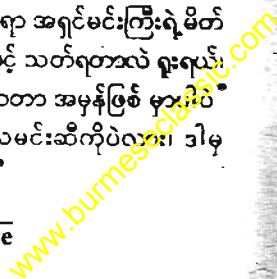
“အသင် ဒဏ်ရာရလို့လား”
“ခြစ်တောင် မခြစ်မိပါဘူး။ ဒီသွေးတွေက သစ္စာဖောက်တောင်တွေရဲ့ သွေးတွေပါ။ ဒီအိတ်ကြီးက ဘာတွေလဲ လေဒီ ခေမာ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ အရေးမကြီးပါဘူး - သယ်သာသယ်ခဲ့ပါ။ အသင် အခု စစ်သားမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကူထိဖြစ်ပြီ၊ ကောင်းကောင်းသာ သယ် ခဲ့ပေတော့၊ ဒီအထဲမှာ အိဂျစ်ပြည်ရဲ့ သရဖူတွေ ပါတယ်။ လာပါတော့ အရှင် မိဖုရားကြီး ဘေးအန္တရာယ် မရှိတော့ပါဘူး”

ရီမာမိဖုရားကြီးသည် ကလေးကို ပွေ့ချီလျက် ထွက်လာရာ၊ သွေး ချင်းချင်း နီနေသော လှေကားကို မြင်သဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိလေ သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သူတို့တစ်တွေဟာ ခေပါရာ အရှင်မင်းကြီးရဲ့မိတ် ဓဉ္ဇတွေ၊ ရဲဘက်တွေပါကလား။ ဒီလူတွေကို ဘာကြောင့် သတ်ရတာလဲ ရူးရယ်၊ သူတို့ဟာ ကျွန်ုပ်နဲ့ကလေးကို ဘေးကင်းရာ ခေါ်ဖို့လာတာ အမှန်ဖြစ် မှားလိပ်”

“မှန်ပါတယ် သူတို့ ခေါ်မယ့်နေရာက သေမင်းဆီကိုပဲလား၊ ဒါမှ မဟုတ်လို့ အကျဉ်းထောင်ပဲလား မပြောတတ်ပါဘူး”

“အကျွန်ုပ် အသင့်စကားကိုလဲ မယုံဘူး။ အသင့်နဲ့လဲ အတူ မလိုက်တော့ဘူး။ အသင်သာ ပြေးလိုရင် ပြေးပေတော့။ ကျွန်ုပ်တော့ ကလေးနဲ့ အတူတူ ဒီမှာပဲ နေတော့မယ်”

ခေမာသည် မိဖုရားကြီးအား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်၊ စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံ့လိုက်ရာ၊ ရူးက “ကျွန်ုပ်ကိုသာ အမိန့်ပေးပါ။ ကျွန်ုပ် ပွေ့ချီပြီး ယူလာခဲ့ပါ့မယ်” ဟု နားနားသို့ကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက် ခေမာ၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်လိုက်သော သီဗိမ္မဗတ်ကြီးဆီသို့ ရုတ်တရက် ရောက်သွားရာ၊ သူ၏ ရင်ပတ်တွင် စာလိပ်တစ်ခု ထိုးထွက်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ထိုစာလိပ်ကို ဖွင့်ကာ လျှင်မြန်စွာ ဖတ်လိုက်၏။ စာမှာ သေသူနှင့် သူ၏ အပေါင်းအဖော်များသို့ လိပ်တပ်ထားပြီးလျှင် ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး၏ ချိတ်တံဆိပ်ဖြင့် နိပ်ထားလေသည်။

စာတွင် ပါရှိသည်ကား -

“အားလုံးသော နတ်မင်းများ၏ နာမတော်များအားဖြင့် အိဂျစ်ပြည်၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ကွယ်လွန်သူ ဖာရိုဘုရင်ကြီး၏ မိဖုရား ဗေဗီလို့ပြည်သူ ရီမာနှင့် သမီးတော် နီဖရာတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ သစ္စာဆိုထားချက်နှင့် အညီ အသေဖြစ်စေ အရှင်ဖြစ်စေ၊ အပက်ပီ ဘုရင်ကြီးထံ အပ်ရန်အတွက် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဖတ်ရှု၍နာခံကြလော့”

မိဖုရားကြီးမှာ အိဂျစ်စာကို မတတ်သဖြင့် ခေမာက တစ်လုံးချင်းဖတ်ပြရ၏။ စာအဆုံးတွင် မိဖုရားကြီးမှာ ခေမာအား မှီလိုက်ကာ ရုတ်တရက် တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေရာတော့သည်။

“အကျွန်ုပ် ဘာကြောင့် ဒီသစ္စာဖောက်တွေ့ရဲ့ တိုင်းပြည်ကို ရောက်လာရသလဲ ခေမာရယ်၊ ဒီလိုဆို သေတာက ကောင်းပါသေးတယ်”

“ဒီလူတွေဟာ သစ္စာဖောက်တွေပဲ သခင်မကြီး။ နောက်ထပ် အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်”

ထိုခဏ၌ မိဖုရားကြီးမှာ သတိလစ်၍ လဲကျသွားသဖြင့် ခေမာက ကလေးကို လှမ်း၍ ယူလိုက်ရသည်။

“အခုလို သတိလစ်သွားတာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ၊ နို့မှ ကျွန်ုပ်တို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ချီယူသွားနိုင်မယ်”

“ကိုင်း ... အထုပ်ကို ကျွန်ုပ် ခေါင်းပေါ် ပင်ပေးစမ်း၊ အဲ ဟုတ်ပြီ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ကျွန်ုပ် မှေးထားပြီး ညာဘက်လက်နဲ့ ကလေးကို ခါးထစ်ခွင် ချိန်ပိုင်တယ်”

ထို့နောက် ရူးသည် သတိမေ့၍နေသော မိဖုရားကြီးအား ပွေ့ချီကာ ထွက်ကားမှ ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် မိဖုရားကြီးအတွင်း ခွံပလွန်ပင်များရှိရာသို့ လာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်၍ နောက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူတို့၏ ခန်းမဆောင်ရှိရာသို့ ပြေးလွှားနေကြသော သူများကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ရူးက မြန်မြန်သွားရန် ပြောသဖြင့် ဆက်လက်သွားကြရာ၊ နတ်ကွန်းပျက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ခေမာသည် ဒယ်မင်းဒယ်ဒိုင် ဖြစ်နေရာမှ ပုံ၍ လဲကျသွားရာ၏။

“အင်း ... အကူအညီ မရရင်တော့ ဒုက္ခပဲ ... သေလုမျှောပါး ဖြစ်နေတဲ့ ဇိန်းမ နှစ်ယောက်ကို ချီ၊ အထုပ်ကို ခေါင်းပေါ်တင်သွားရင်တော့ ဖြစ်ပါရဲ့၊ နို့ဇမမယ့် ကလေးက ရှိသေးတယ်။ ကလေးကလဲ အိဂျစ်ပြည်ရဲ့ ထီးညွှန်နန်းလျှာလေးဆိုတော့ ဘယ်သူ့ဘေးသေ သူ့ကိုတော့ ကယ်ရလိမ့်မယ်” ဟု ရူးသည် တီးတိုးညည်းညူလိုက်မိ၏။

ခေမာက တီးတိုးလေသံဖြင့် -

“ဟုတ်တယ် ရူးရှေ့၊ ကျွန်ုပ်ကို ထားခဲ့ ... ကိစ္စ မရှိဘူး။ ကလေးကိုသာ ရအောင်ကယ်ပါ။ ကလေးနဲ့ ကလေးအမေကို လှေဆိပ်အရောက်သာ ဆွဲသွားပေတော့ လှေဆိုက်ချင်ဆိုက်ချင်နေလိမ့်မယ်”

“မဆိုက်သေးရင်ကော ...”

သို့ပြောနေခိုက် သူတို့ထံသို့ အကူအညီ ရောက်လာတော့၏။ ခွံပလွန်ပင်တစ်ပင် နောက်မှ လှေသူကြီးတော ပေါ်လာလေသည်။

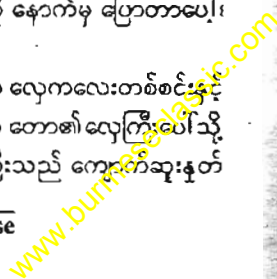
“အတော် အချိန်စောနေတာပဲ လေဒီခေမာ၊ လေကလဲ အဆင့်သင့်၊ ကျွန်ုပ်ကလဲ တင်ကြိုပြီးရောက်လို့ နေရာကျပါရဲ့။ နေပါဦး ... သူက ဘယ်သူလဲ”

တောသည် ‘ရူး’ ကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ် ဘယ်သူဆိုတာ ထောက်ခံမယ့်လူ ရှိပါတယ်။ မယ့်ရင် နန်းတော်က မိဖုရားကြီးရဲ့ ခန်းမဆောင် လှေကားကို သွားကြည့်ပေရော၊ ပြီးတော့ အလိုရှိတဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်က လူတစ်ယောက်ကို အရိုးရိုက်ချိုးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါပြီ၊ အရိုးချိုးတဲ့ ကိစ္စကို နောက်မှ ပြောတာပေါ့၊ အခု ကျွန်ုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့ပေတော့”

သို့နှင့် သူတို့လူစုသည် ကမ်းစပ်တွင်ရှိသော လှေကလေးတစ်စင်းနှင့် နိုင်းမြစ် အလယ်ဆီလောက်တွင် ကျောက်ချထားသော တော၏ လှေကြီးပေါ်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ ၃ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ လှေကြီးသည် ကျောက်ဆူးနှုတ်

၂၂ □ ခရစ်နှစ်များ

၎င်း ရွတ်ကုန်ဖွင့်ကာ နိုင်းမြစ်ကို စုန်ဆင်းလေသည်။ လှေကြီးသည် ညဉ့်၏ အမှောင်ထဲကို တဖြည်းဖြည်း ထိုးဖောက်ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေရာ၊ စွဲပလွန် ပင်အုပ်များ အကြားတွင် မီးခွက်များစွဲကိုင်ကာ သူတို့အား လိုက်လံရှာဖွေနေ ဟန်တူသည့် လက်နက်ကိုင်လူတစ်စုကို ပိုးဝါးမြင်ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရီမာ မိဖုရားကြီး 'ရူး' အထိန်းတော်ကြီး ခေမာနှင့် နိဖရာ မင်းသမီးကလေးတို့သည် သစ္စာဖောက် လက်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြလေသည်။

၆

တော၏ လှေကြီးသည် နေ့စဉ်ရက်ဆက် နိုင်းမြစ်ကို စုန်ဆင်းခဲ့သည်။ ညဉ့် အချိန်နှင့် လေမလာသည့်အခါများ၌ လူ သူပြတ်လတ်သည့် ကမ်းခြေတွင် ရပ်တန့်နားနေတတ်၏။ ညချမ်းအချိန်သို့ ရောက်၍ မှောင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နတ်ကွန်းဟောင်း အစရှိသော အဆောက်အဦပျက်ကြီးများကြားမှ အစားအသောက်စသော ပစ္စည်းများ ရောင်းချရန် လူများ တက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူတို့သည် ဘုန်းကြီးများဖြစ်ကြောင်း သိရသော်လည်း မည် သည့်ဂိုဏ်းမှ ဖြစ်ကြောင်း မသိရပေ။ သူတို့သည် တောနှင့် တီးတိုးစကား ပြောဆိုကာ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် ရမယ်ရှာပြီး ကလေးသိပ်ထား သော နေရာသို့ပင် လာရောက်ကာ ကောင်းချီပေး၍ ထွက်သွားတတ်ကြ၏။ ထိုအချင်းအရာများကို ရူးကပင် သိရှိ၏။ သို့သော် မိဖုရားကြီးကား တစ်စုံ တစ်ရာ မပြောဘဲ ဘုရင်ကြီး ကျဆုံးသွားသည့် အချိန်မှစ၍ စိတ်ညှိုးငယ်တော် မူပြီးလျှင် ကလေးအား ပြုစုရန်သာ အာရုံစိုက်လျှောက်ရှိသည်။

မိဖုရားကြီးသည် ရူးကို နဂိုကပင် ခင်မင်ရင်းစွဲ ဖြစ်သော်လည်း၊ သွေးစွန်းခဲ့သူ ဟူ၍ အတွေ့မခံဘဲ နေ၍ ယောက်ျားများကို အယုံအကြည် မရှိတော့ဟူ၍ တောနှင့်လည်း စကားများများ မပြောခဲ့ပေ။ သို့သော် ခေမာနှင့် နိဖ ရာကလေးလက်ဆုံကျပြီးလျှင် သူ၏ခမည်းတော် ဗေဇီလုံဘုရင်ကြီးထံ မည်သို့ ထွက်ပြေးရမည်ကိုသာ ပြောဆိုတိုင်ပင်လျက် ရှိလေသည်။

တစ်ခါသော် မန်းဖစ်မြို့သို့ ရောက်၍ အရံတက်စဉ် မြို့ကိုပြတ်၍ သွားမည်အပြုတွင် သူတို့ လှေပေါ်သို့ ဆိပ်ကမ်းအရာရှိများ တက်ရောက်စစ်ဆေးခဲ့၏။ ထိုအခါ တောသည် မိဖုရားကြီး ရိုမာက မကျန်းမမာနေသော သူ၏ ဇနီးအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခေမာက နှမအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရူးအား အဘိုး အမြောက်အများပေး၍ ဝယ်လာရသော အိဂျစ်စကားနား မလည်သည် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း အသီးသီး ဟန် ဆောင်နေရန် ကြိုတင်ပြောပြထား၏။ အရာရှိနှစ်ယောက်သည် လှေပေါ်သို့ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် တက်ရောက်လာပြီးလျှင် စစ်ဆေးမေးမြန်းလာသည်။

“စစ်ပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ နိုင်းမြစ်တစ်လျှောက်မှာ ဂျုံနဲ့ ကျွဲ၊ နွားတွေကို ကူးသန်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ... လှေရဲ့ ရှေ့ပိုင်းမှာ နွားကလေးတွေ ပါပါတယ်”

တောသည် မန်းဖစ်မြို့ ကုန်သွယ်ရေး အရာရှိများ၏ ချိတ်တံဆိပ်နိပ်ထားသော စာရွက်ကို ထုတ်ပြသည်။

“ဟာ ... ဇနီးသယ်က တစ်ယောက်နှစ်မက တစ်ယောက်၊ ဟဲ ... ဟဲ - နို့ပြီး လှေသမားတွေလဲ ပါသတဲ့။ အင်း ... ကျုပ်တို့လဲ မိန်းမကြီးနှစ် ယောက်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတော့ သူတို့ကို ကြည့်ဦးမှပဲ”

“ကြည့်ဖို့ လိုသေးသလားဗျာ၊ ဒီလှေဟာလဲ ကျုပ်တို့ကို အရှာခိုင်းတဲ့ မိဖုရားကြီးရဲ့ စစ်လှေနဲ့လဲ မတူပါဘူး။ နို့ပြီး နွားကလေးတွေကလဲ ပါသေးတာပဲ”

“ဪ ... စစ်လှေကား ... လမ်းမှာ လှေတစ်စင်းတော့ တွေ့ခဲ့တယ် အရာရှိမင်း၊ အဲဒီလှေ သောင်တင် ကျန်ရစ်တယ် ခင်ဗျာ။ လှေပေါ်မှာ လက်နက်ကို အစောင့်အရှောက်တွေလဲ မြင်တယ်။ ကျွန်တော့် လှေပေါ်က မိန်းမတွေ ကြည့်ချင်ရင် လာကြည့်ပါလေ”

အရာရှိနှစ်ယောက်မှာ စစ်လှေအကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေသဖြင့် မိန်းမများအကြောင်းကို သတိမထားမိဘဲ တောခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ရိုမာနှင့်ခေမာတို့က ဟန်ဆောင်ကောင်းလှသည်ပြင် တောကလည်း မီးခွက်ကို မလင်းတလင်း ထွန်းပြထားသဖြင့် အရာရှိနှစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ရာ သံသယ မဖြစ်ဘဲ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်၍တက်ခဲ့ကြ၏။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ခပ်ကွေးကွေး ထိုင်နေသော ‘ရူး’ ကို တွေ့ကြလေသည်။

“အောင်မယ် အတော်ထွားတဲ့ လူမည်းကြီးပဲ ... ဟေ့ကောင် ... ထစမ်း”

ရူးမှာ အိဂျစ်စကား နားမလည်ဟန်ဆောင်နေသဖြင့် တောက ဘာသာပြန်၍ ပြောဟန်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်မှ၊ နားလည်သကဲ့သို့ သူ၏ မျက်လုံးကြီးများကို ကလယ် ... ကလယ် လုပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... အတော်ထွားတဲ့ အကောင်ကြီးပဲ၊ ရင်အုပ်နဲ့ လက်မောင်းကြီးကလဲ မနည်းပါဘူး၊ ဟေ့ ... လှေသူကြီး ဒီကောင်ကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“တန်နစ်မြို့မှာ သူ့အစွမ်းကိုပြလို ကျုပ် ဝယ်လာတဲ့ ကျွန်တစ်ယောက်ပါ”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး ... ကိုင်း ... ဟေ့ကောင် ငါတို့ကို မင်းအစွမ်းပြစမ်း”

ရူးမှာ နားမလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်သည်။ တောက အိသီထိုပီယနီ လူမျိုးဖြစ်၍ နားမလည်ကြောင်း ရှင်းပြပြီးနောက်၊ အရာရှိစကားကို ဘာသာပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရူးသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အရာရှိနှစ်ယောက်အား အတိတ်က ဂုတ်စမှ တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီကိုင်ကာ ကလေးငယ်များသဖွယ် မြောက်တင်လိုက်ပြီးလျှင် ရေထဲကို ပစ်ချမည် ပြုလေသည်။ အရာရှိနှစ်ယောက်မှာ ကြောက်လန့်အော်ဟစ်ကာ ရုန်းကန်လျက် ရှိရာ၊ တောက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည့်တိုင်အောင် အရာရှိ နှစ်ဦးအား လှေဝမ်းထဲသို့ ပစ်ချမည့်ဟန်နှင့် မြောက်ကိုင်းထား၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ သူသည် တောပြောသည်ကို နားလည်ဟန်ဖြင့် အရာရှိနှစ်ယောက်ကို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ရာ၊ အရာရှိနှစ်ယောက်မှာ မှောက်လျက်သားကျသွားလေတော့၏။

တောက အရာရှိများအား ထူမ၊ ပေးရင်း “သူဟာ ဘယ်လောက် သန်သလဲဆိုရင်၊ နောက်တစ်ယောက်ကိုတောင် သွားနဲ့ကိုက်ပြီး ချိထားနိုင်ပါသေးတယ်”

ထို့နောက် အရာရှိများလည်း တောအား နှုတ်ဆက်ကာ လှေပေါ်မှ အမြန် ဆင်းသွားကြလေသည်။

သူတို့၏လှေကြီးသည် ထွက်ပြုလာသော နေမင်းကြောင့် ကွဲစပြုနေပြီသော ဆီးနင်းထုအောက်မှ မန်းဖစ်မြို့ ဆိပ်ကမ်းကို ဖြတ်သန်း၍ မြစ်တစ်လျှောက် စုန်ဆင်းခဲ့ရာ၊ မကြာမီ ပိရမစ်ကြီးများနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။ သို့သော် လူများ ရိပ်မိမည်စိုးသဖြင့် ထိုနေရာတွင် ရုတ်တရက် မဆိုက်သေးဘဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် ရှေ့သို့ ဆက်၍ စုန်သွား၏။ ညဉ့်အချိန် ရောက်သောအခါမှ တက်နေသော နိုင်းမြစ်ရေကြောင့် ပိရမစ်ကြီးများနှင့် မတူ

၂၆ ၁ ဒုန်းဇွေဇွေ

...သည့် နေရာသို့ ထောက်အောင် လှေကို ပြန်၍ လှော်ခတ်ခဲ့ပြီးလျှင်
...ထပ်ထပ်သည်။ ထို့နောက် ညဉ့်၏ အမှောင်ရိပ်နှင့် ကိုင်းပင်များ၏ အကာ
အတွယ်တို့ ထူကာ လှေပေါ်မှ ဆင်းသက်ကြလေ၏။

တမ်းပေါ်သို့ ရောက်၍ မကြာမီ၊ လှေဦးတွင် မီးအိမ်ကြီးများ ချိတ်ခါ
လတ်နက်ကိုင်စစ်သား အပြည့်အစုံပါသော လှေကြီး စုန်ဆင်းသွားသည်ကို
မြင်ရ၏။ ထိုအခါ တောက ထိုလှေများမှာ မိမိတို့အား လိုက်လံရှာဖွေနေသော
လှေများ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် မိမိတို့မှာ မည်သည့်သိုးထိန်းလူမျိုးမှ မရောက်
နိုင်သောနေရာသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ရန် မရှိကြောင်း ပြောပြ
၏။ ထို့နောက် တောသည် လှေဦးစီးအား မှာကြားရန်ရှိသည်ကို မှာကြားပြီး
လျှင် မိရုရားကြီးအား လက်တွဲလျက် အမှောင်ထုအတွင်းကို သွားလေတော့ရာ၊
တောက ကလေးကို ဖွေချိုလျက် လည်းကောင်း၊ ရူးက မင်းမြောက်တန်ဆာ
များ ဝါသော အိတ်ကြီးကို ပန်းပေါ်တွင် လွယ်လျက်လည်းကောင်း နောက်မှ
ထက်ချပ်မကွာ ပါသွားလေသည်။

သူတို့သည် စွပ်လွန်ပင်များ အကြားမှ သဲများကို နင်းကာ အတန်
ကြာ လျှောက်သွားရပြီးနောက်၊ လမင်းကြီးလည်း ကောင်းကင်မှ ထွက်ပေါ်
လာခဲ့၏။ သူတို့၏ ရှေ့တွင် ကျောက်တောင်ကို ထုလုပ်ထားသည့် ကြီးမား
လှသော ခြင်္သေ့ရုပ်တစ်ခုသည် မားမားကြီး ရပ်တည်လျက်ရှိ၏။ ခြင်္သေ့ရုပ်
ကြီးဟုပင် ဆိုရသော်လည်း ကိုယ်အား ခြင်္သေ့ဖြစ်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းမှာ မကိုင်း
တန်ဆာကို ဆောင်းထားသည်သည် လူ၏ဦးခေါင်း ဖြစ်၏။

“ဒီဟာ ဘာကြီးလဲ ... ကျွန်ုပ်တို့ဟာ မြေအောက်ကမ္ဘာကိုပဲ ရောက်
နေရောသလား။ ဒါက ကမ္ဘာနတ်မင်းကြီးလား။”

“မဟုတ်ပါ သခင်မကြီး ... ဒါဟာ နတ်မင်းတစ်ပါးရဲ့ အထိမ်း အမှတ်
ဖေင့်ရုပ်တုလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီနောက်မှာ ပိရမစ်တွေ အများကြီး တွေ့ရ
ပါလိမ့်မယ် ... အဲဒီအရိပ်အဝါသ အောက်မှာတော့ အသင်နဲ့ အသင့် ကလေး
ဟာ အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

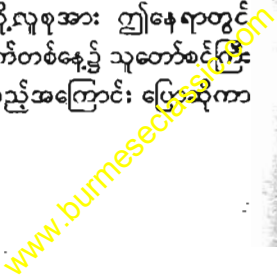
“ကလေးအတွက်တော့ လုံခြုံပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်အဖို့ တော့
အမြဲတမ်း အနားယူရတော့မယ် ထင်တယ်။ အဲဒီ စဖေင့်ကြီးရဲ့ မျက်လုံး
ထဲကနေပြီး သေမင်းက ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်နေတယ် ထင်တယ် တောရဲ့။”

ဤကဲ့သို့ နိမိတ်မကောင်းသော စကားများကြောင့် တောမှာ ထိတ်
လန့်သွား၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောချေ။ ရူးသည်ပင် ကြီးမားသော
ဖေင့်ရုပ်ကြီးကြောင့် ထိတ်လန့်သွားဟန်တူသည်။

သို့နှင့် ဆက်လက်သွားကြရာ၊ ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီး၏ လက်ဖဝါးနှင့်
အလှမ်း ၅၀ ခန့် အကွာတွင် မြေအောက်သို့ ဆင်းကာ လှေကားထစ်များဆီသို့
ရောက်သွားကြ၏။ ထိုလှေကားမှ ဆင်းသွားရာ မကြာမီ သူတို့ရှေ့တွင် ကြီး
မားသော လိပ်သဲကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု ဓာဆီးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တော
သည် အနီးမှ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ယူကာ တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်မျိုးစီပြောင်း၍
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးကို ထုလိုက်ရာ၊ ကျောက်တုံးကြီး
သည် တဖြည်းဖြည်း လည်၍သွားပြီးနောက်၊ လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံ
အပေါက်ငယ်တစ်ခု ပေါ်လာ၏။ သူတို့သည် ထိုအပေါက်ငယ်မှ ဆင်းသွား၍
အလွန်မှောင်သော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြရာ၊ လူများ တီးတိုးစကား
ပြောသံများကို ကြားရပြီးလျှင် သူတို့ဆီသို့ မီးခွက်ကိုယ်စီကိုင်လာသော လူ
တစ်စုကို မြင်ရလေသည်။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထိုလူများမှာ ဘုန်းကြီး
များကဲ့သို့ ဝတ်လုံကြီးများ ဝတ်ထားသော်လည်း စစ်သာများကဲ့သို့ ဓားလှုံ
လက်နက်များ ကိုယ်စီကိုင်ထားသော ယောက်ျားကြီးများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်
ကြရလေသည်။ လူအားလုံး ၇ ယောက်ဖြစ်၍ ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်လာသည့်
အကြီးအကဲနှင့် တူသူအား တောက ခေမာတို့လူစုကို ညွှန်ပြကာ တစ်စုံတစ်ရာ
ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဘုန်းကြီးများသည် ကလေးအား တစ်ယောက်စီ
ကောင်းချီးပေးပြီးလျှင် သူတို့နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရန် လက်ပြလိုက်၏။

တောနှင့် သူတို့ လူစုသည် ဘုန်းကြီးများနောက်မှ ကျောက်မြေဖြင့်
ပြုလုပ်ထားသော စင်္ကြံတစ်လျှောက် လိုက်ပါသွားရာ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခု
သို့ ရောက်သွား၏။ ထိုအခန်းကျယ်ကြီးမှာ မျက်နှာကြက်ကို အောက်မှ
ကျောက်တိုင်လုံးကြီးများဖြင့် ပင့်တင်ထောက်ခံထား၏။ အခန်းထောင့်တစ်
နေရာတွင် နတ်မင်းများနှင့် ဘုရင်ရုပ်တုများရှိ၏။ ၎င်းတို့ကို ဖြတ်သွားသော
အခါ လူနေခန်းများ အစီအရီ ရှိသော စင်္ကြံတစ်ခုသို့ ရောက်သွားပြန်၏။ ထို
အခန်းများမှာ သူတို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားဟန် တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော်
ထိုအခန်းထဲတွင် အိပ်ရာခမ်းနားသာမက မိန်းမများ၏ အသုံးအဆောင်
များကိုပင် လိုလေသေးသည်မရှိ ပြင်ဆင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အခြား
အခန်းတစ်ခုထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံးရှိရာ အစားအစာနှင့် ဝိုင်အရက်တို့ကို တွေ့ရ
၏။

ထို့နောက် တောသည် မိရုရားကြီးတို့လူစုအား ဤနေရာတွင်
ကောင်းစွာအိပ်စက်နားနေရန် ပြောဆိုပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့၌ သူတော်စင်ကြီး
သည် သူတို့အား လာရောက် စကားပြောဆိုလိမ့်မည့်အကြောင်း ပြောဆိုကာ
အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

လျက်ရှိကြ၏။ အခန်း ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ယစ်ပလ္လင်တစ်ခုပေါ်တွင် 'အိုဆိုက် ရစ်' နတ်မင်းရုပ်တုတစ်ခုရှိ၏။ ပလ္လင်ရှေ့၌ကား ကျောက်နက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထား သည့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သူအိုကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ လေ၏။

သူ၏မှတ်ဆိတ်မှာ ရှည်လျား၍ နှင်းပွင့်ကဲ့သို့ ဖြူစွတ်လျက်၊ လက် တန်းများသည်လည်း သွယ်ပြီးလျှင် နှာခေါင်းကလည်း ကောက်၊ မျက်လုံးက လည်း တောက်နေ၏။ ခေမာသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ မမြင်ရသော်လည်း သူ၏ အဘိုးအား ချက်ချင်းပင် သိလေသည်။ ရှိုင်းသည် ဦးခေါင်းကို မော့၍ ကြည့် လိုက်ပြီးနောက်၊ ကြည့်လင်ပြတ်သွားသော အသံဖြင့် -

“ကျွန်ုပ်တို့၏ လျှို့ဝှက်သော နေထွက်ဂိုဏ်း၏ ခန်းမဆောင်အတွင်း သို့ အသင် ခေါ်ဆောင်လာသူများကား အဘယ်သူနည်း ... အခွင့်မရှိဘဲ ဝင် လာလျှင် သေဒဏ်ထိုက်သင့်သည်ကို သင် မသိပါသလား ချစ်သား ...”

တောက သုံးကြိမ် အလေးပြုပြီးနောက် -

“ဘုရင်တကာထက် မြင့်မြတ်သော အို ... အရှင် သူတော်စင်ကြီး နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် သီဝိမြို့သို့ ဆန်တက်ကာ ကမ်း ခြေသို့ လျှောက်သွားပြန်နောက်၊ အရုဏ်မတက်မီ နန်းတော်အတွင်းသို့ဝင်၍ နတ်ကွန်းပျက်တစ်ခုအနီးမှ စွပ်လွန်ပင်တစ်ပင် အနီးတွင် အသင်၏ သွေးသား တစ်ဦးဖြစ်သော ဘုရင့်အထိန်းတော် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလိမ့် မည်ဟူသော အရှင်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဤကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပြီးမြောက် ခဲ့ပါပြီ။ ဗေဗီလုံပြည့်ရှင် ပီတာဘုရင်၏ သမီးတော် ရီမာအရှင်၏ သွေးသား ဆက်စပ်သူ အထိန်းတော် ခေမာနှင့် အိဂျစ်နန်းလျာ နီဖရာမင်းသမီးကလေးတို့ သည် အရှင်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။”

“ကျွန်ုပ် မြင်၏ ချစ်သား ... သို့သော် ကျွန်ုပ် အမိန့်မပေးခဲ့သည် လူမည်းကြီးကား အသူနည်း”

“အို ... သခင် ဤသူကား မိဖုရားကြီး၏ ခန်းမဆောင်တံခါးကို စောင့်၍ သစ္စာဖောက် ရှစ်ယောက်ကို သုတ်သင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ အကူအညီသာ မရလျှင် အသင်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာနိုင်ကြ မည် မဟုတ်ပါ”

“ရှေ့သို့ လာလော့ ရူး ... အသင်၏ အမည်ကို ဤသို့ပင် ခေါ်သည် မဟုတ်ပါလော့”

ရူးသည် ရှေ့သို့ တိုး၍သွားပြီးလျှင် သူ၏ အလိုအလျောက်ပင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။

၅

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ခေမာသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ မလှမ်း ထမ်းရိုး အိပ်ရာပေါ်တွင် မိဖုရားကြီးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မိဖုရားကြီးက ယမန်ညက အိပ်မက် မြင်မက်ကြောင်း၊ အိပ်မက်ထဲတွင် ခေမာ ရာဘုရင်ကြီးသည် သူ့အား လာရောက်ခေါ်ငင်ပြီးလျှင် သူနှင့် အတူနေရ မည်ဟု ပြောကြောင်း၊ သမီးတော်ကလေးလည်း သူတို့နောက်သို့ မိကြာမီ လိုက် လာရမည်ဟုလည်း ပြောခဲ့သေးကြောင်း ပြောပြလေသည်။ သို့နှင့် ခေမာလည်း မိဖုရားကြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စေရန် 'တော' ကို ခေါ်ပြီးလျှင် သူတို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာကို လှည့်လည်ကြည့်မည်ဟု မိဖုရားကြီးအား အဝတ် အစားလဲပေးလေသည်။

မိကြာမီ တောရောက်လာ၍ သူ၏ဆရာ ပုရောဟိတ်ရွိုင်းဆီသို့ ခေါ် သွားလေရာ၊ ရီမာမှာ လမ်း ကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်အောင်ပင် အားနည်း၍နေ သဖြင့် တောကို မှီ၍လိုက်ရ၏။ ခေမာက ကလေးကိုချီ၍ လိုက်လေရာ နောက် ဆုံးမှ 'ရူး' လိုက်ပါလေသည်။ မိကြာမီ ရှေ့မှ သီချင်းဆိုသံများ ကြားရပြီး နောက် ကောင်းကင်ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းရောင်ကြောင့် လင်း၍နေသော ခန်းမကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ အခန်းကြီးအတွင်း၌ကား ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ်ဝတ်ထားသည့် ယောက်ျား မိန်းမများရှိရာ၊ ယောက်ျားများက လက် ယာဘက်မှ လည်းကောင်း၊ မိန်းမများက လက်ဝဲဘက်မှလည်းကောင်း ထိုင်

www.burmeseclassic.com

အသင်လော့ ... အိသီယိုပီယန်နယ်သား ရူး အသင်ကား ရဲရဲရဲ
သစ္စာရှိသေးသည်။ အသင်သည် ရန်သူများကို သုတ်သင်ကာ ဘုရင်ကြီး၏
အလောင်းကို ခေမြေပြင်မှ ယူဆောင်ခဲ့၍ အသင်၏အစွမ်းဖြင့် အရှင်သခင်၏
သမီးတော်ကလေးနှင့် မိဖုရားကြီးကိုပါ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍
ကျွန်ုပ်၏ နေထွက်ဂိုဏ်းတွင် အသားမည်းများအား တစ်ခါဖူးကမ္ဘာ လက်မခံခဲ့
ဘူးသေးသော်လည်း ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ်ဖြင့် အသင့်အား လက်ခံလိုက်သည်။
နောင်အခါမှ ဂိုဏ်း၏ ထုံးစံစလေ့များကို စည်းကမ်းများကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့သော်
လည်း ဤသို့ သေရလိမ့်မည်”

ရွှင်းသည် လူမည်းကြီး၏ နားနားသို့ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုး
ပြောလိုက်သည်။

ရူးက ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့် -

“သော်လောက်ပါပြီ အရှင် ပရောဟိတ်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏
ထင်းရှင်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးသူတို့အား သစ္စာဖောက်လေ့ မရှိသဖြင့် ဤသို့ ခြိမ်း
ခြောက်ရန် မလိုပါ”

“ကျွန်ုပ် သိ၏ ရူး ... လူတို့မည်သည် တစ်ခါတစ်ရံ မိုက်မဲမှုကြောင့်
သော်လည်းကောင်း၊ စဉ်းလဲမှုကြောင့် သော်လည်းကောင်း သစ္စာဖောက်တတ်
၏။ နားထောင်လော့ ... အသင့်အား အိဂျစ်ပြည် နန်းလျှာမင်းသမီးကလေး၏
လက်သုံးတော်နှင့် ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် ယခု ခန့်အပ်လိုက်ပြီး သူ့နောက်မှ
လိုက်ကာ သူ့အား အစဉ်အမြဲ စောင့်ရှောက်လေ့”

ထိုအနောက် ရွှင်းက ခေမာအား ကလေးကိုချီ၍ ရှေ့သို့ လာရန်ပြော
လိုက်သည်နှင့် ခေမာက ကလေးကို ပွေ့ချီကာ ရှေ့သို့ တိုးလာပြီးလျှင် သူ၏
အမိန့်အရ မြောက်ချီပြလိုက်လေရာ၊ အားလုံးကပင် ခူးထောက်၍ ဦးညွှတ်
အရိုအသေ ပေးကြလေသည်။

“နေထွက်ဂိုဏ်းဝင် ညီအစ်ကို မောင်နှမအပေါင်းတို့၊ အသင်တို့၏
ဘုရင် အိဂျစ်ပြည်၏ ဘုရင်မကို ကြည့်ကြလော့”

သူတို့သည် တစ်ဖန် အရိုအသေ ပေးကြပြန်လေသည်။ ရွှင်းက
ကလေးကို နမ်းရှုပ်ကာ ခေမာအား ပြန်၍ ပေးပြီးနောက် “အသင်အားလည်း
ကျွန်ုပ် ကောင်းချီးပေးပါ၏။ အသင့်ကိုလည်း နောက်မှ ကျွန်ုပ် ဂိုဏ်းအတွင်းသို့
သွင်းရဦးမည်။ ယခုမှ သွားလိုရာ သွားပါလော့”

ထိုအချိန်အထိ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောခဲ့သေးသော ရီမာက ဦး
ခေါင်းကိုမော်၍ ကြည့်လိုက်ကာ “အရှင်ပရောဟိတ်ကြီး ... အရှင်သည် သူတို့
အား ကောင်းချီးပေး၍ ပြီးပါပြီ ... ကျွန်ုပ်အဖို့ကား အသို့နည်း”

ရွှင်းသည် ပလ္လင်ရှေ့သို့ တိုးလိုက်ပြီးလျှင် မိဖုရား၏လက်ကို နမ်းရှုပ်
သို့က်၏။ ထို့နောက် “မိဖုရားကြီး အသင်ကား ကျွန်ုပ်တို့ထက် တန်ခိုး ကြီးသူ
များနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိနေပြီဖြစ်၍ ပေးရန် မလိုတော့ပါ” ဟု ပြောလိုက်ပြီး
လျှင် ရုပ်တုဘက်သို့လှည့်၍ ဦးညွှတ်လိုက်၏။

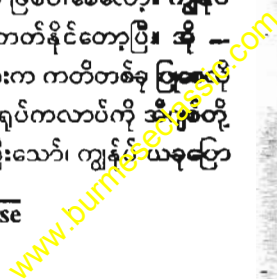
“သို့သော် ယမန်နေ့ညက သင် အိပ်မက် မကံသည်ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်
ဝါသလော့”

“မှန်ပါသည် အရှင်ပရောဟိတ်ကြီး အသင့်အား မည်သူပြောလေ
သနည်း” “မည်သူပြောသည်ဖြစ်စေ ... အရေးမကြီးပါ။ သို့သော် အိပ်မက်မှန်
ကန်ကြောင်း အသင့်အား ပြောပြရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဤကမ္ဘာကား ဒုက္ခ
အပေါင်းနှင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းကို ကျော်လွန်သော် စွဲပလွန်ပင်များနှင့် သဲ
ကန္တာရကြီးများအပေါ်သို့ မိုးနေသည့် ပိရမစ်ကြီးများနှင့် တူသည့် မေတ္တာ
တရားရှိသည်ကို နားလည်လော့၊ သဲများကား လေ၏ အဟုန်နှင့် လွင့်ပါဖျက်
စီးရသည်။ စွဲပလွန်ပင်များလည်း ပျက်စီးရသည်။ သို့သော် ပိရမစ်များကား
ကြံ့ခိုင်ခိုင်တည်နေသည်”

“နားလည်ပါပြီ ... အရှင်သား ကျေးဇူးလည်း တင်လှပါသည်။
သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ နှမ်းနယ်လှပြီ ဖြစ်၍ သွားခွင့်ပြုပါလော့”

ထိုနေ့မှလွန်၍ တတိယမြောက်သောည၌သို့ ရောက်လျက်၊ ဝီဇာ
မိဖုရားကြီးသည် မိမိခံစားနေရသော ဝေဒနာပြင်းထန်လာသည်နှင့်၊ ဤကမ္ဘာ
ကြီးမှ စွန့်ခွာရမည့်အချိန် နီးကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိရကား၊ ရွှင်းအား
လူလွတ်၍ ခေါ်စေ၏။ ရောက်လာသောအခါ ရီမာက -

“ကျွန်ုပ်သည် အသင်မည်သူဖြစ်ကြောင်း မသိပါ။ နေထွက်ဂိုဏ်း
ဆိုသည်ကိုလည်း မသိပါ။ ထို့ပြင် အဘယ်ကြောင့် မင်းသမီးကလေးအား
ဤနေရာသို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်ကိုလည်း မသိပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ် စိတ်တွင်
အသင်သည် အပြောင့်မတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟု ထင်မိပါသည်။ အရှင်နှင့်
တကွ အရှင်၏ ဂိုဏ်းသားများသည်လည်း မင်းသမီးကလေး၏ ကောင်းကျိုး
ကို လိုလားသူများဖြစ်ကြောင်း သိပါသည်။ ဤကမ္ဘာကြီးတွင် တရားမျှတမှု
သာ ရှိပါက ဤကလေးသည် တစ်နေ့တွင် အိဂျစ်ပြည်၏ ဘုရင်မ ဖြစ်နိုင်သူ
ပေတည်း။ သို့သော် နတ်မင်းများ အလိုအတိုင်းသာ ဖြစ်ပါစေလော့။ ကျွန်ုပ်
ကား သေလုဆဲဆဲ ရှိနေပြီဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ဆို -
သူတော်စင်ကြီး အရှင်နှံတကွ တောနှင့် ဂိုဏ်းစာစီခလုံးက ကတိတစ်ခု ပြုစေလို
ပါသည် ... ကျွန်ုပ် ကွယ်လွန်သည့်အခါ ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို အိဂျစ်တို့
ထုံးစံအတိုင်း မပုပ် မသိုးရအောင် ကြပ်စီးဆေးစိမ်ပြီးသော်၊ ကျွန်ုပ် ယခုပြော

သည့် စကားများကို အလွှာတွင် ရေးသားကာ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဘတ်တွင် ချိတ်လျက် အခွင့်သာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ ကျွန်ုပ်၏ ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးထံ သမီးတော် အိဂျစ်နန်းလျာကလေးနှင့်အတူ ပို့ဆောင်ပေးပါမည်ဟု သစ္စာဆိုပါလော့။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ရုပ်ကလာပ်ကို သွားရောက်ပို့ဆောင်သူများက ခမည်းတော်ကိုဖြစ်စေ ... သူ၏အရိပ်အရာ ဆက်ခံသူကို ဖြစ်စေ ... အိဂျစ်ပြည်တွင် ကျွန်ုပ် ခံစားရသော ဒုက္ခအပေါင်းနှင့် ကြင်ဖက်တော် ခေပါရာ ဘုရင်ကြီးအတွင် ကလဲ့စားချေရန်နှင့်၊ အိဂျစ်ပြည်ကို အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီး လျှင် ဤသမီးတော်ကလေးအား အိဂျစ်ပြည် ဘုရင်မအဖြစ် တင်မြှောက်ပေးရန် တောင်းဆိုလိုက်ကြောင်းတို့ကို ပြောကြားစေပါမည်ဟုလည်း သစ္စာဆိုပါလော့။

“အို ... မိဖုရားကြီး ကျွန်ုပ်တို့ကား ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကိုသာ အလိုရှိပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖြစ်နိုင်လျှင် နန်းလုသိုးထိန်းဘုရင်များအား ထီးနန်းမှချ၍ နိဖရာကို နန်းတင်လိုသည်မှန်၏။ ထို့ပြင် နှစ်ခြမ်းကွဲနေသော အိဂျစ်ပြည်ကို ပူးပေါင်းလိုသည်လည်း မှန်၏။”

“သိုးထိန်းတို့ကလည်း ထိုသို့ပင် လိုလားသည် မဟုတ်ပါလော့။”

“မှန်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကား ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တစ်မျိုးစီ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အိဂျစ်ပြည်အပေါ်တွင် ထမ်းပိုးကို တင်လို၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကမူ ဓားဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ထိုထမ်းပိုးကို ဖြုတ်လိုကြ၏။”

“သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား အိဂျစ်လူပျော့များနှင့် သွေးမတူဘဲ၊ တရားမျှတမှုရစေရန် လက်နက်အားကိုးဖြင့်သာ ကျွန်ုပ်၏ ဆန္ဒကိုရယူလို၏။ ကျွန်ုပ်ကား သွားရခါနီးပြီ ဖြစ်၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ပင်ဝန်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကား ပြင်းပြနေ၏။ အရှင် သစ္စာဆိုမည်လော၊ ခပ်မြန်မြန် ဖြေပါလော့ -- အရှင် သစ္စာမဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တစ်မျိုး ကြံပါဦးမည်။”

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ အကြံဉာဏ်ကောင်းများ တောင်းခံကြည့်ရဦးမည်။

“သို့သော် ဤသို့ တောင်းခံနေဆဲ ကျွန်ုပ် သေသွားလျှင် အသို့ဖြစ်မည်နည်း ပုရောဟိတ်ကြီး၊ အရှင်သည် ကလေးကို ကျွန်ုပ်ထံမှ ခွဲနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ သို့သော် မိခင်၏ စိတ်ဓာတ်သည် အလွန်ခိုင်မာလှ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဗေဗီလုံလူမျိုးများသည် သေခါနီးတွင် မိမိတို့၏ သွေးရင်းသားရင်းတို့ကို မိမိတို့နောက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်သည့် လျှို့ဝှက်သောနည်းများ ရှိ၏။”

အရုံတက် မတိုင်မီ အချိန်ကလေးတွင် ရွှင်းသည် တောနှင့် အတူပြန်လာရာ၊ နေထွက်ရိုဏ်းမှ မိန်းမပိုင်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်

ခေါလာ၏။ ရီမာသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးများကို မှီလျက် စောင့်နေလေသည်။

“အရှင် ပြောသည်မှာ မှန်လှ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့ကထက် အားပြည့်လာ၏။ သို့သော် ဆီကုန်လုဆဲ ဖြစ်သော မီးခွက်မှ မီးတောက်နှင့် တူလှ၍ အမြန်ပြောပါလော့။”

“အဖြေကား ကျွန်ုပ်သည် ဂိုဏ်းကြီးကိုယ်စား တောနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ရိပ်ရာကို ဆက်ခံမည့် ဤအမျိုးသမီးကြီးတို့ရှေ့မှောက်တွင် အသင် အလိုရှိသည့်အတိုင်း သစ္စာဆိုမည်ဖြစ်၏။ သင်ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း တသမေမတိမ်းဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု သစ္စာဆိုပါ၏။ ထို့ပြင် အမေအလျှော့ မရှိစေရန် အသင်၏ ဆန္ဒနှင့် အဖြေကို ဤစာလွှာတွင် ရေးသားထားရာ အသင့်အား ဖတ်ပြုပြီး အသင်ကိုယ်တိုင် ချိတ်တံဆိပ်ခပ်နှိပ်စေမည်။ ဤစာလွှာနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့၏ သစ္စာဆိုချက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် တောကို ချိတ်တံဆိပ် ခပ်နှိပ်ထားပါမည်။”

ခေမာက တော၏ အကူအညီဖြင့် ဖတ်ပြရ၏။ ထို့နောက် ရီမာသည် စာလွှာကို သူကိုယ်တိုင် ချိတ်တံဆိပ် ခပ်နှိပ်လေသည်။

“ဤစာလွှာ မိတ္တူတစ်စောင်နှင့် လက်စွပ်ကို ကျွန်ုပ်၏ ‘မိမိ’ ခွပ်ကလာပ်နှင့်အတူ ထည့်ပေးလိုက်ပါလေ ... တဖြား တစ်စောင်ကိုကား အလိုမြဲဆုံး နေရာတွင် ဝှက်ထားပါလော့။”

ရွှင်းက ထိုအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခြောက်ပြလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ နေရောင်ခြည်များသည် ပြတင်းပေါက်မှ ထိုးဝင်လာပြီ ဖြစ်ရာ၊ ရီမာသည် ကလေးအပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်ကျလာအောင် မြှောက်လိုက်ပြီးနောက် “အို ... နေထွက်ဘုရင်မ၊ သူ့အား နေထွက်ဘုရင်မအဖြစ် တင်မြှောက်သည်ကို ကြည့်ကြလော့” ဟု ပြောဆိုကာ အားပါးတရ ဖွဲ့ဖက်နန်းစွပ်ပြီးလျှင် ခေမာအား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် နောက်သို့ လန်၍ ကျသွားကာ အသက်ပျောက်၍ သွားလေတော့သည်။

ထိုစပင့်ရုပ်ကြီး၏ နောက်တွင် ပီရမစ်ကြီး သုံးခုသည် မိုးသို့ ထိုး
ဆောက်တော့မည်ကဲ့သို့ မားမားမတ်မတ်ကြီး ရှိရာ၊ ၎င်းတို့၏ အောက်တွင်ကား
ဈေးဘုရင်များ၏ အလောင်းများကို မြုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ထား၏။ ထို့ပြင် ပီရမစ်
အငယ်ကလေးများလည်း ရှိသဖြင့်၊ ၎င်းတို့အတွင်းတွင် ဘုရင်၏ သားတော်
သမီးတော်များ မြုပ်နှံထားသည်ဟု ထင်မိ၏။ 'တော'က ပြောပြသော အခါမှ၊
ဘုရင်သင်္ချိုင်းရာများဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

"ဒီဘုရင်တွေဟာ အတော်တန်ခိုးကြီးတဲ့ ဘုရင်တွေ ဖြစ်မှာပဲ နော်၊
ကျွန်မ သွားကြည့်ချင်လိုက်တာ"

"တစ်နေ့နေ့တော့ သွားကြည့်ရမှာပေါ့"

နီဖရာ မင်းသမီးကလေးနှင့်အတူ နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်များ၏ ကလေး
များလည်း ရှိသေးရာ၊ သူတို့အား ပညာတတ် ဂိုဏ်းဝင်များက ပညာသင်ကြား
ပေး၏။ အမှတ်သော နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်များမှာ သာမန်လူများ အဟုတ်ဘဲ
ပညာတတ်သူများက များလေသည်။ သို့သော် စေခံများကား ရုပ်တုကြီးနှင့်
ဓနိုးမဝေး မြေပြန့်များတွင် လည်ယာလုပ်ကိုင်သူများဖြစ်၍ သူတို့သည်လည်း
ဂိုဏ်း၏လျှို့ဝှက်သောက်စွများကို ဆောင်ရွက်နေသူ သစ္စာခံများဖြစ်လေသည်။

နီဖရာမင်းသမီးကလေးသည် ကလေးများထဲတွင် ဉာဏ်အထက်
မြက်ဆုံး ဖြစ်၍ အခြားကျောင်းသူကလေးများထက် ပို၍ နက်နဲသော ပညာရပ်
များကို သင်ကြားရ၏။ တောနှင့် ခေမာတို့ကလည်း လျှို့ဝှက်နက်နဲသော
တိစ္ဆာအမြောက်အများကို သွန်သင်ပြောပြ၏။ တောက သူ့အား ဗေဗီလုံဘာ
သာစကားနှင့် စာကို သင်၏။ ဂြိုဟ်နေဂြိုဟ်သွားများ အကြောင်းများကိုလည်း
သင်ကြားပေး၏။ ဘာသာ အယူဝါဒနှင့် ပတ်သက်သော သဘောတရားများ
ကိုလည်း ရှင်းလင်းပြောပြ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ပုဂံဟိတ်ရွှင်းသည် အခန်းထဲသို့
တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်ရောက်လာတတ်ပြီးလျှင် စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းမျှ ပြောပြီး
နောက် ထွက်သွားတတ်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် နီဖရာ၏ စိတ်ဓာတ်မှာ ရေတွေ
သော ကြာပန်းကဲ့သို့ ပွင့်လန်းထက်သန်ကာ အခြားကလေးများနှင့် လုံးဝ
မတူခဲ့ချေ။ အချိန်မှာ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်လွန်ခဲ့ရာ၊ နီဖရာသည် အရပ်ရှည်
ရှည်နှင့် အလွန် ချောမောသော မိန်းမပျိုကလေးအရွယ်သို့ ရောက်လာတော့၏။
ဤသို့ အရွယ်ရောက်သောအခါ တောနှင့် ရွှင်းတို့က သူ့အား အီဂျစ်ပြည်၏
ထီးညွန့်နန်းလျာ မင်းသမီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ သူ၏ ခမည်း
တော်နှင့် မယ်တော်တို့ အကြောင်းများကို လည်းကောင်း၊ ရှေးဘုရင်များနှင့်
မိဖုရားများ အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည် အကွဲကွဲ အပြားပြား
ဖြစ်ရပ်ကို လည်းကောင်း ခေမာ၏ရှေ့တွင် ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့လေသည်။

နီဖရာ မင်းသမီးကလေး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကား လွန်စွာ ထူးခြားဆန်းကျယ်လှလေ
သည်။ ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစားလိုက်သောအခါ၊ ကျောက်ရုပ်တု
ရှား၊ ကျောက်တိုင်တုံးကြီးများ၊ ခန်းမဆောင်ကြီးများကို ရေးရေးမှတ်မိလေ
သည်။ ထိုအခန်းများထဲတွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်များ ဝတ်ထားသော ယောက်ျား
နှင့် မိန်းမကြီးများ ကျူးရင့်သီဆိုကြသည်ကိုလည်း မှတ်မိသည်။ သူ၏
အထိန်းတော်ကြီး ခေမာ၏ ခတ်ကိုင်ကိုင်ပုံသဏ္ဍာန်ကို မှတ်မိသည့်ပြင် သူ
အနီးတွင် အစဉ်အမြဲလိုလို ကြေးညို ပုဆိန်ကြီးကို ကိုင်ကာ စောင့်ရှောက်လျက်
ရှိနေခဲ့သော လူမည်း လူထွားကြီး ရူးကိုလည်း ကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။
နှစ်ဦးစလုံးကိုပင် သူသည် ချစ်ခင်သော်လည်း အထိန်းတော်ကြီးကို အနည်း
ငယ်ကြောက်ရွံ့၍ ခူးကိုကား နည်းနည်းမျှ မကြောက်ပေ။

ဤသို့ဖြင့် နီဖရာသည် ကြီးပြင်းလာခဲ့၏။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်းလိုလပင်
သူသည် မြင်နေကြလူများကို မြင်နေရသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ လပြည့်ဝန်း
ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည့် အချိန်များ၌ ခေမာနှင့် ရူးတို့ စောင့်ရှောက်ကာ
အခြားပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်ရံ၏။ သို့နှင့် သူသည် ပထမဦးစွာ
စပင့် ရုပ်တုကြီးကို တွေ့ရ မြင်ရလေသည်။ ပထမဦးစွာ သူသည် ခြင်္သေ့ကိုယ်
နှင့် လူ၏ဦးခေါင်းဖြစ်သော အရုပ်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့သော်လည်း မြင်ပါများ
လာသောအခါ စိတ်ထဲမှ နှစ်ခြိုက်သလို ထင်မိ၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုအကြောင်းများကို ကြားရသောအခါ နီဖရာသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ကာ ငိုကြွေးလျက် -

“အရှင် သူတော်စင် ပုရောဟိတ်ကြီး ကျွန်ုပ်ကား ယခုအချိန်မှစ၍ ဓပျော်မွေ့နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပါသဖြင့် ဤသို့ မတရားမှုများကို အမှန်သို့ ရောက်၍ ငြိမ်းချမ်းသာယာအောင် မည်ကဲ့သို့ လုပ်နိုင်ပါမည်နည်း”

“အရှင်မင်းသမီးလေး ဤကိစ္စများကို အသင် ကြိုတင် မသိနိုင်သော နည်းဖြင့် ဖြစ်မြောက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် နားလည်၏။ သင် ၏ မိခင်လည်း ဤသို့ပင် အိပ်မက် မက်ခဲ့၏။ သင်၏မိခင်တော် သေခါနီးတွင် ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးမှတ်ထားခဲ့သည့် မှတ်တမ်းများကို သင်၏ အထိန်းတော်ကြီးက ပြောပြလိမ့်မယ်။ ယခုအခါ သင်သည် အရွယ် ဧကန်လာပြီ ဖြစ်သည့်အတိုင်း မကြာမီ တစ်နေ့နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ တတ်နိုင် သော အခမ်းအနားဖြင့် အသင့်အား အိမ်ထဲဘုရင်မအဖြစ်ဖြင့် တင်မြှောက်မည်ကို ကျွန်ုပ် ပြောကြားလိုပါသည်။”

“မည်သို့ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဘုရင်များကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများအတွင်း၌ အခမ်းအနား ကြီးကျယ်စွာဖြင့် သရဖူ ဆောင်း၍ ဘိသိက်မြောက်ရသည် မဟုတ်ပါလော”

“ဤအဆောက်အဦးကား အိမ်ထဲပြည်တွင် ရှေးအကျဆုံးနှင့် အတွင်း အမြတ်ဆုံး ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား သူရဲခြောက်သည့်နေရာ များတွင်နေသည့် သာမန် ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟုထင်ကြ၏။ သို့ သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ နေထွက်ဂိုဏ်းကြီးကား သုံးထိန်းဘုရင်တို့ထက်ပင် တန်ခိုး ကြီးခဲ့၍ ဂိုဏ်းအတွင်းသို့ အသင့်အား သွင်းပြီးသောအခါကြမှ အကြောင်းစုံ ပြောပြရပေဦးမည်။ နေထွက်ဂိုဏ်း၏ တပည့်များသည် နိုင်းမြစ် မြစ်ဖျားခံရာ ရေတံခွန်များမှ ပင်လယ်အထိ ပြန့်နှံ့နေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကား စစ်မပြုရန် သစ္စာဆိုထားသဖြင့် ရန်မူလာသူကို ကာကွယ်ရန်မှတစ်ပါး၊ စစ်ပြု၍ လူ အမြောက်အများအား သေတွင်းသို့ မပို့လိုပေ။ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကိုသာ လို လားကြသည်။”

“ဤသို့ ကြားရသည်ပင် ဝမ်းမြောက်လှပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား နွမ်းနယ် လှပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အခန်းသို့ သွားရောက်နားနေခွင့် ပြုပါလော”

ဤသို့ဖြင့် အချိန်သည် တစ်နှစ်ကျော်ခန့်မျှ ကြာခဲ့ပြီးနောက်၊ ဘုရင်မ မြောက်သည့် အခမ်းအနား မတိုင်မီ နီဖရာမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့လေသည်။

ရှေး နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်လောက်က မြုပ်နှံထားသည့် မှူးကြီးမတ် ကြီးများနှင့် မင်းညီမင်းသားများ၏ သင်္ချိုင်းပိရမစ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဝူများတွင် နီဖရာသည် ထိုမှ ဤမှ လျှောက်၍ နေတတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ အခါမျိုးတွင် သူ ၏လက်ပါးစေ ရွှေ မှလွဲ၍ အခြားအဖော်မပါချေ။ ဤအခါမျိုးတွင် နီဖရာသည် မိမိ၏ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို တစ်ဦးတည်း ငေးမောတွေဝေ၍ နေတတ် လေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ သွားလာနေရသည်ကို တဖြည်း ဖြည်း ငြီးငွေ့လာပြီးလျှင် စွန့်စားသွားလာသော စိတ်များ တဖြည်းဖြည်း ဖော် ပေါက်လာခဲ့၏။

နီဖရာမှာ မြင့်သောနေရာများသို့ တက်ရန် ငယ်စဉ်ကပင် ဝါသနာ ထုံခဲ့သည့်အတိုင်း သင်္ချိုင်းဝူကြီးများ ပေါ်သို့သာမက၊ ပိရမစ် အငယ်ကလေး များ ပေါ်သို့ပင် တက်ရောက်ကာ အလွန်ပျော်မွေ့လျက်ရှိတော့၏။ ဤ အကြောင်းကို ရူးသည် နီဖရာ၏ အုပ်ထိန်းသူများအား တိုင်ကြား၏။ သို့နှင့် ခေမာက မပြုလုပ်ရန် ဆုံးမသော်လည်း မနာယူဘဲ ရှိလေရာ၊ ခေမာမှာ ရှိုင်းနှင့် တောတို့အား တစ်ဆင့် တိုက်ကြားရတော့၏။ သို့သော် ပုရောဟိတ်ရှိုင်းက မင်းသမီးကလေးအား အနှောင့်အယှက် ပေးရန် မလိုကြောင်း၊ ဤနေရာများ တွင် သုံးထိန်းနှင့် အခြားရန်သူဟူ၍လည်း မရှိသည့်ပြင်၊ ရူးကလည်း သူ့ မျောက်မှ အမြဲလိုက်ပါစောင့်ရှောက်လျက်ရှိသဖြင့်၊ တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်စွယ်မရှိ သည့်အကြောင်းဖြင့် ခေမာအား ပြောပြလေသည်။ ဤသို့လျှင် နဂိုကခေါင်ဇာ ၍ စိတ်ကြွနေသော နီဖရာသည် ယခင်ကထက် ပို၍ အတင့်ရ လျက်ရှိတော့၏။

ထိုစဉ်က နေထွက်ဂိုဏ်းတွင် ပါဝင်၍ ဂိုဏ်းကြီးမှ စေခိုင်းသမျှတို့ ဆောင်ရွက်ပေးနေရသူအနက် အာရပ်သွေးပါသော မိသားတစ်စု ရှိ၏။ ထို သူများမှာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှပင် ပိရမစ်များကို တတ်လာခဲ့သူများဖြစ်၍ ယောက်ျားများသည် ပိရမစ်များတွင် ရေစားထားသဖြင့် ဖြစ်နေသော အဖု အထစ် ထလေးများ အက်ကြောင်းကလေးများကို အားပြုကာ ထိပ်များသို့ အရောက်တက်နိုင်သော အတတ်ကို တတ်မြောက်ခဲ့ကြ၏။ နီဖရာသည် သူတို့ လူစုထဲမှ တောင်တက်ဗိုလ်နှင့် ရံဖန်ရံခါ စကားလတ်ဆုံကျပြီးလျှင် ထိုသူနှင့် သူ၏သား သုံးယောက်တို့ကလည်း မကြာခဏ ပိရမစ်ထိပ်များသို့ ရောက် ဆောင် တက်ပြခြင်းဖြစ်ဖြင့် နီဖရာအား ပျော်ဖြေခဲ့ကြလေသည်။ တစ်နေ့တွင် နီဖရာက ပိရမစ်တက် ဗိုလ်အား -

www.burmeseclassic.com

၃၀ ၀ ဒုတိယအပိုင်း

“ကျွန်ုပ် အသင်တို့လို ဘာကြောင့် မတတ်နိုင်ရမှာလဲ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ငါ့လဲငါ့ပါးတယ်။ ခြေလဲ မြတယ်။ မူးမော်ခြင်းလဲ မရှိဘူး။ နို့ပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ လယ်တံ ခြေတံတွေဟာလဲ အသင်တို့လိုပဲ ရှည်တယ်”

ထိုသူက ခေါင်းခါလျက် -

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အရှင်သမီး။ ဒီ ပိရမစ်ကြီးတွေကို ဘယ်မိန်းမမှလဲ မတက်ခဲ့ဖူးသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ပိရမစ်ရဲ့ သိညာဉ်ကိုတော့ မဆိုလိုဘူးပေါ့”

“ပိရမစ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်ုပ် မသိပါ။ အရှင်သမီး။ လပြည့်ဝန်းကြီးရဲ့ လရောင်အောက်မှာ သူတို့တွေ ရတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ မျက်နှာကို ဖုံးထားကြပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဖုံးထားကြတာလဲ”

“ဒီလို လုပ်မထားရင် စိတ်နှောက်သွားမှာ မိုးလို့ လုပ်ရကယ်။ သူတို့ ကြည့်မိလိုက်သူတွေဟာ တစ်ခါတည်း ရူးသွားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ရူးရတာလဲ”

“အလွန်တမင်း လှပခြင်းဟာ ရူးစေတတ်တယ်လို့ဆို မဟုတ်လား။ အရှင်သမီး တစ်နေ့ကျသိကောင်း သိလိမ့်မယ်”

နီဖရာက သွေးရောင်များဖြန့်လျက် -

“အဲဒီ ဝိညာဉ်က ဘာလဲ ... ဘာတွေ လုပ်သလဲ ဟင်”

“ကျွန်ုပ်တို့ အသေအချာတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဟိုရှေးအခါတုန်းက ဒီတိုင်းပြည်မှာ အပျိုကြီး ဘုရင်မတစ်ပါး နန်းစံခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ဘာပြုလို့ အိမ်ထောင်မပြု သလဲဆိုတော့၊ သူ့ရဲ့ချစ်သူဟာ အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျတဲ့အတွက်ပဲတဲ့။ တစ်နေ့ တော့ တခြားတိုင်းပြည်က လူတွေဟာ ဒီကိုလာပြီး အိမ်ထောင်မပြု ဒီအခါ သူတို့ဘုရင်က အင်မတန်လှပတဲ့ အပျိုကြီးဘုရင်မကို သိမ်းပိုက်မယ် ကြံပါတယ်။ ဒီတော့ သူ့အကြံကို သိတဲ့ ဘုရင်မဟာ တစ်ခါတည်း လက် လွတ်ထွက်ပြေးသွားပြီး ကြံရှာမရတဲ့အဆုံးမှာ အကြီးဆုံး ပိရမစ်ပေါ် တက် ပြေးပါလေရော တဲ့။ သူက ရှေ့ကပြေး ဘုရင်က နောက်က လိုက်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘုရင်မဟာ ထိတ်ဖျားရောက်တဲ့အခါ တစ်ခါတည်း အောက်ကို ခုန်ချလိုက်ပြီး နတ်ရွာစံရာရတယ်။ ဒီအချင်းအရာကို ဘုရင်မြင်လိုက်တော့ သူလဲ လန့်ဖြန့်ပြီး အောက်ကျသေပြန်ပါတယ်။ ဒီနောက် ဘုရင်နှင့် ဘုရင်မရဲ့ အလောင်းကို ပိရမစ်တစ်ခုမှာ မြုပ်နှံသင်္ကြန်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒါ ဘယ် ပိရမစ်လဲတော့ ကျွန်ုပ် မသိဘူး။ နို့ပေမယ့် အဲဒီဝိညာဉ်ကို ဒုတိယအမြင့်ဆုံး ပိရမစ်မှာ မကြာ မကြာမြင်ရလေတော့ ... အဲဒီပိရမစ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“တော်တော် နားထောင်ကောင်းတဲ့ ပုံကလေးပဲနော် ... ဒါနဲ့ ဆုံးရော ဟေ့”

“ဆုံးတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ... ဒီဟာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တဘောင် စကားတစ်ခု ပေါ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ အရင်ကလို အဲဒီ ပိရမစ်ပေါ်မှာ ဘုရင်မတစ်ပါးနောက်ကို ဘုရင်တစ်ပါးက လိုက်သွားပြီး ချစ် ရေးဆိုလို့ အောင်မြင်ခဲ့ရင်၊ အဲဒီဝိညာဉ်ဟာ ရပ်တည်ရာရသွားပြီး နောက်ထပ် လူတွေကို မြေကြောက်လှန့်တော့ဘူးတဲ့”

“အဲဒီ ဝိညာဉ်ကို မြင်ချင်လိုက်တာ ... မိန်းမချင်းဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ကို နူးအောင်လုပ်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ သင်တို့ မြင်ရတယ်ဆိုတာဟာ လရောင်ရဲ့ အရိပ် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုင်း ... ဒီ မဟုတ် တရုတ် စကားတွေကို နောက်ထပ် ပြောမနေပါနဲ့တော့”

“နို့ပေမယ့် အဲဒီ သင်္ချိုင်းထဲမှာ လရောင်ရဲ့ အရိပ် ဟုတ် မဟုတ်ကို အသေအချာသိတဲ့ လူရူးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ရှိလေရဲ့”

ထိုသူ ထွက်သွားမည်အပြုတွင် နီဖရာက တားလျက် -

“နေပါဦးလေ ... ပိရမစ် တက်တဲ့နည်း ကျွန်ုပ်ကို သင်ပြောမယ်ဆို” ထိုသူသည် မင်းသမီးကလေးအား စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် မဖြစ်နိုင် ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေသည်။

“ပုရောဟိတ်ကြီး ရွှိုင်းနဲ့ နေထွက်ဂိုဏ်းကြီးက ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံရမယ်လို့ သင့်ကို ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် အရှင်သမီး။ နို့ပေမယ့် ဘာကြောင့် နာခံရမယ်ဆိုတာ တော့ မသိပါဘူး”

“အမိန့်ဆိုတာ အမိန့်ပဲ။ ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ အမိန့်ကို ဖော်ဖျက်တဲ့လူတွေ ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သင်အသိပဲ မဟုတ်လား။ ကိုင်း ... ကြာတယ်၊ တက်ကြမယ်”

သို့နှင့် ပိရမစ်တက် ပိုလိမ့်မှာ မတတ်သာတော့ဘဲ တောဆိတ်တစ် ကောင်ကဲ့သို့ ကျွမ်းကျင်၍ ကိုယ်ဟန်ပျော့ပျောင်းသော သူ၏သားငယ်တစ် ယောက်အား ခေါ်ပြီးလျှင် ကြိုးခွေတစ်ခုကို အယူခိုင်းရပြီးလျှင် နီဖရာ၏ နို့ နှင်းသော ခါးကို ကြိုးဖြင့် ချည်လေ၏။ ထိုအချင်းအရာမြင်သောအခါ သတ် တော်စောင့် ရူးမှာ အလွန်တကြားဖြစ်သွားသဖြင့် အာရပ်ကြီးက အကိုး အကြောင်း ရှင်းပြသောအခါမှ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး သခင်မ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့တာနဲ့က သခင်မကလေး သွားရာကို လိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ပိရမစ်အပေါ် တက်ပြီးလိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ကျွန်ုပ်က ပိရမစ်အပေါ်တက်လိုက်ရမယ် ဟုတ်လား။ ဒီလိုလိုက် နိုင်ရအောင် ကျွန်ုပ် မျောက်လွဲကျော်လဲမဟုတ်၊ ကြောင်လဲ မဟုတ်ဘူး သခင်မ၊ လိမ့်ကျလို့ ဧကကြိုးသေပြီးသားပဲ။ ဒီလို လုပ်မယ့်အစား လူဆယ်ယောက်နဲ့ ကျွန်ုပ်က တိုက်လိုက်ချင်သေးတယ်”

“ဒီဟာတော့ အမှန်ပဲ။ ကိုင်းလေ ... စကားပြောနေတာနဲ့ အချိန် တုန်လှပါတယ်။ အဲဒီ အောက်တည့်တည့်ကသာ စောင့်နေပေတော့”

နီဖရာသည် နောက်ထပ်စကားမပြောတော့ဘဲ တတိယပိရမစ်ခြေရင်း သို့ ရောက်သွားလေ၏။ အာရပ်ကြီးသည် နီဖရာအား ချည်ထားသော ကြိုးစ တစ်ဖက်ကို သူ၏ခါး၌ ချည်ကာ၊ သူသိသော လမ်းအတိုင်း ပိရမစ်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်သွားလေ၏။ နီဖရာသည် သူညွှန်ပြသည့်အတိုင်း နောက် မှ တက်လိုက်သွားရာ သူ့အရိပ်အကဲကို ကြည့်ကာ အာရပ်ကြီး၏ သား တလေးက တက်၍သွားပြန်၏။ နီဖရာကား အတက်အချက်တွင် မျောက်လွဲ တောင့်ကဲ့သို့ ခြေလက်မြဲမြဲ၍ သိန်းငှက်၏ မျက်လုံးမျိုး ရှိပြီးလျှင်၊ ခြင်္သေ့၏ ဇွမ်းရည်သတ္တိမျိုး ရှိ၏။ သူသည် အာရပ်ကြီး တွယ်ကပ်သွားသည့် နေရာများ မှပင် တွယ်ကပ်၍တက်သွားရာ၊ အလယ်သို့ပင် ရောက်သွားကြလေသည်။

“ဒီကနေအဖို့တော့ တော်လောက်ပါပြီ၊ ဘယ်သူ့မဆို ပထမနေမှာ ဒီနေရာထက်ပိုပြီး မတက်ကြဘူး။ အဲဒါ ကျွန်ုပ်တို့ စည်းကမ်းချက်တစ်ခုပဲ။ ဒီတော့ ဒီမှာပဲ ခေတ္တနားပြီး ဆင်းကြတာပေါ့။ ဆင်းတဲ့အခါမှာ ခြေထောက်ထား လို့ နေရာတွေကို ကျွန်ုပ်ရဲ့သားက ပြပါလိမ့်မယ်”

သို့နှင့် နီဖရာက သဘောတူပြီးလျှင် အောက်သို့ပြန်၍ ကြည့်လိုက် ရာ၊ ရူးကိုပင် ငယ်ငယ်ကလေးမျှ မြင်ရသဖြင့် ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေနောက်ကျ သွားလေသည်။

“ကျွန်ုပ် ခေါင်းမူးလိုက်တာ”

“အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပါ အရှင်သမီး”

သူပြောသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်လိုက်မှ နီဖရာမှာ အမူးပျောက်သွား လေသည်။

“ကောင်းသွားပါပြီ”

“ဒါဖြင့်ရင်၊ နောက်တစ်ခါ အောက်ပြန် ကြည့်လိုက်ပါဦး။ အခုလို မကြည့်ရဲရင် နောက်ဘယ်တော့မှ ကြည့်ရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

နီဖရာသည် နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်တော့ချေ။ အဆင်းတွင်ကား လူသည် ခြေလက် ထားရမည့်နေရာများကို

ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သဖြင့် လွယ်ကူတော့၏။ ထို့ပြင် အာရပ်ကြီး၏ သား ကလေးကလည်း ညွှန်ပြနေသဖြင့် သာ၍လွယ်ကူပြီးလျှင် အောက်သို့ချောမော စွာ ရောက်လာလေသည်။ ထိုအခါမှ ရူးသည်လည်း အသက်ကောင်းစွာ ရှု နိုင်တော့သည်။

အာရပ်ကြီးက သူ့ခါးမှ ကြိုးကိုဖြည့်ပေးရင်း -

“ဘယ်နှယ်လဲ ပိရမစ်တွေကို တက်ရတာ စိတ်မကုန်သေးဘူးလား အရှင်သမီး”

ရုတ်တရက် ခုန်ထကာ လက်မှ သဲများကို ပွတ်ရင်း -

“မကုန်သေးပါဘူး။ ဒီလို တက်ရတာ ကျွန်ုပ်က သိပ်သဘောကျ တာ။ သင့်လို တစ်ယောက်တည်း တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်လဲ ဒီလိုပဲ ထင်တယ်။ ကိုင်း ... မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ တွေ့ကြစို့၊ ပိရမစ် အငယ်ဆုံးရဲ့ ထိပ်ကိုတော့ ရောက်အောင် တက်နိုင်ကောင်းပါရဲ့”

အာရပ်ကြီးက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောနိုင်မီ နီဖရာသည် ထွက်သွား လေရာ၊ ရူးက သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

တစ်နှစ်အတွင်း၌ပင် နီဖရာသည် ပိရမစ်အားလုံးကိုဝင် အခြားသူ အကူအညီမရှိဘဲ အချိန်မရွေး တစ်ယောက်တည်း တက်နိုင်ခဲ့၏။ အာရပ်သား အဖများမှာ အမျိုးအနွယ်မှ ဆင်းသက်၍ ပွဲတော်အခါများ၌ အခကြေးငွေယူ ကာ တက်၍ ပြခဲ့သူများဖြစ်သော်လည်း၊ ယခုကဲ့သို့ မိန်းမပျိုကလေး တစ် ယောက်က တက်နိုင်သည်ကို သိရသောအခါ ရှက်ကြောက်ခြင်းဖြစ်မိကြ၏။ ဂိုထီးဝင်များမှာ မင်းသမီးကလေးအတွက် စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်မိသော်လည်း၊ သူတော်စင်ရွှင်း၏ ပြောစကားကြောင့် မည်သူကမျှ မတားမြစ်ဝံ့ကြချေ။

နီဝရာသည် ပိရမစ်ပေါ်သို့ပြန်၍ တက်ပြေးလေ၏။ သို့သော် မေ အနည်းငယ် ခန့် တက်မိသောအခါ ရှေ့ဆုံးမှလူသည် မိလာ၍ သူ၏ ခြေဆစ်ကို ဖမ်းကိုင် တာ အောက်သို့ ဆွဲချလိုက်သဖြင့် နီဝရာက -

“ရူး ... ရူးရေ ... ကယ်ပါဦး ... ကျွန်ုပ်ကို မိနေပြီ” ဟု ဟစ်အော် လိုက်လေသည်။

ရူးကား ထောင့်ချိုး အကွေ့ကလေး၌ပင် ရှိနေ၏။ မှောင်စပြုနေပြီ ဖြစ်၍ သူ့သခင်မအား မမြင်သောကြောင့် အတန်ငယ်လင်းသော ဘက်သို့ ကွေ့၍ လာစဉ်၊ နီဝရာ၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရှေ့သို့ ပြေးလာ၏။ ထိုအချိန်၌ကား နီဝရာမှာ မြေကြီးပေါ်တွင် လဲနေလျက်၊ သူ့အနီးတွင် လူ သုံး လေးယောက်တို့က သူ့အား ကြိုးများဖြင့် ထုတ်နှောင်နေသည်ကို မြင်ရလေ သည်။ ရူးသည် ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ ဟိန်းလိုက်ပြီးလျှင်၊ ပုဆိန်ကြီးကို မြှောက်ကာ ထိုသူများရှိရာသို့ အတင်းပြေးဝင်သွားလေ၏။ နီဝရာအား ကြိုးနှင့် ချည်နေ သူသည် ‘ရူး’ အား ပိရမစ်ကို စောင့်သည့် တစ္ဆေကြီးထင်မှတ်ကာ ထ၍ မြေ ဓညပ်လျှ၏။ သို့သော် ရူး၏ ပုဆိန်ချက်မိမြီးလျှင် အသက်ပျောက်ရလေတော့၏။ ကျန်လူများလည်း ကြက်သေ သေလျက် ရှိနေကြကုန်၏။ ရူးသည် ပုဆိန်ကြီးကို ချွတ်တရက် လွှတ်ချလိုက်ကာ၊ သူနှင့် အနီးဆုံး လူနှစ်ယောက်ကို လည်မျိုးမှ ညှစ်ကိုင်လျက် ဦးခေါင်းချင်း တအား ရိုက်လိုက်ပြီး နောက်ပစ်ချလိုက်ရာ၊ ကျ သည့်နေရာတွင် အနွေသားသေကြလေသည်။ စတုတ္ထလူကား ရူးကိုသော်လည်း ကောင်း၊ နီဝရာကိုသော်လည်းကောင်း ထိုးရန် အကြံနှင့် သူ၏ဓားမြှောင်ထို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးမှ၊ သူ့အပေါင်းအဖော်များ၏ အဖြစ်ဆိုးကို မြင်ရသောအခါ ဖောက်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းနေအောင် ပြေးလေတော့၏။ ရူးသည် ပုဆိန် ဖြင့် ထိုသူအား လှမ်း၍ ပေါက်လိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်လိုက်သွား မည်ပြုရာ၊ နီဝရာက “မလိုက်ပါနဲ့တော့ ရူး ... နောက်ထပ် လူတွေ လာနေ ပါဦးမယ်” ဟုပြောလိုက်မှ တန့်၍သွားလေသည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောတော့ဘဲ နီဝရာအား ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖွေချီကာ၊ ပုဆိန်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်လျက် ပိရမစ်၏ အနောက်မျက်နှာကို ဖြတ်သွားလေရာ၊ မကြာမီ သင်္ချိုင်းပူများအကြားသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

“နောက်ကိုတော့ သခင်မ ဒီလို မလုပ်ရတော့ဘူး၊ ဒီဟာ နောက်ဆုံး

“အသင်ဟာ မရှိရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ ကျွန်ုပ် သင်ခန်းစာ ရပါပြီလေ အောက်ကို ချပါဟော့”

၄

ဤသို့လျှင် နီဝရာမင်းသမီးကလေးသည် ပိရမစ်ထိပ်ဖျားသို့ နေထွက် ချိန် နေဝင်ချိန်များတွင် တက်ရောက်ကာ၊ မိန်းမပျိုကလေးတို့ဘာဝံ တွေးတော ငေးမော၍ နေတတ်လေသည်။ မိုးသောက်ယံ၌ ဖြစ်စေ၊ နေဝင်ဆည်းဆာချိန်၌ ဖြစ်စေ၊ သူ၏ နွဲ့နှောင်းသော ကိုယ်ကလေးကို နိုင်းမြစ်မှနေ၍ ရေတက်ချိန် များတွင် မြင်နိုင်သောကြောင့်ပေတည်။ သို့သော် လူအများကမူ ၎င်းမှာ ပိရမစ် ၏ဝိညာဉ်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြ၏။ မကြာမီ နီဝရာ၏ သတင်းသည် အပက်ပီ ဘုရင်ကြီး၏ နားသို့ ပေါက်ကြားသွားလေသည်။

တစ်နေ့သော ညနေခင်း၌ နီဝရာသည် ဒုတိယပိရမစ်ပေါ်မှ အဆင်း၌ အောက်တွင် ‘ရူး’ စောင့်နေသောဘက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ နေရောင်ရသော ဖြတ်လမ်း တစ်ခုမှ ဆင်းသက်ခဲ့လေ၏။ အောက်သို့ ရောက်လာသောအခါ ‘ရူး’ ကို ရုတ်တရက် မတွေ့ရသဖြင့် တောင် မြောက် လေးပါးကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ်၊ သူ့ အနီးသို့ လူလေးယောက် ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မှောင်စပြုနေသော အလင်း ရောင်၌ မြင်ရ၏။ ထိုသူများသည် သူ့အား ပထမ ကြောက်ရွံ့သကဲ့သို့ အမူ အရာဖြင့် ရှိနေကြ၏။ သို့ရှိစဉ် သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက် “လူဖြစ်ဖြစ် ဝိညာဉ် ဖြစ်ဖြစ် ဖမ်းဟော့ မလွတ်စေနဲ့၊ ဒါမှ တို့ ဆုကောင်းကောင်း ရမှာကွယ်” ဟု အော်လိုက်လေရာ၊ လူ သုံးယောက်သည် သူ့ဆီသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးလာ၏။

www.burmeseclassic.com

ဤအကြောင်းကို သိသောအခါ ခေမာနှင့် ဂိုဏ်းဝင်အကြီးအကဲများ သည် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်ကြရကုန်၏။ တောနှင့် သူတော်စင် ရွှင်းသည် ဝင် ပုပန်ခြင်းသောက ဖြစ်မိကြလေသည်။ ထို့နောက် ရွှင်းက နောင်ကို သတိ ပိရိယ ရှိကြရန်အကြောင်း ပြောကြားပြီးလျှင် ရူး သတ်ဖြတ်ခဲ့သော သူများ၏ အလောင်းများကို ယူဆောင်လာရန်နှင့် ဒဏ်ရာနှင့် ထွက်ပြေးသူအား တတ်နိုင် တ ရှာဖွေရန်လူများ စေလွှတ်လိုက်၏။ ဒဏ်ရာရသူကိုကား မတွေ့ရတော့ချေ။ ထိုသူ ထွက်ပြေးသူအား နေရာ သံပြင်၌ သွေးကွက်များကိုသာ တွေ့ရပြီလျှင် ခြေရာပျောက်၍ သွားလေတော့သည်။

သေသူများအား အသေအချာ ကြည့်ရှုသောအခါ သိုးထိန်းလူမျိုး များ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၍ အပက်ပီ၏ နန်းတော်ထဲတွင် ဝတ်စားဆင်ယင်လှေ ခို့သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထား၏။ တတိယလူမှာ လမ်းပြဖြစ်ဟန်တူ၍ စူး၏ ပေါက်ဆိန်ချက်ကြောင့် ဦးခေါင်းမှာ ၁၂ ခြမ်းကဲ့သွားပြီးလျှင် မည်သည့် လူမျိုးဖြစ်သည်ကို မသိနိုင်တော့ချေ။ ထို့နောက် အလောင်းများကို ခွေးအနှင့် လင်းတများအား ကျွေးလိုက်၏။ ထိုအခါမှ စ၍ နိမရာအား မိုးသောက်နေဝင် များတွင် ပိရမစ်များ၌ မတွေ့ရတော့ချေ။

အထက်ပါ အပြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် အချိန်အတန်ကြာ သောအခါ ကျောတွင် ပတ်တီးများ စည်းထားလျက်၊ မကျန်းမမာဖြစ်ကာ နှောင်း တစ်ခွပ်ခွပ် ဆိုးနေသော လူတစ်ယောက်သည် တစ်နစ်မြို့ရှိ နန်းတော်အတွင်းသို့ ဒယ်မိဒယ်ယိုင် ဝင်ရောက်လာ၏။ ထိုသူသည် အရာရှိတစ်ယောက်အား သူ၏ အပြစ်အပျက်များကို ပြန်၍ ပြောပြရာ အရာရှိက အပြစ်တင်ရင်း စာရေးအား သူပြောသမျှကို တစ်လုံးမကျန် ရေးယူစေ၏။

“ဒါဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး တိုယ်တော်၊ ပိညာဉ် မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပိရမစ်တွေကို လူလားမိန်းမပျိုတစ်ယောက်က အခုလို တက်ချည် ဆင်းချည် လုပ်နိုင်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ ခြင်္သေ့လို အသံကြီးနဲ့ လူဦးခေါင်းနှစ်လုံး ကို ပန်းသီးလို ကိုင်ဆောင်နိုင်တဲ့ ဘီလူးကြီးကို ကိုင်ဆောင် တိုက်ရမယ်ဆိုတာ ကော တရားသလား။ ကိုယ်တော့စကား နားထောင်မိတာ ကျွန်တော်မျိုး အရူးဖြစ်တာပဲ။”

“အင်း ... ကြိမ်လုံးဆိုတဲ့ ဝေစုရမှာပေါ့ ... သွား ... သွား ... ခွေးဗူး”
အရာရှိကြီးက လက်ပြလိုက်သည်တွင် အစေခံများသည် ထိုသူ အား အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သွားကြလေ၏။

ထိုအရာရှိကား ဘုရင်၏ နန်းရင်းဝန်ကြီး ‘အာနတ်’ ပင် ဖြစ်လေ သည်။ သူသည် ဘုရင်နှင့်တကွ သားတော် ခီယန်မင်းသားစံမြန်းသော အဆောင် တွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ အပက်ပီ ဘုရင်ကြီးကား အသက်အရွယ် အလယ် အလတ်လောက်ရှိပြီးလျှင်၊ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမားဝဖြိုး၏ နှာရောင်တောက်၏။ စိတ်ဓက်ထန်၍ ကလဲ့စားချေလိုသောစိတ် ရှိ၏။ သို့သော် အိဂျစ်တို့နှင့် သင့်မြတ် စေလိုသော သဘောဖြင့် အိဂျစ်သွေးပါသော မင်းသမီး တစ်ပါးနှင့် လက်ထပ် ခဲ့ရာမှ ဖွားမြင်ခဲ့သော သားတော် ခီယန်မင်းသားကား သူနှင့် လုံးဝမတူချေ။ ဘုရင်ကြီးသည် ထိုမိဖုရားအား အလွန်မြတ်နိုးခဲ့ရာမှ၊ ခီယန်မင်းသားကလေးအား ဖွားမြင်ရာတွင် ကွယ်လွန်သွားသောအခါ မည်သူ အားမှ သူ့နေရာတွင် မတင် ဖြောက်တော့ချေ။ ခီယန် မင်းသားကား သိုးထိန်းသွေးပါသည်ဟု မဆိုနိုင် လောက်အောင် စိတ်သဘောနူးညံ့သိမ်မွေ့၏။ ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ ရုပ်ရည်ချော မော၏။ ဝေဇာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် စာပေလိုက် စာသုလည်း ဖြစ်၏။ စစ်သား ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မုဆိုးအတတ်ကိုလည်း တတ်မြောက်၏။ ငြိမ်းချမ်း ရေးကိုလည်း လိုလားပြီးလျှင်၊ အိဂျစ်ပြည်ကြီးအား ကယ်တင်လိုသော ဆန္ဒရှိသူ ဖြစ်လေ၏။

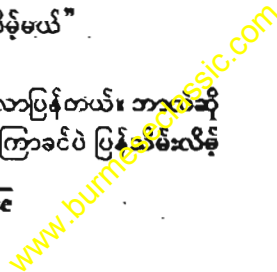
နန်းရင်းဝန် အာနတ်က အကျိုးအကြောင်း စုံလင်စွာ လျှောက်ထား ပြီးသောအခါ အပက်ပီ ဘုရင်ကြီးက - “နန်းရင်းဝန်ကြီးရဲ့၊ အဲဒီ ပိရမစ်တွေ တတ်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ သင် မသိဘူးလား”

“တတ်အပ်တော့ မပြောနိုင်ပါဘူး အရှင်၊ ထင်ကြေးလောက်ပဲ ပြော နိုင်ကြပါတယ်”

“အင်း ... တန်တော့၊ သူဟာ အရှင်က စစ်ပွဲမှာကျတဲ့ ခေပါရာရဲ့ သမီးတော်ကလေးနဲ့ တူတယ်။ ဒီကလေးကို မျက်နှာမြင်ပြီးတဲ့နောက်၊ သူ့ဖယ် တော် ရိုမာနဲ့ သမီးကလေးကိုပါ ဖမ်းမိအောင် သီပီ မူးမတ်တွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ တွန့်ပိတို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသေးတယ် မဟုတ်လား။ မို့ပြီး သူတို့ကို ဖမ်းရအောင် နောက်လွတ်လိုက်တဲ့လူတွေကို ကျွန်မည်းကြီးက သတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆို မဟုတ်လား။ အဲဒီ လူမည်းကြီးဟာ မဟုတ်ကာမလှပေရော စစ်ပွဲတုန်းက ခေပါရာ အနားက တိုက်နေပြီးနောက် ခေပါရာ အလောင်းကို ထမ်းပြေးတဲ့ အကောင် ကြီး ဖြစ်မှာပဲ”

“အရှင်မင်းကြီး အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း မှန်ပါလိမ့်မယ်”
ဘုရင်ကြီးက ဆက်လက်၍ -

“မို့ပြီး မကြာခင်ကပဲ သတင်းတစ်ခု ထွက်လာပြန်တယ်။ ဘာကဆို တော့ အိဂျစ်ဘုရင်မ ရှိနေတယ်။ အိဂျစ်ထီးနန်းကို မကြာခင်ပဲ ပြန်သိမ်းလိမ့်

မယ်၊ အခုအခါမှာ မန်းဖစ်မြို့ အနီးမှာရှိတဲ့ နေထွက်ဂိုဏ်းမှာ ဝင်ရောက်ခိုလှုံနေ တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။ ဒီစကားကို နေရာတကာမှာ လူတွေ ပြောနေကြတယ်။ ဒီသတင်း မှန် မမှန်သိချင်တာနဲ့ လူတစ်စုကို ဆုလာဘ်အခြောက်အများ လေး မယ်ဆိုပြီး နေထွက်ဂိုဏ်းအကြောင်း ထောက်လှမ်းရင်း၊ အိန္ဒိယမင်းသမီးကလေး အကြောင်းလဲ စုံစမ်းရအောင် သင်ပဲ စေလွှတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင်တော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ ဘားသမ ဂျန်းသမကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်တာပဲ။

“ဒါမှမဟုတ်ရင် ဝိညာဉ်ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ လူသားစင်စစ် တော့ မဖြစ်နိုင်သလောက်ပါပဲ။”

“နီပေမယ် ကျွန်ုပ်တော့ ဝိညာဉ်ကို အယုံအကြည် မရှိပါဘူး။ ပြီး တော့လဲ လူကို ဖမ်းလို့ရတယ်ဆိုတာထောက်ရင် မိန်းကလေးဟာ လူသား ငြိမ်တာ ထင်ရှားတာပေါ့။”

ထိုအခါ ဒီယန်မင်းသားသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ အောက်ပါ အတိုင်း ပြောလေသည်။

“ကျွန်ုပ် လျှောက်တင်သည်ကို နားဆင်ပါလော့ - ခမည်းတော်၊ ကျွန်ုပ်သည် ခမည်းတော် သိသည့်အတိုင်း အိန္ဒိယတို့ ထုံးစံလေ့များနှင့် ရှေး ဟောင်းစားပေများအကြောင်းကို လေ့လာခဲ့သဖြင့်၊ နေထွက်ဂိုဏ်း အကြောင်းကို လည်း သိခဲ့ပါသည်။ ၎င်းမှာ အတော်ပင် ရှေးကျ၍ ဂိုဏ်းဝင်များသည်လည်း အိန္ဒိယတစ်ပြည်လုံး အနှံ့အပြားရှိပြီးလျှင် ငြိမ်းချမ်းစွာနေသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဤနေရာတွင် နေထွက်ဂိုဏ်းနှင့်တကွ ဂိုဏ်း၏ခေါင်းဆောင် ချိုင်း ကြောင်းကို စုံလင်စွာ ပြောပြသည်။

“အလွန်တန်ခိုးကြီးသော ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်သည့်အလျှောက် ထိုဂိုဏ်းအကြောင်းကို စုံစမ်းရန် မိန်းမလို့ သို့မဟုတ် ပိရမစ် ဝိညာဉ်ကို ဖမ်းရန် လုံ့လထုတ်သူများမှာ ကျွန်ုပ်တို့သင့်ခြင်း ခံကြရပါပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဒီဂိုဏ်းကြီးကို ဖျက်ဆီးပြီး ခေါပါရာရဲ့ သမီးတော်လို့ ယုံကြည်နေကြတဲ့ မိန်းမပျိုကို သုတ်သင် ခို့ အကြံကိုတော့ မကြံစည်ရန် ကျွန်ုပ် တောင်းပန်လိုပါတယ်။ ကြံစည်ရင် ဘေးအန္တရာယ် တွေကြရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါတယ်။”

ဘုရင်ကြီးက ဒေါသထွက်လျက် -

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ထီးနန်းအတွက် အရေးကြီးနေတဲ့အခါ၊ ဒီစကားတော့ ဘာအရေးထားစရာ ရှိသလဲ သားတော်ရဲ့၊ ဗေဓိလုံကလဲ သူတို့ တိုင်းပြည်က မင်းသမီးတစ်ပါးကို လုပ်ကြံရမလားဆိုပြီး အမြဲအနှောင့်အယှက် ပေးနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဗေဓိလုံဘုရင်ထံက သဝဏ်လွှာတစ်

ဆောင် မကြာသေးခင်ကပဲ ရထားတယ်။ သင် သဘောထူသည်ဖြစ်စေ မတူ သည် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို လုပ်ကြံမယ့် လူတွေရဲ့ အသိုက်အဝန်းကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဖျက်ဆီးရပါလိမ့်မယ်။”

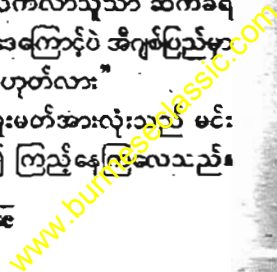
ဒီယန်သည် ကုလားထိုင်ခေါ်သို့ ပြန်၍ထိုင်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ နန်းရင်းဝန်ကြီးက -

“အရှင်မင်းကြီး ... ကျွန်တော်မျိုး အကြံတစ်ခု ရပါတယ်။ ဒီဂိုဏ်း ကြီးနဲ့ သစ္စာမပျက်စေဘဲ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အကြံကိုလဲ ဆောင်မြင်မယ့် တခြား နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီးက ဒီမိန်းမပျိုကလေးဟာ ခေါပါရာရဲ့ ဇာနည်ဝင် သမီးတော်လို့ ထင်တယ် မဟုတ်လား။ မှန်ချင်လဲ မှန်မှာပဲ။ မှန်ရင် တော့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အကြံက ဒီလိုပါ ... ပုရောဟိတ် ရှိုင်းထံကို သံတမန် အဖွဲ့ စေလွှတ်ပြီး ဒီမင်းသမီးကလေးကို မိဖုရားမြှောက်ဖို့ တောင်းဆိုပါ။ အခု အရှင်မင်းကြီးမှာလဲ မိဖုရားမရှိဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီလို မိဖုရားမြှောက်လိုက် ရင် အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အခြေဟာ ခိုင်မြဲသွားပါလိမ့်မယ်။”

ဒီယန်သည် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လိုက်၍ အခြားမူးမတ်များထံ ပြန်ကြလေသည်။ သို့သော် အပက်ပီသည် အာနတ်အား စိုက်ကြည့်နေပြီး နောက်

“အာနတ် အသင်ဟာ အသင့်နည်းနဲ့ အသင်တော့ လိမ်မာတယ် ဆိုရပေမယ်။ ခြင်္သေ့ငယ်ကို ယဉ်အောင် မွေးရင်လဲ ရတယ်။ သတ်ပစ်ရင်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ယဉ်အောင်မွေးရင် တစ်နေ့ကျတော့ ခြင်္သေ့ကြီးဖြစ်လာပြီး အသားစားချင်လာတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ်ဟာ မင်းသမီးကလေးကို လယ် ထပ်လိုက်ရင် ဖာရိုမင်းဆက်နဲ့ သိုးထိန်းမင်းဆက်ဟာ တစ်ခုတည်း ဖြစ်သွား မယ်။ အိန္ဒိယပြည်မှာလဲ စိတ်ဝမ်းကွဲကြွားမှုတွေ ပပျောက်၊ တစ်လုံးတစ်စည်း တည်းဖြစ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းသာယာလာတာနဲ့ ဗေဓိလုံနဲ့ပဲခူးချင်း ယဉ်နိုင်မယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ နီပေမယ် မင်းသား ဒီယန်က ဘာပြောဦးမယ် မသိဘူး။ ကျွန်ုပ် တ အရွယ်မလွန်သေးတော့ သားတော်၊ သမီးတော်များ ထွန်းကားလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီ သားတော် သမီးတော်တွေထဲမှာ အကြီးဆုံးဟာ မြောက်ပိုင်းနဲ့တောင်ပိုင်း နှစ်ခုစလုံးရဲ့ ထီးနန်းကို ဆက်ခံရလိမ့်မယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ထီးနန်းကို မယ်တော်ဘက်က ရှေးပါရီဘုရင်တွေဆီက ဆင်းသက်လာသူသာ ဆက်ခံရ မယ်ဆိုတဲ့ အိန္ဒိယဥပဒေတစ်ရပ် ရှိနေတယ်။ အဲဒီ ဥပဒေကြောင့်ပဲ အိန္ဒိယပြည်မှာ မင်းဆက်တွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

ထိုအခါ နန်းရင်းဝန် အာနတ်နှင့်တကွ မူးမတ်အားလုံးသည် မင်း သား ဒီယန် မည်သို့ အဖြေပေးမည်ကိုသာ လှမ်း၍ ကြည့်နေကြလေသည်။

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက်၊ ဒီယန် မင်းသားက ရုတ်တရက် ရယ်မော လိုက်ပြီးလျှင် -

“အခြေအနေက အဲဒီမင်းသမီးကလေးနဲ့ ခမည်းတော်နဲ့ လက်ဆက် လို့ သားတော် သမီးတော် ထွန်းကားပြီးလာရင်၊ အခု နန်းလျှာဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ထီးနန်းအရိုက်အရာကို စွန့်ရလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုတယ် မဟုတ် လား။ တကယ်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုတောင် နှစ်ပေါင်း ၂၀ မက ကြာဦးမယ်ဆို တော့ အရေးကြီးစရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးကလဲ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ငန်းငန်းတက် မရှိပါဘူး။ ထီးနန်းကိုသာ မက်မောနေရင် တိုင်းပြည်နှစ်ခြမ်းကွဲနေ တာ နေ့စပ်ဖို့ အနှောင့်အယှက်ပေးရာ ရောက်မှာပေါ့။ လူရဲ့ သက်တမ်းဟာ တိုပါတယ်။ ဖာရိပ်ဖြစ်ဖြစ် တောင်သူလယ်သမားပဲဖြစ်ဖြစ် မကြာခင် မေ့ပျောက် သွားကြတာပါပဲ”

“အသင်က ဒီလိုဖြေမှဖြင့် အသင့်စကားအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်ပေါ့၊ အသင်ဟာ အိမ်ရှေ့စံအနေနဲ့တော့ ဒီအကြံအစည်ကို ဘာမှ ကန့်ကွက်ဖို့ မရှိဘူး ဟေ့တံလား။ ကိုင်းလေ ... ဒီအကြံကို စမ်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ နားထောင် စမ်း ဒီယန် ... ဒီကိစ္စအတွက် အသင့်ကို ပုရောဟိတ်ရွှင်းဆီ ဖေလွတ်ချင်တယ်။ အသင်က လိမ္မာရေးခြားလဲ ရှိတယ်။ သင် ဆောင်ရွက်မယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်မျိုး အဖြေမပေးခင် ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောရမယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး၊ ရန်စတဲ့ စကားလား၊ ငြိမ်းချမ်းရေး စကားလား”

“နှစ်မျိုးစလုံးပဲ ဆိုပါတော့။ ကျွန်ုပ် မြောက်ပိုင်းဘုရင်က သူ့ရဲ့ အမှု ထမ်းတစ်စုဟာ နေထွက်ဂိုဏ်းနဲ့ ချုပ်ဆိုထားတဲ့ စာချုပ်ကို ဖောက်ဖျက်တဲ့ အတွက် အင်မတန် စိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သစ္စာဖောက်တဲ့လူတွေ ဟာလဲ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ ကံ ခံစားပြီး သွားရတဲ့အကြောင်း၊ ဒီပြစ်မှုအတွက် နေ ထွက်ဂိုဏ်းကြီးက ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်များကို ပ သရန် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ယူလာတဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ ခေပါရာနဲ့ ရိမာတို့က ပေါက်ဖွားတဲ့ နီဖရာ မင်းသမီးကလေး ရှိမရှိ မေးပြီး၊ တကယ်လို့ရှိခဲ့ရင် ကျွန်ုပ်ဟာ အရွယ်ကောင်း တုန်းဖြစ်ပြီး တရားဝင် မိဖုရားမရှိတဲ့အတွက် မိဖုရားမြှောက်လိုတဲ့အကြောင်း၊ အကယ်၍ သားတော် သမီးတော် ထွန်းကားလို့ရှိရင် မြောက်ပိုင်းနဲ့ တောင်ပိုင်း ၂ ပိုင်းစလုံးကို ဆက်ခံစေမယ်လို့ သစ္စာဆိုတဲ့အကြောင်းကိုပါ အသင့်ကို ခန့် အပ်တဲ့အပ်လွှာနဲ့အတူ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ချိတ်တံဆိပ် ခပ်နိပ်ထားတဲ့ သဝဏ် လွှာကို ပြရမယ်”

“ဒါတွေကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးစကား ဟုတ်ပါပြီ။ ရန်စတဲ့ စကား ကကော”

“ဒါက လွယ်ပါတယ် ဒီယန် ... အကယ်၍ မင်းသမီးကလေး ရှိ လျက်နဲ့ ငြင်းမယ်ဆိုရင်၊ နေထွက်ဂိုဏ်းဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ထီးနန်းကို လုပ်ကြံရုံမ တ အီဂျစ်ပြည်ကြီးရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုပါ ဖောက်ဖျက်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် အပက် ဝီ ဘုရင်က စာချုပ်ကိုဖျက်ပြီး သူတို့ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းသူတ်သင်မယ့်အကြောင်း ဖြောပြရမယ်”

“တကယ်လို့ နီဖရာမင်းသမီးကလေးဟာ သူတို့ဆီမှာ အမှန်မရှိဘူး ဆိုရင်ကော”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဘာမှ ချိမ်းခြောက်မနေဘဲ ပြန်လာပြီး ကျွန်ုပ်ထံ အစီရင် ခံရုံပေါ့”

“ကျွန်ုပ်ဟာ ထီးနန်းကို အရှင်ပေးမှ ရမယ်ဆိုပေမယ့် အားလုံးက အိမ်ရှေ့စံရယ်လို့ ကျွန်ုပ်ကို အသိအမှတ်ပြုထားလေတော့၊ ဒီယန်မင်းသား အဖြစ်နဲ့သွားလို့ သင့်တော်ပါ့မလား ခမည်းတော်။ သူတို့က မယုံသင်္ကာဖြစ်ပြီး သဲ့ပန်းအဖြစ်နဲ့ ဖမ်းထားမှာ စိုးရပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သဘောရိုးအတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီလို အဖမ်းခံရတာကို ကျွန်ုပ်က ဝမ်းသာရမလို့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ် တို့ အနှောင့်အယှက် ပေးတဲ့လူဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရန်သူပဲ။ ပုရောဟိတ် ရွှင်းဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သေရမယ် မှချပဲ”

“အဆုံးအဖြတ် မြန်လှချည်ကလား ခမည်းတော်”

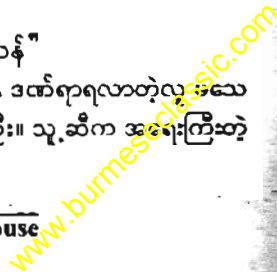
“မှန်တယ် သားတော်၊ နန်းရင်းဝန်ကြီး အာနတ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ခုမှပဲ အမြန်မှန် ရတော့တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ဘေးရန်များတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်ုပ် သိတယ် ... ဒီတော့ နန်းတော်က အရာရှိတစ်ဦးအနေနဲ့ ဖြစ်စေ၊ ရိုးရိုးအရပ် သား တစ်ယောက်အနေနဲ့ဖြစ်စေ ရုပ်ဖျက်သွားရင်တော့ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင် တယ်”

ဒီယန်က ရယ်မောလျက် -

“တကယ်လို့ ဒီအကြံအောင်ရင် ကျွန်တော်မျိုးအဖို့ ထီးနန်းကိုတောင် ဆုံးရှုံးရမှာမို့ အရှင်မင်းကြီး ပေးကမ်းထားတဲ့ လယ်မြေပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျွန်တော် မျိုး မယ်တော်ဘက်က ရတဲ့ပစ္စည်းတွေကို လက်လွှတ်ရဦးမလားလို့ မေးချင် ပါတယ်”

“ဒါကိုတော့ တျွန်ုပ် သစ္စာဆိုပါ့မယ် ဒီယန်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ခမည်းတော် ... ဒဏ်ရာရလာတဲ့လူနဲ့အသေ ခင် ကျွန်တော်မျိုးသွားပြီး စကားပြောဖို့ ခွင့်ပြုပါဦး။ သူ့ဆီက အရေးကြီးတဲ့ စကားတွေ ကြားချင် ကြားရလိမ့်ဦးမယ်”

၅၀ □ ခုန့်ရွှေမျှား

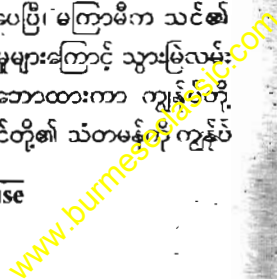
သို့ပြောဆိုပြီးနောက် နီယန်သည် အရိုအသေပြု၍ ထွက်သွားလေရာ၊ ဘုရင်ကြီးသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် “ညီလာခံ ရုပ်သိမ်းပြီ — အခု ညီလာခံမှာ ပြောတာတွေကို ပေါက်ကြားစေတဲ့ လူဟာ ခြင်္သေ့စာ အကျွေးခံရမယ်”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

ညီလာခံကျင်းပပြီးနောက် ရက်ပေါင်း ၃၀ အတွင်းတွင် ‘အထွဋ်အခြတ် ငြေ’ နယ်စပ်သို့ သံတမန်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။ သူသည် လယ်ကွင်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသူတစ်ယောက်ထံ ရှည်းကပ်ကာ နေထွက်ရိုင်း ပုရောဟိတ်ကြီးထံ စာတစ်စောင် ပို့ပေးရန် တောင်းပန်လေသည်။ လယ်သမားမှာ စာကို မည်သူမည်ဝါထံ ပေးရန် မသိသော်လည်း၊ တမန်က ပေးကမ်းသော လက်ဆောင်ကြောင့် လက်ခံလိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့ နေဝင်ရီသရောအချိန်၌ ထိုနေရာသို့ လယ်သမားရောက်ရှိလာပြီးလျှင် တန်နစ်မြို့ရှိ အပက်ပီဘုရင်ကြီးထံ လိပ်တပ်ထားသော စာလိပ်တစ်ခုကို သံတမန်အား ပေးအပ်လေသည်။ ထိုအခါ တမန်တရယ်မောလျက်၊ အပက်ပီ ဘုရင်အကြောင်းကို မိမိကြားဖူးသော်လည်း၊ တွေ့အောင် ရှာဖွေပေးလိုက်ပါမည်ဆိုကာ လူချင်းခွဲတိုက်ကြ၏။

ရက်ပေါင်း အတန်ကြာသောအခါ ထိုစာလိပ်သည် အပက်ပီ ဘုရင်ကြီးထံ ရောက်ရှိသွား၍ စာရေးတော်ကြီးက အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ပြုလေ သည်း “ကြားသိစေလိုက်သည် အပက်ပီ ဘုရင်ကြီး၊ ကျွန်ုပ် ရှိုင်းနှင့်တကွ အကြီးအကဲများပါ သင်၏စာကို ဖတ်ရှုစဉ်းစားပြီးပေပြီ၊ မကြာမီက သင်၏ အရာရှိများ ဖြစ်ဟန်တူသူတို့မှာ သူတို့၏ မတရားပြုမှုများကြောင့် သွားမြဲလမ်းသို့ သွားကြရလေပြီ။ ဤကိစ္စကို အသေးအဖွဲ့ သဘောထားကာ ကျွန်ုပ်တို့ ခွင့်လွှတ်၏။ ရည်ရွယ်ချက်ကို မဖော်ပြသော်လည်း သင်တို့၏ သံတမန်တို့ ကျွန်ုပ်

လက်ခံပါမည်။ သို့သော် သင်တို့၏ သံသည် ဤစာလွှာကို ပေးအပ် သည့်နေရာ စွဲပလွန်ပင်အုပ်သို့ တစ်ယောက်တည်း လာရောက်ပါ။ ထိုနေရာ တွင် သူ့အား ကျွန်ုပ်တို့ လူတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်တို့ ထံသို့ ခေါ်ဆောင်လာပါ လိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လက်တွင် မည်သို့မျှ ဘေးအန္တရာယ် မဖြစ်စေရန်ကို လည်း အာမခံပါသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် ခီယန်မင်းသားအား ခေါ်စေပြီးနောက် “အသို့နည်း သားတော်၊ သူရဲ ခြောက်သည်ဟု အများက ပြောဆိုနေကြသော ဤနေထွက် ဂိုဏ်းရှိရာအရပ်သို့ တစ်ယောက်တည်း သင်သွားရပါမည်လော”

“သွားဝံ့ပါသည် ခမည်းတော်။ တစ်ယောက်တည်း သွားရောက် ဆောင်ရွက်မှသာ ကိစ္စပြီးမည့်အကြောင်း စာထဲတွင် ရှင်းလင်းနေပါသည်။”

“ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ယခု သွား၍ပြင်ဆင်ထားလော့၊ နက်ဖြန် နန်း ခင်ဝန်ကြီးက ကျွန်ုပ်၏ ညွှန်ကြားချက်များနှင့်အတူ စာကို သင့်အား ပေးအပ် လိမ့်မည်။ ညွှန်ကြားသည့်နေရာအထိ အစောင့်အရှောက်များလည်း ထည့် လိုက်မည်။ ခမည်းတော် စကားကိုသာ စွဲမြဲစွာ မှတ်သား၍ မိန်းမပျိုကိုသာ ဆောင်ကျဉ်းခဲ့လော့”

“ကျွန်ုပ် သွားပါမည် ခမည်းတော်၊ သို့သော် ပြန်လာရန် မလာရန်မှာ နတ်မင်းများ၏ အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။”

သို့နှင့် ခီယန်မင်းသားသည် သဝဏ်လွှာနှင့်အတူ နေထွက်ဂိုဏ်းမှ ကိုးကွယ်သည့် နတ်မင်းများအား ပူဇော်ပသရန်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းသမီး တလေးအတွက် လက်ဆောင်ပတ္တနာအဖြစ် ကျောက်သံပတ္တမြားကို လည်း ကောင်း ယူဆောင်ကာ ထွက်သွားလေ၏။ သို့သော် အိမ်ရှေ့မင်းသား အသွင် ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ၊ ဘုရင့်စာရေးတော်ကြီး ‘ရာစာ’ ဟူသော အမည်ကိုယူကာ ရုပ် ဖျောက်ထွက်ခဲ့၏။ သို့နှင့် တန်ခဏ်မြို့မှ လှေဖြင့် နိုင်းမြစ်ကို ဆန်တက်ခဲ့ရာ၊ လှေသမားများပင် သူ့ကို မသိကြချေ။ သူ့အား စောင့်ရှောက်ရန် ထည့်လိုက် သည့် စစ်သား ခြောက်ယောက်တို့မှာလည်း အဝေးမြို့မှ လာရောက် အမှုထမ်း သူများ ဖြစ်၍ သူ့အား “ရာစာ” ဟူသော အမည်ဖြင့်သာ သိကြလေသည်။

မကြာမီ ခရီးအဆုံးသို့ ရောက်၍ လှေဆိုက်ပြီးနောက်၊ သူ၏ဝန်စည် များကို စစ်သားများက သယ်ဆောင်ကာ စာလွှာတွင်ပါသည့် စွဲပလွန်ပင်အုပ် ရှိရာသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ထိုနေရာ၌ သူသည် အစောင့်စစ်သားများအား ပြန်၍လွှတ်ရာ၊ အစောင့်တပ်ဖိုလ်က -

“နန်းရင်းဝန်ကြီးအာနတ်က အရှင်ကို မန်းဖစ်မြို့က နေပြီး လှေနဲ့ ဆောင်နေဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် လိုမှလိုတော့မယ် ထင်ပါတယ်။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝိုလ်ကြီး”
“ဒီနေရာဟာ နာမည် အတော်ဆိုးပြီး ဟောဟိုမြေကွက်ကို ဖြတ်သွား တဲ့ လူမှန်သမျှတစ်ယောက်မှ ပြန်မလာဘူးလို့ ကြားရပါတယ်။”

“ဘာကြောင့်လဲ”
“ဒီလို ကျူးကျော်လာတဲ့လူကို သင်္ချိုင်းဝုထဲမှာ ပိတ်ပြီး အစာငတ် ရေငတ်ထားကြတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်လဲ အရှင်လို အရွယ်ကောင်း ရုပ်ကောင်းဆိုတော့ ပိရမစ်ရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့တွေ့ပြီး သူ့ချစ်သူ ဖြစ်သွားတတ်သတဲ့။ ဝိညာဉ်မ က နမ်းလိုက်ရင် ဒီလူဟာ တစ်ခါတည်း ရူးသွပ်သွားတတ်သတဲ့။ ဒီဝိညာဉ်မ နောက်ကို တမ်းတမ်းစွဲလိုက်ပြီး နောက်ဆုံး အမြင့်ပေါ်က ကျပြီး သေရင် သေ မသေရင် ရူးသွားတော့တာပါပဲတဲ့ အရှင်”

“အင်း ... ဝိုလ်ကြီးစကား ကြားရတာ အတော်ကြေကွဲစရာ ထောင်း တာပဲ။ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင့် အမိန့်တော်နဲ့လာရတဲ့ စာရေးတော်ကြီး ဖြစ်နေတော့ စွန့်စားပြီးသွားရတော့မှာပဲ။ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ် သေတယ်ကြားရင် ဆိုဆိုက်ရစ် နတ်ကွန်းတစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်အတွက် ဆုမွန်များ ထောင်းလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ... သင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုက်ပါမိမ့်။ ဘုရင်ကြီးနဲ့ နန်းရင်းဝန်က သင့်ကို သဘောမကျတာနဲ့ ဖျောက်ဖျက်ရအောင် ဒီကို လွှတ်လိုက်တာနဲ့ တူတယ်”

တပ်ဖိုလ် ထွက်သွား၍ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ ခီယန်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် စွဲပလွန်ပင်တစ်ပင်ကို မှီကာ

“အင်း ... ငါ ဆောင်ရွက်တဲ့ကိစ္စ အောင်မြင်ရင် ထီးနန်းကို လက် ထွက်ရမယ်။ မအောင်မြင်ပြန်တော့လဲ ခမည်းတော်ဟာ သူ့ခိုင်းစေတဲ့အတိုင်း မဖြစ်တဲ့လူကို အခွင့်လွှတ်လေ့ မရှိဘူး။ ဒါထက် ဟိုဓားပြ မသေခင် ပြောသွား တဲ့ စကားက ပိုရမစ်ကို တက်တက်ပြီး အင်မတန် ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့ မိန်း ထလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူတို့တွေ့ရတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဝိညာဉ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဝိညာဉ်မကို မြင်ရလို့ ရူးခါမှ ရူးရော၊ မြင်ရပါစေလို့ ဆုထောင်းပါတယ်။ ငါ့မှာတော့ မထူးတော့ပါဘူး”

သို့စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် နေကလည်း ပူ ခရီးကလည်း ပမ်းလာသဖြင့် ခီယန်သည် သစ်ပင်ရင်း၌ အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

သူအိပ်ပျော်နေသည့် အချိန်လောက်၌ ပျိုင်း နို့ပေရာနှင့် တောတိုသည့် သူတို့နေထိုင်ရာဝတ်ကျောင်း၏ အခန်းတံစခအတွင်း၌ အောက်ပါတိုင်း တိုင် ဝင်လျက်ရှိကြ၏။

www.burmeseclassic.com

၅၄ □ စတုရန်းဓမ္မာ

“တမန်တော့ ရောက်လာပြီ ... စွန့်ပလွံပင်အုပ်မှာ နားနေတယ်လို့ သတင်းရပါတယ်”

“လာတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ကော ဘာများသတင်းရသေးသလဲ။ ပြောစရာရှိရင် ဖွင့်သာ ပြောပါ။ နီဖရာကိုလဲ ကျွန်ုပ်တို့ အတွင်းလူအဖြစ်နဲ့ မကြာခင် အသိအမှတ်ပြုရတော့မှာပဲ”

“မှန်ပါတယ် ဒီလိုပါ ပုရောဟိတ်ကြီး၊ အပက်ပီ နန်းတော်အတွင်းမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဦးစီးဝင်တစ်ဦးက အခုကိစ္စဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ သတင်းပို့လိုက်ပါတယ်။ အတိုချုံး ပြောရရင် နီဖရာကို အတင်းခိုးမယ်လို့ လာစမ်းတဲ့လူ ၄ ယောက်ထဲက တစ်ယောက် လွတ်သွားပါတယ်။ အဲဒီလူလဲ နောက်တော့ ဒီဒဏ်ရာနဲ့သေတာပါပဲ။ အလှူမသေခင် အစီရင်ခံခဲ့တာကြောင့် ယခု ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ အတူရှိနေတဲ့ ကလေးမဟာ ရှေးဟရီဘုရင်ရဲ့ အရိုက်အရာခံ မင်းသမီးကလေးပဲလို့ ဘုရင်ကြီး ယုံကြည်နေပါတယ်။ နန်းရင်ဆန် အထက်က လမ်းကြောင်းပြီး ဖေးလိုက်ရုံနဲ့ မိန်းကလေးကို ပထမ သုတ်သင်ဖို့ အကြံချက်ပြီး မိဖုရားမြောက်ဖို့ အကြံဖြစ်လာတယ်။ သားတော် သမီးတော် ထွန်းကားလာရင်လဲ အိဂျစ်နဲ့ပြည်ထောင်ကို စိုးစံရမယ်လို့ ချက်ချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ နီဖရာသည် လန့်ခြန့်သွား၏။ သို့သော် ထိုအကြောင်းကို စကားပြန်၍ မပြောနိုင်မိ။ မြှိုင်းက -

“အင်း ... အကြံကတော့ အတော် ကောင်းတာပဲ။ ဒီလိုမှလဲ ဒုက္ခအပေါင်းဟာ နေရောင်ကြောင့် လွင့်စင်သွားရတဲ့ ဆီးနှင်းလို ပျောက်ကွယ်သွားမယ်။ နီပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘုရင်မ ဖြစ်တော့မယ့် နီဖရာက ဘာပြောဦးမယ် မသိဘူး”

“ကျွန်ုပ်ဟာ ထီးနန်း တစ်ခုမကလို့ ထီးနန်းတစ်ရာနဲ့တောင် လဲမယ့် မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခမည်းတော်ကို သတ်၊ နန်းရပ်ကို လူယူရုံနဲ့ အားမရသေးလို့၊ ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိ နှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တောင် ကြံစည်ခိုသေးတယ်။ မဟုတ်လား။ အဲဒီလို အကြမ်းနဲ့ မရတော့ ကျွန်ုပ်ကို အိမ်သူနှင့် မယ်ဆိုပြီး အနုနဲ့ တစ်မျိုးလှည့်ကြပြန်တယ်။ အဖေအရွယ်လောက်ရှိပြီး အိဂျစ် ဖြည့်တစ်ပိုင်းကို အနိုင်ကျင့်နေတဲ့ ဒီလိုသဲ ကန္တာရသူခိုးမျိုးကို ကျွန်ုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မထပ်ဘူး။ သူ့ကိုယူမယ့်အစား ပိရမစ် ထိပ်ဖျားက ခုန်ချပြီး အိုဆိုက်ရစ် နတ်မင်းဆီမှာပဲ ခိုလှုံတော့မယ်”

“ဒီလိုပြောလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိပါတယ်။ ဒီလို ပြောတာ ဝမ်းနည်းဖို့ မရှိပါဘူး။ လက်ထပ်ဖို့ အရေးတော့ မလျော်ဘူး ထင်တယ်။ မစိုးရိမ်

ခါနဲ့လေ ... နေထွက်ဂိုဏ်း တန်ခိုးကြီးနေသမျှတော့ သူ့ရန်ကို စိတ်ချနေပါ။ ဒါပဲ လား ... တောရဲ့”

“နီပေမယ့် သဝဏ်လွှာမှာ အိဂျစ်မင်းသမီးကလေးကို အသာ အကြည်နဲ့ မဆက်သရင် သူ့ကိုသာမက၊ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဂိုဏ်းလုံး မွေးကင်းစေထွန်း သုတ်သင်မယ်လို့ပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ အိပ်ပျော်နေတဲ့မြေကို အမြီးကကိုင်ဆွဲရင် ထိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ သိရမှာပေါ့။ နီပေမယ့် မကိုင်သေးတော့ အချိန်စတင်သေးဘူးပေါ့။ ကိုင်းလေ - အပက်ပီရဲ့ တမန်တော်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြုစုကြပါ။ နီဖရာက ယောက်ျားကလေးလို သူ့ကို သွားပြီး ခေါ်ခဲ့ပါလား။ နဲ့ ခေမာက ခပ်လှမ်းလှမ်းက မမြင်အောင် လိုက်ခဲ့ကြပေါ့။ အသင်က ပါးစည်နပ်ရည်ရှိလို့ ဒါမှ သူ့ကို ထောင်ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“စိုးရိမ်စရာလဲ ဘာမှမပါဘူး။ အရင်တစ်ခါ ကိစ္စဖြစ်ပြီးကတည်းက သင်မြင်ဘဲနဲ့ သင့်ကို နောက်ကလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်တဲ့လူတွေ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို စဖေ ရုပ်တုကြီးအထိ ခေါ်လာပါ ... ဟိုရောက်တော့မှ သူ့ဇုတ်မှာကို အဝတ်စည်းပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့ကို ခေါ်လာရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်ုပ် သွားပါမယ်”

နီဖရာသည် တောနှင့်အတူ ထွက်သွားလေ၏။ ဘုရား ရှိခိုးတွေဝင်းကြီး၏ ဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ တောသည် ရူးနှင့် ခေမာတို့ကို ခေါ်ကာ ဖာကြားရန် ရှိသမျှ မှာကြားခဲ့ပြီးနောက် မြှိုင်းထံသို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

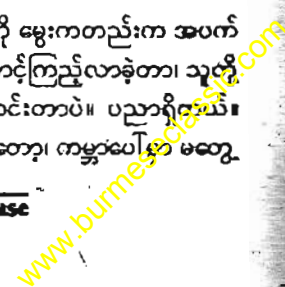
“စောက လေသံတိုးတိုးနှင့် -

“ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့ ယခု အပက်ပီ ဘုရင်ထံက တမန်ဟာ ဘယ်သူထဲဆိုတာ သိပါသလား”

“သူဟာ ရိုးရိုးအရာရှိတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ ခရီးထွက်လာခဲ့ပေမယ့် - အပက်ပီရဲ့ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမယ့် မင်းသား ဒီယန်ပဲ”

“ကျွန်ုပ်လဲ ဒီလိုလဲ ထင်ပါတယ်။ ထင်စရာအကြောင်းကလဲ ရှိတာတိုး။ နီပေမယ့် အဲဒီ မင်းသားဒီယန်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာများ သိပါသေးသလဲ”

“ပြောရမှာကတော့ အများကြီးပဲ။ သူ့ကို မွေးကတည်းက အပက်ပီရဲ့ နန်းတော်မှာရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သူလျှို့တွေက စောင့်ကြည့်လာခဲ့တာ။ သူတို့ရဲ့ အစီရင် ခံချက်အတိုင်းဆိုရင် အင်မတန် ကောင်းတာပဲ။ ပညာရှိတယ်။ ဒါမမယ့် စိတ်ကူးယဉ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မတွေ့

နိုင်တာကိုချည်း သူရာနေတယ်။ နို့ပြီး အိဂျစ်ပြည်ရဲ့ ဒုက္ခတွေကို ကယ်တင်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိသတဲ့”

“ဒါထက် ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့၊ အခုကိစ္စမှာ အကယ်၍ သူ့အောင်မြင်ရင် ထီးနန်းကို ဆုံးရှုံးမှာ သိရက်နဲ့ ဘာကြောင့် ဝင်ဆောင်ရတာလဲ။ ကျွန်ုပ်တော့ ထောင်ချောက်လို့ပဲ ထင်တယ်”

“ကျွန်ုပ်အထင်တော့ သူဟာ အသစ် အဆန်းတွေ ရအောင် စွန့်စားချင်လို့ လာတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီလို တွေ့ပါစေတော့လို့၊ နီဖရာ မင်းသမီးကို စွပ်လွန်ပင်အုပ်မှာ သူ့ကို သွားအကြိုခိုင်းလိုက်တာလား”

“မှန်တယ် - ဘုရင်ကြီးရဲ့အကြံ ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်တုန်းထ ခင်းသား ခီယန်နဲ့ နီဖရာတို့ လက်ထပ်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။ အိဂျစ်ပြည် စည်းလုံးရေးအတွက် ဒီထက် ကောင်းတဲ့နည်း ဘယ်ရှိမလဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ စစ်ပြုနိုင်အောင် အင်အားရှိပေမယ့် စစ်ကို မုန်းတီးသူများ ဖြစ်လေတော့၊ အနည်းနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဆန္ဒပြည့်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ နို့ပေမယ့် သူ့ သဘောက အချုပ်ပေါ့”

“တကယ်လို့ အခုလာတဲ့ လူကို သူ့မေတ္တာ မရှိရင်ကော”

“ဒီလိုဆိုလဲ ပြီးတာပေါ့၊ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့ တခြားနည်းလမ်း ရှာရလိမ့်မယ်။ ကံကြမ္မာက ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်လေ - ကျွန်ုပ်တို့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ အခုလာတဲ့ တန်က မင်းသမီးကလေးဟာ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့အတူ ရှိမရှိ လာစုံစမ်းတာပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ ငြင်းမယ်ဆိုလဲ ငြင်းနိုင်တယ် ဝန်ခံမယ်ဆိုရင်လဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ ငြင်းလို့ တခြားတစ်နည်းနည်းနဲ့ အမှန်ကို သူ့သိသွားရင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို လူလိမ် လူညာ သူရဲဘောင်ကြောင့်သူတွေလို့ ပြောတော့မှာပဲ။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်စမ်းပါ”

“ကျွန်ုပ်လဲ ဒီလိုပဲ သဘောရတယ်။ တစ်နေ့ည အိဂျစ်တစ်ပြည် လုံးက ကိုယ်စားလှယ်တော်များရှေ့မှာ မင်းသမီးကလေးကို နေထွက်ဂိုဏ်းကြီး ရဲ့ ဘုရင်မအဖြစ် ဘုရားရှိခိုး ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းမှာ တင်မြှောက်ကြလိမ့် မယ်။ ဒီကိစ္စကို ဖုန်းကွယ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ အခုလာတဲ့ တမန်တော် ကို အခမ်းအနား တက်ခိုင်းရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ နောက်တော့၊ ဘုရင်မ ရဲ့ အဖြေကို အပက်ပီ ဘုရင်ထံ သူ အစီရင်ခံရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“အဖြေကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ သိပြီးပါပြီ၊ ဒီနောက်တော့ ဘာလုပ်ရဦးမလဲ”

“ဒီနောက်တော့ ဗေဗီလုံပေါ့ နားထောင်စမ်းပါ တော့၊ အပက်ပီဟာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခြေမုန်းပြီး ဘုရင်မကို ဖမ်းဆီးဖို့ စစ်တပ်တစ်တပ် လွှတ်လိုက်လိမ့်မယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းကြီးမှာ ပုန်းစရာ နေရာတွေ အများကြီး မဟုတ်လား။ နို့ပြီး ဘုရင်မဟာလဲ အဝေးကြီး ရောက်နေလိမ့်မယ်”

နီဖရာသည် ဝတ်လုံးရှည်ကြီးကို ဝတ်ကာ၊ နောက်မှ ခေမာနှင့် ‘စူး’ တို့ လိုက်ပါလျက် စွပ်လွန်ပင်အုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ ခေမာကမူ နောက်မှ တညည်းညည်း တညညည လိုက်ပါလာလေသည်။ စွပ်လွန်ပင်အုပ်ထဲသို့ ဝင်မိကြသောအခါ အနီးတွင် အထုပ်အပိုးများကို ချကာ စွပ်လွန်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီ၍ အိပ်ပျော်နေသော လူတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုသူမှာ သိုးထိန်းဘုရင် အမှုထမ်းဖြစ်သော ခြင်္သေ့တံဆိပ်နှင့် ဝတ်လုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ထိုအခါ နီဖရာက စူးအား ထိုသူ၏ အထုပ်အပိုးများကို တိတ်တဆိတ်ယူ၍ ရုပ်တုနောက်တွင် ပုန်းနေပြီးနောက်၊ မိမိတထိုအရာရှိအား စဖင့်ရုပ်ကြီးရှိရာသို့ ခေါ်သွားစဉ်၊ နောက်မှ ထိုသူမသိအောင် လိုက်လာရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

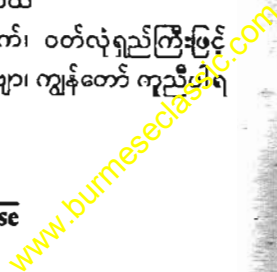
‘စူး’ ကား ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးမားသလောက် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခီယန်မနိုးစေဘဲ သူ၏ပစ္စည်းကိုယူကာ ရုပ်တုနောက်ကွယ်သို့ သွားရောက်ပုန်းအောင်း နေလိုက်လေ၏။ နီဖရာသည် အိပ်ပျော်နေသူအား ထုစေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုနေသောအခါ ထိုသူလောက် ရုပ်ရည်ချောမောသော သူကို မမြင်ဖူးခဲ့ကြောင်းဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ခီယန်သည် လှုပ်ရှားလာ၍ လက်များကို ဆန့်တန်းကား တစ်ချက်သန်းဝေလိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏မျက်လုံးများကား ကြီးမား ညိုမှောင်ပြီးလျှင် ဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်အရောင်များ သန်းနေသည်။

သူ၏ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေရင်း -

“အလိုပစ္စည်းတွေ မရှိတော့ပါကလား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ဒီနေရာ တစ္ဆေခြောက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ် ထင်တယ်”

နီဖရာသည် ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာပြီးနောက်၊ ဝတ်လုံရှည်ကြီးဖြင့် ကိုယ်ကို လုံအောင်ခြံကာ “ဘာများဖြစ်လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကူညီပါရဏေ”

၅၀ ။ စုန်ရွှေမျှား

“ကျွန်ုပ်တို့ပါတယ် ... ကျွန်ုပ်တို့ဆီက သင်ခိုးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးရင် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်တာပေါ့ သူငယ်ရဲ့၊ ဝတ်ထားပုံကတော့ ယောက်ျားပဲ။ နို့ပေမယ့် အသံက”

“အသံ အက်နေလို့ပါ”

“အက်ရင် အသံအောနေရမယ်။ အခုတော့ မိန်းကလေးအသံလို ပျော့နေတယ် ရှိပါစေလေ။ ကျွန်ုပ် ပစ္စည်းတွေသာ ပြန်ပေးပါ။ မပေးရင် သတ်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်ုပ်တို့ သတ်ရင် သင့်ပစ္စည်းသာ မကဘူး။ တခြား ဆုံးရှုံးမှာ တွေ အများကြီး ရှိတယ်”

“ဒါနဲ့ သင်က ဘယ်သူလဲ”

“အသက်ဟာ အပက်ပီရဲ့ အရာရှိဖြစ်လို့ရှိရင် နေထွက် ဂိုဏ်းအကြီး အထဲမှာနေ တွေ့ရအောင် သင့်ကိုခေါ်သွားရမယ် လူပါ။ လက်နက်ကိုင် လူတွေ ထွက်ရင် သင်ကြောက်ရွံ့မှာ စိုးတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက် တည်းကို လွှတ်လိုက်ကြတယ်”

“နေထွက်ဂိုဏ်းဟာ သဘောထားကြီးပါပေတယ်။ ဒါထက် ကျွန်ုပ်တို့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“သင့် ပစ္စည်းတွေကို အရင်ပို့လိုက်ပြီ၊ ကိုင်း ... ကျွန်ုပ်တို့နောက်သာ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ ... သင် ရှေ့က သွားပါ ... နောက်က ကျွန်ုပ် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

၉

နိဗ္ဗာန်သည် ထိုသူအား ခေမာနှင့် ရူးတို့ ပုန်းအောင်းနေသော ရုပ်တုမှ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင်ခေါ်သွားရင်း လမ်းတွင် ဒီယန်က -

“အသင် ဒီနေရာမှာ နေသလား”

“မှန်ပါတယ် ဒီနေရာမှာ တစ်ဂိုဏ်းမှာပေါ့”

“ဒါထက် ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“အို ... ဘယ်ကိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ နို့ နေပါဦး ... အရာရှိ မင်းက ပိရမစ်တွေ အကြောင်း သိသလား”

“မသိပါဘူး မိတ်ဆွေ အဝေးက မြင်ဖူးတာပါပဲ။ ကျွန်ုပ်လဲ သင့်လို သွားလာရတဲ့ တမန်တစ်ယောက်ပဲ။ အခု နေထွက်ဂိုဏ်းကိုပေးဖို့ စာတစ်စောင် ရှိနေတယ်။ ဒါထက် ပိရမစ်တွေနားကို ဘယ်သူမှ မကပ်ရဲကြဘူးဆို၊ တလောက ပိရမစ်တွေ ကြည့်ရအောင်လာတဲ့ လူ ၄ ယောက်ဟာ ပိရမစ်တွေထဲက ခြင်္သေ့မည်းကြီးတစ်ကောင် ထွက်ကိုက်လို့ ၃ ယောက် သေသွားဆိုပါကလား”

“အတော် ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးပဲ။ ကျွန်ုပ်တောင် မကြား လိုက်မိဘူး။ ဒါထက် အသင့်နာမည်က ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ”

“နာမည်လား ... ကျွန်ုပ်ကို စာရေးတော်ကြီး ရာစာလို ခေါ်တယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား ... စာရေးတော်ကြီးတွေဟာ ခါးမှာ စားရောင် ချိတ်ဘဲ၊ စာ တင်ရေးတဲ့ ပျဉ်ပြားကလေးပဲ ချိတ်တားတယ်လို့ သင်လေ့ရှိကို”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ် မခန့်မှန်းမိဘူး။ နို့ပြီး စာရေးတဲ့ လက်တွေ့ကလဲ တစ်မျိုးပဲ။ ကျွန်ုပ် အထင်တော့ သင်ဟာ စစ်သားတစ်ယောက်ပဲလား။ မုဆိုးလား တောင်တက် သမားပဲလားလို့ ထင်မိတယ်”

“တစ်ခါ တစ်ခါတော့လဲ သင်ထင်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဆီရိုး ယားမှာ ကျွန်ုပ် တောင်တွေ တက်ခဲ့ဖူးသားပဲ။ ဒါထက် ပိုရမစ်တွေတက်တဲ့ ဝိညာဉ်အကြောင်း တခြားမြို့တွေမှာ သတင်းဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင် တော့ ဝိညာဉ်ပဲ ထင်တယ် မိန်းမသား တစ်ဦးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ စာရေးတော်ကြီး ရာစာရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် အဲဒီ ပိုရမစ်တက်သူဟာ ချောလှန်းလှလှန်းလို့ သူ့ကို မြင်ရတဲ့လူတွေ ရူးသွားတတ်တယ်ဆို၊ ပြီးတော့ ဒီလို ချောနေတဲ့ ပိုရမစ် ကြီးတွေကို ဘယ်မိန်းမမျိုးက တောက်တဲ့လို တွယ်ကပ်တက်နိုင်မှာလဲ”

“အသင်ဟာ တောင်တက်သမား တစ်ယောက်ဆိုရင် ပိုရမစ်တက်ဖို့ ဒီလောက် မခဲယဉ်းဘူးဆိုတာ သိမှာပေါ့။ မိရိုးဖလာပိုရမစ်တက်စားတဲ့လူတွေ ဒီမှာ အရှိသားပဲ”

“ဒါဖြင့် နေရာကျပြီ ... ပိုရမစ်တက်နည်း သူတို့ကို အသင်ခိုင်းရ မှာပဲ။ ဒါထက် မေးစမ်းပါရစေ၊ ဝိညာဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား၊ ရူးချင်လဲ ရူးပါစေ ... သူ့ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဟော ... ကျွန်ုပ်တို့ စဖင့်ရုပ်ထုကြီး ရောက်လာပြီ၊ သင် မေးချင် တာ မေးပေတော့။ မေးတဲ့လူကို သဘောကျရင် မေးသမျှ ပြန်ဖြေသတဲ့”

“တကယ်ပဲလား ကျွန်ုပ်မှာ မေးစရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ တစ်ခုကတော့ သင့်ရဲ့ ဝတ်လုံရှည်ကြီး အောက်မှာ ဘာများ ဖုံးကွယ်ထားသလဲ ဆိုတာပဲ”

“နို့ပေမယ့် ဝတ်ပြုဆုတောင်းပြီးမှ မေးရတယ်။ ကိုင်း ... ကျွန်ုပ်ကို အခု အခွင့်လွှတ်ပါ။ နေထွက်ဂိုဏ်း နေထိုင်ရာ အရံအတားကို ရောက်လာလို့ အထက်က အမိန့်အတိုင်း သင့်မျက်နှာကို အဝတ်စည်းပြီး ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်။ သင့်အရပ်က နည်းနည်းမြင့်နေလို့ ကျွန်ုပ် မှီအောင် ဒူးထောက်ပေးပါလား”

“အင်းလေ ... လုပ်ဆိုရင် လုပ်ရတာပေါ့၊ ပထမ ပစ္စည်းတော် အခိုးခံ ရပြီး၊ အခု မျက်နှာကို အစည်းခံရဦးမယ် ... သူငယ်က ‘ဝိညာဉ်မ’ လို့ လူကို အရူးဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး ခေါင်းကိုများ ဖြတ်ဦးမှာလား မပြောတတ်ဘူး”

“လမ်းပြလုပ်စားရတဲ့ ကျွန်ုပ်လို့ ဆင်းရဲသား သူငယ်တစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ‘ဝိညာဉ်မ’ နဲ့ နှိုင်းရတာလဲ စာရေးတော်ကြီးရဲ့၊ ကဲ ... ချည်ပြီနော် ... ဟိုလှည့် ဒီလှည့် မလုပ်နဲ့ အဝတ်စည်းလိုက်ရင် နာနေမယ်”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက်၊ နီဖရာသည် ရင်ထဲမှ အမွှေးနံ့သာဖြင့် ထုံထူး သည့် ပိုးပဝါတစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ ခိယနံ၏ မျက်နှာကို အသာအယာ စည်း နောင်လေသည်။ ချည်ပြီးသောအခါ နီဖရာက -

“ကိုင်း ... ပြီးပါပြီ ... အသင် ထနိုင်ပါပြီ”

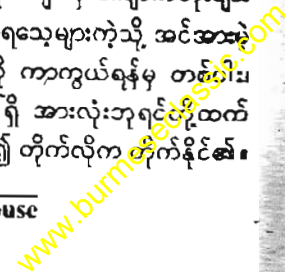
“အသင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုခေါ်ရသလဲ ဆိုတော့။ အသင်ရဲ့ လက် များကို အမှတ်မဲ့ ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ အသင့် လက်တွေ့ဟာ မိန်းမ လက်တွေ့နဲ့တူပြီး အသင် ဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ကလဲ မိန်းမလက်စွပ်ပဲ။ အသင် ငုံ့ပြီး အဝတ်ချည်နေတုန်းကလဲ ဝတ်လုံရှည်ကြီးအောက်က အသင်ရဲ့ ဆံပင် တွေ အခွေလိုက် မြင်လိုက်ရတယ်။ နို့ပြီးတော့ ...”

စကားမဆုံးမီ “ခေမာ ကျွန်ုပ်အလုပ် ပြီးပါပြီ။ သူ့ကို ပုရောဟိတ် ရွှင်းဆီသာ ခေါ်သွားပါတော့။ သူ့ပစ္စည်းတွေလဲ ပြန်ပေးလိုက်ပါ” ဟု နီဖရာက ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

မကြာမီ စာရေးတော်ကြီး ‘ရာစာ’ အမည်ခံသည့် ပုရောဟိတ်ရွှင်း နှင့် နေထွက်ဂိုဏ်းကြီး၏ အကြီးအကဲများရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေလေသည်။

“အသင် ရာစာ ... ကျွန်ုပ်တို့သည် သိုးထိန်းဘုရင် အပက်ပိတ်မှ သင် ယူဆောင်လာသော သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ရှုပြီးပေးပြီ။ သဝဏ်လွှာ၌ မေးခွန်း ၂ ခုနှင့် ခြိမ်းခြောက်မှုတစ်ခု ပါရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပထမ မေးခွန်းမှာ ကျွန်ုပ် တို့ထံတွင် နီဖရာ မင်းသမီးကလေး ရှိ မရှိ ဖြစ်၏။ ထိုအဖြေကို ယခုည ကျင်းပမည့် အခမ်းအနား၌ အသင်သိရမည် ဖြစ်၏။ ဒုတိယ မေးခွန်းမှာ အကယ်၍ မင်းသမီးကလေး ရှိနေက အပက်ပိတ် ဘုရင်အား လက်ထပ်မည်လော ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်၏။ ထို မေးခွန်းကိုလည်း အကယ်၍ နီဖရာ မင်းသမီး ရှိက ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင် အဖြေပေးအံ့၊ ခြိမ်းခြောက်မှုဆိုသည်မှာ အကယ် ၍ ထိုမင်းသမီးရှိပါလျက် ငြင်းဆိုက အပက်ပိတ်ဘုရင်သည် ဘိုးဘေး အစဉ် အဆက်မှ စာချုပ်ကိုဖောက်ဖျက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား အမြစ်ပါမကျန် သုတ် သင်မည်ဆို၏ စကားကို ယခု ပြန်၍ သဝဏ်လွှာကိုမှ နောက်မှ ပိုလိုက်အံ့၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အပက်ပိတ် ဘုရင်ကို မကြောက်၊ သစ္စာ ဖောက်ဖျက်သည့်အတွက် သူ့အပေါ်၌ ကျရောက်မည့် ကျိန်စာများကား ပိုရမစ်များမှ ကျောက်တုံးများ ထက် လေးအံ့။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောရပ်ခိုမှီးသောရေသေများကဲ့သို့ အင်အားမဲ့ ဟန် ရှိပြီးလျှင်၊ စစ်တပ်လည်း မရှိ၊ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန်မှ တစ်ပါး၊ လက်နက် စွဲကိုင်လေ မရှိသော်လည်း ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အားလုံးဘုရင်တို့ထက် တန်ခိုးကြီး၏ ဘုရင်များကဲ့သို့ စစ်မတိုက် သူလာ၍ တိုက်လိုက တိုက်နိုင်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကို မတွေ့ဘဲ သင်္ချိုင်းဂူနှင့် လူသေများကိုသာ တွေ့ရအံ့။
ယင်သို့ထား တွန့်ပုံတို့၏ စကားဖြစ်၍ အပက်ပီ ဘုရင်အား ဤအတိုင်း
ချောက်ဟင်လေဟော့”

ဒီထန်က ရှိသောဤ ဦးညွတ်လျက် -

“ကျွန်ုပ် ကြားရပါပြီ။ အပက်ပီဘုရင်ကား စိတ်ခက်ထန်သူဖြစ်၍
အကြောင်း လျှောက်တင်က တင်သူကိုပင် သတ်ကောင်း သတ်ပေအံ့။ သဝဏ်
လွှာ ရေးမေ့မည်ဆိုသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကား အသင်တို့နှင့် အပက်ပီ
ဘုရင်စပ်ကြားတွင် သဝဏ်လွှာ သယ်ဆောင်သူမျှသာ ဖြစ်၍ စာချုပ် အကြောင်း
နားမလည်ပါ။ ပြန်ကြားလိုသော သဝဏ်လွှာကိုသာ ရေးပေးပါ လော့။ ဤတွင်
ကျွန်ုပ်အား လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခွင့်ပြု၍ ကျွန်ုပ်မှာ သံတမန် တစ်ဦးမျှသာ
ဖြစ်၍ သင်တို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို စုံစမ်းရန်လာသူ မဟုတ် ကြောင်း
သိရှိပါလော့”

“သင်နှင့် မဆိုင်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို သင်သိသမျှ
ထုတ်ဖော်ပြောရန်နှင့် သဝဏ်လွှာ ရေးမပြီးသမျှ ဤနေရာမှ မသွားရန် သစ္စာ
ဆိုထ သင့်အား လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ပြုအံ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပုရောဟိတကြီး။ ကျွန်ုပ်က ဝမ်းမြောက်စွာ
ထိုက်ဆိုပါသည်။ ထို့ပြင် မကြာမီက လူမိုက်အချို့၏ ငြဲ့ခဲ့သော အပြစ်အတွက်
သင်တို့၏ နတ်မင်းများအား ပူဇော်သက္ကာယ ပြုပါအံ့”

“ကျွန်ုပ်တို့ နတ်မင်းများကား ပူဇော်သက္ကာယ မပြုရပါ ... ရွှေကို
လည်း ကျွန်ုပ်တို့ လက်မခံနိုင်ပါသဖြင့်၊ အသင်တို့ဘုရင်ထံ ပြန်၍ ယူသွားပြီ
လျှင်၊ ထိုသေသူများ၏ မုဆိုးမများကိုသာ ဝေခြမ်းပေးပါစေလော့”

“ထိုလက်ဆောင် ပစ္စည်းများကိုလည်း သဝဏ်လွှာနှင့်အတူ ပို့ရန်
ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါသည်”

“ရှိစေလော့ အသင့်အား ယခုည အခမ်းအနားကို ဖိတ်ကြားပါ သည်။
တက်လိုက သင့်ကို လာခေါ်ပါမည်”

“ကျွန်ုပ် တက်ပါမည်”

အချိန်ကား သန်းခေါင်ယံသို့ နီးကပ်လျက်ရှိလေပြီ။ ဝိယန်သည် သူ၏
ညောင်စောင်းပေါ်၌ လျောင်းလာ သူ့အား မျက်နှာကို အဝတ်စည်း၍
ခေါ်လာသော လမ်းပြအကြောင်းကို စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ လမ်းပြမှာ လှပသော
ဆံပင်ရှိ၍၊ လက်တွင် မင်းမျိုးမင်းနွယ်တို့ ဝတ်လေ့ရှိသော လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို
ဝတ်ထားသည့် မိန်းမရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုကား သူသိသည်။ အသံ
မှာလည်း ချိုသာလှသည် ဖြစ်၍ မျက်နှာကို အဖုံးအကွယ်မရှိဘဲ မြင်လိုလှ သည်။

သို့စဉ်းစားနေခိုက်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က အသံကြကြီးဖြင့် အခန်း
တွင်းသို့ ဝင်ခွင့် တောင်းလိုက်သဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်၏။ သို့နှင့် အိပ်ရာမှ ထလိုက်
ရာ မီးရောင်အောက်၌ သူမြင်ဖူးသမျှ လူထဲတွင် အကြီးမား အထွားကြိုင်းဆုံး
လူမည်းကြီးတစ်ယောက်သည် လက်တစ်ဖက်၌ ပုဆိန်ကြီးကို ကိုင်ကာ ရပ်နေ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပထမဦးသူသည် အိပ်မက် မက်နေသည်ဟုပင်
အောက်မေ့မိ၏။

“အသင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်က သင့်ကို ခေါ်သွားဖို့ လမ်းပြဖြစ်တယ်”

“ကျွန်ုပ် မောပန်းလွန်း၍ သင်နှင့် မလိုက်လိုပါ”

“အသာတကြည့်နဲ့ မလိုက်ရင်၊ သင့်ပစ္စည်းတွေ သယ်သလို သင့်
ကိုလဲ သယ်သွားရလိမ့်မယ်”

“လက်စသတ်တော့ ပစ္စည်းတွေ ခိုးယူသွားပြီး စကားပြောချို့တဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လမ်းပြဖို့ ထားခဲ့တာ သင်ပဲကိုး”

ပုဆိန်ကိုမြှောက်လျက် -

“မိန်းကလေး ဟုတ်စ”

“မိန်းကလေး မဟုတ်ရင် ဘာလဲ မိတ်ဆွေ၊ ကိုင်းလေ ... မသွားကြ
ခင် ဝိုင်တစ်ခွက်လောက် သောက်ပါဦး”

‘ရူး’ သည် ဝိယန် ပေးသော ဝိုင်အရက်ကို တစ်ချက်တည်း နော့၍
ချလိုက်သည်။

“လာ ... သွားကြစို့၊ ကျွန်ုပ်တို့ သူငယ်မက အမိန့်ပေးထားလို့ပါ”

“သူငယ်မ ဟုတ်လား၊ သူငယ်မဆိုတာက ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့

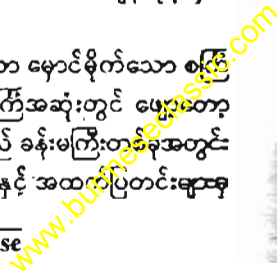
မျက်နှာကို အဝတ်စည်းပြီး ခေါ်လာတဲ့ မိန်းကလေးလား”

“သင်ပြောတာ သိပ်မဝေးလှပါဘူး မင်းသားရဲ့”

“အလို မင်းသား ဆိုပါကလား”

“ကျွန်ုပ် ပြောမယ် ... ဒီသင်္ချိုင်းဂူတွေထဲမှာ နေတဲ့ လူတွေဟာ မသိ
ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် ဘာမဆို သိတာပဲ။ သင်ဟာ စာရေးဟန်ဆောင်ပေမယ့်
မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ကိုင်းလေ ... အချိန်ကုန်လှပါ
တယ် သွားကြပါစို့”

သို့နှင့် ‘ရူး’ သည် ဝိယန်၏ လက်ကိုဆွဲကာ မှောင်မိုက်သော စင်္ကြံ
လမ်းများမှ ခေါ်သွားရာ၊ နောက်ဆုံးတစ်ခုသော စင်္ကြံအဆုံးတွင် ဖျော့တော့
သော အလင်းရောင်တစ်ခုကို မြင်ရလေ၏။ သူတို့သည် ခန်းမကြီးတစ်ခုအတွင်း
သို့ ဝင်ခဲ့ကြရာ၊ ခန်းမကြီး အတွင်းမှာ မျက်နှာကျက်နှင့် အထက်ပြတင်းများ

၆၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုးဝင်လာသော လရောင်ကြောင့် လူများ စုရုံးနေသည်ကို မြင်ရသော်လည်း မျက်နှာများကို ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် ယောက်ျားမိန်းမ မကွဲပြားလှချေ။ အခန်းထိပ် မီးအိမ်များ ထွန်းထားသော စင်မြင့်ပေါ်တွင်ကား နေထွက်ဂိုဏ်း အကြီးအကဲ များ ထိုင်လျက်ရှိ၏။ သူတို့ရှေ့တွင် ကျောက်ဖြင့် ပြီးသည့် နတ်ကွန်းတစ်ခုရှိရာ ၎င်းရှေ့တွင် စဖင့်ရုပ် လက်ကိုင်ပါသော ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှိ၏။ ဝိယန်နှင့် ရူးတို့သည် စင်မြင့်ကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သော ခုံလွတ်တစ်ခုတွင် နေရာယူကြ လေသည်။ တစ်ခန်းလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသဖြင့် ရူးသည် ဝိယန်အား ငြိမ်သက်စွာနေရစ်ရန် ပြော၍ ထွက်သွားရာ၊ မကြာမီ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက် သွားလေ၏။

အတန်ကြာလျှင် ရွှင်က ဝင်ပေါက်ကို ပိတ်၍ အစောင့်များ ချထား ရန် အမိန့်ပေးပြီးသော် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“နေထွက်ဂိုဏ်းဝင် ညီအစ်ကို အပေါင်းတို့ ကျွန်ုပ် ပုရောဟိတ် ရွှင်း ပြောကြားစဉ်ကို နားဆင်ကြပါလော့။ သင်တို့အား အိဂျစ်၊ တိုင်ယာ၊ ဗေဗီလုံ အစရှိသော နေရာအပေါင်းမှ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို ကျွန်ုပ် ပြောပါအံ့။ ယခု ကွယ် လွန်ပြီးသော ခေပါရာ ဘုရင်ကြီးနှင့် ရိမာ မိဖုရားတို့၏ သမီးတော်အား ဘုရင်မ အဖြစ် တင်မြှောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အား ကလေးအရွယ် မှပင် ဆောင့်ရှောက်လာခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းအကြီးအကဲများက မကြာမီ သင်တို့ရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်လာမည့် မိန်းကလေးသည် ခေပါရာနှင့် ရိမာတို့၏ ရင်နှစ်သမီးတော်အစစ် ဖြစ်ကြောင်း ကျိန်ဆိုပြောလိုက်ပါသည်။ ဤအချက်ကို သူ၏အထိန်းတော် ခေမာက ထောက်ခံ၍ ၎င်းမှာ မင်းသမီးကလေးနှင့်အတူ မွေးဖွားသည် အချိန်မှစ၍ ယခုတိုင် နေခဲ့သူဖြစ်၏။ နောက်ထပ် အထောက် အထားများ လိုပါသေးသလော့”

ထိုအခါ ပရိသတ်က မလိုကြောင်း တညီတညွတ်တည်း ဖြေကြား လေသည်။

ထိုအခါ နီဖရာ မင်းသမီးအား ပရိသတ်ရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရာ၊ မီးရောင်အောက်တွင် ပြုံးပြုံးပြက် တောက်ပလျက်ရှိသော အဝတ်များဖြင့် နီဖရာမှာ ကြည့်ရှု၍ မငြီးနိုင်အောင် ရှိပေ၏။ ကျော့ရှင်းပြေပြစ်သော ကိုယ်ဟန် သည် မဟာဆန်လှသဖြင့် ပရိသတ်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်ရ၏။ ဝိယန်ကား အချစ်နတ်ပွင့်ဝင်ဖမ်းစားလျက်ရှိတော့၏။ ကျောက်ဆစ်ပညာသည်တစ်ဦး ထုလုပ်ထားသည့် အကောင်းဆုံး လက်ရာကဲ့သို့ မလုပ်မယုက် ရပ်လျက်ရှိ သော နီဖရာအား ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်စေသော အချိန်၌ ပရိသတ်က ၃ ကြိမ်တိုင်

ဦးညွတ်အလေးပြုရာ နီဖရာက ပြန်၍ ပြန်၍ ဦးညွတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရွှင်းက သူ၏အနီးသို့ သွားကာ ဤသို့ မိန့်မြွက်လေ၏။

“အိဂျစ်မင်းသမီးကလေး သင့်အား အနယ်နယ်မှ ရောက်လာကြ သော ဤသစ္စာရှိ သူများရှေ့သို့ အိဂျစ်ဘုရင်မအဖြစ် ဘိသိက်မြှောက်ရန် ခေါ်ဆောင် လာ၏။ ဤအခမ်းအနားမှာ တန်နစ်မြို့၌လည်းကောင်း၊ မန်းဖစ်မြို့၌လည်း ကောင်း၊ ထောင်သောင်းမကသော ပရိသတ်ရှေ့တွင် နေမင်း၏အောက်၌ ကျင်းပ လိုသော်လည်း အချိန်အခါ မကောင်းသည့်အတွက် ဤနေရာတွင် ပြုရခြင်း ဖြစ်၏။ အိဂျစ်ပြည်ဘုရင် မရှိခြင်းကား တစ်နိုင်ငံလုံး ပျံ့နှံ့တော့မည် ဖြစ်၏။ အသင်သည် ဘုရင်မအဖြစ် လက်ခံ၍ တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ကာ ဘေးရန်ကို ရင်ဆိုင်ပါမည်လော့”

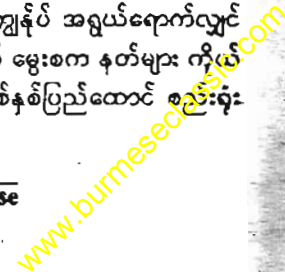
“ကျွန်ုပ် လက်ခံပါမည်။ ဆောင်ရွက်ရမည့် ဝတ္တရားနှင့် ဘေးရန်ကို ကျွန်ုပ် မကြောက်ပါ။ ကျွန်ုပ်အား ဤထီးနန်းကို တင်မြှောက်ခဲ့သော အင်အား သည် ကျွန်ုပ်ကို ကာကွယ်ပါလိမ့်မည်”

ဤတွင် ပရိသတ်က ဩဘာပေး၍ ရွှင်းသည် ကျောက်ပြာခွက် တစ်ခုသို့ လက်တစ်ချောင်းနှိုက်လျက် နီဖရာ၏ နဖူးတွင် အမှတ်လက္ခဏာ တစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခေမာပေါလာ၍ ရွှေသရဖူနှင့် ကျောက်စိ ရာဇလှံတံ ကို ပေးအပ်ရာ၊ ရွှင်းက ရွှေသရဖူကို နီဖရာ၏ ဦးခေါင်းတွင် ဆောင်းပေးလျက်၊ ရာဇလှံတံကို လက်ယာဘက် လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရွှင်းက ခုံးထောက်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်ုပ် ပုရောဟိတ် ရွှင်းသည် သင့်အား ဘုရင်မ တင်မြှောက်ပါ သည်။ ထီးနန်းမရှိ စစ်တပ်မရှိပင် ဖြစ်လင့်ကစား၊ အသင့်အား တစ်သန်းမျှသာ လူတို့က ဘုရင်မအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုသည်ကို သိပါလော့ ... သင့်အား အိဂျစ်ပြည်နှင့် နေထွက်ဂိုဏ်းကြီး၏ ကိုယ်စား ကျွန်ုပ်က သစ္စာခံပါသည်”

ထိုအခါ ပရိသတ်က ခုံးထောက်၍ အရိုအသေပြုလေသည်။ နီဖရာ သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် -

“ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား အိဂျစ်ဘုရင်မအဖြစ် တင်မြှောက်သည်ကို ဝမ်းမြောက်ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ တတ်သိနားလည်ခြင်း မရှိ သေးသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် အိဂျစ်ပြည် အတွက် အဆင်မပြေမှုကိုကား ပြောနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် အရွယ်ရောက်လျှင် နှစ်ပြည်ထောင်စည်းလုံးသူ ဟူသော ဘွဲ့ကို ကျွန်ုပ် မွေးစက နတ်များ ကိုယ် ထင်ပြကာ အပ်နှင်းခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်မသေမီ အိဂျစ်နှစ်ပြည်ထောင် စည်းရုံး

စေရမည် ဆိုခြင်းကား ကျွန်ုပ်၏ အာသီသ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား သွားခွင့်ပြုပါလော့”

“နေပါဦးလော့ ဘုရင်မ၊ သိုးထိန်းဘုရင်ထံမှ သံတမန်တစ်ဦး ရောက်ရှိနေပါသည်။ ထိုသူအား သင်၏ ရှေ့၌ ထိုင်နေသူပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ သဝဏ်လွှာများ ပါလာ၍ ၎င်းတို့ကို အကြီးအကဲများနှင့် ဘုရင်မ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးရပါဦးမည်။ သို့သော် အဖြေတစ်ခုကိုကား ပရိသတ်ရှေ့တွင် ယခု ပေးရမည် ထင်သည်။ အပက်ပီ ဘုရင်က ဘုရင်မအား ထိမ်းမြားလိုကြောင်း နှင့် ဤသို့ ထိမ်းမြားရာမှ ဖွားမြင်သူများကို အိဂျစ်ပြည်၏ ထီးနန်းအရိပ်အရာ ခံစေမည်ဟု ကတိပြုကာ တောင်းဆိုပါသည်။ မည်သို့ ပြောလိုပါသနည်း ဘုရင်မ”

နိဗရာသည် ရုတ်တရက် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောလိုက်မိမည် စိုးသဖြင့်၊ နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်၍ ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ -

“အပက်ပီ ဘုရင်အား ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဤကိစ္စမှာ ကြီးကျယ်လှသော ကိစ္စဖြစ်၍၊ အခြား အရေးကြီးသော ကိစ္စများနှင့်အတူ စဉ်းစားရပါမည်။ သံတမန်သည် နောက်တစ်ကြိမ် လပြည့်သည်အထိ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြုစုခြင်းကို ခံယူပါလော့။ ဤအတွင်း သူ၏ ဘုရင်ထံ အကျိုးအကြောင်း အစီရင်ခံပါစေလော့”

ဦးညွတ်လျက် -

“ကျွန်ုပ် စာရေးတော်ကြီး စာအား ပေးလိုက်သည့် အမိန့်မှာ အဖြေတို့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပြန်၍ ယူဆောင်ခဲ့ရမည်ဆိုပါသည်။ အဖြေများ ရသည်အထိ ကျွန်ုပ် စောင့်ဆိုင်းနေပါမည် ဘုရင်မ”

ထို့နောက် နိဗရာသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ၊ ဦးညွတ်ပြီးနောက် ခေမာ ခေါင်းဆောင်လျက် အကြီးအကဲများ ခြံရံကာ ခန်းမဆောင်မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုနေ့နံနက် ဦးညွတ်သည် အိပ်ရာမှ အတော် နေမြင့်မှ နိုးရာ၊ သူ့အား နေထွက်ဂိုဏ်း အကြီးအကဲများထံ ခေါ်ရန် စောင့်နေသော ရူးနှင့် တွေ့ရ၏။ တစ်နာရီကြာသောအခါ ပုရောဟိတ် ရှိုင်းရှေ့သို့ ရောက်သွားလေသည်။ ရှိုင်းက သဝဏ်လွှာကို မိမိတို့ ရေးပြီးပြုဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် လက်ထပ်ရန် ကိစ္စကိုမှ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်၍ စဉ်းစားရန် အချိန်များစွာ လိုအပ်သည့် အတိုင်း နောက်တစ်ကြိမ် လပြည့်နေ့တွင် ဘုရင်မကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအချိန်အတွင်း သဝဏ်လွှာနှင့် အစီရင်ခံစာကို အပက်ပီထံ ပို့လိုက်ဖို့နှင့်ကြောင်း၊ ထိုရက်အတွင်း မိမိတို့နှင့်အတူ လွတ်လပ်စွာနေလိုက် နေနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် ထားရှိသော ကတိအတိုင်း တည်မြဲရမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားရာ၊ ဦးညွတ်လည်း ဤအတိုင်း သဘောတူညီလေသည်။

ဦးညွတ်သည် ပုရောဟိတ်ကြီးအား ဦးညွတ်၍ ပြန်ခံရာ၊ ရူးက သူ့အခန်းထဲ လိုက်၍ ပို့၏။ လမ်းတွင် ဦးညွတ်က ရူးအား -

“ရူး - ကျွန်ုပ် ဒီမှာနေတဲ့အတွင်း ပီရမစ်တွေနဲ့ အဆန်းအပြားတွေ ဖြည့်ရအောင်၊ အရင်သူငယ်ကို တွေ့ရင်တော့ လမ်းပြဖို့ ငှားချင်တယ်”

“ဒီသူငယ်က အခြေအနေမရှိတဲ့ လူစားမျိုးပဲ၊ သူ့နာမည်လဲ မသိဘူး၊ အခြား တစ်နေရာ ပြောင်းသွားပြီ ထင်ပါရဲ့”

၆၈ ၀ ၁၇၆ ရွှေမျှား

“ရိုပါစေတော့လေ ... နို့လေမယ့် သင် လိမ်တာက တယ် မပိယိလှဘူး။ သူ့ကို မရရင် တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကော မရနိုင်ဘူးလား။”

“ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်။ လက်ခပ် တီးလိုက်ရင် ရောက်လာတာပဲ။”

ရူးထွက်သွားပြီးနောက်၊ ဝီယန်လည်း အောက်ပါအတိုင်း စာကို ရေးသားလေသည်။

စာရေးတော်ကြီး ရာစာထံမှ အပက်ပီ ဘုရင်ထံ ဆက်သရန် -
အမိန့်တော်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ပီရမစ်များ အရိပ်အောက်တွင် နေထိုင်ကြသော နေထွက်ဂိုဏ်းရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ရာ၊ ပုရောဟိတ်ဆရာကြီး မွှေး 'န' ဂိုဏ်းအဖွဲ့ဝင်တို့က ကောင်းစွာ လက်ခံပြုစုပါသည်။ လက်ထောင်ပတ္တာများကိုမူ ဂိုဏ်း၏ စည်းကမ်းနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဆို၍ လက်မခံပါ။ ခေပါရာ၏ သမီးတော် 'နီဖရာ' မင်းသမီးကလေးမှာ နေထွက်ဂိုဏ်းတွင် ရှိနေကြောင်း သိရပါသည်။ ယမန်ညပင် မျက်နှာကို ဖုံးထားသော လူထုပ်ရုံသတ်ကြီးရှေ့တွင် သူ့အား အိမ်ထဲဘုရင်မ အဖြစ် တင်မြောက်ကြပါသည်။ နေထွက်ဂိုဏ်းက အရှင်မင်းမြတ်ထံ ပြန်ကြားသော သဝဏ်လွှာကို ဤစာနှင့်အတူ ပေးပို့ပါသည်။ လက်ထပ်ရန် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်လပြည့်နေ့တွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဘုရင်မအဖြစ်ဖြင့် ပြန်ကြားမည့် အကြောင်း ပြောပြပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ မတတ်သာဘဲ ထိုအချိန်ထိ စောင့်ဆိုင်းနေရပါဦးမည်။

စာရေးတော်ကြီး ရာစာ

အစားအစာများ စားသောက်ပြီးနောက် ဝီယန်သည် တံခါးမှ ခေါင်းပြူးကာ လက်ခပ်တီးလိုက်ရာ၊ ရူးနှင့် မျက်နှာကို ဖုံးထားသော ဝတ်လုံဖြူဝတ်တစ်ဦး ပေါ်လာ၏။ ထိုသူမှာ အကြီးအကဲတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့် ဝီယန်သည် စာကို ဂိုဏ်းကြီးမှ သဝဏ်လွှာနှင့်အတူ ၎င်းအား ပေးအပ်လိုက်၏။ ထိုသူ ထွက်သွားသောအခါ ရူးသည် ဝီယန်အား ခန်းမကြီးကို ဖြတ်၍ မလွယ်တံခါးတစ်ခုမှ သဲကန္တာရဘက်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

“ညက ဒီခန်းမကြီးထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ခဲ့တဲ့လူတွေ ဘယ်ရောက် ထုန်ပြီလဲ”

“နေထွက်တဲ့အခါ လင်းနို့တွေ ပျောက်ကုန်သလိုပေါ့။”

“နေပါဦး ... ဒီနေရာဟာ တစ္ဆေတွေရဲ့ နေရာဆိုတာ အမှန်ပဲလား။ ကျွန်ုပ်တော့ မျက်နှာဖုံးနဲ့ လူတွေဟာ လူမဟုတ်ဘဲ ပိညာဉ်တွေလိုတောင် ထင်ချင်လာပြီ”

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပဲ၊ ကိုင်း ... အခု အသင် ဘယ်များသွားချင် သလဲ”

“ပီရမစ်တွေဆီကိုပေါ့”

သို့နှင့် သူသည် ပီရမစ်များရှိရာသို့ သွားရောက်ကြရာ ဝီယန်မှာ တအံ့သြ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

ရူး သည် သူ့အား ဒုတိယ ပီရမစ် ထောင့်ချိုးကို လှည့်ပတ်ခေါ် သွားရာ၊ သံပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် မြေမှုတ်နေကြသော လူ သုံးယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့ကား ပီရမစ်တက်သော ဗိုလ်နှင့် သူ၏သား နှစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရူးက ဝီယန်အား ထိုသူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ခိုင်းစေထားတဲ့အတိုင်း အရှင်ကို စောင့်နေပါတယ်။ ပီရမစ်ကို တက်ပြတာ ကြည့်လိုပါသလား။”

“ကြည့်ချင်ပါတယ် ... တက်ပြတဲ့လူဟာ ဆုလာဘ်တောင်း ခဦး မယ်”

သားအဖ သုံးယောက်တို့သည် ဝတ်ထားသော ဝတ်လုံရှည်ကြီးများ ချွတ်ကာ၊ ကိုယ်ကြပ်ဘောင်းဘီတိုကလေးများဖြင့် ပီရမစ်ဆီသို့ ပြေးသွားကြပြီး နောက် လူစုခွဲလိုက်လေသည်။ သားတစ်ယောက်က မြောက်ဘက်သို့ လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက် တောင်ဘက်သို့လည်းကောင်း ချိုးဝင်ပျောက်သွားပြီး နောက် အဖဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင်မှာ အရှေ့ဘက်မှနေ၍ တက်လေသည်။ မကြာမီ သူသည် ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်သွားပြီးနောက်၊ အခြားဘက်မှ မမြင်ရဘဲ တက်သွားသော သား နှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံလေသည်။ သူတို့ အပြင်ဝတ်လုံဖြူ ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကိုလည်း သူတို့နှင့်အတူ တွေ့ရ၏။

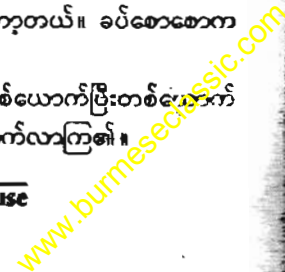
“အဲဒါက ဘယ်သူလဲ ဟင်၊ တက်တုန်းက သုံးယောက်တည်းပါ ကလား”

“အရှင်မျက်ဆုံးတွေ ပြာနေပြီ ထင်တယ်။ ကျွန်ုပ်တောင် သုံးယောက် တည်း မြင်ရတာပဲ”

ဝီယန်က တစ်ဖန်လိုက်ကြည့်ပြီးနောက် -

“အခုတော့ သုံးယောက်တည်း မြင်ရတော့တယ်။ ခပ်စောစောက လေးယောက်မြင်တာ အမှန်ပဲ”

မကြာမီ သူတို့သည် အရှေ့မျက်နှာမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြန်ဆင်းလာရာ၊ မြေပြင်သို့ ချောမောစွာ ပြန်၍ ရောက်လာကြ၏။

“ထိပ်ဖျားမှာ သင်တို့ ရုပ်နေတုန်းက ကိုယ်သေးသေး သွယ်သွယ်နဲ့ အဝတ်ဖြူဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ အားလုံး လေးယောက် မြင်ရတယ်။ ဘယ်လိုလဲ တဆိတ် ရှင်းပြပါဦး”

“ကျွန်ုပ်တို့ မမြင်ရဘဲနဲ့ သင်တစ်ယောက်ကသာ မြင်ရတယ်ဆိုတော့ ပီရမစ်ရဲ့ ဝိညာဉ်က ကိုယ်ထင်ပြတာ ထင်ပါရဲ့”

ခီယန်က တောင်တက်ဗိုလ်သားအဖတို့အား ဝိညာဉ်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မသိကြောင်းနှင့်သာ သူတို့က ပြန်ပြောလေသည်။ ထို့နောက် ခီယန်က အခကြေးငွေပေးလျှင် ပီရမစ် တက်နည်းကို သင်ပြမည်လောဟု မေးပြန်ရာ၊ ဤကိစ္စမှာ အသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးကပ်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်က မိမိတို့ တာဝန်မကင်း ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့်၊ နေထွက်ဂိုဏ်း၏ အမိန့်ရမှသာ သင်ပြနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူနှင့်ရူးတို့သည် နေဝင်မည့်ဆဲဆဲတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

လမ်းလျှောက်ရာတွင် ‘ရူး’ က -
“အင်း ... နောက်တစ်ယောက်လဲ ပီရမစ်တွေ တက်ချင်ပြန်ပြီတဲ့။ အရူးနှစ်ယောက်ရှိနေတာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လို့ပဲ”

“နောက်အရူးတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ၊ ပီရမစ်ထိပ်ဖျားမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ဟာလား”

“ဪ ... ဒီပီရမစ်တွေ တတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ လား၊ သူ့အကြောင်းတော့ အတော်အသင့် ကြားပြီးပါပြီ။ ဒါထက် သူ့ကို သင် သိရင် ကျွန်ုပ်နဲ့ အတူဘူ တက်ရအောင် စီစဉ်ပေးပါလား”

ရူးသည် စကားလက်စကို ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဒါထက် စကားမစပ် တောနဲ့တခြားသူတွေက အရှင့်ကို ဒီကနေ့ည ညစာစားဖို့ပဲ အဖိတ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ် လာခဲ့ပါမယ်”

ထိုည ညစားစားပွဲတွင် အီဂျစ်ဘုရင်မ မပါဘဲ တောနှင့် ဂိုဏ်းအကြီး အကဲများကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ ညစာစားပွဲပြီး၍ တောနှင့် နှစ်ယောက် တည်း စကားပြောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော အခါမှာ တောမှာ နေထွက်ဂိုဏ်းကြီး၏ ဒုတိယပုရောဟိတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် စစ်သည်တော်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီးလျှင် နိုင်ငံပြု သုခမိန့်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ကမ္ဘာကို လှည့်လည်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ ပညာဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံ၍ အီဂျစ်ပြည် ငြိမ်းချမ်းရေးအတိုက် ဤဂိုဏ်းကြီးကို ဝင်ခဲ့ကြောင်း ခီယန် သိရှိရလေသည်။ သို့နှင့် ခီယန်က -

“ကျွန်ုပ်ဟာ ပညာဗဟုသုတ လိုလားသူဖြစ်ပြီး သင်တို့ ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်နည်းနဲ့မူများနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆောင်ရွက်မှုများကို ကျွန်ုပ် ဒီမှာနေတဲ့အခိုက် တစ်ယောက်ယောက်က သင်ကြားပေးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုင်းလေ ... ဒီကိစ္စ နောက်မှ ပြောကြသေးတာ ပေါ့၊ အခုတော့ အိပ်ချိန်လဲ ရောက်ပါပြီ”

“ဧကန်ကြီးပါဘူး။ ခြေတွေ လက်တွေလဲ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ။ ဦးခွဲအက် ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ မအက်ရင်တော့ သတိမေတာနဲ့ တူပါတယ်။ မကြာ ခင် ပြန်လယ်လာပါလိမ့်မယ်”

စိုးရမ်းမကင်းသော မိန်းမအသံဖြင့် -

“ဆရာ ပြောတာ မှန်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပဲ။ သူ သတိမရတာ သုံးနာရီလုံးလုံး ရှိသွားပြီ။ ဟော ... သူ လက်တွေ လှုပ်လာပြီ မသေဘူး ... မသေဘူး။ နှလုံးကို စမ်းကြည့်စမ်းပါဦး ဆရာ”

“နှလုံးသွေးအခုန်တော့ မှန်လာတယ် စိတ်မပူပါနဲ့”

မိန်းမအသံ -

“သင်တို့ တောင်တက်သမားတွေဟာ အစောင့်အရှောက် ညံ့သေး တာပဲ။ နိမ့်နိမ့်ကလေး ကျလာတာများ ရူးက ဘာဖြစ်လို့ ဆီးမခမ်းတာလဲ”

“ကိုယ်လုံးချင်း ရိုက်မိလို့ ကျွန်ုပ်နဲ့ တောင်တက်ဗိုလ်တောင် လဲသွား ပါသေးတယ်။ ပေလေးဆယ် အမြင့်က တရိုန်ထိုး ကျလာခြင်း ဖြစ်ပါတယ် သခင်မ”

၂၂

ခီယန်သည် အသက်ငယ်၍ ရဲရင့်ဖျတ်လတ်သည့်ပြင် တောင်ကြီးများ ကိုလည်း တက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် နိဖရာကဲ့သို့ပင် ပီရမစ်၏ သုံးပုံးနှစ်ပုံကို တက်နိုင်ခဲ့ ပြီးနောက် ပြန်၍ ဆင်းနိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် တစ်နေ့၌ မြေပြင်နှင့် ပေ ၄၀ ခန့်အကွာ သို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ ခါးစည်းကြိုးကို အပေါ်မှ ကိုင်ထားသည့်သူအား ကြိုးကို လွှတ်ချလိုက်ရန် ပြောရင်း၊ သူ့ခါးမှကြိုးကိုလည်း ဖြေချလိုက်လေ သည်။ ကြိုးမှာ အောက်သို့ လျောကျသွားပြီးနောက် အောက်ဘက် မလှမ်း မကမ်းရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးနှင့် ငြိလျက်ရှိလေ၏။ အမှတ်မဲ့ ဆင်းလာသည် တွင် သူသည် ကျောက်တုံးတု နင်းရင်း၊ ကြိုးကို နင်းလိုက်မိသဖြင့် အောက်သို့ ခြေချော်၍ ကျသွားလေ၏။ သို့ရှိစဉ် ကိုယ်မှာ လည်၍ သွားသဖြင့် အောက်မှ ရူးနှင့်တောင်တက်ဗိုလ်တို့က ဆီး၍ဖမ်းသော်လည်း မမိလိုက်ဘဲ ဦးခေါင်းနှင့် မြေကြီးဆောင်မိပြီးလျှင် သတိမေ့၍သွားလေသည်။ သတိပြန်၍ရလာသော အခါတွင် အလွန်ဝေးလန်သော အရပ်မှ စကားပြောနေသကဲ့သို့ အသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရလေသည်။

အသံ -
“မသေသေးဘူး ထင်တယ်”
နောက်အသံတစ်သံ -

ထိုအခိုက် ခီယန်သည် မျက်လုံး ပွင့်လာပြီးနောက် နေရောင်င်းလေ သည်။ ထိုအခါ နူးညံ့သော လက်တစ်ဖက်သည် ရေချိုင့်ကို သူ၏ပါးစပ်နှာသို့ တော့ပေးရာ ခီယန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ပြန်၍ သတိ လစ်သွားပြန်၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်၍ သတိရလာသောအခါ မျက်လုံးကို ပွင့်နိုင် သဖြင့် ဘေးပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်ရာတွင် သူ၏အခန်းသို့ ပြန်၍ ရောက်၍ နေကြောင်း တွေ့ရသည့်ပြင်၊ ခုတင်ခြေရင်းရှိ အခန်းတစ်ခုထောင့်၌ မိန်းမနှစ် ယောက် စကားပြောသံကို ကြားရလေသည်။

ဘုရင်မအသံ -

“သူ ဘယ်နယ်နေသေးသလဲ ခေမာ”

ခီယန်သည် ခန်းဆီးအဆုံးသို့ ရပ်မဲကြည့်ရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် ခေါင်းထူ၍ မရချေ။

အခြားမိန်းမကြီးတစ်ယောက်အသံ -

“သတိမရသေးဘူး ကလေးရဲ့၊ ဆေးဆရာက ဒဏ်ရာ ပြီးပြီ ခေတေ့တာနဲ့ ၁၂ နာရီအတွင်း သတိရမယ် ပြောတာ ... အခုနာရီ ၂၀ တောင်ရှိ သွားပြီ”

“သေမယ်လို့များ ထင်သလား ခေမာရယ်”

www.burmeseclassic.com

“သေမယ်တော့ မထင်ပါဘူး။ နို့ပေမယ့် ခေါင်းကို ထိတော့ တစ်ထစ်ချ မပြောနိုင်ပေဘူး။ သေမျှားသွားရင် လူချောတစ်ယောက်မို့ သိပ်ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာပဲ။ သိုးထိန်းသွေးတစ်ဝက်ပါနေပေမယ့် ဒီလို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပြေပြစ်တဲ့လူ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။”

“သင်က ဘယ်လို သိတာလဲ”

“အခုထက်ထိ သင် မသိသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒီစည်သည်ဟာ စာရေးတော်ကြီး ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် မဟုတ်ဘူး ကလေးရဲ့။ ခိယန်မင်းသားဆိုတာ သူပေါ့။ အပက်ပီဘုရင်ကို သင်လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် အသင်ရဲ့ လင်ပါသား ဖြစ်မှာပေါ့။”

“အို ... အပက်ပီအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့။ အစကတည်းက ‘ရာစာ’ ဟာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ တွေးမိသားပဲ။ သူ ခေလရအောင် ကယ်ပါ ခေမာရယ်။ အို ... ကျွန်ုပ် ဘာတွေ ပြောမိပါလိမ့်။ ထိုင်းလေ ... သူ အိပ်ပျော်နေတာပဲ။ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် မြန်မြန်လုပ် တစ်ယောက်ယောက် ဝင်လာလို့ ဘုရင်မကို လူများခန်းထဲမှာ တွေ့သွားရင် မကောင်းဘူး။ ကျွန်ုပ် အပြင်က စောင့်နေမယ်”

ခိယန်သည် မျက်လုံးများကို ပိတ်ထားသော်လည်း အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာသော ခြေသံကိုမူ ကြားရသည်။ နူးညံ့သော လက်ကလေးတစ်ဖက် သူ၏ နဂုဗ်ပြင်ကို လာ၍ ထိတွေ့သည်ကို ခံစားမိသည်။ သက်ပြင်းသံ တစ်ကြိမ်ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ရှိစဉ် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်နိုင်သဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဇာတ်ရည်များ ပြည့်လျှမ်းနေသည့် မျက်လုံးတစ်စုံက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

လေသံဖြင့် -

“ကျွန်ုပ် ဘာဖြစ်ပါလိမ့်၊ နေပါဦး အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ဟင်။ ငြောက် ... သတိရပြီ။ ကြိုးကို နင်းမိပြီး ခြေချော်ကျသွားတာကိုး။ နို့ပေမယ့် ကိစ္စ မရှိဘူး။ မကြာခင် ပြန်အားပြည့်လာမှာပဲ။ ဒီတော့မှ ပိရမစ်ပိညာဉ်နဲ့ ပြိုင်ပြီး ပိရမစ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်ပြလိုက်ဦးမယ်”

“အထိန်းတော်ကြီး လာပါဦး ... ဒီလူနိုးပြီး ကယောင်ကတမ်း ပြောနေတယ်”

အနီးတွင် ရောက်ရှိနေသော ခေမာက -

“သူ့အနားမှာ ပိရမစ်တွေအကြောင်း ပြောနေရင်တော့ တစ်ခါတည်း မနိုးတော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားမှာ စိုးရတယ်။ သွားတော့ မိန်းကလေး ရူးကိုသာ မြန်မြန် ဆေးဆရာ ခေါ်လာဖို့ ပြောလိုက်ပါ”

ဘုရင်မ ထွက်သွားသောအခါ ခေမာက -

“ငြောက် ... မေတ္တာရဲ့ တန်ခိုးများဟာ သေခါနီးလူတောင် ပြန်ဆွဲခေါ်နိုင်တယ်နော်” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူလိုက်၏။ ထို့နောက် ခိယန်အား နို့တစ်ခွက်တိုက်ကာ ငြိမ်သက်စွာနေရန် ပြောလေသည်။ သို့သော် ခိယန်သည် ငြိမ်သက်စွာ မနေဘဲ ...

“လူတွေ ပြောနေကြတဲ့ ပိရမစ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ အခုတင်က ထွက်သွားတဲ့ မိန်းကလေးလောက် ချောရဲ့လား အထိန်းတော်ကြီးရဲ့”

“ပိရမစ်ဝိညာဉ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

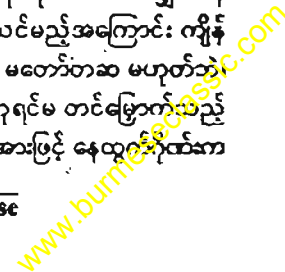
“ဒါကို ကျွန်ုပ် စုံစမ်းနေတာပဲ။ ကျွန်ုပ် သူနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်တယ်။ သူ့ကို မတွေ့ရသမျှ ကျွန်ုပ် စိတ်မလျှော့နိုင်ဘူး”

ပိရမစ်အကြောင်း နားကြားပြင်းကပ်လာသည်နှင့် ခေမာသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားရာ၊ ခိယန်လည်း သတိလစ်ကာ ပြန်၍ မေ့မြောသွားပြန်၏။

ရက်အနည်းငယ် ကြာလတ်သော် ခိယန်သည် ပြန်၍ ကျန်းမာလာရာ ၄-၅ ရက်ခန့် ကြာသောအခါ တောင်တက်ဗိုလ် သားအဖများ၏ အကူအညီဖြင့် ပိရမစ်များကို တက်နေပြန်၏။ သို့သော် သူမျောမေ့နေစဉ်က ပြောခဲ့သမျှ ပြုခဲ့သမျှကို သတိမရဘဲရှိရာ၊ သူ့အခန်းသို့ နီဖရာ လာရောက်သည်ကို လည်းကောင်း၊ ခေမာနှင့် စကားပြောခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း လုံးဝအမှတ်မရတော့ချေ။ သူသည် ပိရမစ်များကို နေထွက်မှနေဝင် တက်ရောက်လေ့ရှိရာ အတက်အချက် အလွန်ကောင်းသဖြင့် တောင်တက်ဗိုလ် သားအဖတို့ကပင် လက်လျှော့ရတော့၏။ ထိုအချိန်အတွင်း သူ၏စာနှင့် သဝဏ်လွှာကို ယူဆောင်သွားသော ‘တဲမူ’ အမည်ရှိ နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်က ခိယန်သည် ပိရမစ်ပေါ်မှ လိမ့်ကျသေဆုံးကြောင်း ကြားရသဖြင့် သေပြီဟူသော ကောဠာဟာလသတင်းသည် နောက်ဆုံး အပက်ပီ ဘုရင်ကြီး၏ နားသို့ပင် ပေါက်ရောက်သွားလေ၏။

သားတော် သေဆုံးသည့်အတွက် အနည်းငယ်မျှသာ ပူဆွေးခြင်း ဖြစ်ခဲ့သော အပက်ပီ ဘုရင်ကြီးသည် နေထွက်ဂိုဏ်းမှ သဝဏ်လွှာကို ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါသမီး တောက်လောင်ကာ နီဖရာကို မပေးအပ်လျှင် နေထွက်ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းလုံးကို အမြစ်ပစ်မကျန် သုတ်သင်မည့်အကြောင်း ကျိန်ဆိုလေသည်။ ထို့ပြင် ခိယန် သေဆုံးခြင်းမှာလည်း မတော်တဆ မဟုတ်ဘဲ မြောက်ပိုင်း၏ ထီးညွန့်နန်းလျှာ နီဖရာအား အီဂျစ်ဘုရင်မ တင်မြောက်သည့် ထိစ္စတွင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သဖြင့် ဥပါယ်တဖြည့်အားဖြင့် နေထွက်ဂိုဏ်းက

သုတ်သင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ ဤအကြောင်းများကို လှူဒါန်းရှာဖွေ
ထားလျက် သံတမန် တံမူ ကို ချုပ်နှောင်ကာ လုံခြုံသော နေရာတစ်ခု၌
ထားလေ၏။

ခီယန်သည် ပိရမစ် တက်နည်းကို တက်မြောက်ရုံမက နေထွက်
ဂိုဏ်း၏ အယူဝါဒနှင့် သဘောတရားများကိုလည်း လေ့လာသုံးသပ်လျက်ရှိ
၏။ ညနေတိုင်း မီးခွက်တစ်ခွက် ထွန်းထားသော အခန်းတစ်ခုတွင် 'တော'
က ဖြစ်စေ၊ ရွှင်း က ဖြစ်စေ သင်ကြားပို့ချပေးရာ၊ နိမိတ်နှင့်အတူ သင်ယူခဲ့ရ
၏။ သို့နှင့် မီးရောင်အောက်တွင် စားပွဲအစွန်းတစ်ဖက်စီ၌ ထိုင်ကာ တစ်
ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် လှမ်း၍ မြင်နိုင်သော်လည်း စကားပြောရန်
ကား အလှမ်းဝေးလှ၏။ သင်ခန်းစာများကား လွန်စွာပင် နက်နဲ သိမ်မွေ့လှ
သည်။

သင်ခန်းစာပြီးဆုံးသောအခါ ခီယန်က သဘောတရားများကို ကြိုက်
နှစ်သက်ပြုဖြစ်၍ မိမိကိုယ်တိုင် နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် သစ္စာခံ
ယူလိုကြောင်း ပြောပြရာ၊ ရွှင်းက နောက်တစ်နေ့ပင် ၂ ယောက်စလုံးအား
ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ် သွတ်သွင်းပေးမည့် အကြောင်း ကတိပေးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ကျင်းပသော အခမ်းအနားကြီး၌ ခီယန်နှင့်
နီမရာတို့အား ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ် သွတ်သွင်းပေး၍ ကျင့်ဝတ်များကို အသက်
ထက်ဆုံး လိုက်နာပါမည်ဟု သစ္စာခံစေ၏။ အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသောအခါ
သူတို့နှစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်၍ ခေမာနှင့် ရူးပင် အခန်းထဲ၌
မရှိတော့ချေ။ ထိုအခါ ခီယန်က -

“ဘာများ စဉ်းစားနေပါသလဲ နှမတော်”

“ကျွန်ုပ်တော့ ရွှင်းတို့လို သူတော်စင် ဖြစ်နိုင်တဲ့ တရားတွေ ထွေးနေ
တယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ဟာ အရင်အတိုင်းလို ရှိနေတယ်လို့ သင်တာပဲ”

“အသက် ၉၀ ကျော်ရင် တပ်မက်မှုဟာ နည်းပါးစမြဲပဲ။ အသင်
အရင်အတိုင်းလိုပဲ ထင်နေတယ်ဆိုတာကတော့ မဆန်းပါဘူး။ နှင်းပွင့်ဟာ
နှင်းပွင့်ထက် ပိုဖြူနိုင်ပါ့မလား”

“မီးဟာလဲ မီးထက် ပိုမပူနိုင်ဘူးပေါ့ - ရှိပါစေတော့ မောင်ကြီးရယ်။
ဒီအချိန်အခါဟာ ထွေရာလေးပါး ပြောဖို့ အချိန် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့တို့
ဂိုဏ်းရဲ့ စည်းကမ်းတစ်ခုတည်းနဲ့ ချည်နှောင်ထားသော ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတွေ
ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခမည်းတော်ဟာ သူ့ရဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို လှပပူတဲ့
လူက သတ်ပစ်တာကို ခံရတယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သတ်ပစ်ဦးမလား မပြော
တတ်ဘူး။ ဒီဟာတွေ ကျွန်ုပ် ကလဲ့စား ချေချင်နေတယ်။ ဒီဟာတွေ မကလေး

ဘူး။ အခုတစ်ခါ ဒီလူက ကျွန်ုပ်ကို လိုချင်ပြန်ပြီတဲ့။ ဒီဟာအတွက်လဲ ကလဲ့
စားချေချင်သေးတယ်”

“ကလဲ့စား ချေချင်တယ်ဆိုတာ အပြစ်ပဲ။ ဒီအပြစ်ကို ရွှင်းဆီမှာ
ဝန်ခံခဲ့သေးသလား”

“ဝန်ခံခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်ရှိတယ်လို့ မပြော
နိုင်ဘူး။ အသင်ကော ပြောရဲသလား”

“ကျွန်ုပ်မှာတော့ ကျွန်ုပ် အဖေကို ဘယ်သူမှလဲ မသတ်၊ ဘယ်သူ့ကို
မှလဲ ကလဲ့စားချေရာ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ် -

“သင်ဟာ ကျွန်ုပ် အကောင်း ထင်စေချင်သလို ကောင်းမယ် မထင်
ဘူး”

“အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်ဟာ မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့
ကူညီမယ့်လူရှိရင်တော့ ကောင်းအောင်လုပ်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ အဲဒီလူ
က ရွှင်းလဲ မဟုတ်ဘူး။ တောလဲ မဟုတ်ဘူး။ ခေမာလဲ မဟုတ်ဘူး။ တခြားလူ
ပါ”

“ကောင်းကင်က နတ်သမီးများလား”

“မှန်လိုက်လေခြင်း နှမတော်ရယ် ... ကောင်းကင်က နတ်သမီးပေါ့
ဒီအကြောင်း တော်တော်ကြာမှ ပြောကြတာပေါ့။ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ဟာ အင်
မတန် နက်တဲ့ တွင်းကြီးထဲ ကျခဲ့တာကို ပထမ ပြောချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်ုပ်
ဟာ လူလိုမိတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ နှမတော် ကျွန်ုပ်ဟာ စာရေးတော်ကြီး
ရာစာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာ”

စကားမဆုံးမီ ဖြတ်၍ -

“အပက်ပီရဲ့ သားတော် အိမ်ရှေ့စံ ခီယန်မင်းသား မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်။ နို့ပေမယ် အခုတော့ နန်းလျာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။
ဒါထက် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဂုဏ်ထူးနဲ့ နာမည်ကို သင် ဘယ်လို သိတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဒီနေရာမှာ ဘာမဆို သိကြတာပဲ။ နို့ပြီး သင် မကျန်း
မာနေတုန်းက ကျွန်ုပ်ကိုလား၊ ဓာမာကိုလား မပြောတတ်ဘူး။ သင်ပြောခဲ့တယ်
မဟုတ်လား”

“ကိုင်းလေ ... ဒီဟာ ထားပါဦး။ ကျွန်ုပ် ပြောခဲ့တဲ့ တွင်းကြီးကို
မြင်ပြီ မဟုတ်လား။ အခု အပက်ပီ ဘုရင်က နေထွက်ဂိုဏ်းကြီးကို သုတ်သင်
ချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဂိုဏ်းကြီးက အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို အကွန်
ဘုရင်မ မြောက်တဲ့ ကိစ္စကြောင့်ပဲ။ ဒါဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် နန်းလျာဘုရင်
အပက်ပီကို စစ်ကြေညာတာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုင်း ... အခု တစ်ဖက်က ကြည့်ရင်

၇၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျွန်ုပ်ဟာ မင်းသား ခီယန်ဖြစ်ပြီး၊ တခြားတစ်ဖက်ကနေပြီး ကြည့် ပြန်တော့လဲ နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အဖြေကတော့ လွယ်ပါတယ်။ အသင်ဟာ အပက်ပီနဲ့ နေထွက်ဂိုဏ်း စပ်ကြားမှာ ငြိမ်းချမ်းရေး ရအောင်လုပ်ရုံပေါ့”

“ဘယ်လိုဆိုလို့တာလဲ။ ဂိုဏ်းဝင်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို အပက်ပီနဲ့ မိဖုရားလုပ်ပါလို့ ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်ပေးရမှာလား”

“ကျွန်ုပ် ဒီလို တစ်ခါမှ မပြောရပါကလား နို့ပြီး ဂိုဏ်းဝင် အမျိုးသား တစ်ယောက်က ဒီလိုပြောတာလဲ နားမထောင်ချင်ပါဘူး”

“ဂိုဏ်းဝင် အမျိုးသားကလဲ ဒီလို အကြံမျိုး မပေးချင်ပါဘူး”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားမပြောဘဲ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေလေသည်။ ထို့နောက် ခီယန်က စ၍ -

“နှမတော် - နှမတော်”

“ကျွန်ုပ် ညက ပင်ပန်းခဲ့တာကြောင့် မေ့ခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ကျွန်ုပ် ပြောချင်တာကတော့ ဒါပါပဲ။ ဒုက္ခနဲ့တွေ့နေတဲ့ မင်းသား တစ်ပါးကို အခုလို ပြောခဲ့တဲ့ တွင်းကြီးလဲက အသင်ဟာ အချစ်ဆိုတဲ့ ပိုကြီးနဲ့ ဆွဲတင်ပေးပြီး ဘုရင်မြှောက်မှာလား”

“အောင်မယ်လေး - ဘုရင်မြှောက်ရမယ်တဲ့၊ ဘာဘုရင်လဲ သင်ချိုင်း ဝူတွေရဲ့ ဘုရင်လား”

“အို - မဟုတ်ပါဘူး။ အသင်ရဲ့ အသည်းနှလုံးနဲ့ အသက်ရဲ့ ဘုရင်ပါ။ နားထောင်စမ်းပါ နီဖရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး ခမည်းတော် အပက်ပီကို ခုခံတိုက်ကြစို့လား။ တစ်ယောက်ချင်းဆိုတော့ ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်ပေဘူး။ နို့ပြီး အသင့်ကိုလဲ ကျွန်ုပ် ချစ်နေပြီ နီဖရာ စွပ်လွန်ပင်အုပ် နားမှာ အသင့်ရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရပြီး အသင့်ကို မိန်းမမုန်း သိကတည်းက ကျွန်ုပ် ချစ်မိခဲ့တယ်။ ရှေ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ သွားရမယ့် လမ်းခရီးဟာ မှောင်အတိ ပြီးနေပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အဆောင်အယောင်တွေကို စွန့်ပြီး တိုင်းတစ်ပါးကို ထွက်များ ပြေးကြရဦးမှာလား မပြောတတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် အိဂျစ်ပြည်ကြီး ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ။ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ကျွန်ုပ် သစ္စာဆိုခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စက ရှိသေးတယ်”

“ဒီဟာတော့ ကျွန်ုပ် မသိဘူး။ လမ်းဟာ မှောင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေတ္တာဆိုတဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ လမ်းကို တွေ့ပါလိမ့်”

မယ်။ အသင်က ကျွန်ုပ်ကို ချစ်တယ်လို့သာ ပြောပါ။ အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခမည်းတော်ကို သတ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုလဲ လိုချင်နေတဲ့ လူရဲ့ သားကို ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောရပါမလဲ ခီယန်ရယ်”

“သင် ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ရင် ပြောနိုင်မှာပေါ့၊ နီဖရာ အမှန်ကို ဖုံးကွယ်တာ ဟာ အပြစ်ပဲ။ အသက် ကျွန်ုပ်ကို ချစ်သလား”

“ကျွန်ုပ် မဖြေနိုင်ပါဘူး။ ပြောလဲ မပြောချင်ပါဘူး။ ‘စဖင့်’ ကြီးသာ မေးပါတော့။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ ပိရမစ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုသာ မေးပါတော့။ သူ့စကားအတိုင်း ကျွန်ုပ် လိုက်မှာပါမယ်။ နက်ဖြန် လပြည့်၏ အောက်မှာ သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် သင်ရှာခုံရင် ရှာပြီးမေးပါတော့”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် နီဖရာသည် ရုတ်တရက် ထွက်သွားလေရာ၊ ခီယန်တစ်ယောက်တည်းသာ စဉ်းစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသတည်း။

စစ်မရှိပေ။ ထိုဝိညာဉ်ကို တွေ့ရန် ဂူသင်္ချိုင်းများကြား၌ လပြည့်နေ့ညဉ့်တွင် ရှာကြည့်ရန် ပြောသေး၏။ အရူးဟုပင် မိမိအား ခေါ်စေသွားရောက်ရှာဖွေမည်။ မတွေ့လျှင်လည်း အဖြေမှာ 'အလိုမရှိ' ဟူ၍သာဖြစ်ရမည်။ သို့ဆိုကာ နောက်ထပ် မရှာတော့ဘဲ ရွှိုင်းထံမှ သဝဏ်လွှာကို ထောင်းကာ စိတ်နှလုံး ညှိုးငယ်စွာနှင့် ပြန်ရုံသာ ရှိတော့သည် စသည်ဖြင့် တသီးတတန်းကြီး စဉ်းစားမိ၏။ ခီယန်ကား နီဖရာကို အကယ်ပင် စွဲလန်း ချစ်ခင်လျက် ရှိနေလေပြီ။

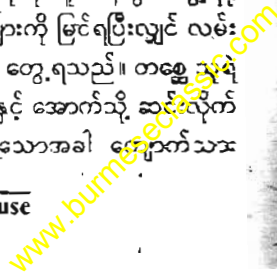
တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ယခုအခါ ခီယန်မှာ ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ ဂူသင်္ချိုင်းများအကြားတွင် ထိုမှ ဤမှ လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။ သူသည် စိတ်ပျက်စွာနှင့် ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရာ၊ လောကဓာတ်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။ သို့သော် ရံဖန် ရံခါ အစာရှာထွက်သော ခွေးအများ အူသံကိုကြားရသည်။ သို့ရှိစဉ် သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ၊ ပိရမစ်တစ်ခု၏ အရိပ်အောက်၌ တစ်ခုတစ်ရာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်ဟု ထင်မိ၏။ ညဉ့်အချိန် အစာရှာထွက်သော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပေလော။ သို့သော် အရပ်အမောင်း ရှည်လွန်းလှသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်သည် ကြည့်ရင်းပင် အခြားသင်္ချိုင်းဂူတစ်ခု၏ အရိပ်ရှိရာသို့ ကူးပြောင်းပျောက်ကွယ်သွား၏။ ကြည့်ရသည်မှာ မျက်နှာကို ဖုံးထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက် သို့မဟုတ် တစ္ဆေနှင့် တူနေသည်။

ခီယန်သည် ရုတ်တရက် ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသွား၏။ သို့သော် ထိုအရိပ်အောက်သို့ လိုက်သွား၏။ အရိပ်ပျောက်သွားသော သင်္ချိုင်းဂူရှိရာသို့ ရောက်သွားသောအခါ ထိုအရာကား မရှိတော့ချေ။ အရိပ်သည် ဖာန်ဘုရင် 'ခက်ဖရ' ဆောက်လုပ်သည့် ဒုတိယ ပိရမစ်ရှိရာသို့ သွားနေသည်ကို မြင်ရပြီးနောက်၊ ပိရမစ်မြောက်ဘက် မျက်နှာစာသို့ ရောက်သွား၏။ သို့သော် အရိပ်သည် ထိုနေရာတွင် မရပ်သေးဘဲ ပိရမစ်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီးနောက်၊ စွပ်လွန်ပင် တစ်ပင်ခန့် အမြင့်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ ခီယန်သည် သာ၍ပင် တစ္ဆေ သူရဲ ထင်မိ၏။ သို့နှင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေရာမှ သီလိုဇောဖြင့် အပေါ်သို့ တက်၍ လိုက်လေသည်။ ပေ ၅၀ ခန့်ရောက်သောအခါ ပိရမစ်ပေါ်၌ တံခါးပေါက်တစ်ခုကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလှ မျှမက၊ အောက်သို့ဆင်းသွားသော လှေကားထစ်များကို မြင်ရပြီးလျှင် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌လည်း မီးများထွန်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ္ဆေ သူရဲဖြစ်ကာ မီးများထွန်းညှိထားနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့နှင့် အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သွားလေသည်။ လှေကား ၃၅ ထစ်ခန့် ဆင်းမိသောအခါ ကျောက်သား

၂]

ထိုည၌ ခီယန်သည် အတွေးနယ်ချဲ့နေသဖြင့် ရုတ်တရက် အိပ်မထုတ်နိုင်ချေ။ သူသည် မြောက်ပိုင်းဘုရင်၏ သားတော် အိမ်ရှေ့စံဖြစ်၍ တစ်ဖက်တွင်လည်း နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ၏ဖြစ်စဉ် နှစ်ရပ်ကား မည်သည့်နည်းဖြင့် ပြေပြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ လက်တစ်ဖက်နှင့် တိုက်ခိုက်၍ အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကာကွယ်နိုင်ပါမည်လော။ သို့သော် သူ့တွင် သံတမန်အဖြစ်ဖြင့် တစ်ခုတစ်ခုသောအဖြေကို အပက်ပီဘုရင်ကြီးထံပို့ရန် တာဝန်ရှိနေသေး၏။ ထိုအဖြေကား နီဖရာက ဘုရင်ကြီးအား လက်ထပ်မည်။ သို့မဟုတ် ငြင်းပယ်မည်ဟူသော အချက်ဖြစ်၏။ ထိုအဖြေကို ဖခင် ဘုရင်ကြီးထံ ယူဆောင်သွားရန်ကား လွယ်ကူလှ၏။ သို့သော် ငြင်းပယ်သည့် အဖြေဖြစ်က သူ့အား သတ်ပစ်ချိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် တိုင်းတစ်ပါးသို့ ထွက်ပြေးကောင်း ထွက်ပြေးရပေမည်။ သူသည် ခမည်းတော်၏ သဏ္ဍာတော်ကို ချစ်ခင်မိသော်လည်း သစ္စာဖောက်ရာ မရောက်ဟု ယူဆမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နီဖရာသည် အပက်ပီ ဘုရင်ကြီးအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်ထပ်မည် မဟုတ်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်၏။ သူသည် နီဖရာအား ချစ်ကြိုက်ကြောင်း ဖွင့်ဟပြောခဲ့ရာ၊ နီဖရာကမူ လက်မခံခဲ့သေးပေ။ နီဖရာက သူ့ကိုယ်တိုင် အဖြေမပေးဘဲ၊ ပိရမစ်ဝိညာဉ်ကိုသာမေးရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ထိုစကားများကား မည်ကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိလေသနည်း ဝိညာဉ်ဆိုသည်မှာ ယုံတမ်းစကားမျှသာဖြစ်၍ ပိရမစ်ဝိညာဉ်ကား အကယ်

၈၂ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပကတိကို ထွင်းထားသည့် အခန်းကြီးတစ်ခုကို ရောက်သွား၏။ သို့သော် အခန်းထဲ၌ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ။ လိပ်သဲကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လှေသေခေါင်းကြီးတစ်ခုကိုသာ ကျောက်ခေါင်းကြီးပေါ်၌ တင်ထားသော မီးခွက်၏ ဖျော့တော့သော အရောင်ကြောင့် အခန်းမှာ မလင်း တလင်း ရှိနေ၏။ အခန်းဝမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေပြီးနောက် ဝီယန်သည် သူ့နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာသော သဏ္ဍာန်ကို မတွေ့ရသည့်နှင့် အခြားအပေါက်မှ ပီရမစ်အောက် သို့ပင် ဆင်းသွားလေပြီလောဟု အောက်မေ့မိ၏။ သူ့အား မကောင်းကြံစည် လိုသူများကပင် သွေးဆောင်ခေါ်လာခြင်းဖြစ်လေသလောဟုလည်း တွေးမိ၏။ သို့နှင့် သူသည် ခါးမှ ကြေးညိုဓားကို ချွတ်၍ ကိုင်ပြီးလျှင် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်း ချင်း တိုးသွားရာ၊ 'ကျောက်ခေါင်းကြီး' ရှိရာသို့ ရောက်သောအခါမှ ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ရပ်လိုက်၏။ နောက်ကပင် တစ္ဆေ ကခုန်၍ အုပ်လိုက်မည်လောဟု လည်း တွေးမိ၏။ ထွန်းထားသော မီးခွက်များမှာလည်း ရှေးနှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ခန့်ကပေါခဲ့သည့် မီးခွက်မျိုး ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သို့ငြိစီသက်စွာ ရပ်နေခိုက်၊ အခန်း တစ်ဖက်ဆီမှ အသံတစ်သံကြားလိုက်ရပြီးနောက် မှောင်ထဲတွင် ခပ်ဖြူဖြူအရာ တစ်ခု ရွှေလျားလာသည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုအရာသည် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်ရာ ကြားထဲတွင် ခေါင်းကြီးတစ်ခုသာ ခြားတော့၏။ သူသည် ကြက်သေ သေလျက် ရပ်နေရာမှ ဖြူသော သဏ္ဍာန်သည် သေခါစ လှက်သို့ မျက်နှာကို အဝတ်ဖုံးထားသည်ကို မြင်ရ၏။ သို့နှင့် သူသည် ဓားကို မြှောက်လိုက်၏။

နူးညံ့သော အသံဖြင့် "ပီရမစ်ဝိညာဉ်ကို လိုက်ရှာနေသူ အမောင် - အဘယ်ကြောင့် ဓားနှင့် ထိုးမည်ပြုပါသနည်း"

"ကျွန်ုပ် ကြောက်ရွံ့လှ၍ ဖြစ်ပါသည်"

သို့ပြောနေစဉ် မျက်နှာဖုံး ပြုတ်ကျသွားပြီးနောက် နီဖရာ၏ ကျောရှင်းသော သဏ္ဍာန်နှင့် သွေးရောင်လျှမ်းနေသော မျက်နှာကို တွေ့မြင်ရ၏။

"ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ဒီလိုကစားတာလဲ ဘုရင်မ"

"မြောက်ပိုင်းဘုရင်ရဲ့ အိမ်ရှေ့စံက ကျွန်ုပ်ကို ဘုရင်မလို့ ခေါ်သလား၊ ခေါ်မယ်ဆိုလဲ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒီမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ဘုရင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်အနွယ်တော် တစ်ယောက်ပဲ။ အသင်ဟာ တကယ်မရှိတဲ့ ပီရမစ်ဝိညာဉ်ကို လိုက်ရှာနေတာ အခုတော့ သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ်ဖြစ်တဲ့ ဘုရင်မကို တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ ကိုင်းလေ ... ပြောစရာရှိရင် ပြော ... အချိန်မရှိဘူး"

"ကျွန်ုပ် အရင် ပြောခဲ့တာကလွဲလို့ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ နီဖရာ ကျွန်ုပ်ဟာ အသင့်ကို ချစ်နေပါပြီ။ သင်က ကျွန်ုပ်ကို ချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆို

တာဟာ သိချင်ပါတယ် ကျွန်ုပ်ကို ကစားမနေပါနဲ့ ... အမှန်အတိုင်း ကြားပါရ ဆေတော့"

"ရိုးရိုးနဲ့တိုတို တုတ်တုန်ပဲ ဆိုပါတော့ ... ဝီယန်၊ အသင်က ကျွန်ုပ်ကို တကယ်ချစ်ရင် ကျွန်ုပ်ကလဲ သင့်ကို ပြန်ချစ်ပါတယ်"

ဝီယန်သည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မူးဝေလဲကျသွားမည် စိုးသောကြောင့် ကျောက်ပုန်ကို လှမ်း၍ ကိုင်ထားလိုက်ရ၏။

"ဒါဖြင့်ရင် ဒီလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နေရာခေါ်လာဖို့ လိုသေး သလား"

"အသက် ထင်သလို မဟုတ်ဘူး ဝီယန် ... မနေ့က ကျွန်ုပ် ဒီစကား ကို မပြောနိုင်သေးဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်မပိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးမှာ နေရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒကို သိတဲ့အချိန်အထိ စောင့်နေရပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ... ရွှင်းနဲ့သူတို့အားလုံးက သဘောတူတယ်ပေါ့ နီဖရာ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် နီးစပ်အောင် သူတို့ လုပ်ပေးနေကြတာပေါ့။ ဒီလိုမှသာ အိဂျစ်ပြည်ကြီး စည်းလုံးဖို့ ဖျော်လင့်ရ မှာ ..."

"ဒီလို မစည်းလုံးခင် တခြားကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိဦးမှာပေါ့"

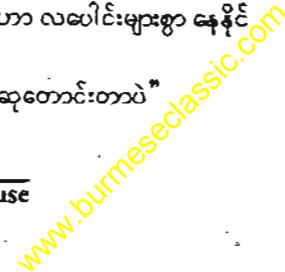
"ကျွန်ုပ် သိပါတယ် ဝီယန်။ ဘေးအန္တရာယ်တွေ အများကြီး ရှိ တယ်။

ဒီနေရာမှာ လျှို့ဝှက်တဲ့ အချက်အလက်တွေ အများကြီးရှိပြီး အရေး ကြုံရင် ပုန်းနိုင်လျှိုးနိုင်အောင် ဒီနေရာကို သင့် ခေါ်လာတာပဲ။ ပီရမစ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ တံခါးခလုပ်ကို ကျွန်ုပ်ဟာ အမျိုးအနွယ်အားဖြင့် သိခဲ့တယ်။ ဒီခလုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပီရမစ်တက်ခိုလ်ရဲ့ မိသားစုတစ်စုဟာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ပြီး ... ဘယ်လိုလဲ ညှမ်းပမ်းပေစေ မပြောပါဘူးလို့ သစ္စာဆိုခဲ့ရတယ်။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ဝီယန်"

နီဖရာသည် မီးခွက်ကို ကိုင်ကာ အပေါ်သို့ မြှောက်ပြလိုက်၏။ အခန်းတစ်ဖက် နံရံတွင်ကား စဉ့်အိုးကြီး အမြောက်အများ မှိုလျက်ထားရှိသည် ကို တွေ့ရသည်။

"ဒီစဉ့်အိုးကြီးတွေထဲမှာ အရက်တွေရော၊ ဆီရော၊ ကောက်ပဲသီးနှံနဲ့ အသားခြောက်ရော၊ ဂျုံတွေနဲ့ တခြားစားစရာတွေရော ရှိတယ်။ နို့ပြီး တခြား နေရာမှာ ရေအိုးတွေ ရှိသေးတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ လပေါင်းများစွာ နေနိုင် ပါတယ်"

"ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းတာပဲ"

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မုဆိုးလိုက်တုန်း ပြေးစရာ တွင်းရှိတဲ့ မြေဓွေးဟာ ဘေးအကင်းဆုံးလို့ ဆိုတယ် မဟုတ်ပါလား”

နီဖရာသည် မီးခွက်ကိုချထားလိုက်ပြီးနောက်၊ ကျောက်ခေါင်းကြီး၏ ခြေရင်းဘက်သို့ လျှောက်သွား၏။

ဒီယန်က သည်း လိုက်သွားရာ၊ ထိုနေရာတွင် နှစ်ယောက်ဆုံမိကြပြီး လျှင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငေးမောကြည့်ရှုနေကြလေသည်။ သူတို့သည် စကားမျှ ပင် မပြောနိုင်ဘဲ လေ့တရားဖြင့် ညွတ်သွားသော စွပ်လွန်ပင်များကဲ့သို့ထံသို့ တစ်ဦးကိုင်းညွတ်၍ သွားပြီးလဆင် မကြာမီ နီဖရာမှာ ဒီယန်၏လက်တွင်းသို့ ရောက်နေကာ ဒီယန်က နမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။

“အချစ်ရယ် ... ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်နေသမျှ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ပါဘူးလို့ သစ္စာပြုပါလား”

နီဖရာသည် ဒီယန်၏ ပခုံးကို မှီထားရာမှ မျက်ရည်ရွဲလျှို့ဝှက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီလိုလုပ်ဖို့ လိုသေးသလား ... သင်ဟာ သိပ်ပြီး အယုံအကြည်နဲ့ တာဝန် ကျန်ပုံက သင့်ကို ဒီလို မခိုင်းပါကလား”

“ဒါပေမယ့် အခုလို အချောဆုံး အလှဆုံး အိဂျစ်ဘုရင်မကို လိုချင်တဲ့ လူတွေက အများကြီးပဲ။ ဒါကြောင့် သစ္စာဆိုပါလို့ တောင်းပန်ရတာပေါ့၊ အချစ် ရယ်”

“ကိုင်းလေ ... ရှိပါစေတော့။ ကျွန်ုပ်ဟာ အသင်က လွဲရင် ဘယ်သူ့ ကိုမှ လက်မထက်ပါဘူးလို့ သစ္စာဆိုပါတယ်။ တကယ်လို့ အသင်သေသွား တောင် သင့်နောက်ကို မြန်မြန် လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ ဤသစ္စာကို ဖောက်ဖျက်က ဤဝှေ့ထဲတွင် ရှိသော အလောင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပါစေသွား။ ကိုင်း ... တော်လောက်ပြီ မဟုတ်လား ဒီယန်”

ဒီယန်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ နီဖရာရှေ့တွင် ဒူးထောက်နေ ပြီးနောက်၊ နီဖရာ၏ အင်္ကျီကို ဆွဲယူနမ်းရှုပ်လျက် -

“ကျွန်ုပ်အသည်းနှလုံး၏ ဘုရင်မ အိဂျစ်ပြည်၏တရားဝင် ဘုရင်မ ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား အရိုအသေပြုကာ သစ္စာခံပါ၏။

နီဖရာသည် အောက်သို့နဲ့ကာ ဒီယန်အား ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

“ပြီးတော့ အသင့်ဖခင် အပက်ပီဘုရင်ကြီးအတွက် ကကော ဘယ် လို့ လုပ်မလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ စပ်ကြော ဓာ မဝင်ပါစေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းရတာပဲ”

“ကျွန်ုပ်ကလဲ ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းပါတယ် ... ဒီညလို ပျော်တဲ့ညတော့ မရှိတော့ဘူးနော်။ နက်ဖြန်တော့သာ”

“အို ... ဒီဟာတွေကတော့ ဘုရားသခင်လက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်”

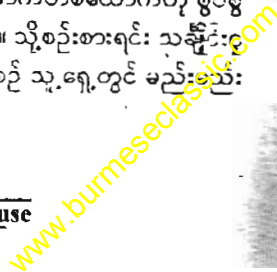
“ကိုင်း ... လာ ... လာ ... ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြစို့၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှုဆို တာလဲ အဆုံးရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

သို့နှင့် သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖက်ရမ်းနမ်းရွပ် ကြပြီးနောက်၊ မမှောင့်တစ်မှောင့် ရှိနေသော လမ်းမှ အပြင် သရောင်အောက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ပီရမစ် အပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ နီဖရာသည် ရပ်၍ ကျောက်တုံးတစ်ခုအား ဖိလိုက်ရုံမျှနှင့် တံခါးကို ဖွင့်နိုင်ပုံ၊ အတွင်းမှ စိုမှူး ထိုး၍ ဖွင့်မရအောင် လုပ်နိုင်ပုံတို့ကို ဒီယန်အား ပြသလေသည်။

“ကြည့်စမ်း ဟောဟိုကျောက်တုံးကို သွား မထိနဲ့ အထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ပိတ်မိရက်သား ဖြစ်နေမယ်။ ဟောဟို တံခါးနားမှာ ရေအိုးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီ အနားမှာ မီးခွက်တွေရယ်၊ ဆီရယ်၊ မီးစာရယ်၊ မီးခတ်ဖို့ ကိရိယာတွေရယ် အစရှိတယ်”

ဤသို့ အသေအချာ ပြသပြီးနောက် နီဖရာသည် နောက်ဆုံး မီးခွက် ကို ငြိမ်းသတ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ထိုနောက် တံခါးနေရာဖြစ် ကြောင်း မသိစေရန် ကျောက်သတ်ဖြင့် ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် တံခါးရှိသည့်ဘက်ကို မှတ်သားထားသော ကျောက်တုံးရှိသည့် နေရာမှ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ မှောင့်ရိပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ခဏမျှ ချစ်တင်းပြောဆိုကာ လှူဒါန်း ခဲ့လိုက်ကြလေသည်။

ဒီယန်သည် အတိုင်းမသိ ပီတိဖြစ်လျက် သင်္ချိုင်းဂူများကို ဖြတ်၍ လျှောက်လာ၏။ ဘုရင်မက နောက်တစ်နေ့ပေးမည့် အဖြေကိုလည်း သူခန့်မှန်း ပြီးဖြစ်၏။ သူ၏ဖခင်သည် နိုင်ငံရေးအခြေအနေအရ နီဖရာအား မိမိနှင့် လက်ထပ်ရန် သဘောတူကောင်း တူပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဘုရင်ကြီးသည် နီဖရာကဲ့သို့ လှပချောမောသူ တစ်ယောက်ကို မြင်ရက အာသာ ငန်းငန်းဖြစ် ကာ လက်လွှတ်ချင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အခြားအကြောင်းတစ်ခုကား ဘုရင်ကြီးသည် သူလျှိုများထံမှ သားဖြစ်သူသည် သူရည်မှန်းနေသောသူနှင့် ရည်ငံနေကြောင်းသိရသောအခါ သူ့အား သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ဟု ဖွပ်စွဲ မည်မလွဲတည်း။ စွပ်စွဲမည်ဆိုကလည်း မှန်နေသည်။ သို့စဉ်းစားရင်း သင်္ချိုင်းဂူ များကို ဖြတ်ကာ လရောင်အောက်၌ လျှောက်သွားစဉ် သူ့ရှေ့တွင် မည်းခည်း ကြီးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

၈၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ခီယန်သည် ဝတ်ကျောင်းတံခါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ 'ရူး' သည် ခုံးကြီးအောက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်လာပြီးနောက် သူ့အား အံ့သြစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

“အရှင်ဟာ အခုလို ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လျှောက်ပြီး သွားနေတာ ဟာ၊ ပိရမစ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ရှာများ ရှာနေတာလား”

“ဒါ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ကို ရှာရဦးမှာလဲ”

“တွေ့ခဲ့ပါရဲ့လား အရှင် ... သူ့ရဲ့မျက်နှာဟာ လှပါရဲ့လား”

“ချောတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ မမှားပါဘူး”

“သူက ပြုံးပြလိုက်ရင် လူတွေဟာ ရူးသွားတတ်တယ်လို့ ပြောကြ တော့၊ အရှင်လဲ ရူးသွားပြီ ထင်တယ်”

“ရူးသွားပြီလေ ... အချစ်ရူး ရူးနေပြီ”

လူမည်းကြီးသည် သံပြင်ကို စိုက်၍ကြည့်ကာ အတန်ကြာ စဉ်းစား ပြီးနောက်၊ “အရှင် ... ကျွန်ုပ်ဟာ စစ်တိုက်တာကလွဲပြီး၊ ဘာမှ နားမလည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ... ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ အီသီယိုးပီးယန် လူမျိုးတွေဟာ တင်ကြိုပြောတာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ညပဲ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ပြီး ဆီးရီးယားကို ဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ငံဖြစ်ကို ဆန်ပြီး တောင်ပိုင်းကို ဖြစ်ဖြစ် ပြေးကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီသံပြင်ပေါ်မှာ သွေးထွက်သံယိုမှုများနဲ့၊ ဆင်းရဲဒုက္ခများရဲ့ နိမိတ်လက္ခဏာတွေကို မြင်ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရူး”

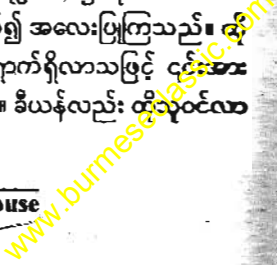
ထို့နောက် ခီယန်လည်း ဝတ်ကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ကာ သူ့အခန်း ရှိရာသို့ ထွက်သွားလေသည်။

၇

အပက်ပီ ဘုရင်ကြီးထံမှ သံတမန်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၍ စွဲဝလွန်ဝင် အုပ်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြောင်းဖြင့် နယ်ခြားတွင် စောင့်နေသူများက သတင်းသို့ လာ၏။ သဝဏ်လွှာပို့သော 'တဲမူ' အကြောင်းမေးမြန်းကြသည်တွင် ထိုတမန်က တဲမူ မှာ အဖျားရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားသည်ဟု ကြားခဲ့ရကြောင်း ပြောသဖြင့် ဂိုဏ်းအကြီးအကဲများလည်း ၎င်းအား အစည်းအဝေးသို့ ခေါ်ခဲ့ရန် အမိန့်ထုတ် လိုက်လေသည်။

အစည်းအဝေး ချိန်းဆိုထားသော အချိန်၌ ပုရောဂီတီရွှင်းနှင့် အကြီး အကဲများသည် ဝတ်ကျောင်းခန်းမကြီးအတွင်းတွင် ရောက်ရှိနေကြရာ၊ စာရေးကြီး 'ရာစာ' အမည်ခံ ခီယန်နှင့် ဂိုဏ်းဝင် အားလုံးတို့လည်း ရောက်ရှိနေကြလေသည်။ နိဗ္ဗရာသည် မင်းမြောက်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ ပထမဆုံးအကြိမ် အထက်အောက် အီဂျစ်ပြည်ကြီး၏ သရဖူကို ဆောင်းကာ၊ အထိန်းတော် ခေမာနှင့် 'ရူး'တို့ ခြံရံလျက် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ ထိုင်မိသောအခါ အကြီးအကဲများနှင့် ပရိသတ်များက မတ်တတ်ရပ်၍ အလေးပြုကြသည်။ ထို အချိန်တွင် အပြင်၌ ဘုရင်ကြီးထံမှ သံတမန် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ၎င်းအား ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးရံကာ အတွင်းသို့ သွင်းခဲ့ကြလေ၏။ ခီယန်လည်း ထိုသို့ဝင်လာ သောအခါ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

၈၆ ၀ ၁၇၆၆၅၅၅

တမန်မှာ အရပ် ပုပြတ်ပြတ်ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိနေလျက်၊ ဆောင်းတွင်း၏နံနက်ခင်းတွင် အေးချမ်း၍ပေ လော မသိ၊ မျက်နှာအောက်ပိုင်းကို လျှောစောင်ဖြင့် ခြုံထား၏။ သူသည် ခီယန်အား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တန်လှုပ်သည် ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် စင်မြင့်ဆီသို့ ခြေတစ်ဘက် ဆာလျက် လျှောက်လာရာ၊ ဘုရင်မရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဦးညွတ်အလေးပြုပြီးနောက်၊ သူ၏ဝက်လုံအတွင်းမှ စလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးသို့ လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။ ထိုဘုန်းတော်ကြီးက စင်မြင့်သို့ တက်၍ နီဖရာအား ပေးအပ်ရာ၊ နီဖရာတစ်ဆင့် ရွှင်းလက်ထဲသို့ ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ရွှင်းသည် ဖာလွှာကို ဖြန့်ပြီးလျှင် အောက်ပါတိုင်း ဖတ်လေသည်။

စာရီဘုရင်အပက်ပီထံမှ နေထွက်ဂိုဏ်းအကြီးအကဲများသို့

ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့၏စာနှင့် ကျွန်ုပ်၏တမန် စာရေးတော်ကြီး ရာဇာထံမှ စာများကို ရရှိပါသည်။ သင်တို့၏ တမန် 'တမုံ' သည် ကျွန်ုပ်၏ နန်းတော်သို့ မကျန်းမမာဖြစ်လျှင် ရောက်ရှိလာရာ၊ ရက်ပေါင်း အတော် ကြာပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွား၏။ သို့သော် သူမကွယ်လွန်မီ ရာဇာသည် ပီရုမစ်တစ်ခုပေါ်မှ လိမ်ကျသေဆုံးသွားကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အရာရှိများ အား ပြောပြခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကျေးတော်မျိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးတစ်ယောက် အား အသင်တို့က လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် သူမည်သို့ မည်ပုံ သေသည်ကို သိလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်စာတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း လေဒီနီဖရာထံက ကျွန်ုပ် လက်ဆက်လိုကြောင်း ကမ်းလှမ်းချက်နှင့် ပတ် သက်၍ သူ၏အဖြေကို မသိရသေးမီ မည်သို့မျှ မပြောလိုပါ။ အဖြေကို ကြားပြီးမှ သင့်လျော်သလို ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက်မည်။ ယခု ကျွန်ုပ် လွတ် လိုက်သော တမန်မှာ အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသူ ဖြစ်၍ စာပါအကြောင်း ကို သူ မသိပါ။ အသင်တို့၏အဖြေကို ထိုသူအား ပြော၍ချက်ခြင်း ှန်ပါစေ။ ထိုသူ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့သော် ကျွန်ုပ် ဖာရီဘုရင်က အပြင်း အထန် အရေးယူရလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏တံဆိပ်တော်နှင့် နန်းရင်းဝန်ကြီး အား တစ်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ပေးလိုက်သည်။

စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ရွှင်းမှာ ဒေါ့ ပထွက်လွန်းလှသဖြင့် စာကို အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် တမန်အား နှေးကဲသို့ ဆုတ်စေရန် လက်ဖြ လိုက်သည်။ ထိုသူ ဆုတ်သွားသောအခါ၊ ရွှင်းက -

“အပက်ပီဘုရင်ကြီးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ ရေးလိုက်တဲ့အချက်တွေကို မဖြေဘဲ၊ စာရေးတော်ကြီး ရာဇာကို သတ်ပစ်တယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို စွပ်စွဲတယ်။ နို့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ တမန်တမူဟာ ဖျားနာပြီး သေဆုံးတယ်ဆိုတာကိုလဲ ကျွန်ုပ် မယုံဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ရင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သိရမယ်။ ဒီတော့ စာရေးတော်ကြီး ရာဇာ မသေဘူးဆိုတာ အားလုံးသိရအောင်၊ ရာဇာက ရှေ့ကို ထွက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်ပြလိုက်စမ်းပါ။”

ခီယန်သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ခါ ပလ္လင်အနီး၌ မတ်တတ်ရပ်၍ ပြလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ရွှင်းက ဆက်လက်၍ -

“အို ... ဘုရင်မ၊ အပက်ပီဘုရင်အား အဖြေပေးရန် အချိန်တန်ပါပြီ။ ဘုရင်မ သဘောကို မိန့်ကြားပါလော့။”

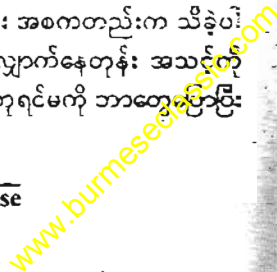
“အပက်ပီဘုရင်အား ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ခမည်းတော်ကို သတ်ဖြတ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် မယ်တော်တို့အား တစ်ဖန်သတ်ဖြတ် ရန် ကြံစည်ခဲ့သူအား ကျွန်ုပ်လက်မထပ်လိုပါ။ ဤမျှနှင့် တော်လောက်ပါပြီ။”

ထိုအခါ ရွှင်းက ဘုရင်မမြွက်ကြားချက်ကို ချိတ်တံဆိပ် ခပ်နှိပ်ပြီး သျှင် ရာဇာအား ပေးအပ်လိုက်ရန်နှင့် အပက်ပီ ဘုရင်ထံ စိတ်ချ လက်ချရောက် စေရန် မိတ္တူတစ်စောင်ကိုလည်း ရေးသားသကာ၊ ယခု တမန်အား ပေးအပ် လိုက်ရန် အကြောင်းပြောကြားလေသည်။ သို့နှင့် စာလွှာများနှင့် 'တော့' ကိုယ် တိုင် ရေးသားပြီးလျှင် ဘုရင်မတံဆိပ်နှင့် ရွှင်း၏တံဆိပ်များ ခပ်နှိပ်လေသည်။ ထို့နောက် စာလွှာကိုပေးရန် တမန်အား ရှေ့သို့လာရန် ခေါ်သောအခါ တမန် ကား မရှိတော့ချေ။ စာလွှာများ ရေးသားနေဆဲတွင်၊ သူသည် တံခါးစောင့်များ အား စာဖြေဖြစ်၍ ပြန်တော့မည့်အကြောင်း ပြောပြီးလျှင်၊ ထွက်သွားနှင့်ပြီဖြစ် ကြောင်း သိရလေသည်။

တောက - “ရှိပါစေတော့လေ ... သူ ဒီမှာ ကြာကြာနေရင် အသတ်ခံ ရမယ် ထင်ပြီး ထွက်ပြေးတာပါပဲ။ စာလွှာတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေမယ့် အရေးမကြီး ပါဘူး။ ပါးစပ်နဲ့ ပြန်ပြောလိမ့်မပေါ့။”

ထို့နောက် ခီယန်အား သီးသန့်ခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၍ လိုက်ပါ သွားရလေရာ၊ အခန်းထဲတွင် ပုရောဟိတ် ရွှင်း၊ တောနှင့် ဂိုဏ်းအကြီးအကဲ အနို့ပြင်၊ နီဖရာ မင်းသမီးနှင့် ခေမာကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

“အသင်ဟာ မင်းသား ခီယန်ဖြစ်ကြောင်း အစကတည်းက သိခဲ့ပါ တယ်။ မနေ့ညက သင်ချိုင်းဂူတွေကြားမှာ လမ်းလျှောက်နေတုန်း အသင့်ကို တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ဘုရင်မက ပြောတယ်။ အသင်က ဘုရင်မကို ဘာတွေပြောပြီး ဘုရင်မက အသင့်ကို ဘာပြန်ပြောသလဲ။”

“သူတော်စင် ပုရောဟိတ်ကြီး ... သူ့ကို ကျွန်ုပ်က ချစ်ခင်ကြောင်း ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမှန်ဆုံးစကားပါပဲ။ သူက ဘယ်လို ပြန်ပြော တယ်ဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောပါစေ”

နီဖရာ၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်များ လျှမ်းသွားကာ၊ ဦးခေါင်းကို ငဲ့လိုက်ပြီးနောက် “ကျွန်ုပ်ဟာ မင်းသားဗီယန်ရဲ့ အချစ်ချင်း ဖလှယ်ခဲ့ပါပြီ။ သူက လွဲလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ ကျွန်ုပ် လက်မထပ်နိုင်ပါ။ ဤကိစ္စမှာ သင်တို့ရဲ့ ကောင်းချီးဩဘာနဲ့ သဘောတူညီချက်ကို တောင်းယူလိုပါတယ်”

“ရပါစေမယ် ဘုရင်မ ... အီဂျစ်ပြည်ကြီး နှစ်ခြမ်းကွဲနေတာကို တစ် လုံးတစ်စည်းတည်း ပြန်ဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ပြီး သင်တို့ နှစ်ယောက် မေတ္တာချင်း ဆက်မိအောင် ကျွန်ုပ်တို့ ဖန်တီးပေးခဲ့ပါတယ်”

ထိုအခါ ဗီယန်က “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖခင်” ဟု ပြောလိုက်သည် တွင် နီဖရာကလည်း “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

“သင်တို့ ကျေးဇူးတင်တာတော့ ယုံမှားစရာ မရှိပေဘူး။ သို့သော် အခုအကြောင်းကို သင့်ဖခင်ကြီးသာ သိရင် ဘယ်လိုဖြစ်ဦးမယ် မထင်ဘူး။ ဒီထိစွဲဟာလဲ တာရှည် ဖုံးထားလို့ ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်လေတော့၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အဖြေကို ယူပြီး သင့်ဖခင်ထံကိုပဲ ပြန်ချင်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ပဲ အတူနေမလား။ တခြားကို ထွက်ပြေးပြီး ခေတ္တပဲ ပုန်းအောင်းနေချင်သလား”

ဗီယန်က အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးနောက် - “ကျွန်ုပ်ဟာ သံတမန် ဈားရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သစ္စာခံခဲ့ရပါတယ်။ ဘုရင်ကြီးဆီက သံဝတ်လွှာကို ယူဆောင်လာခဲ့သလို၊ ဒီက သံဝတ်လွှာကိုလဲ ယူဆောင်သွားရမှာပဲ။ အရှင် တို့ရဲ့ နေထွက်ဂိုဏ်းကို ဝင်ပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခွဲ တာကတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်နေတဲ့လှေနဲ့ ပြန်လိုက်သွားပြီး ... ဘုရင်ကြီးထံ ဒီက သံဝတ်လွှာကို ပို့ဆက်ရမှာကတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အလုပ်ဝတ္တရား ဖြစ်ပါတယ်။ မျက်ကွက်ရင် ကျွန်ုပ်ဟာ သစ္စာဖောက် တယ်လို့ ယူဆလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် လိုအပ်ရင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန် အတိုင်း ဖွင့်ပြောသင့် ပြောရမှာပဲ”

နီဖရာက ဗီယန်အား ဂုဏ်ယူသည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့် လိုက်သည်။

“ဒါဟာ စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူရဲ့ စကားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သင်တို့မှာ ဆေးအန္တရာယ်က များလေတော့ ဒီဟာတော့ မကျော်နိုင်သမျှ လက်မထပ်သင့် သေးဘူး”

“မှန်ပါတယ်”

“ကိုင်း ... နှစ်ယောက်စလုံး နားထောင်ကြပြီး ကျွန်ုပ်ဟာ အသက် အရွယ်လဲ ကြီးပြီး ... မကြာခင် သွားရတော့မယ်။ ဒီဟာ ကျွန်ုပ်ကို နောက်ဆုံး မြင်ရခြင်းပဲ ဗီယန်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သွေးထွက်သံယိုမှု မရှိဘဲနဲ့ အီဂျစ်ပြည်ကြီး စည်းလုံးမိအောင် ဆောင်ရွက်နေခဲ့တာ၊ အခု သင်တို့နှစ်ယောက်က ဆက်လက် ပြီး ဆောင်ရွက်ကြပေတော့”

ထိုနောက် ရွှင်းသည် ချစ်သူ ၂ ဦးအား ရှေ့သို့ တိုးစေရာ၊ ဗီယန်နှင့် နီဖရာတို့လည်း ရှေ့သို့တိုး၍ ခူးထောက်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုအခါ ရွှင်း သည် သူတို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်တင်ကာ ကောင်းချီးပေးပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဂိုဏ်းအကြီးအကဲများလည်း တစ် ယောက်စီ ထွက်သွားလေရာ၊ နောက်ဆုံး ဗီယန်နှင့် နီဖရာ နှစ်ယောက်တည်း သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ဗီယန်က ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် -

“ခွဲရဖို့ အချိန် နီးနေပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် အချစ်ရယ်။ ဘယ်တော့များမှ ပြန်တွေ့ကြရပါ့မလဲ”

“မသိဘူး နီဖရာ၊ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ရွှင်းတောင်မှ မသိဘူး။ နို့ပေမယ့် အားတင်းပါး ... ဒီအချိန်ဟာ တစ်နေ့ နေ့ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

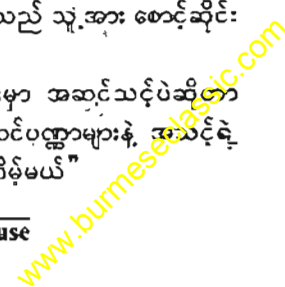
“ဟုတ်တယ် ဗီယန် ... ဒီလိုပဲ ထင်တယ်။ ကဲ ... ဒီတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ ကွဲမကုန်ခင် မြန်မြန်သာ သွားပေတော့၊ ကျွန်ုပ်တို့နှစ် ယောက် ပြောခဲ့တာ အားလုံးကိုလဲ သံတိရပါနော်။ နို့ပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောချင်သေးတယ်။ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ဘာပဲကြားကြား၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သစ္စာ ဖောက်ပြီး တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားပြီလို့ ဘယ်သူက ပြောပြော မယုံပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်နေသမျှ သင်ဟာလဲ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ပါ ဘူးလို့ သစ္စာဆိုပါ”

“သစ္စာဆိုပါတယ် နီဖရာရယ်။ အသင်ဟာ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဖြစ်သလို ကျွန်ုပ်ဟာလဲ သင့်အဖို့ပဲပေါ့”

ထို့နောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်တင်းနီးနောကာ နမ်းရုပ် နှုတ်ဆက် ကြပြီးသော် ဗီယန်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

သူ၏ အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ တောသည် သူ့အား စောင့်ဆိုင်း နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အသင်မင်းသားရဲ့ လှေဟာ ကမ်းနားမှာ အဆင့်သင့်ပဲဆိုတာ လာပြောတာပဲ။ လှေဆီသို့ အပက်ပီရဲ့ လက်ဆောင်ပုဏ္ဏားများနဲ့ အသင့်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပို့လိုက်ပြီ ရူးက အသင့်ကို လိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ... တော။ ကျွန်ုပ်တော့ အိပ်မက် မက်တဲ့လူလို ဖြစ်နေပါတယ်”

“အားတင်းပါ အရှင်မင်းသား ... အပက်ပိဟာ ဗေဗီလုံတွေရဲ့ ရန်ကို ကာကွယ်ဖို့ စစ်တပ်များစုရုံးနေတယ် ထင်တယ်။ နောက်ထပ် ရောက်လာတဲ့ တမန်ကို မေးစမ်းကြည့်မလို့ဟာ၊ အလစ် ထွက်သွားလို့ မမေးလိုက်ဘူး။ နို့ပြီး တစ်ခုပြောချင်တာက နေထွက်ဂိုဏ်းကြီးနဲ့တကွ၊ နိမ္မိရာပါ အိဂျစ်မြေပေါ် တပျောက်ကွယ်ကောင်း ပျောက်ကွယ်နေရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ပျောက်နေရင် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အကူအညီတောင်းဖို့ သွားတာဖြစ်လို့ အကြေဖြုတ်စီးကုန်ပြီ လို့ ပြောပေမယ့် မယုံကြည်ပါနဲ့။ ဘယ်ကို သွားမယ်ဆိုတာတော့ အသင်မင်းသားကိုတောင်မှ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ စစ်နဲ့သွေးထွက် သံယိုမှုတို့ မှန်းတီးတယ်။ နို့ပေမယ့် မလွှဲမရှောင်သာရင်တော့ တိုက်ရမှာပဲ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တုန်းက အသင့်လိုပဲ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးတော့ စစ်တပ်တွေကို ကွပ်ကဲခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်ုပ် အသက် ရှင်နေသေးသမျှ ဒါမှမဟုတ် ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်ယောက် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေသမျှ နိမ္မိရာမှာ ဘေးရန် မခစေရဘူးလို့ မှတ်သွားပါ။ ကိုင်း ... သွားပေးဦးတော့ ... မကြာခင် အသင်တို့အား ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်မအဖြစ် တင်မြောက်တာကို တွေ့ပါရစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

သို့နှင့် ခီယန်သည် စဖင့်ရုပ်တုနှင့် စွပ်လွန်ပင် အုပ်စုအကြားရှိ သဲကန္တာရအပိုင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ဖြတ်သန်းလျှောက်ခဲ့ရပြန်လေရာ၊ အဲသီယိုပီယန်လူမျိုး လူမည်းကြီး ရူးက စကားတပြောပြောနှင့် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

“လက်စသတ်တော့ အရှင်ဟာ မင်းသားခီယန်ကိုး၊ လေဒီခေမာနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့လဲ အစကဟည်းက အထင်သားပဲ။ အခု သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘုရင်မနဲ့ ကြောင်းလမ်းပြီးပြီ၊ ကျွန်ုပ်က အသင်နဲ့ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အသင် စစ်သားတစ်ဦးလဲ ဖြစ်၊ သတ္တိလဲ ရှိလို့ ကျွန်ုပ် သဘောကုတ်တယ်။ အသင်တို့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါမှာလဲ ကျွန်ုပ်ဟာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အမှုတော် ထမ်းဆောင်လိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘုရင်မကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မထားရင်တော့ ဟောဒီပုဆိတ်ကြီးကိုသာ ကြည့်ထားပေတော့ မေးစေ့ထိအောင် ခေါင်းကိုခွဲပစ်လိုက်မယ်။ ဘုန်းကြီးအိုကြီးတွေက သူတို့ရဲ့ မှော်အတတ်နဲ့ လုပ်လို့ အသင်တို့ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်သွားကြတာပါ။ ကျွန်ုပ်ပြောတာကို ယုံပါ။ အသင်တို့ကို ဆိုင်းဖက်ပေးသလို”

ဂါထာမန္တယားနဲ့ ခွဲချင်ရင်လဲ ခွဲနိုင်တယ်။ နို့ပေမယ့် အသင်တို့ဟာ နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တွေ ဖြစ်လေတော့။ ဒီလို လုပ်မယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး”

“ဒီလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

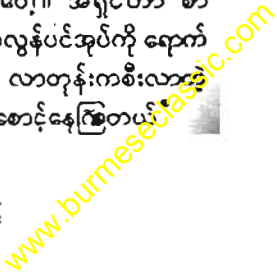
“ဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်ရတာ ကောင်းပါတယ်။ ဂိုဏ်းဝင်မပြောနဲ့၊ ကျွန်ုပ်လို့ အစေအပါး ဖြစ်ရတာတောင်မှ ကောင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘယ်နေရာမှာမဆို မိတ်ဆွေ ရှိနေလို့ပဲ။ အဲဒီတော့ ဘယ်တော့မှ မကြောက်ပါနဲ့။ အသင်ရဲ့ လည်ပင်းကို လူသတ်သမားက ကြိုးတင်နေပေစေ စိတ်မပျက်ပါနဲ့။ ရွှင်းဖြစ်ဖြစ် တခြားတစ်ယောက်ယောက်က ဖြစ်ဖြစ် အဝေးကြီးကနေပြီး ဂါထာမန္တယား ရွတ်လိုက်ရင် အသင့်ကို ကယ်မယ့် လူတစ်ယောက်ယောက် ပေါ်လာမယ်ဆိုတာ တစ်ထစ်ချယုံပါ။ ပြီးတော့ သခင်မရဲ့ ဘိုးတော် ဗေဗီလုံ ဘုရင်ရဲ့ အကူအညီကိုရရင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘေးရန်က လွတ်မြောက်မှာပေါ့။ အပက်ပိမှာ မရှိတဲ့ စစ်ရထားတွေကို ဖယ်ထားဦး။ အပက်ပိရဲ့ ခြေလျင်စစ်သည်တော် တစ်ယောက်ကို ဗေဗီလုံဘုရင် နှစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ ဗေဗီလုံဘုရင်ရဲ့ နန်းတော်မှာ ဂိုဏ်းဝင် အမြောက်အများ ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ အချင်းချင်း သဝဏ်လွှာကမ်းနေကြတာပဲ။ ကျွန်ုပ်လဲ သိပ်မအိုခင် တစ်ပွဲတော့ တိုက်ချင်သေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သဝဏ်လွှာတွေအကြောင်း ပြောရင်းနဲ့ တမန်တွေအကြောင်း သတိရလာလို့ အပ်ကပီဆီက ပေါက်လာပြီး တိတ်တိတ် ထွက်ပြေးတဲ့ တမန်အကြောင်းကို ပြောရဦးမယ်”

“သူ့အကြောင်းက ဘယ်လိုလဲ”

“လူထူး လူဆန်းတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်။ သူ့မျက်လုံးဟာ သိန်းငှက် မျက်လုံးလိုပဲ။ နို့ပြီး ဘုရင်မက ငြင်းလိုက်တော့ သူဟာ စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတာပဲ။ တခြားထူးခြားတာတစ်ခုဟာလဲ အခန်းထဲဝင်လာ တုန်းက ခြေကျိုးနေသလို ထောင့်ထောင့်နဲ့လာပေမယ့်၊ လယ်ထဲမှာ ခွေးအလို ပြေးသွားတာမြင်လိုက်ကြရသတဲ့။ ကိုင်း ... ခြေကျိုးနေတဲ့လူဟာ ဘယ်လို ပြေးနိုင်ပါ့မလဲ။ နောက်ပြီး သူ့ကို ဓောင့်နေတဲ့ လှေဆီ ရောက်သွားတော့ လှေထဲက လူတွေက ပြားပြားဝပ်ပြီး သူ့ကို အရိုအဆာပြုကြရသတဲ့။ ဒါကြောင့် သူဟာ သာမန်လူ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ အရှင်လိုပဲပေါ့။ အရှင်ဟာ စာရေးတော်ကြီး မဟုတ်လား။ ကိုင်း ... အခု ကျွန်ုပ်တို့ စွပ်လွန်ပင်အုပ်ကို ရောက်လာကြပြီ။ ဟောဟိုမှာ အသင်ရဲ့ လှေ မဟုတ်လား။ လာတုန်းကစီးလာတဲ့ လှေပါပဲ။ ဘုန်းကြီးတွေလဲ အသင့် အထုပ်အဖိုးတွေနဲ့ စောင့်နေကြတယ်။”

“ဟုတ်တယ် ရူး ... ဟောဒီမှာ အသင်တို့ လက်ဆောင် ကျွန်ုပ် ဆွဲတဲ့
ရွှေကြိုးပဲ။ ကျွန်ုပ်ကို အမှတ်ရတဲ့အနေနဲ့ သိမ်းထားပြီး။ ဘုရင်မကို ခစားတဲ့အခါ
လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားပါ။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်ုပ်ကို အမြဲသတိရမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါ အရှင်။ တစ်နေ့ စစ်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်
အတူတွေ့ရရင်၊ အလို ကြည့်စမ်းပါဦး ... လေဒီခေမာ လိုက်လာပါသလား။
အသင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ ထင်ပါရဲ့”

ဤသို့ပြောနေဆဲမှာပင် ခေမာသည် အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။

“အသင် မင်းသားကို ကံကောင်းလို့ မိသေးတယ်။ အခုလို သဲထုထဲမှာ
လျှောက်လာခဲ့ရတာ၊ ကျွန်ုပ်လို မိန်းမအိုကြီး တစ်ယောက်အဖို့ အတော်
ဝင်ပန်းပါတယ်”

“ဘာလဲ ခေမာ”

“အို ... ကိစ္စက အရေးမကြီးလှပါဘူး။ ဒီဟာကတော့ အသင့်ကို
ထေးဖို့ပါ။ သူက ဒီဟာလေးကို အမြဲဝတ်ထားပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အမှန်
တော့ ဒါကို ပေးခွင့်မရှိပေဘူး။ ကျွန်ုပ်က ဒီအကြောင်းကို ပြောလိုက်တော့
ဒေါသထွက်ပြီး။ ကျွန်ုပ် သွားမပေးရင် သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပေးမယ် တက်က
ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်လာရပါတယ်”

“ကျွန်ုပ် နားလည်ပါပြီ ခေမာ”

“ထိုအခါ ခေမာသည် သူ၏ ဝတ်လုံကြားမှ စက္ကူချပ်နှင့် ထုပ်ထား
သည့် ‘ချစ်သူဘုရင်သို့ ဘုရင်မ၏လက်ဆောင်’ ဟု ရေးသားထားသော
အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ဇီယန်သည် စက္ကူထုပ်ကို ဖြည့်လိုက်သောအခါ ဘိသိက်မြောက်သည့်
ညက နီဖရာအား ဝတ်ဆင်ပေးသည့် လက်ဝတ်တော်ကို တွေ့ရလေ သည်။

ဇီယန်က အံ့အားသင့်လျက် -

“ဒါဟာ ဘုရင်မရဲ့ လက်စွဲပါလား”

“ဟုတ်တယ် ... အရှင်မင်းသား ... ဘေးဘို့အစဉ်အဆက်က ဘုရင်
တွေ ဝတ်ဆင်လာခဲ့တဲ့ လက်စွဲပဲ ... ဟောဒီအပေါ်မှာ ရေးထားတာက ကက်
ဖရာတဲ့၊ သူရဲ့ သင်္ချိုင်းဝူကို ညကပဲ အရှင် တွေ့ခဲ့ပြီထင်တယ်။ ဖာရိုဘုရင်
တစ်ဦးလက်က တစ်ဦးလက်ကို ဆင်းသက်လာခဲ့တာ၊ အခုတော့ ချစ်သက်
လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ မဟုတ်တဲ့လူရဲ့လက်ကို ရောက်ရတော့မယ်”

ပီယန်က ပြုံးလျက် -

“နို့ပေမယ့် ဒီလူဟာ တခြား တစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေးကြောင့်
ဖာရိုဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်ဦးမှာပေါ့ ခေမာရယ်”

ဇီယန်သည် သူ့လက်တွင် ဝတ်ထားသော လက်စွဲပုံနှင့် လဲလှယ်
ဝတ်ဆင်လိုက်လေ၏။ သူ ချွတ်ယူထိုက်သော လက်စွဲမှာ သူ၏ အမျိုးအနွယ်
အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော သရဖူဆောင်သည့် ခြင်္သေ့ခေါင်းနှင့် စဖင့်ရုပ်တု ပါရှိ
လေသည်။

“လက်ဆောင်ကို လက်ဆောင်ချင်း တွန်းပြန်ရတာပေါ့။ ဒီလက်စွဲ
ကို လေဒီနီဖရာထံ ယူသွားပြီး၊ ကျွန်ုပ်ကို လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ ဒီလက်စွဲတွေကို
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြန်လဲကြရမယ်လို့လဲ ပြောပြပါ”

ခေမာသည် လက်စွဲကို ယူပြီးနောက် သူ၏ကိုယ်ထဲ၌ ဝှက်ထား
လိုက်၏။ သို့ရှိစဉ် ဇီယန်နှင့်အတူ တန်နစ်မြို့မှ လိုက်လာခဲ့သော ကိုယ်ရံတော်
ဗိုလ်ကြီး ရောက်လာပြီးလျှင် လှေထွက်ရန် အသင့်ရှိကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

သူ လှေပေါ်သို့ ရောက်၍ မကြာမီပင် လှေကြီးသည် ကမ်းမှခွာ၍
ဖြစ်လယ်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဇီယန်သည် လှေပေါ်မှနေ၍ သူပထမဆုံး
နီဖရာနှင့် တွေ့ခဲ့ရာ စွဲပလွန်ပင်အုပ်စုကိုလည်းကောင်း၊ ပီရမစ်ကြီးများကို လည်း
ကောင်း ကြည့်လျက် ယခင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို တရေးရေး
မြင်ယောင်ကာ လိုက်ပါသွားလေတော့သတည်း။

ပြန်လာပလား၊ သူနဲ့ ကျွန်ုပ် စကားမပြောလိုက်ရခင် တိတ်တဆိတ် သူ ထွက် သွားတယ်”

“ကျွန်ုပ် မသိဘူး။ အရှင်သား၊ ဒီလူဟာ ကျွန်ုပ်ဆီလာပြီး အစီရင်ခံ သေးဘူး”

“သူ ပြောရမယ့် စကားကတော့ ... ခမည်းတော်သာ ကြားရရင် နည်းနည်းမှ သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ စာကို ကျွန်ုပ် ယူလာခဲ့တယ်”

“ဘုရင်ကြီးဟာ အခုတောင်မှ အတော် ဒေါသဖြစ်နေတာ၊ နောက် ထပ်သာ ဒီလို သတင်းမျိုး ကြားရရင် ရူးတောင် သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီသတင်း ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြပါဦး”

“ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်။ အသင်ဟာ နန်းရင်ဝန်ကြီးဖြစ်လို့ သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိရပေမယ့် ခမည်းတော်ရဲ့ စိတ်က တစ်မျိုးပဲ။ အသင့်ကို ပြောပြရင်တစ်မျိုးထင်ပြီး သဘောမကျ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

အာနတ်က ဦးညွတ်လျက် -

“မှန်ပါတယ် .. အရှင်သား မရှိတည်းက ဘုရင်ကြီးဟာ အတော် ကို ကြောက်စရာကောင်းနေတယ်။ သူ့ကို ဒီအကြံပေးမိတာ မှားတာပဲ။ ကျွန်ုပ်ကိုတောင်မှ ရာထူးက ထုတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သေးတယ်။ နို့ဝေမယ့် ကျွန်ုပ်ကို ရာထူးက ထုတ်ပစ်ရင် သူ့လဲ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့။ ကျွန်ုပ်ဟာ သူ့ကို ဘေးရန်တွေ အမျိုးမျိုးက ကာကွယ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းကြာပြီ မဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အသင်မင်းသားဟာ ရိုးဖြောင့်တည်ကြည်တယ်ဆိုတာ ငယ်စဉ် ကတည်းက သိပါတယ်။ အခု အရှင်သားကို တစ်ခု မေးချင်တာက အရှင်သား ဟာ ထီးနန်းအရိုက်အရာကို ဆက်ခံရလို့ရှိရင် ကျွန်ုပ်ကို မြောက်ပိုင်း နန်းရင်ဝန် ကြီးအဖြစ် ဆက်လက် ခန့်မှာလား၊ အသေအချာ စဉ်းစားပြီးတော့မှ ဖြေပါ အရှင်သား”

ဒီယန်က အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် -

“ခန့်ထားရမယ်လို့ ထင်တယ်။ ဆက်ပြီး ခန့်ထားပါမယ်လေ”

“တောင်ပိုင်းပြည်ကို ဆက်ခံရရင်ကော အဲဒီပြည်ရဲ့ နန်းရင်ဝန် ခန့် မှာလား”

“ခန့်ရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။ နို့ပေမယ့် အဲဒီမှာတော့ တခြားလူတွေ ကလဲ တောင်းဆိုခွင့် ရှိချင် ရှိလိမ့်မယ်။ အသင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ကြည့်နေ သလို ကျွန်ုပ်ကလဲ အသင့်ကို စောင့်ကြည့်နေတာပါပဲ။ အသင့်ရဲ့ အဖြစ်တွေကို ကောင်းကောင်းကြီး သိပြီးတော့၊ အသင်ဟာ လိမ္မာပါးနက်တယ်။ စည်းစိမ်

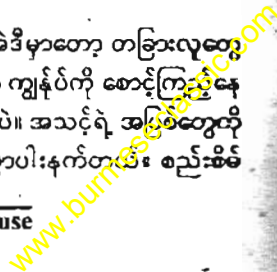

ဒီယန်သည် တန်နစ်မြို့သို့ ရောမောစွာ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက်၊ အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။ နန်းတော်သို့ ရောက် သောအခါ သူ၏ အဆောင်တော်တွင် စာရေးတော်ကြီး၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ မင်းညီမင်းသား အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ နန်းရင်းဝန်ကြီးထံ လူလွတ် အစီရင်ခံပြီးလျှင် စောင့်ဆိုင်းနေ၏။

သူ့အခန်းရှိ ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ဘက်ရှိ လွင်ပြင်တစ်လျှောက် တွင် စစ်သည်တော်များ လှုပ်ရှားသွားကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ နိုင်းမြစ်ပေါ် တွင် လှေကြီးများ အလံတလူလူဖြင့် ဆန်တက်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း ပြတင်းပေါက်မှ မြင်ရ၏။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် စစ်သည်တော်များ ဤသို့ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်ကို စဉ်းစားနေဆဲ၌ပင် နန်းရင်းဝန်အာနတ် ရောက်လာ၍ သူ့အား နှုတ်ခွန်းဆက်သပြီး ဦးညွတ်အလေးပြုလေသည်။

“အသင် မင်းသားဟာ ခိုင်းစေတဲ့ဂိဇ္ဈကို ဆောင်ရွက်ပြီးလို့ ဝမ်း မြောက်ပါတယ်။ အရှင်သားဟာ ပီရမစ်တစ်ခုပေါ်က လိမ့်ကျပြီးသေပြီ သတင်း ဖြစ်နေလို့ နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တွေက သတ်လိုက်ပြီလို့ ကျွန်ုပ်တို့က ထင်နေကြ တယ်”

“နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ဟာ ပီရမစ်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီး အတော်ကြာအောင် သတိမရဖြစ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ နောက်ထပ် လွတ်လိုက်တဲ့ တမန်ကော

ဥစ္စာ တန်ခိုးအာဏာကို အာသာငန်းငန်း ရှိတယ်။ ဒီလိုပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ
နော်။ အသင့်နည်းနဲ့ အသင်တော့ အိမ်ထဲပြည်မှာ အပါးနပ်ဆုံးပဲ။ နို့ပြီး ရှေ့တို
ကြိုတင်အခြင်ဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် ခမည်းတော်နဲ့ နိမိတ်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်
ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခတွေက အသင် တွေးတောထက်တောင်
ပိုနေတယ်။ အဲဒါ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အပြစ်ပဲ။ ကျွန်ုပ်ဟာ အသင်ပြောသလို စကားဖျက်
ထတ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။”

မင်းသား၏ လက်ကို နမ်းရှုပ်လျက် -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရှင်သား။ အရှင်သားဟာ တောင်ပိုင်းနဲ့
ပြောက်ပိုင်းနှစ်ခုလုံးရဲ့ ဖာရိုဘုရင် ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဒီစကားတွေကိုပြန်ပြီး သတိ
ပေးရမှာပဲ။”

ခီယန်က စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် -

“အာနတ် အသင်ဟာ ဘာဆိုလိုတာပဲ ဟင်၊ အသင်ဟာ ခမည်း
တော်ကို လုပ်ကြံဖို့ ကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်ကို သိမ်းသွင်းနေတာလား။”

“မဟုတ်ရပါဘူး အရှင်။ နတ်များကို ကျွန်ုပ် ဂမ္ဘာရူးထိုး နိုင်လာတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်မှာသာ သန်သန်စွမ်းစွမ်း မဟုတ်တော့ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ
လောက်တုန်းက အသင်ရဲ့ ခမည်းတော်ဟာ အသင်ကို ခံစားရမယ့် အရှိန်အရာ
စွန့်လွှတ်ဖို့ ပြောခဲ့တယ်။ အသင်ကလဲ ဘာမှ မစဉ်း ဘူးဘဲ စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်။
နို့ပေမယ့် အခု အသင်ရဲ့ စိတ်သဘောဟာ ပြောင်းချင် ပြောင်းသွားမယ်”

“အဲဒီတုန်းက အသင်လဲ သဘောတူခဲ့တယ် မဟုတ်လား အာနတ်။

ဒါတင် မကသေးဘူး။ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကိုလဲ အသင်ပဲ စီစဉ်ခဲ့တယ် မဟုတ်
လား။”

“ဒီကိစ္စကို စီစဉ်ရတာကတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ နေထွက်ဂိုဏ်းကို သူတို့
သဘောတရားတွေ နှစ်ခြိုက်ပြီး ကယ်ဆယ်ချင်လို့ပါပဲ။ နို့ပြီး အိမ်ထဲမှာ နောက်
ထပ် စစ်မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဘာပြောပြော ကျွန်ုပ်ဟာ အသင်ကို ထိခိုက်အောင်
တော့ မလုပ်ချင်ဆုံးဘဲ။ နို့ပေမယ့် အကြောင်းက ဆိုက်လာတော့ ပြန်ပြီး တတ်
နိုင်သမျှ ပြင်ရတော့မှာပဲ။”

“ဟုတ်တယ် အာနတ် ... အကြောင်းက ဆိုက်လာတယ်။ ဒါထက်
ခမည်းတော်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်တော့ အတွေ့ခံမှာလဲ။ နို့ပြီး စစ်သားတွေ
ဘာဖြစ်လို့ စုရန်းနေတာလဲ၊ လှေတွေကလဲ ဘယ်ကို သွားကြတာလဲ။ တောင်
ပိုင်းနဲ့ နောက်တစ်ချိန် စစ်ထိုးဦးမလို့လား။”

“အရှင်သား ဘုရင်ကြီးစာ ရှေးနားတော် ဘိုးတော်တို့ရဲ့ ထုံးစံ အတိုင်း
ယဇ်ပူဇော်ဖို့ တစ်ကိုယ်တည်း သဲကန္တာရထဲကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ယမန်နေ့

ညကပဲ ပြန်လာပြီး အတော်ပဲ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်။ နို့ပေမယ့် မွန်းမလွဲမီ
ညီလာခံရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ညီလာခံမှာ အသင်ဝင်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ စစ်သည်
တော်တွေနဲ့ လှေတွေကတော့”

ဤသို့ ပြောနေဆဲမှာပင် ‘ကမန်တော်’ ဟု အပြင်မှ အော်သံကြား
လိုက်ရပြီးနောက် တံခါးပွင့်သွားပြီးလျှင် အပက်ပီဘုရင်၏ သံတော်ဆွင့်တစ်
ယောက် ဝင်လာ၏။ သူသည် မင်းသားအား ပြားပြားဝပ် ဝပ်ခါ အလေးပြုပြီး
လျှင် - “အရှင်သား ပြန်ရောက်လာကြောင်းသိရ၍ ညီလာခံ ခန်းမဆောင်သို့
ယခု အမြန် ဝင်ပါလော့ - နန်းရင်းဝန်ကြီးပါ ဝင်တော်မူပါလော့” ဟု ရွတ်လိုက်
လေသည်။

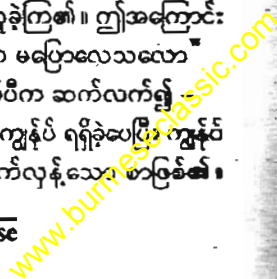
ညီလာခံခန်းမဆောင်ကြီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ၊ တစ်ဖက်စွန်းရှိ
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အပက်ပီဘုရင်ကြီးသည် ဘုန်းတော်ကြီးများ စာရေးတော်
ကြီးများနှင့် ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများ ခြံရံလျက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။
ဘုရင်ကြီးမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရ၍ အဝတ်အစားမှာ ဖရိုဖရဲနှင့် ခေါင်းတွင်
သရဖူကို ဆောင်းမထားဘဲ၊ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း အရောင်ဆိုးထားသည့် လျှော
စောင်တစ်ခုကို ခြုံထား၏။ ခီယန်သည် ထိုလျှောစောင်ကို မြင်လိုက်ရလျှင်
တစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်ရလိုက်သော်လည်း ထိုအချိန်တွင် မည်သည့်အရာ ဟူ၍
သတိမရတော့ချေ။ ခီယန်သည် ထုံးစံအတိုင်း ကြမ်းပေါ်တွင် ပြားပြား ဝပ်ခါ
အလေးပြုတော့သည်။

“သင်ကား အဘယ်ကြောင့် ပြန်ရောက်လာကြောင်း ချက်ချင်း အစီ
ရင် မခံရသနည်း ပြောလော့”

“ခမည်းတော် ကျွန်ုပ်သည် အရက်တက်ချိန်တွင် လှေပေါ်မှာ ဆင်းခဲ့
၍ နန်းရင်းဝန်ကြီးထံ အကြောင်းကြားခဲ့ပါတယ်။ နန်းရင်းဝန်ကြီးက ခမည်း
တော်မှာ ခရီးရောက်မဆိုက် ဖြစ်သဖြင့် အပမ်းဖြေလျက် ရှိကြောင်း ပြောပြပါ
သည်။”

“သူ့ထံ အစီရင်ခံခြင်းမှာ သူသည် ဖာရိုဘုရင်လော၊ အသင်ကား
အရိုသေတန်လှသည်။ ထို့ပြင် နေထွက်ဂိုဏ်းသို့ သွားခဲ့သော သင်၏ ကိစ္စကား
အသို့နည်း။ ကျွန်ုပ်တို့က အသင်သေလေပြီဟု မှတ်ယူခဲ့ကြ၏။ ဤအကြောင်း
ကို နောက်ထပ် လွှတ်လိုက်သော ကျွန်ုပ်၏ တနမန်က မပြောလေသလော”

ခီယန်က ရှင်းပြမည်ပြုသော်လည်း အပက်ပီက ဆက်လက်၍
“နေထွက်ဂိုဏ်း အကြီးအကဲများထံမှ စာကို ကျွန်ုပ် ရရှိခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်
ခြောက်လှန့်လိုက်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ ခြောက်လှန့်သော စာဖြစ်၏။”

နိဗ္ဗာန်အား အိဂျစ်ဘုရင်မ တင်မြှောက်သည့်အကြောင်း အသင်ရေးသော စာကိုလည်း ဤစာနှင့် အတူရ၏။ သူ့အား လက်ဆက်ရန် ကျွန်ုပ် ကမ်းလှမ်းလိုက်ခြင်းကို စကားပြန်တစ်စုံတစ်ရာ မရလေသလော။

“ဤစာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ပါလာပါသည် ခမည်းတော်”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် သူသည် စာလွှာကို ထုတ်ကာ နန်းရင်းဝန်ကြီးသို့ ပေးလိုက်ရာ၊ နန်းရင်းဝန်ကြီးက တစ်ဆင့် ဘုရင်ကြီးအား ဆက်သလိုက်လေသည်။

အပက်ပီသည် စာလွှာကိုဖြန့်ပြီး၊ စာတွင်ပါရှိသော စကားများကို သိပြီး ဖြစ်သကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဖတ်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်မှောင်ကုပ်၍ သွားပြီးနောက်၊ မျက်လုံးများလည်း ဝင်းလက်၍ သွားလေသည်။

“နားထောင်လော့ ... ကိုဘုရင်မဆိုသူက ကျွန်ုပ်၏ မိဖုရား မဖြစ်လိုကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွန်ုပ်၏ စစ်သားများက သူ၏ဇင်ကို စစ်ပွဲတွင် သတ်လိုက်သည့်အတွက်ဟု အကြောင်းပြ၏။ ဒီယန်အသင်ကား နေထွက်ဂိုဏ်းတွင် အတန်ကြာနေခဲ့သဖြင့်၊ အဘယ်ကြောင့် သူလက်ထပ်နိုင်သည့် အကြောင်းကို သင် ပြောနိုင်ပါသလော။”

“အကြောင်းမှန်ကို ကျွန်ုပ် မသိနိုင်ပါ ခမည်းတော်”

“သင်ကား ဉာဏ်ရှိသော သံတမန်တစ်ယောက် ဖြစ်စေသည့်အတိုင်း ဤကိစ္စများကို ကြိုတင်၍ သိသင့်၏။ သင်၏ညာဘက်လက်ကို ဆန့်တန်းလော့”

ဒီယန်သည် ညာဘက်လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ရာ၊ ဘုရင်ကြီးက ခွေမျှစိုက်ကြည့်ပြီးနောက် -

“အသို့နည်း ဒီယန် ... အသင့်အား ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးအနွယ်တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထားသည့် လက်စွပ်ကို ပေးထားခဲ့ရာ၊ ယခုမှ သင်၏လက်တွင် ရှေးဟာရီ ဘုရင်များ၏ ရှေးဟောင်းလက်စွပ်တစ်ကွင်း ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လော။ ဤစာကိုပင် ဘုရင်မသည် ထိုလက်စွပ်ဖြင့် ချိတ်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်လိုက်သေး၏။

အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးကပင် ဒီယန်အား စိုက်၍ကြည့်ကြသည်။

ဒီယန်က ခေါင်းငုံ့လျက် -

“ကျွန်ုပ် ပြန်ခါနီးတွင် ဘုရင်မ ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်တော် ဖြစ်ပါသည် ခမည်းတော်”

“ရုပ်သေးဘုရင်မက ကျွန်ုပ်၏ တမန်တော်အား လက်ဆောင်ပေးလိုက်လေသလော၊ အသင်ကလည်း အိမ်ရှေ့နန်းလျာ၏ လက်စွပ်ကို ဘုရင်မအားပြန်၍ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လော”

ဘုရင်ကြီးသည် ဆက်လက်မပြောသေးဘဲ၊ ခေတ္တရပ်ဆိုင်း၍ ဒီယန်အား စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေလေသည်။ ထို့နောက် ခြင်္သေ့၏ ဟိန်းဟောက်သံဖြင့် -

“ယခု ကျွန်ုပ် အားလုံး သိရပေပြီ။ လွန်ခဲ့သော ရက် အနည်းငယ်

အတွင်းက နေထွက်ဂိုဏ်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သော တမန်ကား အခြားသူ မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ယ်တိုင်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုသူ၏ ရုပ်ကို သင် မှတ်မိသေးသည် မဟုတ်လော”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဘုရင်ကြီးသည် ဘီဒုဝင် လျှောစောင်ကို မျက်နှာအောက်ပိုင်း၌ ခြုံလိုက်ပြီးလျှင် ခြေထောက် ထောင့်နှင့် လေးငါး လှမ်းမျှ လမ်းလျှောက်ပြလေသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် ပီရမစ်များအတွင်း ဖြစ်ပျက်နေပုံကို သိလိုသည့်ပြင်၊

ခေပါရ၏ ဘမီးကိုလည်း တွေ့မြင်လို၍ ကျွန်ုပ် စွန့်စားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူကား မင်းသွေး ပီသ၍ ချောလှပါပေ၏။ ကျွန်ုပ် မိဖုရားတင်မြှောက်ထိုက်သော မိန်းမမျိုး ဖြစ်၏။ သင့်အား မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေသည်ကိုလည်း၊ ကျွန်ုပ် မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်ခဲ့၏။ သင်တို့ ချစ်ကြိုက်သည်ကိုလည်း ပြောသံကြားခဲ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ သင်ကား နိဗ္ဗာန်နှင့် လက်ထပ်ပြီးပြီလော ... သို့မဟုတ် ကြောင်းလှမ်းပြီးပြီလော၊ ထိုပြင် သင်ကိုယ်တိုင် နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလော”

“ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကိုချစ်၍ သူကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ပြန်၍ ချစ်သော

ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြောင်းလှမ်းပြီးခဲ့သည်ကို ပုံးကွယ်ထားရန် မလိုပါ။ နေထွက်ဂိုဏ်းသို့လည်း ကျွန်ုပ် ဝင်ခဲ့ပါပြီ”

“ဤအကြောင်းများကို ရှေးမဆွကပင် ကျွန်ုပ် သိပြီးဖြစ်၏။ အသင့်

အား သံတမန်အဖြစ် ကျွန်ုပ်က စေလွှတ်၍ မိန်းမတောင်းရန် ခိုင်းလိုက်သည်ကို အသင်သည် စပ်ကြားမှ ခိုးယူလိုက်၏။ ထိုပြင် ရန်သူဂိုဏ်းထဲသို့ပင် ဝင်လိုက်ချေသေး၏။ ကျွန်ုပ်က နိဗ္ဗာန်ကို လက်ထပ်လျှင် ထီးနန်းရိပ်ရောက် အသင်ဆုံးရှုံးမည် စိုးသောကြောင့် ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်လော၊ ဒီယန် အသင်ကား ပါးနပ်လှ၏။

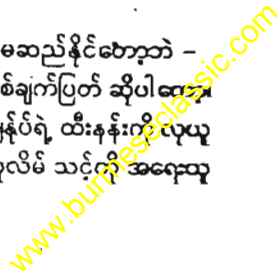
“လေဒီ နိဗ္ဗာန်နှင့် ကျွန်ုပ် ကြောင်းလှမ်းခဲ့ခြင်းမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်

ယောက် ချစ်ကြိုက်၍သာ ဖြစ်ပါသည်။ အခြား အကြောင်းထူးမရှိပါ ခမည်းတော်”

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးလည်း ရာဇာဏုမြေကိုမျှ မဆည်နိုင်ဘော့ဘဲ -

“ဪ ... သင်လုပ်ခဲ့တာက တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဆိုပါတော့

နေထွက်ဂိုဏ်းထံ ဝင်ခဲ့စေသကဲ့သို့ သူတို့နဲ့ပူးပေါင်းပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ ထီးနန်းကိုလုယူမလို့ မဟုတ်လားဟင်။ သင်ဟာ သစ္စာဖောက် သူခိုး လူလိမ် သင်ကို အရော့

ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်ုပ် ဒီလို မဟုတ်ကြောင်း ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင် သိပါတယ်။ သံတမန်အဖြစ်နဲ့ ခေလွတ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်ဟာ သံတမန်အဖြစ် တာဝန်ထို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့လက်မခံတာကို ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုတတ်နိုင်မလဲ။ ဒီ မိန်းကလေးဟာ ကျွန်ုပ်ကို မတွေ့တောင် အရှင်မင်းကြီးရဲ့ စကားကမ်းသျှမ်း ချက်ကို ဘယ်တော့မှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“အင်းလေ ... ဒီဟာကိုတော့ အသင်မရှိဘဲ နောက် သိရမှာပေါ့။ ကျွန်ုပ်ကို အံတုပြီး စော်ကားတဲ့ သင်္ချိုင်းဂုထဲက ကြွက်တွေကို ဘယ်လို လှုပ် မယ်ဆိုတာ နားထောင်စမ်း။ သူတို့ကို အမျိုးပါပြုတ်ဖို့ စစ်တပ်တွေ လွှတ်လိုက် ပြီး နို့ထမယ့် နီဖရာတော့ ချမ်းသာပေးမယ်။ နောက် ဒီကို ခေါ်ခဲ့ပြီး မိဖုရား ဖြောက်ဦးမယ်။ အဲဒီအခါမှာ လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ အသင့်ဦးခေါင်းကို ပေးရမယ် - သစ္စာတောက်တစ်ယောက်ဟာ သူ့ရှေ့မှာကို သေရမယ်”

ထိုအမိန့်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဝီယန်၏ စိတ်တွင် အမိန့်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် အကြောင်းများကို မျက်စိထဲတွင် တရေးရေး မြင်လာသဖြင့် ခုတ်တရက် နှလုံးသွားရပ်ကာ လဲကျသွားတော့မည်ကဲ့သို့ပင် ထင်မိ၏။ နေထွက် ဂိုဏ်းဝင်များ သုတ်သင်ခြင်း ခံရသည်ကို လည်းကောင်း၊ ရူးသည် ရန်သူတို့အား ပုဆိန်နှင့် ခုတ်သတ်နေရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ကျဆုံးသွားသည်ကို လည်းကောင်း၊ နီဖရာအား တိုင်းပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီးလျှင် ခမည်းတော်နှင့် လက်ထပ်သည် လည်းကောင်း၊ သူ့အား နီဖရာရှေ့၌ပင် သတ်ဖြတ်လိုက်ကာ သူ၏ခေါင်းဖြတ် ကြီးကို ယစ်ပုဇော်ရန် ထားလိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း တစ်စုံစီမံတွေး၍ မြင်မိ လေသည်။

“ဒီလိုလဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မပြောပါနဲ့ ခမည်းတော် ပုရောဟိတ် ပျိုင်း မိန့်ကြားလိုက်တဲ့ စကားတွေကို သဝဏ်လွှာမှာ ဖတ်ရလို့ ခမည်းတော် သိပြီးပြီ မဟုတ်လား။ နေထွက်ဂိုဏ်းမှာ မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ အင်အားတွေ ရှိတဲ့ အကြောင်းလည်း ပါတယ် မဟုတ်လား။ ခမည်းတော် ဒီလို လုပ်ရင် မိမိကိုယ်ကို မိမိပျက်စီးကြောင်း ကြံတာပဲလို့သာ မှတ်ပေတော့”

ဝီယန်သည် အပက်ပီအား ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်၏။ ဘုရင်ကြီး သည် ဝီယန်၏ စကားများကြောင့် တုန်လှုပ်၍ သွားလေသည်။ ထို့နောက် စိတ်ကိုတင်းကာ -

“အသင့်ကို အခု သတ်ချင်တယ် ဝီယန်၊ ဒါပေမဲ့ သင့်မိတ်ဆွေအားလုံး သေတာရော၊ သင်ချစ်တဲ့လူနဲ့ ကျွန်ုပ်လက်ထပ်တာရော မြင်သွားရအောင် ထားဦး မယ်”

ထို့နောက် နန်းရင်းဝန် အာနတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“နန်းရင်းဝန်ကြီး သူဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့သား မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ရာဇဝင်ကောင်ကို ခေါ်သွားပြီး နန်းတော်ကြီးရဲ့ မြေတိုက်မှာ ချုပ်ထားပေတော့။ ထိခွဲပြီးသည်အထိ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးထား ကြားရဲ့လား”

အာနတ်သည် ပြားပြားဝပ် အလေးပြုပြီးနောက်၊ လက်ခုပ်တီးလိုက် သည်တွင် စစ်သားများ ရောက်ရှိလာရာ၊ သူကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်လျက် ဝီယန်အား စစ်သားများ အလည်မှထားကာ ခေါ်သွားလေ၏။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သောအခါ ခီယန်သည် ပျော့တော့ သော အလင်းရောင် ဝင်လာသည့် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ထိုင်ခုံကို ရွှေ့ကာ မြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်လိုက်၏။ အတန်ကြာလျှင် တံခါး ပွင့်လာပြီးနောက် ထောင်မှူး သည် လူတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပေါ်လာလေသည်။ ထိုသူသည် စားစရာနှင့် ပိုင်အရက်အပြင် အဝတ်အစားများလည်း ယူဆောင်လာရာ၊ အဝတ်အစားထဲတွင် ခေါင်းစွပ်နှင့် သိုးမွေးကွတ်ထားသည့် အနက်ရောင် ဝတ်လုံကြီး တစ်ခုလည်း ပါလာသည်။ ထောင်မှူးက စားစရာများကို စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်၍ ခင်းပေးပြီး နောက် -

“သုံးဆောင်ပါ အရှင်မင်းသား”

“ကျွန်ုပ် မင်းသား မဟုတ်တော့ပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ ဒီလိုပြုရတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်မျိုးကသာ အရှင်သားကို ကျေးဇူးတင်ရပါမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မိန်းမနဲ့ကလေး မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတဲ့ အခါ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့တံကို အရှင်သား ကိုယ်တိုင်ရောက်လာပြီး ဆေးဝါးနဲ့ စားစရာတွေ ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ကျွန်ုပ် သတိရတယ် ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် လူနာတွေက များ တော့ အသေအချာ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ဒါနဲ့ ... အရှင်ဟာ တစ်ယောက်တည်း နေရမှာစိုးလို့ အတော်တစ် ယောက် ခေါ်လာမလို့ပါပဲ။ သူနဲ့နေရတာ အရှင် သဘောကျပါလိမ့်မယ်”

ခီယန်က ပြန်၍ စကားမပြောနိုင်မီ ထောင်မှူးထွက်သွားသဖြင့် ခီယန် လည်း အတော် ဆာလောင်နေသည့်အတိုင်း စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို မြန် ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ခီယန်သည် ရှိုင်းအား တမ်းတကာ “ကျွန်ုပ် စကားပြောနေပါသည် သူတော်စင်ကြီး၊ ဘုရင်မနှင့် အရှင်တို့ အပေါ်တွင် ဘေး အန္တရာယ်ကြီးများ ကျရောက်ပါတော့မည်။ ပုန်းအောင်း၍ နေပါလော့၊ ကျွန်ုပ်မှ ကား ဤကိစ္စတွင် မကာကွယ်နိုင်တော့ပါ” စသည်ဖြင့် ပါးစပ်မှ တာတွတ်တွတ် ရေရွတ်လျက်ရှိလေတော့၏။

ထို့နောက် ခီယန်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာပြီဖြစ်၍ မကြာမီ အိပ်ပျော် သွားလေသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော အလင်း ရောင်မှာ လုံးဝမရှိတော့သဖြင့် ညဉ့်အချိန်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ သို့ရှိစဉ် အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီးနောက် ထောင်မှူးသည် သူ၏ နောက်မှ ခေါင်း

ရှည်လျားသော စင်္ကြံလမ်းများ တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်း၍လည်း ထောင်း၊ သူတို့လူစုသည် နန်းတော်ကြီး အောက်ဆုံးမြေတိုက်ရှိရာသို့ သွားကြ လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ အလွန်ကြီးမားသော တံခါးကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ ထောင်မှူးက ဖွင့်လိုက်သည်တွင် အခန်းတွင်း၌ ကျောက်စားပွဲ ကျောက်ထိုင်ခုံ များ၊ ကြေးကွင်းများ၊ မြေအိုး မြေခွက်များကို တွေ့ရလေသည်။ အာနတ်က လက်ပြလိုက်သဖြင့် စစ်သားများ ထွက်သွားသောအခါ အာနတ်သည် ထောင် မှူးအား ညွှန်ကြားချက်များ ပြောခဲ့ပြီးသော် နှစ်ယောက်သား ပြန်သွားမည် ပြုပြီးမှ ခီယန်ထံသို့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့လေသည်။

“အနွေးထည်များကို အရှင်သားထံ အပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်။ ကျွန်ုပ် ဟာ ဒီကိစ္စကို မလွဲသာလို့ ဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

အာနတ်က နောက်သို့ လှည့်၍ အကြည့်လိုက်တွင် ထောင်မှူးသည် ကိုယ်ကိုညွတ်ကာ ခီယန်အား နှုတ်ဆက်သကဲ့သို့ နား နားသို့ကပ်ပြီးလျှင် တီး တိုးလေသံဖြင့် -

“မျှော်လင့်ချက် မကုန်သေးပါဘူး အရှင်မင်းသား၊ တတ်နိုင်ရင် ကျွန်ုပ် ကယ်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

စွပ်နှင့် ဝတ်လုံရှည်အမည်းကြီးကို ဝတ်ထားသောသူတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဝင်လာလေသည်။ ထိုသူသည် ဒီယန်အား အလေးပြုပြီးနောက် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် မီးခွက်များ ထွန်းညှိပေးခဲ့ပြီး ပြန်၍ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဒီယန်က အခန်းထောင့်တွင် ထိုင်နေသူအား -

“အသင်လဲ ကျွန်ုပ်နဲ့ကတူ အကျိုးပေးပဲ၊ ဘာမှ မစားတော့ဘူးလား”
ထိုသူသည် ခေါင်းစွပ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်လေသည်။

ထိုသူ၏ မျက်နှာကို တစ်ကြိမ်က မြင်ခဲ့ဖူးသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့ရှိစဉ် ထိုသူက လျှို့ဝှက်သော အထိမ်းအမှတ် တစ်ခု ပြလိုက်သဖြင့် ဒီယန်က လည်း ပြန်၍ ပြလိုက်သည်။ ထိုသူကား နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်တော့၏။

“အသင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်ုပ်ဟာ တစ်ခါတုန်းက စဖင့်ရုပ်တုဝတ်ကျောင်းထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ နေထွက်ဂိုဏ်းက ဘုန်းကြီး တဲမူ’ပဲ စာရေးတော်ကြီး ရာစာ၊ နို့ပေမယ့် ဒီအခါတုန်းက ကျွန်ုပ်ဟာ အသင် နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်မှန်း မသိခဲ့ဘူး။ စာရေးတော်ကြီး ရာစာဆိုတာလဲ အသင့်နာမည်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကျွန်ုပ် နာမည်မဟုတ်ပါဘူး အဲဒီတုန်းကလဲ ကျွန်ုပ်က ဂိုဏ်းဝင် မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါထက် အသင်ဟာ မှိုင်းက အပက်ပီဆီကို စာအပိုခိုင်းလိုက်တဲ့ တမန်မဟုတ်ပါလား၊ အသင်ဟာ ဖျားနာပြီး သေသွားပြီလို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကြားရတယ်”

“မသေပါဘူး ကျွန်ုပ်ကို အပက်ပီက ချုပ်နှောင်ထားခဲ့ပါတယ်။ အခုလဲ အရာရှိကြီး တစ်ယောက်က ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကူညီဖို့ လွှတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီရောက်လာရတာပဲ။ ဘယ်သူ့ကို ကူညီရမယ်လို့တော့ မပြောခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ သိနိုင်ပါတယ်။ အခု အသင့် လက်ဝတ်တော်ကို ဝတ်ထားတာ မြင်ရတာနဲ့ပဲ လုံလောက်ပါတယ်”

“ကူညီတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ နို့ပေမယ့် ရှိုင်းကိုယ်တိုင်တောင် ဒီတံခါးကို ဘယ်လို ဖွင့်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီနံရံတွေကို ဘယ်လို ဖောက်ထွက်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်မှုရှိရင် လွယ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ။ ကျွန်ုပ် အကျဉ်းခံနေတုန်းမှာ မကြာမကြာ ထောင်မှူးကို ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းရဲ့ သဘောတရားတွေ ပြောပြခဲ့တယ်။ အခု အတော် သဘောပေါက်နေပြီ၊ သူ့ကို နောက်မှ ဂိုဏ်းထဲသွင်းမယ်လို့ ပြောထားတယ်။ အဲဒါကို သူက ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို လျှို့ဝှက်တာတစ်ခု ပြထားတယ်။ ဒီည သူ

လာမယ် မထင်ဘူး။ ဒီတော့ အသင့်ကို ကျွန်ုပ် ပြမယ်။ ကိုင်း ... အခုဟောဒီစားပွဲကို ကျပြီးတော့ ရွှေစမ်းပါ”

စားပွဲမှာ ကျောက်သားပကတိနှင့် လုပ်ထားသည်ဖြစ်၍ သူတို့သည် အမှတ်အသားများနှင့် ဗျဉ်းကြောင်းများ ရေးထားသော စက္ကူစတစ်ခုံကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင်၊ ထိုစာရွက်ကိုကြည့်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တိုင်းထွာလေသည်။ တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် သူသည် ကျောက်တုံးတစ်ခုကို မှတ်သား၏။ ထို့နောက် ကျောက်တုံးကို နဲ့ကြည့်လိုက်ရာ၊ ခလုပ်သဖွတ်ဖြစ်နေ၍ ဖွင့်သွားလေသည်။ ဖွင့်သွားသည်နေရာ၌ကား ကျောက်သားကို ထွင်းထား သည့် တွင်းကြီးတစ်ခုကို မြင်ရ၏။ တွင်းနံဘေးကို ထစ်များ ပြုလုပ်ထားသည် ကို တွေ့ရလေသည်။

“ရေတွင်းကြီးလား”

“မဟုတ်ဘူး ... သေတွင်းနဲ့တူတယ်။ အရာရှိကြီး ပြောသွားတဲ့ စကားအတိုင်းတော့ ဟုတ်နေပြီ။ သူက ဒီစက္ကူပေးပြီး ထောင်မှူးကိုလည်း ယုံကြည်စိတ်ချပါလို့ ပြောတယ်။ ထောင်မှူးအပြောက ဒီတွင်းကို ဆင်းသွားရင် အောက်မှာ လှိုက်ခေါင်းရှိတယ်။ လှိုက်ခေါင်းအတိုင်း လိုက်သွားရင် ကမ်းနားက ရေထုတ်မြောင်းပေါက်ဝကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အပေါက်ဝမှာ လှေတစ်စင်း စောင့်နေပြီး လှေထဲမှာ တံငါသည်တစ်ယောက် တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီလှေနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ပြေးရဲ့ပဲ”

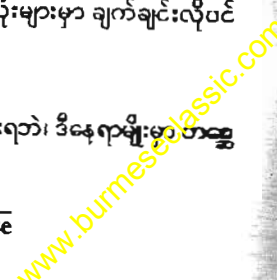
“အခု ချက်ချင်း ပြေးရတော့မှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... နောက် တစ်နာရီလောက်ကြာမှလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကိုင်း ... အပေါက်ဝပိတ်ပြီး စားပွဲကိုလဲ အပေါ်က နေရာတကျ ပြန်ရွှေ့ထားဦးမှပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ပေါက်လာရင် မြင်သွားမှာလည်း စိုးရတယ်”

သို့နှင့် သူတို့သည် အပေါက်ကို ပြန်၍ ပိတ်ပြီးလျှင်၊ စားပွဲကိုလည်း နေသားတကျ ပြန်၍ ရွှေ့ထားလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် အစားအစာများကို စားသောက်ကြလေသည်။ သို့ရှိစဉ် တဲမူသည် ဒီယန်၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီးလျှင် တံခါးဆီသို့ ကြည့်လိုက်သဖြင့် ဒီယန်လည်း လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ၊ သံတိုင်းများအကြားမှ သူတို့အား ကြည့်နေသည့် မျက်နှာဖြူတစ်ခုနှင့် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို မြင်လိုက်လေသည်။ သို့သော် မျက်လုံးများမှာ ချက်ချင်းလိုပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“လူများလား”

“လူမဟုတ်ရင် တစ္ဆေပေါ့ ... မြေသံမှမကြားရဘဲ၊ ဒီနေရာမျိုးမှာ တစ္ဆေ သူရဲတွေ ရှိမှာပေါ့”

သို့နှင့် သူတို့သည် အစားအသောက်များ ဖုံးသော အဝတ်နှင့် သံ တိုင်ကြားသို့ ထိုးသွင်းကာ ပိတ်လိုက်သည်။ တစ်နာရီခန့်သော အချိန်ကား သူတို့အတွက် ကြာညောင်းလှသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တံမူက "ဒါထက် အရှင် ဘယ်ကို ပြေးချင်သလဲ"

"ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းဝင်တွေကို သတိပေးရအောင် နိုင်းမြစ်ကို ဆန်ပြီး ပြေးကြတာပေါ့"

"ကျွန်ုပ်လည်း ဒီလိုပဲ တွေးမိတယ်"

သို့နှင့် သူတို့သည် ကျန်နေသော အစားများကို သိမ်းဆည်း၍ ပထမ ယူလာသော လက်ဆွဲခြင်း နှစ်ခုထဲတွင် ခွဲ၍ ထည့်လေ၏။

"မီးခွက်တစ်ခွက်ကို ပါးစပ်မှ ကိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်က အရင်ဆင်းနှင့်မယ်။ တစ်ခွက်တော့ ဒီမှာပဲ ထွန်းထားခဲ့မယ်။ ကျွန်ုပ်က ဆွဲချင်းတစ်ခု ယူပြီး အရှင်က တစ်ခု လူခဲ့ပေါ့"

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ကျောက်အံဖုံးတံခါးကို ဖွင့်ကာတွင်းကြီးထဲ သို့ ဆင်းသက်ခဲ့ကြ၏။ သုံးလေးထစ်မျှ ဆင်းမိသောအခါ ခီယန်သည် သူ၏ ခေါင်းခွပ်နှင့် အံဖုံးတံခါးရွက်ကို မတော်တဆ တိုက်မိသဖြင့် တံခါးပိတ်သွားလေ တော့၏။ အံဖုံးတံခါးကို အတွင်းမှ ဖွင့်၍ မရသဖြင့်အပေါ်သို့ ပြန်တက်ရန် တား မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ချေ။ သို့နှင့် ခီယန်မှာ အတော် တုန်လှုပ်မိ၏။ သို့သော် မတတ်သာတော့ဘဲ ဇွတ်မိုတ်၍ ဆင်းခဲ့ရလေသည်။

တံမူက ပါးစပ်နှင့် ကိုက်လာသော မီးခွက်၏ မျောတော့သော အလင်း ရောင်ဖြင့် သူတို့သည် အောက်သို့ဆင်းခဲ့ရ၏။ တွင်းမှာ နက်သော်လည်း နောက် ဆုံးတွင် တံမူက တွင်းအဆုံးသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် ဖြူဖြူအပုံ တစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်လျက် ရှိရာ၊ အောက်မှ ကြိုးကြိုးကျွတ်ကျွတ်မည်သဖြင့် မီးခွက်ကို မြှောက်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် လူအရီးပုံကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သို့နှင့် သူတို့သည် ဆက်လက်၍ သွားကြရာ၊ တံမူလည်း သူ ရပြီးသော ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း၊ လက်ယာဘက်သို့ ဆက်၍ လျှောက်သွား ပြန်၏။ လှိုက်ခေါင်းမှာ နိမ့်သည်ထက် နိမ့်၊ ကျဉ်းသည်ထက် ကျဉ်းသဖြင့် ခါးကုန်း၍ လျှောက်ရသည့်အပြင်၊ ပခုံးများမှာလည်း ကျောက်နံရံများနှင့် မကြာ ခဏ တိုက်ခိုက်မိတော့၏။ ထို့နောက် အလှမ်း လေး ငါး ဆယ်လှမ်းမျှလောက် သွားမိသောအခါ ရှေ့တွင် အလင်းရောင်တစ်ခု မြင်ရသဖြင့် မီးအိမ်ကို ငြိမ်း လိုက်ပြီးနောက် သတိကြီးစွာနှင့် ဆက်လက် လျှောက်သွားကြရာ၊ လိပ်သဲ ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရေကာတာကြီး၏ အပေါက်

တစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ သို့သော် အပေါက်မှာ မြေကြီးနှင့် လူနှစ် ရပ်စာခန့် အမြင့်၌ တည်ရှိပြီးလျှင်၊ သေးငယ်လွန်းသဖြင့်လည်း ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ထိုအပေါက်မှ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြယ်ရောင်များ အောက်တွင် တလက်လက် စီးဆင်းနေသော နိုင်းမြစ်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။

"မြစ်ကိုတော့ ရောက်ပြီ၊ လှေကိုတော့ မမြင်ရပါလား"

"သူပြောလိုက်တာ အကုန်လုံးတော့ မှန်နေတာပဲ၊ လှေလည်း ရောက် လာပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ချပါ"

မကြာမီ လှေလှော်သံ ကြားရပြီးနောက် ရွက်တိုင်နှင့် လှေကလေး တစ်စင်းသည် သူတို့ဘက်သို့ ချဉ်းကပ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ လှေထဲတွင် လူတစ်ယောက်ပါလာရာ ထိုသူသည် လှေကို အပေါက်တည့်တည့်သို့ ချဉ်း ကပ်လိုက်ပြီးနောက် ငါးများတန် တစ်ချောင်းကို ရေထဲသို့ပစ်ချပြီးလျှင် အသာ အသာ လေချွန်လိုက်လေသည်။ တံမူကလည်း ပြန်၍ လေချွန်လိုက်ရာ၊ ထိုသူ သည် တံငါသည်များဆိုလေ့ရှိသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုလိုက်ပြီးနောက်၊ အဆုံးသတ်တွင် "ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါလေ ... ငါးကလေးရေ" ဟု တီးတိုး ရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

ခီယန်သည် အပေါက်မှ တိုးထွက်ကာ တံတိုင်းတစ်လျှောက် လှေစာ ဆင်းသွားရာ တံမူကလည်း သူနည်းတူ လျှော့ချလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက် သား လျောသို့ လွယ်လင့်တကူ ရောက်သွားကြသည်။

"ကိုင်း ... ရွက်ကို ကူပြီး ဖွင့်ပေးကြစမ်းပါ။ လေက မြောက်ဘက်တစ် စွပ်တိုက်နေတယ်။ အသင်တို့ တောင်ဘက်ကို ပြေးမှ ဖြစ်မယ်"

ခီယန်သည် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း ထိုသူများ၏ မျက်နှာကို ကြည့် လိုက်ရာ၊ လှေသမားမှာ ထောင်မှူးဖြစ်၍ နေကြောင်း အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါမှ ခီယန်လည်း သူတို့အား ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ခဲ့သော မျက် လုံးနှစ်လုံးကို ပြန်၍ သတိရမိလေသည်။

ထောင်မှူးသည် ကျောက်နံရံကို တက်ဖြင့်ထိုး၍ လှေကို ကမ်းမှ ခွာ လိုက်ရာ၊ ရွက်မှာလည်း လေရပြီဖြစ်၍ လှေသည် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားကာ သွားအ ပြုပြီးလျှင်၊ မကြာမီ ရေလယ်တွင် လျင်မြန်စွာ သွားလျက်ရှိလေသည်။

"အသင် ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ လိုက်မလို့လား"

"မလိုက်ပါဘူး အရှင်သား၊ ကျွန်တော်မျိုးမှာ သားနဲ့မယား ရှိလို့ သေးတယ်"

"အသင့်ကို နတ်မင်းများက ချီးမြှင့်ပါလိမ့်မယ်"

၁၁၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ကျွန်တော်မျိုးကို ချီးမြှင့်ပြီးပါပြီ အရှင်၊ အခု ဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက် ထားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်မျိုး ဆယ်နှစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့တာလောက် ရပြီးပါပြီ။ ဘယ်သူက ပေးသလဲဆိုတာတော့ မှသိချင်ပါနဲ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မျိုး အတွက် လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်မျိုးမှာ ပုန်းစရာနေရာ ရှိပါတယ်”

သို့ပြောလိုက်ရင်း လှေသည် တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ ကပ်၍သွားရာ၊ ထို နေရာ၌ တံကုပ်ကလေးများကို မြင်ရလေသည်။ ထိုအခါ ထောင်မှူးက -

“ကိုင်း - သွားကြပေတော့၊ လှေထဲမှာ ငါးများတန်နဲ့ ပိုက်များ ပါပါ တယ်။ တံငါသည် အဝတ်အစားတွေလဲ ပါတယ်။ အရက်မတက်ခင် အဝတ် အစားတွေ လဲပြီး အဲဒီအချိန်မှာ တန်နစ်မြို့နဲ့ အဝေးကြီး ရောက်နေပါလိမ့်မယ်။ အရှင်တို့ သွားလိုရာ ချောချောမောမော ရောက်ဖို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

ဤသို့ပြောပြီး ထောင်မှူးသည် ပဲ့ပိုင်းမှ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး လျှင် ကြောမီ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညလုံး သူတို့သည် လှေကို ရွတ်ကုန်ဖွင့်ခဲ့ကြရာ မိုးသောက်လျှင် တံငါသည်အဝတ်များကို ဝတ်ပြီးဖြစ်၍ တွေ့မြင်သူများက သူတို့အား တံငါသည် နှစ်ယောက်ဟုသာ မှတ်ထင်ကြ၏။ ပထမနေ့တွင် ဘား မသိရန် မခဘဲ ခရီးပေါက်မြောက်ခဲ့သော်လည်း ဒုတိယနေ့တွင် သူတို့ကို ဖြတ်၍ မြစ်တစ်လျှောက် စုန်ဆင်းသွားသော လှေကြီးများကို မြင်ရသဖြင့် ရွတ်ကို ချဉ်း လျှင် လှေကို ကမ်းသို့ကပ်ကာ ကိုင်းပင်များအကြားတွင် ပုန်းအောင်းနေကြရ ၏။ အလွန်မှောင်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရသော်လည်း လှေပေါ်မှ အမိန့် ပေးသံကို ကြားရသောကြောင့် စစ်စည်တော်များပါသော လှေဖြစ်ကြောင်း သိရ လေ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ သတိပေးဖို့ လာတာ နောက်ကျသွားပြီ ထင်တယ်။ ဒါထက် စာရေးတော်ကြီး ရာစာလို့ ခေါ်နေတဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ တခြားသူ မဟုတ် ဘူး။ မြောက်ပိုင်း မင်းသား ခီယန်ပဲ။ ခမည်းတော် အပက်ပီက သူ့ကြင်ဘက် လောင်းကို လုရမလားဆိုပြီး၊ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားလို့ မြေတိုက်ထဲမှာ အခုလို သင်နဲ့ လာဆုံတာပေါ့”

“ဒါတွေ ကျွန်ုပ် တွေးမိပါတယ် အရှင်မင်းသား။ ဒါထက် အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဘုရင်မနဲ့ နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တွေကို သတိပေးဖို့ လိုတယ်။ ခမည်းတော်က ဘုရင်မကို ခိုးယူပြီး ဂိုဏ်းဝင်တွေအားလုံး သတ်မယ်လို့ သစ္စာဆိုထားသတဲ့”

“ရွှင်းက ဒီသတင်းမျိုးကို သူများထက် မြန်မြန်ကြားတတ်ပါတယ်။ သတိပေးဖို့ လိုသေးသလား။ ဒါပေမဲ့ သွားကြသေးတာပေါ့လေ”

သို့နှင့် သူတို့သည် လှေကို ဆက်လက် ရွက်လှင့်သွားကြရာ၊ မိုးလင်ပြီဖြစ်၍ ပိရမစ်ကြီးများကို တွေ့မြင်ရပြီးလျှင် နီဖရာနှင့် ရှေးဦးစွာတွေ့ဆုံခဲ့သော စွပ်လွန်ပင်အုပ်အနီး ကမ်းခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ ထိုနေရာတွင် သူတို့သည် လှေကို တတ်နိုင်သမျှ လှုံ့ဖြောင့် ဝှက်ထားခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် ဝတ်လုံရှည်ကြီးများကို ဝတ်ကာ၊ အင်္ကျီအောက်တွင် ဓားလွတ်များကို ချိတ်လျက် စင်စစ်ရုပ်တုကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြလေ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရဘဲ၊ ကောက်ပင်များမှာလည်း လူများနှင့်အာဟာန်နှင့် လဲနေကြသည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ ကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်၍ နီဖရာအား ဘိသိက်မြောက်ခဲ့သော ခန်းမကြီးထဲသို့ ရောက်သွားရာ၊ တစ်ခန်းလုံးမှာ မည်သူမျှ မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိတော့၏။ စင်မြင့်ရှိ ရာဇဝံဋ္ဌင်ကဲ့သို့ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ကား အဝတ်ဖြူဝတ်တစ်ဦး ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် သူတို့သည် ထိုသူရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားလေ၏။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသူမှာ ရွှင်းဖြစ်၍ အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ခီယန်က စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်၍ သူ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သောအခါမှာ၊ ရွှင်းမှာ အသက်မရှိတော့ဘဲ သူ၏ကိုယ်မှာလည်း အေးစက်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ သူတို့သည် အခြားသူများကို အနံ့အပြား လိုက်လံရှာဖွေ ကြသေး၏။ သို့သော် အစအနမျှ မတွေ့ရချေ။ ထို့နောက် စိတ်ပျက်စွာနှင့် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၍ ပိရမစ် သုံးလုံးရှိရာသို့ လာခဲ့ကြရာ၊ ဒုတိယ ပိရမစ် အရိပ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် အပမ်းဖြေရန် ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။ သံများပေါ်၌ ခြေရာမျှပင် မမြင်မတွေ့ရချေ။ ဂိုဏ်းဝင်လူများမှာ အသတ်ခံရလျှင်လည်း သွေးစသွေးနုများကို တွေ့ရပေမည်။

“ကိုင်း ... ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပါလာတဲ့ အစားအသောက်နဲ့ ရေတော့ ကုန်လှပြီ၊ ဒီမှာ တည်းခိုစရာ မရှိရင် မနေနိုင်ဘူး”

“ဒါထက် ဒီညတော့ ဝတ်ကျောင်းထဲမှာပဲ ပုန်းနေရရင် ကောင်းမယ်။ သူတို့ကို မြောက်ပိုင်းက လာတိုက်မယ်ဆိုတာသိလို့ ထွက်သွားတာနဲ့ တူတယ်”

“နို့ ... သူတို့ ဘယ်သွားကြသလဲ”

“ပေဗီလုံ ဘုရင်ကြီးရဲ့ အကူအညီတောင်းဖို့ သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လိုက်ရလိမ့်မယ်။ နို့ပေမယ့် လမ်းပြလည်း မရှိ ... အေးစရာနဲ့ ရေသည်တို့ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း မရှိတော့ အခက်သားပဲ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အရှင်မင်းသား ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား အကူအညီတော့ မုချရမှာပဲ။ သဲကန္တာရထဲမှာလဲ ဂိုဏ်းဝင်တွေ ရှိတယ်။ အထိမ်းအမှတ်ပြရင် သူတို့ကို သိနိုင်တာပေါ့။ နို့ပြီး ... ကျွန်ုပ်ကို ထောင်ထဲမှာ ကယ်ခဲ့တဲ့ အရာရှိကြီးက ပေးလိုက်တဲ့ ရွှေနဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေလည်း ရှိတယ်။ သူ့အပြောက ကျွန်ုပ်နှင့် တခြားသူတစ်ယောက်ဟာ ခရီးအတော်ဝေး သွားကောင်း သွားရမှာမို့။ ဒါတွေ အသုံးကျလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အခုလို ဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့အခါ သင်နဲ့ တွေ့ရကာ ကျွန်ုပ် သိပ်တဲကောင်းတာပဲ”

ထို့နောက် သူတို့သည် အနားယူရန် စဖင့်ရုပ်တုကြီး ဝတ်ကျောင်းရှိရာသို့ သွားကြလေ၏။ ‘ခက်ဖရာ’ ၏ ပိရမစ်ရင်ပြင်အစွန်းသို့ ရောက်သောအခါ စကားပြောသံများ ကြားလိုက်ကြသကဲ့သို့ ထင်မိ၍ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။ သူသည် နားစွင့်ထောင်လျက်ရှိစဉ် အနီးရှိ ပိရမစ်ငယ်တစ်ခု၏ နောက်မှ ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ကျလျက် ကပ္ပလီတစ်ယောက် ပေါ်လာလေသည်။

ထိုသူက -
“သူတို့နှစ်ယောက် ဒီဘက်ကို သွားတာ တစ်နာရီတောင် မကြာသေးဘူး” ဟု အော်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ ခီယန်လည်း သူတို့အား နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်နေသည်ကို သိရ၏။ သို့ရှိစဉ် ဖာရို၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်သား လေး ငါးဆယ်ခန့် ပေါ်လာပြန်လေသည်။

တဲမူက အေးဆေးစွာပင် -
“ကျွန်ုပ်တို့ကို ခြေရာခံလိုက်လာကြပြီ အရှင်မင်းသား၊ ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်အောင် ပြေးကြမှာပဲ”

ထိုအချိန်၌ ကပ္ပလီသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား မြင်သွားပြီဖြစ်၍ တပ်သားများဘက်သို့ လှည့်၍ အချက်ပြလိုက်ရာ၊ တပ်သားများသည် သူတို့ရှိရာသို့ ဟစ်အော်ပြေးလာကြ၏။ ယင်းကဲ့သို့ အကြပ်အတည်းထဲ၍ ခီယန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်ရလိုက်ပြီးလျှင် “ကိုင်း ... ကျွန်ုပ် နောက်သို့သာ လှိုင်းခံပေတော့” ဟု တဲမူကိုပြောကာ ခက်ဖရာ ပိရမစ်ရှိရာသို့ ပြန်၍ပြေးသဖြင့် တဲမူ

www.burmeseclassic.com

လည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ သူတို့သည် တောင်ဘက် မျက်နှာကို ပြတ်ကာ အရှေ့ဘက်သို့ ချိုး၍ ပြေးသွားရာ၊ တပ်သားများလည်း သူတို့နောက်မှ လိုက်ပါလာကြ၏။ သို့သော် အရှေ့ဘက် မျက်နှာသို့ စစ်သားများ ရောက်သောအခါ သူတို့မှာ မြောက်ဘက် မျက်နှာသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့မှာ မြောက်ဘက် မျက်နှာသို့ ရောက်နေ၍ သူတို့အား မတွေ့ရတော့ချေ။ စစ်သားများသည် ခြေရာခံမည့် ကပ္ပလီကို မြောက်ဘက် မျက်နှာက လျှောက်ပြေးရင်း ပိရမစ်ပေါ်သို့ တက်ရန် မှတ်သားထားသည့် ကျောက်တုံးကို ရှာဖွေလျက် ရှိ၏။ သို့ရှာဖွေရင်း တံမုကို ထက်ချပ်ခေါ်ကာ သူတို့သည် ပိရမစ်ကို တက်၍ပြေးကြလေ၏။ တက်ရန်မှာ သူ့အတွက် မခဲယဉ်းသော်လည်း တံမုမှာ တစ်ကြိမ်တွင် ခြေချော်၍ သွားသဖြင့် ခီယန်က ဆံပင်ကို လှမ်း၍ ဆွဲထားလိုက်ရ၏။

ခီယန်မှာ ဒရောသောပါး တက်ပြေးရသဖြင့် မှတ်သားထားသော ကျောက်တုံးများကို မရေတွက်နိုင်တော့ချေ။ သို့နှင့် နီဖရာ ပြခဲ့သော နေရာကို စဉ်းစားရင်း အတ္တ ရပ်တန့်လိုက်၏။ သို့ ရပ်နေဆဲမှာပင် သူ့ရှေ့၌ရှိသော ကျောက်တုံးကြီး တစ်ခုမှာလည်း လည်၍ပွင့်သွားပြီးလျှင် အတွင်းသို့ ဆင်းသည့်လမ်း ခေါ်လာပြီးနောက်၊ မီးခွက်တစ်ခွက် ထွန်းညှိထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ခီယန်သည် စဉ်းစား၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ တံမုကိုဆွဲကာ အတွင်းသို့ လိုက်တော့၏။ စစ်သားများကား ထောင့်မျိုးကို ချိုးမိပြီဖြစ်၍ သူတို့အား လှမ်း၍မြင်လိုက်၏။ အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ကျောက်တုံးကြီးသည် လည်၍ ပိတ်သွားပြီးလျှင် မင်းတုံးကျသံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ မမှိန်တမှိန် ထွန်းထားသော မီးရောင်တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသူက -

“အရှင်အား ခရီးဦးကြို ပြပါတယ်။ ဒီအချိန်လောက်မှာ အရှင် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ပုရောဟိတ်ကြီးက သတိပေး ပြောဆိုခဲ့လို့ ကျွန်ုပ် အဆင်သင့် စောင့်နေရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

ထိုသူကား အခြားသူ မဟုတ်။ တောင်တက်ဗိုလ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ခီယန်က အံ့အား သင့်လျက် - “ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျောက်နံရံဖောက်ပြီး မြင်သလဲ မိတ်ဆွေ။”

“ဒီဟာက ဖြေဖို့ လွယ်ပါတယ် အရှင်။ ဒီအပေါက်ကလေးကို လာကြည့်စမ်းပါ။ ကြမ်းပေါ်မှာ အလျားမှောက်ပြီးကြည့်ရင် အပြင်ကို မြင်နိုင်ပါတယ်။”

ခီယန်လည်း သူပြောသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ကြည့်လိုက်ရာ၊ အပေါက်များမှာ ပိရမစ်မျက်နှာပြင်နှင့် ခပ်ရွေရွေဖောက်၍ တပ်ထားသော ပြန်တန်များ ဖြစ်၍ ပိရမစ် ခြေရင်းတွင် ဖြစ်ပျက်သမျှကို မြင်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ဤသို့ကြည့်ရှုနေစဉ် စစ်သားအချို့သည် ပိရမစ်ကိုတက်ရန် ကြိုးစားနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်မှာ လိန်ကျ၍ ဒဏ်ရာရသွားသဖြင့် သူ့အဖော်များက သယ်ယူသွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ စစ်ဗိုလ်နှင့် အခြားအရာရှိများမှာ စု မိုးချုပ်သည်အထိ မီးဖိုပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ စခန်းချစောင့်ဆိုင်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း အလုံးစုံ တွေ့မြင်ရတော့၏။

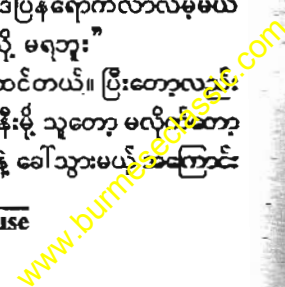
ထို့နောက် ခီယန်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြစေရာ၊ ပြောပြရာမှာ ခီယန် ထွက်သွားပြီးနောက် မကြာမီ ဂိုဏ်းအကြီးအကဲများသည် သတင်းရလာ၍ ချက်ချင်းပင် အစည်းအဝေးတိုင်ပင်ကာ လူအိုလူမင်းများ၊ မိန်းမများနှင့် တလေးများ၊ သဲကန္တာရကို အတန်ငယ် ဖြတ်ကျော်ကာ တောင်ဘက် ပိရမစ်များရှိရာသို့ ဗိုလ်လိုက်ကြောင်း၊ ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် မည်သည့်နေရာသို့ သွားမည် စသိကြောင်း၊ လေဒီနီဖရာနှင့် အခြားသူများလည်း တစ်ညလုံး ပြင်ဆင်ထား အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်သွားကြရာ၊ လူသေများ မြုပ်သော နေရာမှ ဆေးစိမ်ထားသည့် အလောင်းတစ်ခုကိုပင် သူတို့နှင့်အတူ ယူသွားကြကြောင်း၊ မိမိနှင့် ရွှင်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“အသင်ကော ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မသွားတာလဲ။”

“အကြောင်းနှစ်ခု ရှိပါတယ် အရှင်။ တစ်ခုကတော့ ပိရမစ်တက်ဖို့လဲဟာ ပိရမစ်တွေကို စွန့်ပြီးတော့ မသွားပါဘူးလို့ သိစွာဆိုထားပါတယ်။ တွန့်ပုံရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက်အထိ ဒီမှာနေပြီး ... ဒီမှာ သေရမှာပဲ။ တခြား အကြောင်းတစ်ခုက ဒီပိရမစ်ထဲမှာ စားရေရိက္ခာတွေ ဖြည့်တင်ပြီး ဒီနေရာကနေ စောင့်ကြည့်နေဖို့ တကယ်လို့ အရှင် ရောက်လာခဲ့ရင်၊ ဒီဝှဲထဲမှာ ဝှက်ထားပြီး ငြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ ဘုရင်မက သူမသွားခင် အမိန့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ လူနဲ့ဂိုဏ်းဝင်တွေ အားလုံးဟာ သူ့ခမည်းတော်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းကြဖို့ ပေဗီလုံကို သွားကြတဲ့ အကြောင်းပြောဖို့လဲ မှာထားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံး အရှင် လွတ်မြောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပေဗီလုံကို လိုက်ခဲ့ဖို့ အကြောင်းလဲ မှာခဲ့ပါတယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်ုပ် ဒီပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ့ဘယ်လို သိသလဲဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။”

“သူတော်စင် ရွှင်းက သူ့ကို ပြောတယ် ထင်တယ်။ ပြီးတော့လည်း ရွှင်းက သူတို့သွားခါနီးမှာ သူဟာ ဒီဘဝကို စွန့်ရခါနီးဖို့ သူတော့ မလိုက်တာဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူတို့က ထမ်းစင်နဲ့ ခေါ်သွားမယ့် အကြောင်း

ပြောပေမယ့် မလိုက်တော့ဘူး ... နေရစ်ခဲ့ရှာတယ်။ ဒီအခါ ဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ ဝမ်းပန်းတနဲ့ ငိုကြွတယ်။ ဒီတော့ သူက တောကို ခေါ်ပြီး ပုရောဟိတ် ရာထူးကို လွှဲပေးတယ်။ ပြီးတော့ နိဖရာကို ခေါ်ပြီး သူ့ချစ်တဲ့လူဟာ ဘယ်လိုဒုက္ခနဲ့ပဲ တွေ့တွေ့ နောက်ဆုံး သူ့ဆီရောက်မယ့်အကြောင်း သဘောထား ကြီးကြီးထားစွာ အကြောင်း မှာခဲ့တယ်။ နို့ပြီး ဂိုဏ်းဝင်အားလုံးကိုလဲ ဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်မှုတွေကို ထိမ်းသိမ်းထားဖို့အကြောင်း ပြောပြီး၊ ဗေဗီလုံ ဘုရင်ကြီးထံ ပေးဖို့ စာတစ်စောင်နဲ့ ဂိုဏ်းဝင်တွေအတွက် စာတစ်စောင်ကိုတော့ လက်ထဲ အပ်လိုက်ပါတယ်။

“ဒီနောက် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒီနောက်တော့ သူ့ရှေ့မှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဒူးထောက် အလေးပြုပြီး ထွက်သွားကြတော့တာပါပဲ။ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်ခဲ့တာ တွေ့တော့၊ ဘာကြောင့် သူတို့နဲ့အတူ လိုက်မသွားသလဲလို့ ကျွန်ုပ်တို့ ခေးတဲ့အခါ ကျွန်ုပ်က အရှင်ကို ပြောပြတဲ့အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ သူ သေတဲ့အထိ သူ့ကို ပြုစုဖို့အကြောင်းလည်း ပြောပြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ဆီကို နံနက်တိုင်း ညတိုင်း သွားပြီး ကြည့်ရှုပြုစုပါတယ်။ ဒါနဲ့ စတုတ္ထနေ့ ညနေ ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်ုပ်က သွားပြီး ရေတိုက်တော့ သူဟာ နည်းနည်းသိသောက်နိုင်ပြီး၊ အစာတော့ လုံးဝ မစားတော့ဘူး။”

“နောက် ... သူ့ကို ဂိုဏ်းဆိုင်ရာ ပုရောဟိတ်အဝတ်အစားတွေ ဝတ်စားဖို့ ပြောလို့ ကျွန်ုပ်က ဝတ်ပေးရတယ်။ ဒီနောက် သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း ခန်းအကြီးထဲ သူ့ကို တွဲခေါ်သွားပြီး ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာ သူ့ကို အသာမှီပေးရတယ်။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်ုပ်ကို ...”

“နားထောင်စမ်း တောင်တက်မိလို့၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူတွေဟာ ရောက်လာပြီ။ အခု ကမ်းပေါ်တောင် တက်နေကြပြီး အသင် ဒီမှာ ပုန်းနေရင် ဘာမှ ဘေးအန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောတဲ့အတွက်၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်လဲ ပုန်းစရာနေရာတစ်ခု ရှာပြီး ပုန်းနေရပါတယ်။ ကျွန်ုပ် ပုန်းတဲ့နေရာက သူနဲ့ မဝေးလှဘူး။ ဒါနဲ့ ခဏကြာတော့ နေရာတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေရာက ‘ဟောဒီမှာ လမ်း ... ဟောဒီမှာ နေထွက်ဂိုဏ်း ကြွက်ဖြူတွေရဲ့ အသိုက်၊ ကိုင်း ... သူတို့ဂိုဏ်းဝင်တွေ တုတ်နိုင်သေးရဲ့လား’ ဆိုတဲ့ စစ်သားတွေရဲ့ ဆူဆူညံညံ အသံတွေကို ကြားရတာပါပဲ။ အဲဒီလို ဆူဆူညံညံနဲ့ စစ်သားတချို့ဟာ ဒိုင်းရောင် တပြောင်ပြောင်၊ ဓားရောင် တလက်လက်နဲ့ ဝင်လာကြတယ်။ ရွှိုင်းကိုမြင်တာ့ ပထမ တစ္ဆေသူရဲထင်ပြီး ရှေ့ကို မတိုးဝံ့ဘဲ နေရာက အရာရှိ တစ်ယောက်ထံ အရဲစွန့်ပြီး ရှေ့တိုးသွားတော့ တခြားလူတွေက နောက်က လိုက်သွားကြတယ်။ အနားရောက်တော့ ရွှိုင်းက အသံပြုကြီးနဲ့၊ ‘ဒီမြင်မြတ်တဲ့ နေရာမှာ သင်

ဘာလာရှာသလဲ ... လူယုတ်’ လို့ မေးလိုက်တော့၊ အရာရှိဟာ ကြောက်အား လန့်အားနဲ့ နောက်ဆုတ်သွားပြီး၊ ‘ဖာရီအပက်ပီက လွတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် တို့ရဲ့ တာဝန်က ခေပါရာရဲ့ သမီးတော်ကို ဖမ်းဆီးပြီး နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တွေကို သုတ်သင်ဖို့ပါပဲ’ လို့ တုန်တုန်ရီရီ ပြန်ပြောတယ်။ ဒီတော့ ရွှိုင်းက ဆက်ပြီး ‘ရှာကြ ... ရှာကြ ... လိုက်ရှာကြ၊ တွေ့ရင် ဂိုဏ်းဝင်တွေရဲ့ ခေါင်းကို ဖြတ်ပြီး သုံးထိန်းခွေး အပက်ပီဆီကို ယူသွားကြ၊ နိဖရာကို တွေ့ရင်လည်း ဖမ်းပြီး ခေါ်သွားကြ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အသင့်တော့ တန်နစ်မြို့တံခါးပေါ်မှာ ကဆေးပြီး အဖြစ်နဲ့ လည်ပင်းကြိုးဆွဲပြီးသတ်ဖို့ အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းသွားရမှာပဲ’ လို့ ပြောတဲ့အခါ ရွှိုင်းလည်း ရာဇပလ္လင်ပေါ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ရာဇလှန်တံနဲ့ အရာရှိကို ထိုးပြရင်း ‘အင်း ... ကြိုးတင်ခံရမှာက ကျွန်ုပ် မဟုတ်ဘူး ... သင်ပဲ။ အသင်ဟာ ရာဇဝတ် သင့်တော့မှာပဲ။ အပက်ပီကိုလည်း သူဟာ သေခါနီးပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း သူသတ်ချင်တဲ့လူလည်း သူလိုချင်တဲ့လူကိုယူပြီး သူ့ ရာဇပလ္လင်မှာ ထိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်ုပ်က မှာလိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပေတော့’ လို့ ပြောပြီး ရာဇပလ္လင်ပေါ် ပြန်ထိုင်လိုက်တယ် ... အရာရှိလည်း ပုရောဟိတ်ကြီး ကို ဖမ်းဖို့ စစ်သားတွေ အမိန့်ပေးလိုက်တော့၊ စစ်သားတွေဟာ စင်မြင့်ပေါ် တက်သွားပြီး ရှေ့ဆုံးက စစ်သားက သူ့အနားလည်း ရောက်ရော ‘ပုရောဟိတ် ကြီး သေနေပြီ’ လို့ အလန့်တကြား ပြောလိုက်တာပဲ။ ဒီအခါ နေရောင်ဟာ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပြီး တစ်ခန်းလုံး မှောင်သွားတော့ စစ်သားတွေဟာ ကြောက်လန့်ပြီး ပြေးလိုက်လွှားလိုက်ကြတာ ကမ္ဘာပျက်တော့မယ့် အတိုင်းပါပဲ။ နောက် အတန်ကြာတော့ တစ်ခန်းလုံးငြိမ်သက်သွားပြီး လူလည်းတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း ပုန်းနေရာက ထွက်လာပြီး ရွှိုင်းရဲ့ နှလုံးဆီ စမ်းသပ်ကြည့်တဲ့အခါ နှလုံးဟာ မခုန်တော့ဘူး။ အမှန်ပဲ သေနေတာ တွေ့ရ တယ်။ အဲဒါ ကျွန်ုပ်တို့အရှင် ရွှိုင်းရဲ့ ဇာတ်သိမ်းပါပဲ”

“အတော် ထူးဆန်းပြီး အတော် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်နော်”
“မှန်ပါတယ် အရှင်”

ခယန်သည် ချောင်းကြည့်ပေါက်သို့ လိုက်သွား၍ ကြည့်ရှုရာ၊ ၅၀ ခန့်သော စစ်သားများသည် အနီးအနားတွင် နေထိုင်ရန် တဲများကို ကျောက် တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ သူတို့လိုက်သော သား ကောင်များသည် ပိရမစ်ထဲ ပုန်းနေကြောင်းသိသဖြင့် အစာရေစာပြတ်လပ်စေ ရန် ပတ်ဝန်းကျင်စခန်းချကာ စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျင်လည် သော စစ်သားအချို့သည် ကြိုးများချိပ်များဖြင့် ပိရမစ်ကို တက်ရန် ကြိုးစားကြ သေး၏။ သို့သော် အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အပေါ် သို့ ရောက်သော်လည်း လျှို့ဝှက်သော ကျောက်တုံးကို မတွေ့ရသည့်ပြင် အကယ်၍ တွေ့စေကာမူ အတွင်းမှ ပိတ်ထားသဖြင့် ဖွင့်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ညဉ့်အချိန်များတွင် ခိယန်တို့ လူစုသည် အတွင်းခန်း၌ မအိပ်တော့ဘဲ၊ လေ အနည်းငယ်ရသော ချောင်းကြည့်ပေါက်များအနီး၌ အိပ်ကြ၏။ ရက်အနည်း ငယ် ကြာလတ်သော် မှောင်ထဲတွင် နေရဖန်များသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကိုယ် လက်လှုပ်ရှားမှု နည်းပါးပြီးလျှင် လေကောင်း လေသန်မရသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်လက် မအိမ်သာရှိကြကုန်၏။ ခိယန်မှာ တမိုင်မိုင် တတွေတွေ ရှိနေလျက် တဲမှပင် စိတ်ပျက်စ ပြုလာ၏။ ပိရမစ်တက်ဗိုလ်မှာ အခြားသူများ ပိရမစ်ပေါ် သို့ တက်သည်ကိုပင် မနာလိုမရွံ့စွဲနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ သူသည် နောက် တစ်နေ့ည၌ ခိယန်အား အိပ်ရာမှ နှိုးပြီးသော် -

“အရှင်သား ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကျွန်ုပ်သွားဦးမယ်၊ ဘာကိစ္စလဲလို့တော့ မမေးပါနဲ့ ... နက်ဖြန် နေဝင်ချိန်မှာတော့ တံခါးဖွင့်ပြီး စောင့်နေပါ။ ဒါပေမယ့် အရံမတက်မီ ပြန်မလာရင် တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ကျွန်ုပ် သေပီလို့သာ အောက်မှ လိုက်ပါတော့”

ခိယန်လည်း တား၍ရမည် မဟုတ်ကြောင်းသိသဖြင့် တိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်၏။ ထို့နောက် တောင်တက်ဗိုလ်သည် အစားအနည်းငယ် စား၍ ဝိုင် အရက်ကို သောက်ပြီးနောက် ထွက်သွားလေသည်။ တဲမှသည် တံခါးကျသ် ကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီးလျှင် -

“အလို ... ပိရမစ်တက်ဗိုလ်လဲ အိပ်ရာမှာ မရှိတော့ပါကလား”

“အင်း ... ရှိတ်တော့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ထွက်သွားလေရဲ့ ... ဘာကိစ္စလဲ တော့ ပြောမသွားဘူး။ ဒီနေရာမှာ သူမနေနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဒါကြောင့် သေချင်သေပေစေ ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့”

“အင်း ... ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ရေပိုလာတာပေါ့ ဟု ပြောကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲလိုက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ထိုနေ့သည်လည်း အခြားနေ့များကဲ့သို့ ကုန်လွန်သွားရာ၊ သူတို့

၂၅

ထိုည စားသောက်ပြီးသောအခါ သူတို့သည် ကက်ဖရာ၏ သန့်ရှင်းစွာ အတွင်း၌ ခိယန်က ကျောက်ခေါင်းကြီး၏ တစ်ဘက်၌လည်းကောင်း၊ တဲမှက အခြား တစ်ဘက်၌လည်းကောင်း အိပ်ရန် အိပ်ရာများကို ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ခိယန်မှာ မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များကို စဉ်းစားရင်း ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင် သေးဘဲ အတန်ကြာမှ အိပ်ပျော်သွားရာ၊ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ မိုးလင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း တဲမှက ပြောမှ သိရလေသည်။

“အပြင်လူတွေက နေကိုမြင်ရပေမယ့်၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာတော့ အထဲမှာ လူသေတွေလို နေရတာဟာ စိတ်မချမ်းသာစရာပဲ”

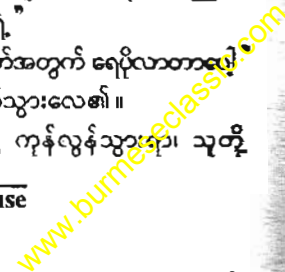
“အင်းလေ ... မကြာခင် မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ စစ်သားတွေလည်း ဘုရင် ကြီးထံ ပြန်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ သူရဲတစ္ဆေလို ပျောက်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောရော့”

“ဒီစစ်သားတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖမ်းမမိသမျှ တန်နစ်မြို့ကို မပြန်ဝံ့ ပါဘူး စိတ်သာချပါ”

ထိုအခိုက် ပိရမစ်တက် ဗိုလ်သည် မီးအိမ်တစ်လုံးကို ကိုင်၍ ဝင်လာ လေသည်။ ထိုအခါ တဲမှက -

“စစ်သားတွေ ပြန်ကုန်ကြပြီလား”

“လာကြည့်လေ”

သည် လှောင်ချိုင့်ထွင်မိနေသော မီးကွက်များပမာ၊ မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် မှောင်ထဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိနေကြကုန်၏။ ထိုနေ့ညနေ၌ ခီယန်သည် ဝိဒူဝင်အချို့ သည် မြင်းများကိုစီး၍ လာရောက်ကာ ကောက်ပဲသီးနှံနှင့် နို့များကို ခြင်းကြီး များ၊ အိုးကြီးများဖြင့် ရောင်းချနေသည်ကို မြင်ရ၏။ စစ်သားများနှင့် ဝိဒူဝင် များသည် ပိရမစ်ကြီးကို ကြည့်ကာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ခြေပြလက်ပြ ပြော ဆိုနေသည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ ထို့နောက် နေဝင်သွားရာ သူတို့အနက် တစ် ယောက်က အပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာ - “ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... ဇာတ်ဟို ထိပ်ဖျားမှာ ပိရမစ်ရဲ့ ဝိညာဉ် အဝတ်ဖြူကြီးတွေ ဝတ်ပြီး ရပ်နေတယ်” ဟု အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ... အမည်းကြီး ဝတ်လို့ပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ... အဖြူရယ်၊ အမည်းရယ်ဆိုတော့ နှစ်ယောက် ဖြစ်ရ မယ်၊ ခီယန်နဲ့ ဘုန်းကြီးလဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ... လူဆိုရင် ဒီအပေါ်မှာ ရက်ကြာကြာ နေနိုင်ပါ့ မလား၊ တစ္ဆေတွေပေါ့”

ထိုအချိန်၌ ဝိဒူဝင်များသည် စစ်သားများ၏နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း သို့ မြင်းစီး၍ သွားကြပြီးလျှင် သူတို့အထဲမှ ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသူသည် ဦးခေါင်း ပေါ်သို့ လက်များကို ဆန့်ချည် ကွေးချည် ပြုလုပ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ထို အကြောင်းကို ခီယန်က တဲမုအား မေးသောအခါ၊ ယင်းတို့မှာ ဂိုဏ်းဝင်အချင်း ချင်း သိအောင်ပြုလုပ်သော အထိမ်းအမှတ်များဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေသည်။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသဖြင့် ခီယန်သည် တံခါးဆီသို့ သွားရောက်ကာ ခလုတ်ကို ဖွင့်ထားလိုက်လေသည်။

တစ်နာရီ ကျော်ကျော်ခန့် ကြာသောအခါ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရ ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာကို လေဟပ်၍ သွား၏။ သို့သော် မှောင်၍နေသော ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရချေ။ ထိုခဏ၌ တံခါးချက်ကျသံ ကြားရပြီးလျှင် ရှိတ်၏ ခေါ်သံကို ကြားရလေသည်။ သို့နှင့် နှစ်ယောက်သား မီးခွက်ထွန်းရာ သို့ တွား၍ သွားကြ၏။ ထိုနေရာတွင် စားစရာနှင့် ရေများရှိ၏။ ရှိတ်ကား ရေကို အဝ သောက်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုအခါ ခီယန်က -

“သင် ... ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ”

“ပိရမစ်ရဲ့ ထိပ်ကိုပေါ့ အရှင်။ ဒီကနေ့မနက် မှောင်နေတုန်း တက် သွားတယ်။ သွားရတဲ့နေရာကတော့ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နေရာ ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ တက်သွားရတာလဲ”

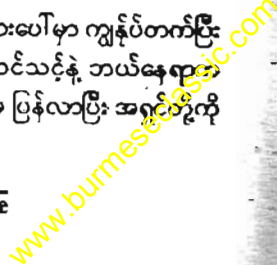
“အချက်နှစ်ချက် ရှိပါတယ် အရှင်။ ပထမ အချက်က တောင်ထိပ် မှာ ဝုတစ်ခု ရှိတယ်လို့ စစ်သားတွေ ထင်အောင် လုပ်လိုက်တာပါပဲ။ ဒါမှ မဟုတ် လန့်ပြီး ပြေးချင်လည်းပြေးကြရော၊ ဒုတိယ အချက်က စစ်သားတွေဟာ တောင် တက် ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတွေ ခေါ်လာပါတယ်။ သူတို့ဟာ ထိပ်ဖျားကို ရောက် အောင် မတက်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အတင်းအကြပ်ခိုင်းရင် တက်ဖို့ ကြိုးစားကြ လိမ့်မယ်။ တက်လို့ မအောင်မြင်ရင် နောက်ဘယ်သူမှ ပိရမစ်ကို တက်ဝံ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ အရံတက်ချိန် ထိပ်ဖျား ရောက်သွားတော့ ကျောက်တုံးပဲကျလို့ ဖြစ်နေတဲ့ ချိုင့်ထဲမှာ တစ်နေ့လုံး ဝမ်းလျှားမှောက်နေရတယ်။ ဝုလိုက်တာကလည်း သေမတတ်ပါပဲ။ နို့ပေမယ့် အောက်က မြင်မှာ စိုးလို့ မလှုပ် ဝံ့ဘူး။ နေဝင်ချိန် ရောက်တဲ့အခါကျမှ အဝတ်ဖြူ ဝတ်ပြီး စစ်သားတွေ အားလုံး မြင်အောင် မတ်တတ်ရပ်ပြလိုက်တယ်။ နောက် ချက်ချင်း ထိုင်ချလိုက်ပြီး အင်္ကျီ မည်းကြီးကို အပေါ်က ထပ်ဝတ် ခူးကို ခပ်ကွေးကွေး ထားပြီး ရပ်ပြလိုက်ပြန် တယ်။ အဲဒီလို လုပ်တာက အရှင်နဲ့ တဲမုတို့ဟာ တောင်ထိပ်ကို ရောက်နေပြီလို့ ထင်အောင် လုပ်တာပဲ”

“သင့်ဟာက ... တော်တော် ကောင်းတဲ့ လိမ်နည်းပဲ။ ဒါထက် ဘယ် လို့ အင်္ကျီရှိမှာလဲ”

“အဲဒီလို ထိပ်ဖျားမှာ ရပ်နေတုန်းက မြင်းချော၊ မြင်းလှတွေ စီးလာ တဲ့ လူတစ်စုကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ သဲကန္တာရအာရပ်တွေပဲ။ စစ်သား တွေနဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေဟန်တူတယ်။ သူတို့တစ် တွေဟာ ကျွန်တို့ကိုကြောက်လို့ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ခြေမချရဲဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ် လည်း နတ်မှီးဆော်လို့ပဲ ထင်ပါရဲ့။ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ မော်ကြည့်နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်နဲ့တူတဲ့ လူကို နေထွက်ဂိုဏ်းဝင် အချင်းချင်း နားလည်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် ပြန်လုပ်ပြတယ်။ သူ့အနားက လူတွေကလည်း လုပ်ပြတယ်။ ဒါဟာ သူတို့ အမှတ်တမဲ့ လုပ်လိုက်တာလို့ မထင်အောင်ပေါ့ ဒီတော့ သူတို့တစ်တွေဟာ ကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ လွှတ်လိုက်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲလို့ သိရပြီး ကျွန်ုပ်ကလည်း ဒီလိုတွေ့ရအောင်လို့သာ ပိရမစ်ထိပ်ဖျား တက်ချင်စိတ် ပေါက်လာတာပဲလို့ အောက်မေ့မိတယ်”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလဲ ရှိတ်”

“ဒီလိုပါ နက်ပြန်နေဝင်ချိန်မှာ ပိရမစ်ထိပ်ဖျားပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်တက်ပြီး ရပ်ပြဦးမယ်။ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်မှာ မြင်းတွေ အဆင်သင့်နဲ့ ဘယ်နေရာက စောင့်ရမယ်ဆိုတာ အထိမ်းအမှတ် ပြလိုက်မယ်။ နို့ပြီးမှ ပြန်လာပြီး အရှင်တို့ကို ခေါ်သွားမယ်”

“တယ် ... ကြောက်စရာကောင်းပါကလား။ ဒါပေမယ့် ပိရမစ်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း သေရတာထက်တော့ အပြင်ထွက်ပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်တာက ကောင်းပါသေးတယ်”

ထိုနောက် သုံးယောက်သား တိုင်ပင်လျက်ရှိကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ အရုတ်မတက်မီ ရှိတ်သည် ယခင်က နည်းတူ ပျောက်သွားပြန်သည်။ အလင်း ရောင်ပေါ်လာပြီးနောက် ဒီယန်နှင့် တဲမူတို့သည် ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ချောင်း ကြည့်ရာ၊ စစ်သားများ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေ၍ သူတို့အနီးတွင် တောင်တစ် သမားများကိုလည်း မြင်ရ၏။ ထိုနောက် ဒီယန်သည် ပိရမစ်ခြေရင်းသို့ လျှောက်ခဲ့ရာ၊ ပိရမစ်ကို အပြင်မှ တက်နေသံ ကြားရ၏။ ချောင်း၍ကြည့်လိုက် သောအခါ စစ်သားများသည် အပေါ်သို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ လက်ညှိုးထိုး ပြနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မကြာမီ အလွန်ကျယ်လောင် စူးရှသော အသံ တစ်သံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက်၊ စစ်သားများက လန့်၍ အော်လိုက်သံများနှင့် အတူ၊ ချောင်းကြည့်ပေါက်ကို ဖြတ်၍ လေးလံသော အရာဝတ္ထုများကျသွားသံ တို့ ကြားရ၏။ စစ်သားများလည်း ရှေ့သို့တိုးလာကာ မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေ သော အရာသုံးခုအား ကြည့်ရှုနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ယင်းတို့အား သယ် ဆောင်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရ၏။

နေဝင်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အာရပ်များသည် မြင်းများစီးလျက် ပေါ်လာကြပြန်လေသည်။ ထိုနောက် အာရပ်တို့အထဲမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် တူသူသည် စစ်သားများ၏ နောက်ကွယ် တစ်နေရာသို့ သွားလျက် နေဝင်ချိန် နှင့် နေထွက်ချိန်တွင် ဘုရားရှိခိုးသူများကဲ့သို့ သူ၏လက်များဖြင့် အထိမ်း အမှတ်များ လုပ်ပြလျက်ရှိ၏။ ထိုနောက် မှောင်၍သွားကာ စစ်သားများ၏ မီးလင်းပိုများမှာ မီးရောင်တလက်လံ ရှိနေပြီးလျှင်၊ မကြာမီ စစ်သားများ ရုတ် ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ကျောက်တုံး လည်၍ ပွင့်သွားပြီး ရှိတ်ဝင်လာ၏။ ဤအကြိမ်တွင် သူသည် ရေမတောင်းဘဲ ဝိုင်အရက်ကို တောင်း၍ သောက်လေသည်။

“ကျောက်ဆောင်တက်သမားရဲ့ သွေးစွန်းနေတဲ့ အပေါ်တက်နင်းမိ ပြီး ကံကောင်းလို့ ခြေချော်မကျတယ်”

“ဟို ... သုံးယောက်တော့ သေပြီ ထင်တယ် ... သူတို့ဟာ လမ်း လည်း မသိဘဲနဲ့ တက်လာပြီး တစ်ယောက်ချော်ကျတာနဲ့ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက် လည်း သူနဲ့ အတူပါသွားတာပဲ။ သူတို့ဟာ ကြိုးနဲ့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချည်ထားကြတယ်။ နောက် လူတွေတော့ တက်ရဲမှာ မဟုတ်ကြပါဘူး”

“နောင် ဘာဖြစ်သေးသလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

“နေဝင်တော့ ကျွန်ုပ်လည်း ပိရမစ်ထိပ်ဖျားပေါ် မတ်တတ်ရပ်ပြီး၊ သရဲ တစ္ဆေလိုခြေကားယား လက်ကားယား လုပ်ပြရင်းက အာရပ်ခေါင်းဆောင်ကို အချက်ပြလိုက်တယ်။ သူကလဲ ပြန်ပြတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် နားလည်ကြတယ်။ စစ်သားတွေတော့ ကျွန်ုပ်ကို ပုရောဟိတ် ဝိညာဉ် ခုတ်ပြီး ပုန်းနေကြပြီ၊ ကိုင်း ... ဝိုင်တစ်ခွက်စီသောက်ပြီး ကျွန်ုပ်နောက်ကို နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

ကျွန်ုပ် မိတာနက အသင်ပုရောဟိတ် ရွှင်းနှင့် မြေးတော် နီဖရာ ဘုရင်မတို့အား နောက်လိုက် နောက်ပါအားလုံးနှင့်တကွ လာရောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။ အသင်တို့အား လမ်းခရီးတွင် စောင့်ရှောက်မည်ပြင် ဗေဗိလုံတွင် ဘေးမသီရန် မခအောင်စောင့်ရှောက်ထား၍ အဆိုပါ ကိစ္စများကို ပြောဆိုဆွေးနွေးပါမည်။

'တော' အားလည်း၊ အသင်သည် လာရောက်၍ ကျွန်ုပ်၏ သားတော် အဗေရှူးမင်းသား အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ပြနိုင်လျှင်၊ ကျွန်ုပ်က တခြားသူတစ်ယောက်အား ကတိပြုပြီးဖြစ်သော ထီးနန်းက လွှဲလျှင်၊ အသင်လိုသည်ကို ပေးပါမည်ဟု ပြောလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သမီးတော် ရီမာ၏ ရုပ်ကလာပ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်က ကောင်းစွာ ဖုတ်ကြဉ်းသင်္ဂြိုဟ်ပါမည်။ ထို့ပြင် သူ၏တောင်းဆိုချက်ကိုလည်း နီဖရာသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စတွင် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို နားထောင်လျက် ငြင်းဆိုမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်ုပ်၏ ချိတ်တံဆိပ်နှင့် မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့၏ ချိတ်တံဆိပ်များ ခပ်နိပ်ပေးလိုက်သည်။

တောသည် စာကို နဖူးနှင့် တိုက်ပြီးသောအခါ ရာဇပလ္လင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော နီဖရာအား ပေးလိုက်ရာ နီဖရာကလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ပြုလုပ်ပြီးသော် တောကို ပြန်၍ ပေးလိုက်၏။

"ဘယ်လိုပါလဲ အရှင် ... ဒီအတိုင်းသာမှန်ရင် အရှင်ဟာ ကျွန်ုပ် မယ်တော်ရဲ့မောင်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဦးရီးတော်ပေါ့။"

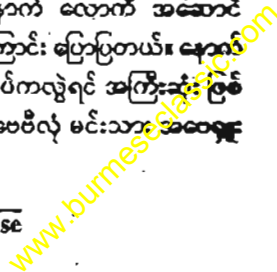
တောက ပြုံးလျက် "အို ... တုမတော် ဘုရင်မ၊ စာတွင် ပါသည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် သင်၏ မယ်တော်နှင့်အဖေတူ အမေကွဲ မောင်တော် အဗေရှူးဖြစ်ပါသည်။ သူငယ်စဉ်ကမင် ကျွန်ုပ်သည် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ သီဝီမြို့၌ သူ့ အား ဖွင့်မပြောခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ် အကြောင်း ရွှင်းသိသည်။"

"ဒီအချက်တွေ အားလုံး မှန်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်က အသင်းထဲဝင်ဖို့ သူ့ကို ခေါ်တော့ သူဟာ ဗေဗိလုံဘုရင်ကြီးရဲ့ သားတော် ဗိုလ်မှူးချုပ် အဗေရှူးဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခိုင်းတဲ့အမိန့်ကို ဓနာခံတာနဲ့ ပြည်နှင့်ဒက်ခံရတဲ့အကြောင်း၊ ဒီနောက် လောကီ အဆောင်အယောင်တွေ စွန့်ပြီး နေထွက်ဂိုဏ်းထဲ ဝင်လိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်သာမက၊ ကျွန်ုပ်ကလွဲရင် အကြီးဆုံးဖြစ်နေပြီ။ ဒီကတည်းက တောဆိုတဲ့ အမည်ထွင်ခဲ့ပြီး ဗေဗိလုံ မင်းသား အဗေရှူးဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။"

နေထွက်ဂိုဏ်းမှ မင်းသားဗိယန် ပြန်သွားလျှင် သွားခြင်း၊ ဗေဗိလုံဘုရင် မိတာန ထံမှ သံတမန်များသည် အာရပ်များ အသွင်ဆောင်ကာ နေထွက်ဂိုဏ်းသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ သူတို့ကား ဗေဗိလုံမှူးမတ်ကြီးများဖြစ်၍ နေထွက် ဂိုဏ်းမှ လျှို့ဝှက်စွာ လက်ခံလေ၏။ သူတို့သည် ပုရောဟိတ်ရွှင်းအား အလေး ပြုလျက် ရွှေ ချပ်စာလွှာများကို ဆက်သရာ 'တောက' ရွှင်းအား ဖတ်ပြရလေ သည်။

ဗေဗိလုံပြည်ရှင် မိတာနဘုရင်ထံမှ နေထွက်ဂိုဏ်းပုရောဟိတ် ရွှင်းနှင့် တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် သဘောကွဲလွဲခဲ့ပြီးလျှင် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေးခဲ့သဖြင့် သေပြီဟု ယုံကြည်နေသော ကျွန်ုပ်၏ သားတော် အဗေရှူးသို့ မဟုတ် အိဂျစ်ပြည်တွင် 'တော' ဟု ခေါ်သော ရွှင်း၏ လက်ထောက်တို့ထံသို့ သဝဏ်လွှာ ပါးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အသင်တို့ထံမှ အိဂျစ်ပြည်အကြောင်းနှင့် အဗေရှူး ရှိနေသေးကြောင်း ပါးလိုက်သော သဝဏ်လွှာများကို ရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ သမီးတော် ရီမာက သူ၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရုပ်ကလာပ်ကို ဗေဗိလုံတွင် မြုပ်နှံစေလိုကြောင်းကိုလည်း သိရသည်။ ထို့ပြင် သူ၏ သမီးတော် နီဖရာကိုလည်း အိဂျစ်ဘုရင်မအဖြစ် လျှို့ဝှက်စွာ တင်မြှောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ နန်းလုဘုရင် အပက် ပီလထံမှ သူ၏ ထီးနန်းကို ပြန်လည်ရယူရေးတွင် ကျွန်ုပ်၏ အကူအညီကို တောင်းလိုက်ကြောင်းနှင့်လည်း ဖတ်ရရသည်။

ထိုအခါ ဂိုဏ်းအကြီးအကဲများနှင့်တကွ သံတမန်များကပါ လက်များကို ရင်ဘတ်ပေါ်သို့တင်ကာ တောအား အလေးပြုကြလေသည်။ နိဖရာဏမူ ဦးရီးတော်ဟု ခေါ်ကာ တော၏ နဖူးထို နဖူးရှုပ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တံခါးဆောင့်သည် ရွှင်းထံသို့ လာပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလိုက်ရာ ရွှင်းက “သူတို့ကို အထဲသွင်းလိုက်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မကြာမီ ခရီးပမ်းသဖြင့် ရှမ်းနယ်နေပုံရသော လူသုံးယောက် ဝင်လာလေသည်။ သူတို့သည် အကျိုးရှည်ကြီးများကို ရွတ်လိုက်ပြီးနောက် အထိမ်းအမှတ်များ ပြသောအခါ နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်များ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ သူတို့အထဲမှ ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသူက မိမိတို့သည် တန်နစ်မြို့အပက်ပီ၏ စစ်စခန်းတစ်နေရာမှ လာခဲ့ကြောင်း၊ အပက်ပီသည် သူ၏တောင်းဆိုချက်ကို မရကမကြာမီ လာရောက် တိုက်ခိုက်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ ရွှင်းသည် နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်အားလုံးအား ဆင့်ခေါ်ရန် တောအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သူတို့ စုရုံးမိကြသောအခါ တောင်တက်ဗိုလ်ရှိတ်က ဝီယန်နှင့် တမူအား ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း၊ ရွှင်းသည် တောအား ပုရောဟိတ်အဖြစ် လွှဲလိုက်၏။ တိုင်းပြည်မှ လူအားလုံးလည်း ရွှင်းအား နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ကာ ငိုယိုထွက်သွားကြရာ၊ ဂိုဏ်းအကြီးအကဲ အချို့ ရွှင်းအား အတင်းပျေချီခေါ်ဆောင်သွားမည် ကြံသော်လည်း ရွှင်းက ငြင်းဆန်သဖြင့် ထိုအကြံကို လတ်လျော့လိုက်ရလေ၏။

အရုဏ်မတက်မီ ရိမာရုပ်ကလာပ်ကို ထမ်းဆောင်သူများအပြင်၊ လူငါးဆယ်ကျော်ခန့် ထွက်ခွာသွားကြ၏။ နာမကျန်းသူများ၊ ကလေးသူငယ်များနှင့် အိုမင်းမစွမ်းရှိသူများကား ပုန်းအောင်းရန် သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာများသို့ စောစောကပင် ထွက်ခွာသွားကြပြီးဖြစ်၏။

ထိုနေရာတွင် နိဖရာမင်းသမီးက ဝီယန်သည် မကြာမီ ပိရမစ်များရှိရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် မှာကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့လူစုသည် အီဂျစ်နယ်ခြားသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက်၊ ပင်လယ်နီမြောက်ဘက်မှ ဖြတ်၍ အာရှသဲကန္တာရအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ အီဂျစ်ပြည်အတွင်း ဖြတ်သန်းခဲ့စဉ်က မြို့များ၊ ရွာများနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် ရှောင်ရှားခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ညသည့် သဲကန္တာရအတွင်းရှိ ရေတွင်းတစ်ခုအနီးတွင် စခန်းချလျက်ရှိစဉ် နောက်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်၌ သူတို့ဆီသို့ ဝန်တင်ကုလားအုပ်များနှင့် မြင်းသည်တော်များ လာနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် မင်းသမီးကလေးနှင့် ခေမာမှာ အတော်ထိတ်လန့်၍ သွား၏။

ထို့နောက် ခေမာလည်း အပြင်သို့ ထွက်သွားရာ၊ မကြာမီ ဗေဇီလုံမှ သံတမန်နှစ်ယောက်နှင့် ပြန်လာ၍ ‘တော’ လည်း သူတို့နှင့်အတူ ပါလာလေသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဘုရင်မ ... အားလုံး ချောချော မောမော ဖြစ်ပါပြီ။ စစ်သည်တော်များကား ဘိုးတော် မိတာနက ကြီးဆိုဖို့ လွတ်လိုက်တဲ့ စစ်သည်တော်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရင်ကြီး၏ အောင်လံတော်ကို ကြည့်ပါတော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက်၊ နိဖရာသည် တောအားတစ်ဘက်သို့ ခေါ်သွားပြီး၊ “ဝီယန်မင်းသားဟာ ကျွန်ုပ်တို့ကို သတိပေးရအောင် ပိရမစ်တွေဆီကို မုချပြန်လာလိမ့်မည် ထင်တယ် တောရဲ့ ... ကျွန်ုပ်တို့ဆီက အကူအညီ ဓလ္လတ်နိုင်ဘူးလား”

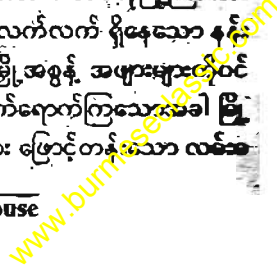
“ကျွန်ုပ်လဲ စဉ်းစားနေဆဲ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရင်မ”

ဤသို့ဖြင့် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း နေထွက်ဂိုဏ်းဝင် သဲကန္တာရသား ညီနောင် လေးဦးတို့သည် ဝီဒူဝင်များအသွင် ဆောင်တာ၊ မြင်းချောကြီးများကို စီးနင်းလျက် ပိရမစ်အတွင်း ပိတ်မိနေသော ဝီယန်တို့ထံ အကူအညီပေးရန် လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ မိတာနဘုရင်ကြီး၏ ဗိုလ်ချုပ်မှူးနှင့် အရာရှိများ အရောက်လာပြီးလျှင် မြေကြီးကို နှမ်းရှုပ်လျက် နိဖရာအား အရိုအသေပြု၏။ သို့ဖြင့်လုပ်ခြင်းမှာ နိဖရာအား အီဂျစ်ဘုရင်မအဖြစ် မဟုတ်ဘဲ၊ ဗေဇီလုံ မင်းသမီးအနေဖြင့် နှုတ်ခွန်ဆက်သခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် သူတို့အား ရိမာ မိပုရားကြီးရုံးတစ်ဝက် ထားရာထံသို့ ခေါ်သွားရာ၊ ထိုနေရာတွင် ပူဇော်သက္ကယပြုကြလေသည်။ ထို့နောက် ဗေဇီလုံစစ်သည်အများ ခြံရံလျက် အာရှေဗျ သဲကန္တာရကို ဖြတ်ကာ ဆက်လက် ခရီးထွက်ကြရာ၊ နိဖရာနှင့် ခေမာတို့က သူတို့ ယူဆောင်လာသော ရထားကို စီးနင်းလိုက်ပါရ၏။ အိုအေဆစ်များ၌ ကုလားအုပ်နှင့် မြင်းများကို အသစ်လဲလှယ်၍ ခရီးအတော်ထွင်ခဲ့ပြီးနောက် လမ်းတွင် အနေအယုတ်မတွေ့ရဘဲ ၃၅ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ သူတို့သည် ဗေဇီလုံမြို့ရိုးကို လှမ်း၍ မြင်ရတော့၏။

ယူဖရေတစ်မြစ်ကို ခွ၍ ဆောက်လုပ်ထားသော ဗေဇီလုံမြို့ကြီးကား မိုးသို့ ထိုးနေသည့် ဝတ်ကျောင်းများ၊ ရွှေရောင်တလက်လက် ရှိနေသော နန်းတော်များဖြင့် ကမ္ဘာကပင် အံ့ချီးလောက်ပေ၏။ မြို့အစွန် အဖျားများတွင် တစ်နေကုန် ခရီးခန့်လာရ၍ အတွင်းမြို့ရိုးသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ မြို့ရိုးတံခါးကြီးများ ပွင့်သွားပြီးနောက် သူတို့လူစုအား ဖြောင့်တန်သော လမ်းခ

ကြီးတစ်လျှောက်မှ ခေါ်သွားရာ ထောင်သောင်းမကသော လူထုကြီးသည် လမ်းမကြီးများတွင် ပြည့်နှက်လျက်ရှိတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည် နန်းတော်ဆောင်တစ်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ နန်းတော်အတွင်းမှ ကျွန်များ ထွက်လာပြီးလျှင် နိဖရာအား လှူခေါင်းနှင့် အတောင်တပ် နွားလား ဥသယရုပ်တုကြီးများ တစ်ဘက်တစ်ချက် တွင်ရှိသည့် တံခါးပေါက်များမှ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် နေရာများသို့ ခေါ်ဆောင် သွားကြ၏။ ထိုနေရာမှ မိန်းမစိုးများ အပျိုတော်များ ခြံရံ၍ အမြိတ်ပန်းများ ရွှေခွက်၊ ငွေခွက်များဖြင့် မွန်းမပြင်ဆင်ထားသည့် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွား ကြပြီးလျှင်၊ ထိုမှတစ်ဖန် အနွေးဓာတ် ပေးထားသော ရေချိုးခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင် သွားကြပြန်၏။ ရေချိုးခန်းထဲတွင် နိဖရာနှင့် ခေမာတို့အား ရေစိုး သန့်စင်ဆီများ လှမ်းပေးပြီးလျှင် သူတို့၏ အခန်းထဲသို့ ပြန်ခေါ်သွားကြလေသည်။ အခန်းထဲ တွင်တား စားကောင်းသောကံဖွယ်များနှင့် ဝိုင်အရက်များကို အသင့်ပြင်ထား၏။ သူတို့သည် စားသောက်ကြပြီးနောက် အလွန်ပင်ပန်းနွမ်း နယ်လာသဖြင့် ပိုးဖြင့် ဩလုပ်ကာ ဇာပန်းများ ထိုးထားသော အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်ရာ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်မိန်းမများက အနီးမှ စောင့်လျက် မိန်းမစိုး များက လက်နက်စွဲကိုင်ကာ တံခါးအပြင်ဘက်မှ စောင့်နေကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်တွင် နိဖရာသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာရာ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ အခမ်းအနား၊ အဆောင်အယောင်များကို ကြည့်ရင်း အိပ်ရာ ထဲတွင် လှဲနေမိ၏။ သို့သော် စိတ်ထဲတွင်ကား ယင်းတို့ကို ရှိရာမှန်းတီးစ ပြုနေလေပြီ။ သူသည် အဆင့်အတန်းအားဖြင့် ဘုရင်မဖြစ်သည်ကား မှန်၏။ သို့သော် သာမန် တောသူမကလေးတစ်ဦးအဖြစ် လွတ်လပ်စွာ ကြီးပြင်းလာ ခဲ့ရသည့်ပြင် ကျောက်ဆောင်များ၊ ပိရမစ်များကို တက်ကာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှ သော အစားအစာတို့ကို စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည်။

နိဖရာက အနီးရှိ ခေမာအား လှမ်း၍ “အထိန်းတော်ကြီး ကျွန်ုပ်တော့ နိုင်ခြေကမ်းပါးမှာ ပြန်ရောက်ပြီးတော့ ရှားနတ်မင်း ထွက်ပြုလာတာကိုသာ ကြည့်နေချင်တော့တယ်”

“အင်း ... တန်နစ်မြို့ နန်းတော်ထဲမှာ အပက်ပိက ချစ်ရေးကြိုတာ နှာခံယင်းသာ မြင်ရမှာပေါ့။ အခု ဒီကို ရောက်နေတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါဦး”

ထိုနောက် နိဖရာက မိမိ၏ချစ်သူ ဝိယန်မှာ အသက်အန္တရာယ် စိုးမိုး နေရပြီဟု အိပ်မက်မြင်မက်ကြောင်း ပြောရာ၊ ခေမာက သူလည်း အိပ်မက်ထဲ တွင် ရှိုင်းကို မြင်ရ၍ ရှိုင်းက ချစ်သူနစ်ဦးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးမဖြစ်နိုင် ကြောင်းဖြင့် ပြောသွားကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အိပ်မက်အကြောင်း ပြောနေစဉ်၊ မျက်လုံး ပြူးပြူးနှင့် မိန်းမဝင်ကြီးများသည် လက်ဆောင်ပတ္တာများကို ယူကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ ကြလေ၏။ ယင်းတို့မှာ ထူးခြားဆန်းပြား၍ ပြောင်လက်သော ဝတ်လဲသော် များ၊ ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသည့် လည်ကပ်များ၊ ခါးပတ်များ နှင့် ပုလဲကုံးများ စီထားသည့် ရွှေအတီပြီးသော သရဖူတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ မိန်းမကြီးများသည် လက်ဆောင်များကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်ပြီး နောက် အရိုအသေ ပြုရာ၊ နိဖရာက သူတို့အား အပြင်မှနေ၍ ခစားရန် ပြောလိုက်လေ သည်။ သူတို့ထွက်သွားသောအခါ နိဖရာသည် ခေမာ၏ အကူအညီဖြင့် အဝတ် အစားများကို ဆင်ခြန်းရလေရာ၊ လှပသော ဗေဇီလုံမင်းသမီးတစ်ဦးအသွင် မြောင်းလဲသွားလေသည်။ ထိုအခါ နိဖရာသည် သူ၏ရုပ်အသွင်ကို ကြေးမုံပြင် တွင် ကြည့်ပြီးနောက်၊ ငိုရိုလျက် -

“အထိန်းတော်ကြီးရဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ အိဂျစ်အမျိုးသမီး နိဖရာပဲလား။ အရှေ့တိုင်းက စူလတန် တစ်ယောက်ရဲ့ ရံရွှေတော်ပဲလား။ သင် ကြည့်စမ်းပါ ဦး။ လမ်းတောင် ကောင်းကောင်း လျှောက်လို့ မရတော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဝတ် လုံဖြူကိုလဲ ပြန်ပေးပါတော့ ခေမာရယ်”

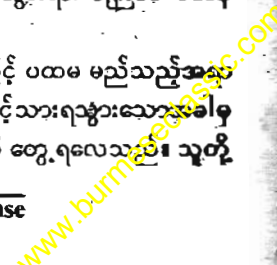
“အခု အဝတ်အစားနဲ့ ကြည့်လို့ ကောင်းပါတယ် ဗာလေးရယ်။ ဆောင်းထားတဲ့ သရဖူကလဲ အကိုက်ဖြစ်နေတာပဲ။ ဘုရင်ကြီး စိတ်ချသွား ဆောင် မလုပ်လိုက်နာပါနဲ့”

“ဒါထက် ဘုရင်ကြီးက ကျွန်ုပ်ဆီက တောင်းမယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ မသိဘူးလား တောကလဲ မပြောဘူး”

ခေမာသည် တစ်စုံတစ်ရာ အဖြေမပေးဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

အတန်ကြာလတ်သော် မိန်းမစိုးအကြီးအကဲ လူဝကြီးသည် ဘဏ္ဍာ ရုံးများ၊ အတီးအမှုတ်သမားများ၊ အပျိုတော်များ၊ အရာရှိများနှင့် ကိုယ် လက် တောင့်တင်း ကြံ့ခိုင်သော စစ်သည်တော်များနှင့်အတူ ရောက်လာပြီးနောက် သူတို့အား ညီလာခံ ခန်းမဆောင်ရှိရာ ဘုရင်ကြီးရှေ့တော်သို့ အခမ်းအားဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုနေရာတွင် အတိုင်းမသိ မြောက်များလှစွာသော လူထုကြီးကို မြင်ရ၍ နိဖရာ ဖြတ်၍လျှောက်သွားစဉ် ဦးညွတ်အလေးပြုကြတန် ၏။ သို့နှင့် အလည်လမ်းတစ်လျှောက်မှ လျှောက်သွားရာ၊ မကြာမီ ဝိတန် ကျက်ထားသော နေရာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထိုနေရာတွင် အနည်းငယ် မှောင်နေသဖြင့် ပထမ မည်သည့်အရာ ကိုမျှ မမြင်ရဘဲ၊ အတန်ကြာ၍ မျက်လုံးများ ကျင့်သားရသောသောခေါ်စု နန်းတော်သူ နန်းတော်သားများ စုရုံးနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့

အထဲတွင် များကြီးမတ်ကြီးများ၊ အမျိုးသမီးများ၊ သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီများ ဝတ်ထားသော စစ်သည်တော်များ၊ စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၊ ခေါင်းတုံးပြောင်နှင့် ဘုန်းကြီးများနှင့် ကျွန်မည်း ကျွန်ဖြူများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကျောက်မျက်ရတနာများဖြင့် စီခြယ်ထားသော ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌မူ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ မုတ်ဆိတ်များဖြူလျက်၊ ထူးခြားသော ခေါင်းဆောင်းကို ဆင်ယင်ထားသည့် ဝိနီကြွသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရှိရာ သူကား ဘိုးတော် မိတာနဘုရင်ကြီးဖြစ်မည်ဟု နီဖရာ ခန့်မှန်းမိသည်။

ခရာမှတ်သံကြားရပြီးနောက် အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးကပင် ခြေကြီးကို နဖူးနှင့် ထိအောင် ပြားပြားဝပ် အလေးပြုကြ၏။ နီဖရာမှာမူ မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် ရှိလေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် နီဖရာအား တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် ခရာမှတ်သံကြားရ၍ ပရိသတ်အားလုံး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြရာ သူနှင့် ပါလာသူများလည်း ရာဇပလ္လင်အနီးတွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဝတ္ထင်၏ နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အဝတ်အစား တောက်ပြောင်စွာဖြင့် ရပ်နေသူများကား ဘုရင်ကြီး၏သားတော်များ၊ မင်းညီမင်းသားများနှင့် ဘုရင်ခံများဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါမှ သိရ၏။ အတန်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိရာမှ ဘုရင်ကြီးသည် ကြည်လင်သော အသံဖြင့် စကားပြောလိုက်ရာ၊ စကားပြန်တစ်ယောက်က အီဂျစ်ဘာသာဖြင့် တစ်ပိုဒ် ပြန်ပြောလေသည်။ ဘုရင်ကြီးက သူ့ရှေ့တွင် ရောက်နေသောသူမှာ မြေးတော် နီဖရာမင်းသမီး ဖြစ်ပါသလောဟု မေးရာ၊ နီဖရာက ဟုတ်မှန်ကြောင်းဖြင့် ပြန်၍ဖြေဆိုသည်။

“ဤသို့ဆိုလျှင် ပြားပြားဝပ်၍ လူများ အလေးပြုသကဲ့သို့၊ ကျွန်ုပ်အား အဘယ်ကြောင့် အလေးမပြုသနည်း”

“ဘိုးတော်သည် ဗေဇီလုံပြည့်ရှင်ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည်လည်း အီဂျစ်ပြည်ဘုရင် ဖြစ်သည်။ ထီးဆောင်းမင်း အချင်းချင်းကား ယခုကဲ့သို့ အလေးမပြုကြပါ”

“အသင် ပြောသည်မှာ သင့်မြတ်လှပေသည် မြေးတော် ... သို့သော် အသင်ကား ရာဇပလ္လင် မရှိသေးသော ဘုရင်မတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်”

“မှန်ပါသည် ဘိုးတော် ... ထို့ကြောင့်လည်း ဘိုးတော်၏ အကူအညီကို လာရောက်တောင်းခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘိုးထိန်းဘုရင် အပက်ဝိသည် သူ၏ဘိုးတော်များကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ ထီးနန်းကို လုယူခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ အရိပ်အရာကိုလည်း ဆက်ခံရလေအောင် ကျွန်ုပ်အား မိဖုရားမြောက်ရန် ကြံပါသည်။ သို့ဖြင့်လည်း ဘိုးတော်၏ အကူအညီကို တောင်းခံရန် ယခု ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“သင် ပြောသည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ရေမရှိသော သဲကန္တာရကို အလုံးအရင်းနှင့် ဖြတ်သန်းကာ၊ သူ့နယ်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန်မှာ များစွာ စွန့်စားရပေမည်။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပေးလျှင်၊ သင်က မည်ကဲ့သို့ ကျေးဇူးဆပ်မည်နည်း ... မြေးတော်”

“မေတ္တာမှ တစ်ပါး အခြားပေးရန် မရှိပါ ... အရှင်မင်းမြတ်”

“အတောင်းက များ၍ အပေးက နည်းပါးလှချေ၏။ ယခုမှ ဗေဇီလုံဘုရင်အဖြစ် ဆက်ခံမည့် မြေးတော် မာပယ်မင်းသားက ဘုရင်မအား ကျွန်ုပ်အနီးတွင် သင့်လျော်သော နေရာကို ပေးပါလော့”

ထိုအခါ မင်းညီမင်းသားများအထဲမှ အရပ်ရှည်၍ အရွယ်လည်း အလယ် အလတ်ခန့်ရှိ ပြောင်လက်တောက်ပစွာ ဝတ်ထားသော မင်းသားတစ်ပါး ရှေ့သို့ ထွက်လာလေသည်။ သူသည် နီဖရာအား ဦးညွှတ်လိုက်ပြီးနောက် နှုတ်ခွန်းဆက်သကာ၊ ရာဇပလ္လင်၏ လက်ယာဘက်တွင် အသင့်ရှိသည့် ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ နီဖရာအား လက်တွဲ၍ခေါ်သွား၏။ ထို့နောက် နီဖရာနှင့် ဘုရင်ကြီးအား အလေးပြုပြီးလျှင်၊ မင်းညီမင်းသားများရှိရာသို့ ပြန်သွားလေ၏။

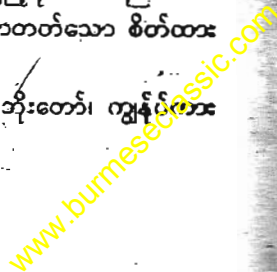
“မြေးတော် ... အသင့်၌ ပေးရန် အများအပြားရှိပါသည်။ အသင်သည် လက်မထပ်ရသေးသည့်အတွက် အသင်၏ ကိုယ်ကို ပေးနိုင်၏။ အီဂျစ်ဘုရင်မသည် ဗေဇီလုံ နန်းလျာအား အရှင်သခင် ပြုမည်ဆိုက အပက်ပီကို တိုက်ခိုက်၍ ဘုရင်မကို ပြန်၍ နန်းတင်ရန် စစ်သားများစေလွှတ်ဖို့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မည်သို့ပြောလိုပါသနည်း မြေးတော်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ နီဖရာ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်၍ သွားပြီးလျှင်၊ ခြေဖျား လက်ဖျားများလည်း အားစက်၍သွားလေ၏။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် -

“ဤကဲ့သို့ မဖြစ်နိုင်ပါ ဘိုးတော်၊ ဤသို့ဆိုလျှင် အီဂျစ်သည် ဗေဇီလုံ၏ လက်အောက်သို့ ရောက်သွားပါလိမ့်မည် ... ကျွန်ုပ်အား ဘိသိက်မြောက်ခဲ့စဉ်က အီဂျစ်ပြည်ကြီးအား လွတ်လပ်စွာ ရှိပါစေမည်ဟု သစ္စာပြုခဲ့ရပါသည်”

“ဤအကြောင်း နောက် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေးနွေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။ အခြားအကြောင်းများကော ရှိပါသေးသလော ... အသင်နှင့် လက်ဆက်ရန် ပြောနေသူသည် နန်းလျှာတစ်ဦးသာ မဟုတ်၊ သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော ပညာတတ်စစ်သည်တော်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ကျင့်နာတတ်သော စိတ်ထားလည်း ရှိသည်”

“အခြားအကြောင်းလည်း ရှိပါသေးသည် ဘိုးတော်၊ ကျွန်ုပ်တို့အား စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးပါပြီ”

“အသုနည်း”

“မင်းသား ခီယန်နှင့် ဖြစ်ပါသည်”

“ခီယန်ကား အပက်ပီ၏ အရိပ်အရာကို ဆက်ခံမည့်သူ မဟုတ်လော့ အပက်ပီကလည်း အသင့်ကို လက်ဆက်လိုသည် ဆို၏။ အသို့နည်း”

“မှန်ပါသည် ဘိုးတော် ... သို့သော် ခီယန်က ကျွန်ုပ်ကို ချစ်၍ ကျွန်ုပ်ကလဲ ခီယန်ကို ချစ်ပါသည်”

မိတာနဘုရင်ကြီးက ပြုံးလိုက်ရာ၊ အခြားသူများကလည်း ပြုံးလိုက်ကြ၏။ သို့သော် မာဗယ်မင်းသားမှာ ခက်ထန်သောမျက်နှာနှင့် ရှိနေလေသည်။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးက ယခုအခါ ခီယန်မင်းသားမှာ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိနေကြောင်း မေးမြန်းရာ၊ နိဖရာက တန်ခပ်မြို့တွင် အကျဉ်းခံနေရသည်ဟု ကြားသိရာကြောင့်ဖြင့် လျှောက်တင်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သည့်အခြေသို့ ရောက်နေစဉ် - နိဖရာသည် နေထွက်ကိုင်းဝင်တို့၏ အသုဘ သီချင်းသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ၊ တောနှင့်တကွ သူနှင့်အတူပါလာသော နေထွက်ကိုင်းဝင်များသည် ဝတ်လုံဖြူကြီးများကို ဝတ်ဆင်ကာ လက်ယာ ဘက်တံခါးမှ ဝင်လာကြ၏။ သူတို့အလယ်တွင် နေထွက်ကိုင်းဝင် ၈ ဦးက ခေါင်းတစ်ခုကို ထမ်းလာကြသည်။ သူတို့သည် ခေါင်းကို အသာအယာ ချထားပြီး နောက် ကြပ်စည်းထားသော ရိမာ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင်၊ ဘုရင်ကြီးရှေ့တွင် မတ်ရပ်ထောင်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဤသည်ကား မည်သူ့ ရုပ်ကလာပ်နည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ် ရှေ့သို့ ယူဆောင်လာရသနည်း”

“ငှင်းကား အရှင်သမီးတော် အိဂျစ်မိဖုရား ရိမာ၏ ရုပ်ကလာပ် ဖြစ်ပါသည်”

“သူ၏လည်ပင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာ ဆွဲထားသည် မဟုတ်ပါလော့”

“အရှင်ထံ ပေးရန် သူအသက်ရှင်စဉ်က ရေးသားခဲ့သော စာ ဖြစ်ပါသည်”

“ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဖတ်ပြလော့”

တောသည် စာလိပ်ကိုဖြုတ်၍ မြေလိုက်ရာ၊ အတွင်းမှ လက်စွပ်တစ်ကွင်း ထွက်ကျလာသဖြင့် ဘုရင်ကြီးအား လက်စွပ်ကို ဆက်သလိုက်၏။ ထိုလက်စွပ်ကို မြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ အိဂျစ်ပြည်သို့ ရိမာ မသွားမီ သူကိုယ်တိုင် ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သော လက်စွပ်ဖြစ်၍ ထိုလက်စွပ်ဖြင့် ချိတ်ပေါ်တွင် တံဆိပ်နှိပ်တောင်းဆိုကာ မည်သည့်အရာမဆို ပေးပါမည်ဟု သစ္စာပြုလိုက်သည်

ကို အမှတ်ရ၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ဗေဗိလုံဘာသာဖြင့် ရေးထားသော စာကို တောက ဖတ်ပြလေသည်။

“အိဂျစ်ဘုရင် ခေပါရာ၏ မိဖုရား ခေမာထံမှ ... ခမည်းတော် ဗေဗိလုံဘုရင်မိတာနသို့၊ အို ... ဘုရင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်၏ နတ်မင်းများကို တိုင်တည်လျက်၊ အိဂျစ်ပြည်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ခံစားခဲ့ရသည့် ဒုက္ခအပေါင်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အရှင်သခင် အသတ်ခံရသည့်အတွက် ကလဲ့စားချေပါလော့ ... အိဂျစ်ပြည်အတွင်းသို့ အလုံးအရင်းနှင့် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ကာ သိုးထိန်းခွေးများကို ချောမွန်းပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်၏ သမီးတော် နိဖရာမင်းသမီးအား အိဂျစ်ဘုရင်မအဖြစ် တင်မြောက်ရန် ကျွန်ုပ် တောင်းဆိုပါသည်။ ခမည်းတော်သည်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် အရိပ်အရာ ခံယူသည်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ် တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း မပြုလုပ်က ဗေဗိလုံနှင့် အိဂျစ်နတ်မင်းများ၏ ကျိန်စာသင့်ပါစေသတည်း ကျွန်ုပ် ရိမာကိုယ်တိုင် သေအံ့ဆဲဆဲတွင် ကျွန်ုပ် တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ပေးလိုက်သည်”

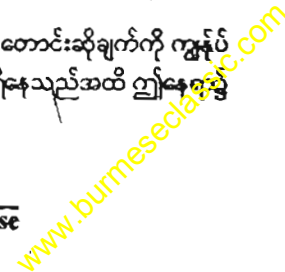
ယင်းကဲ့သို့ ဖတ်လိုက်သောအသံမှာ ရိမာ၏ ရုပ်ကလာပ်ကြီးကပင်၊ ကိုယ်တိုင် ပြောနေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်နေသဖြင့် ကြားရသူအားလုံးပင် စိတ်ကို ထိခိုက်၍ သွားဟန်ရှိလေသည်။ တစ်ခဏမျှ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိနေပြီးနောက်၊ ဘုရင်ကြီးက -

“စကားများကား ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ကျိန်စာများလည်း ထိုနည်းအတူ ဖြစ်၏။ သူ၏လက်စွပ်နှင့် ချိတ်တံဆိပ် နှိပ်ထားသော သမီးတော်၏ နောက်ဆုံးတောင်းဆိုချက်ကို ကျွန်ုပ်က ငြင်းထိုက်ပါသော့” ဟု ပရိသတ်အား မေးရာ၊ အားလုံးကပင် မငြင်းပယ်ထိုက်ပါ အရှင်မင်းကြီးဟု တစ်ပြိုင်နက် လျှောက်ကြ၏။

“မှန်ပါပေသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မငြင်းထိုက်ပေ။ ကျွန်ုပ် မိတာနဘုရင် အမိန့်တော် ချမှတ်မည် နားထောင်ကြလော့၊ ကျွန်ုပ်သည် နန်းလှဘုရင် အပက်ပီအား ပြီးဆုံးသည်အထိ တိုက်ခိုက်ရန် ဤနေရာမှနေ၍ စစ်ကြေငြာလိုက်၏။ ဤအမိန့်ကို ဗေဗိလုံပြည်အတွင်း ထုတ်ပြန်ကြေငြာရမည်”

သဘောတူသည့် လက္ခဏာဖြင့် ပရိသတ်များထံမှ အုပ်အုပ် သံသံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အတန်ငယ် ဆိတ်ငြိမ်သွားသောအခါ ဘုရင်ကြီးက နိဖရာဘက်သို့ လှည့်၍ -

“မြေးတော် ... အသင်နှင့် အသင့်မယ်တော် တောင်းဆိုချက်ကို ကျွန်ုပ် နှင်ပြုလိုက်ပြီ၊ သို့ဖြစ်၍ စစ်ပက်ပြိုင်ရန် အလုံးစုံ အသင့်ရှိနေသည်အထိ ဤနေရာ၌ အေးချမ်းစွာ နေပါလော့”

၁၃၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုအခါ နီဖရာသည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ၊ ဒူးထောက်လျက် ဘုရင်ကြီး၏ လက်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ ဘုရင်ကြီးကလည်း သူ့အား အထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင်၊ သူ၏ ရာဇဇုံတန်ဖြင့် နီဖရာ၏ နဖူးကို တို့ထိလိုက်ကာ နမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးက -

“ကျွန်ုပ်၏ အရိပ်အရာကို ခံမည် မာဗယ်မင်းသားနှင့် လက်ဆက်ရန် ကိစ္စကို ကျွန်ုပ်က ခေတ္တဆိုင်းထားအံ့၊ အသင့်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားသည် ဆိုသော ခီယန်မင်းသား၏ အကြောင်းကို သတင်းကောင်းချည်းသာ ကြားရသော်လည်း၊ ဖခင်၏ အမျိုးကား ယုတ်ညံ့၏။ ထိုမျှသာမကသေး၊ ယခုအချိန်တွင် အသက်ရှင်လျက် ရှိကောင်းမှ ရှိတော့မည်။ သူမရှိက သင်သည် မာဗယ်အပေါ်တွင် စိတ်လည်၍လာကောင်း လာပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့အား အသက်မသေ သင်တွေ့လျှင် လက်ထပ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကပင် ကောင်းချီးပေးပါဦးမည်။ ဤနေရာတွင် မာဗယ်မင်းသားကလည်း စိတ်ဆိုးရန် မဟုတ်၊ ယခုကျွန်ုပ်၏ ဆန္ဒမှာ အပက်ပီအား တိုက်ရန် စစ်တပ်များ ချီတက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်အား စောင့်ရှောက်ရန် မာဗယ်က ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ နေရစ်ခဲ့ရမည်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ မာဗယ်မင်းသားသည် ဗေဗီလုံ၏ ရှေးဥပဒေများအရ၊ ဘုရင်၏ နှုတ်မှ ထွက်သောစကားများကို မပြင်နိုင်ကြောင်း သိရသဖြင့် ဘုရင်ကြီး နီဖရာတို့အား ဦးညွှတ် အရိုအသေ ပြုလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ နောက်ပါ နောက်လိုက်များနှင့် နန်းတော်များမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ သူ ထွက်သွားသောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် တောအား စိုက်ကြည့်လျက် “အသင်ကား မည်သူနည်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်ုပ်လည်း နေထွက်ဂိုဏ်း၏ ပုရောဟိတ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အမည်မှာ တော ဖြစ်ပါသည် အရှင်မင်းကြီး”

“ကျွန်ုပ်လဲ နေထွက်ဂိုဏ်း အကြောင်း ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သမီးတော်နဲ့ မြေးတော်တို့ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါ့ထက် သင့်မှာ တခြားနာမည်များ ရှိသေးသလား”

“ရှိပါတယ် အရှင်မင်းကြီး ... တစ်ခါက ကျွန်ုပ်ကို ‘အပေရွှေ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဗေဗီလုံဘုရင်ကြီးရဲ့ သားတော် အကြီးဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဟို ... နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့တုန်းက ဘုရင်ကြီးနဲ့ သဘောကွဲလွဲပြီး တိုင်းပြည်က ထွက်လာခဲ့ပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်လဲ ဒီအတိုင်းထင်တာပဲ။ ဒီတော့ အသင်ဟာ ဗေဗီလုံဘုရင်ရဲ့ သားတော် အကြီးဆုံးအဖြစ်နဲ့ အခွင့်အရေးကိုတောင်းဖို့ အခု ပြန်လာတာ လား”

“မဟုတ်ပါ အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်အား အခွင့်လွတ်ဖို့က လွဲလို့ ဘာမှ မတောင်းဆိုလိုပါ”

ထိုအခါ ‘မိတာန’ သည် ခွင့်လွတ်ချမ်းသာပေးသည် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် သူ၏ ရာဇဇုံတန်ကို တောရှိရာသို့ ဆန်တန်းပေးလိုက်ရာ၊ တောကလည်း ဗေဗီလုံ ထုံးစံနှင့်အညီ လှဲတန်ကို တို့ထိလိုက်လေသည်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ သင်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ နက်နဲမှု သဘောတရားတွေကို နောက်ထပ် ကြားလိုတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သီးသန့်အခန်းထဲကို လာခဲ့ပါ”

ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ဦးအား -

“တစ်ခါက ကျွန်ုပ်၏ သမီးတော် ဖြစ်ခဲ့သော ဤမြေမှုန့်အား ခေါင်းပြန်သွင်းပြီး နက်ဖြန်တွင် အခမ်းအနားနှင့် ဖုတ်ကြဉ်းသဂြိုဟ်ရန် ယူဆောင်သွားပါလော့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ခေါင်းကို ထမ်းဆောင်သွားကြစဉ်၊ မိတာနသည် မတ်ရပ် ထ၍ ဦးညွှတ်လိုက်ရာ၊ အခန်းကြီးထဲတွင်ရှိသော သူ့အပေါင်းကလည်း ဦးညွှတ်လိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ရာဇဇုံတန်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ၊ ညီလာခံ ရပ်သိမ်းသည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် သံတော်ဆင့်တစ်ဦးက ဓရာ မှုတ်လိုက်လေ၏။ ဘုရင်ကြီးသည် တောအား နောက်မှ လိုက်ပါရန် လက်ပြုလျက်၊ နီဖရာအား လက်တွဲကာ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ဂုဏ်ရှိရာသို့ ပြေးသွားကြ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်လျှင် အော်သံတစ်သံ ကြား
လိုက်ရသဖြင့် သူတို့အား တွေ့မြင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ သို့သော်
ရှေ့မှ ခေါင်းဆောင်၍ ပြေးနေသော ရှိတ်ကိုသာ မျက်ခြေမပြတ် နောက်မှ ပြေး၍
လိုက်ရလေရာ၊ မကြာမီ ပျက်စီးနေသော ပိရမစ်ကလေးတစ်ခုအနီး သဲခုန်များ
အကြား တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားတော့၏။ ထိုနေရာ၌ အာရပ် လေးယောက်
တို့သည် မြင်း ၆ စီးကိုကိုင်ကာ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဒီယန်သည်
သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်က ပွေ့ချီကာ မြင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်ကို သိ
လိုက်ရပြီးနောက်၊ သူ့အနီးမှ တဲမှုသည်လည်း အခြား မြင်းတစ်စီးပေါ်သို့ ရောက်
နေပြီးလျှင်၊ အာရပ်များသည်လည်း သူတို့၏ မြင်းများပေါ်သို့ တက်နေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။ မကြာမီ မြင်းများထွက်စပြုလေရာ၊ ရှိတ်မှာ သူ၏နံဆေးမှ
ပြေး၍လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် “အသင်ကော မလိုက်ဘူးလား” ဟု
မေးလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ် ဒီနေ့ နေ့ရစ်ခဲ့ရမယ်။ လေဒီနီဖရာကိုသာ သူ့အမိန့်အတိုင်း
ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါ။ သူတို့ဟာလည်း နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တွေ
ပဲ။ စိတ်ချရပါတယ်။ ကိုင်း ... သွားပေတော့ အရှင်မင်းသား”

ဤသို့ ပြောပြီးနောက် မြင်းလည်ဆဲမွေးကို လွှတ်လိုက်ကာ မှောင်ထဲ
သို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဒီယန်တို့လူစုလည်း သံကန္တာရအတွင်းသို့ ရောက်သွားကြရာ၊ မြင်း
များကို ခြေကုန်လွှတ်၍ စီးကြလေသည်။ တစ်ညလုံး တစ်ကြိမ်မျှ ဇက်မသတ်
ဘဲ စီးသွားကြပြီးနောက် အရင်တက်တွင် စွပ်လွန်ပင်အုပ်တစ်ခု၌ ရပ်နားကြ
၏။ ထိုနေရာတွင် ရေတွင်းတစ်တွင်းရှိ၍ မြင်းများအတွက် အစာရေစာများလည်း
ရကြ၏။ သူတို့သည် စွပ်လွန်သီးများကို စားပြီးလျှင် ရေကို ခပ်များများ သောက်
ကြလေသည်။

ရေကို လေးခွက်မျှ ဆင်သောက်ရင်း တဲမှုက -
“ကျွန်ုပ်တို့တော့ ဒီလို လွတ်မြောက်လာတဲ့အတွက် ကောင်းကင်ဘုံ
ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ။ အခုလို လေကောင်း လေသန့် ရှုရတော့ ဘယ်လောက်
အားပြည့်သွားသလဲ။ ဒါဟာလည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆုတောင်းကြောင့်ပဲ။ အားလုံး
ချောချောမောမော ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

သို့ပင် ပြောဆိုပြီးသော်လည်း တဲမှု၏ ဆုတောင်းကြောင့်သာ
မဟုတ်၊ ရှိတ်၏ ကြံ့ရည်ဖန်ရည် ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် သူတို့အား လာရောက်ကူညီ
သော အာရပ်မြင်းစီးသူရဲတို့ကြောင့် လွတ်မြောက်လာသည်ကို ဒီယန်သည် စဉ်း
စားမိ၏။

ရှိတ်သည် သတိကြီးစွာဖြင့် ကျောက်တုံးကို ဖွင့်လျက် ဒီယန်နှင့်
တဲမှုတို့အား ခေါ်ပြီးလျှင် ထွက်ခဲ့၏။ သုံယောက်စလုံးပင် အဝတ်မည်းများကို
ဝတ်ထားကြ၏။ အပြင်သို့ ရောက်လျှင် ကျောက်တုံးကြီးကို ပိတ်လိုက်ကာ
စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ မီးဖိုတစ်ခု၏ နံဘေးတွင်ကား စန္ဒရီတစ်ယောက်
သာ ရှိနေ၍ အခြား စစ်သားများကိုကား မမြင်ရချေ။ သို့သော် ရုတ်တရက်
မဆင်းဝံ့သေးဘဲ ကျောက်တုံးများအကြားတွင် အတန်ကြာ ဝပ်၍နေ၏။

ရှိတ်လည်း ဒီယန်နှင့် တဲမှုတို့အား ခေတ္တ စောင့်ဆိုင်းနေရန် ပြောပြီး
လျှင် မှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ မကြာမီ ပိရမစ်ထိပ်ဆီမှ
သရဲသဏ္ဍများ အသံကဲ့သို့ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သော
အသံကြီးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အသံကြီးမှာ အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်
ကောင်းသဖြင့် စန္ဒရီသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် တဲများအတွင်းသို့
ဝင်ပြေးလာ၏။

မကြာမီ ရှိတ်ပြန်၍လာပြီးလျှင် တီးတိုးလေသံဖြင့် -
“ကိုင်း ... စကားမပြောဘဲ ကျွန်ုပ် နောက်ကသာ ခပ်မြန်မြန် လိုက်ခဲ့
ကြပေတော့”

ယင်းကဲ့သို့ မှောင်ထဲတွင် သတိကြီးစွာနှင့် စမ်းသပ်ဆင်းခဲ့ကြရပြီး
နောက်၊ သူတို့သည် ပိရမစ်အောက်ခြေမှ ကွက်လပ်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ သင်္ချိုင်း

www.burmeseclassic.com

“ဒီတစ်ကြိမ် ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်မြောက်သွားရင်တော့ စစ်သားတွေဟာ ခေါင်းအပြတ်ခံရတော့မှာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကမ္ဘာအဆုံးအထိ ကျွန်ုပ်တို့နောက်ကို လိုက်ကြလိမ့်မယ်”

ထိုအခိုက် အာရပ်လေးယောက်ထဲတွင် အကြီးအကဲ ဖြစ်ဟန်တူသည့် အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် သဘောထားကြီးပုံရသော သူသည် သူနှင့် တစ်ယောက်ချင်း စကားပြောလိုဟန်ဖြင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝီယန်သည် ထ၍ ထိုသူထံသို့ လျှောက်သွားရာ၊ ထိုသူက ဦးညွတ် အလေးပြုလျက် တစ်စုံတစ်ခုသော အထိမ်းအမှတ်ကို လုပ်ပြလိုက်၏။ ထို အထိမ်းအမှတ်ကို ဝီယန်သည် ကောင်းစွာ နားလည်၏။

“အသင်ဟာ နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်တာကို ကျွန်ုပ် သိပါပြီ - အသင်နဲ့ အသင်ရဲ့ အဖော်များရဲ့ နာမည်ကို ပြောပြစမ်းပါ။ နို့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို အခုလို အရေးကြုံတုန်း ကူညီဖို့ ဘယ်သူက လွှတ်လိုက်တယ်။ အခု ဘယ်ကို သွားရမယ်ဆိုတာလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“အရှင် ... ကျွန်ုပ်တို့ လေးယောက်ဟာ ညီအစ်ကို လေးယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်က အကြီးဆုံး၊ နာမည်ကတော့ ‘မီး’ ပါတဲ့။ ဟောဟိုမှာ ရပ်နေတဲ့ လူက ‘မြေကြီး’ တဲ့၊ သူ့အနားကတော့ ‘လေ’၊ နောက်ဆုံးလူကတော့ ‘ရေ’ ပါတဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တခြားနာမည် မရှိပါဘူး”

ထိုအခါမှ ဝီယန်လည်း ထိုညီနောင် လေးဦးတို့မှာ နေထွက်ဂိုဏ်း၏ ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ဝတ္တရားများကို ဆောင်ရွက်သည်အခါ၊ သူတို့၏ နာမည်များကို လျှို့ဝှက်ထားကြောင်း သိရှိရိပ်မိတော့၏။

“ဪ ... သင်တို့ညီနောင် လေးဦး နာမည်က မြေ၊ ရေ၊ လေ၊ မီး ဆိုပါတော့ ... ဒါထက် သင်တို့ကို ဘယ်သူက ခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတာက ကော”

“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အာရပ်များအသွင် ရုပ်ပျောက်ပြီး ပီရုမစ်တွေရှိရာ သွားဖို့၊ ဒီနောက် ပီရုမစ်တက်ဗိုလ်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး၊ စာရေးတော်ကြီး ရာစာနဲ့ သူ့အဖော် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို ကူညီဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်။ အရှင်ဟာ စာရေးတော်ကြီး ရာစာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီနောက်ကော”

“အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူဟာ နောက်ပါအခြေအရံများနဲ့အတူ အီဂျစ် ပြည်က ထွက်သွားပြီး ချောချောမောမော ရောက်တဲ့အကြောင်း အရှင်ကို ပြောဖို့ လည်း မှာလိုက်ပါသေးတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ဘယ်သူဆိုတာလဲ ကျွန်ုပ်တို့ မသိဘူး။ မသိလည်း မသိချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အရှင်တို့ နှစ်

ယောက်စလုံးကို ဗေဗီလုံကို အရောက် ဘေးအန္တရာယ် မဖြစ်စေရဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ကို စွန့်ပြီး ခေါ်သွားဖို့ပဲ။ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ကို စွန့်ဖို့ လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ ကိုင်း ... ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးဆက်ကြပါစို့ အရှင် ... အရိုးက အတော်လှမ်းပါသေးတယ်”

သူတို့သည် နေအပူဆုံး အချိန်တွင်သာ ခေတ္တနား၍ ထိုနေ့တစ်နေ့ လုံး ခရီးပြင်းနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ညဉ့်အချိန်၌မူ ကျောက်တော်များ အကြားတွင် အိပ်စက် နားနေ၊ လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့အတွက် ထိုနေရာများတွင် အစာရေစာများ ရရှိခဲ့ပေ၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်ခဲ့သည်တွင် ခရီးများစွာ မတွင်ဘဲရှိခဲ့ရာ၊ တဲမူလည်း ‘မီး’ ပြောသကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင်းစီးအတော်အသင့် ကျွမ်းကျင်ခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် သဲကန္တာရအတွင်းမှ လေသည်လည်း သူတို့အား ဝိုင်အရက်သဖွယ် အားအင် ပြည့်တင်းစေခဲ့သည်။

တစ်ညတွင် တစ်ခါက ရွာတည်ရှိခဲ့ဖူးဟန် တူသော နေရာရှိ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်တွင် စခန်းချလျက်ရှိရာ၊ နေဝင်လုနီး အချိန်၌ ‘မီး’ ဟု ခေါ်သူသည် ဝီယန်ထံသို့ ရောက်ကာ၊ သစ်ပင်များအကြားမှ အရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရန် ပြောလေသည်။ ဝီယန်လည်း ပြောသည့်အတိုင်း ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့၏ညာဘက် ၆ မိုင်ခန့်အကွာတွင် တူးမြောင်းကြီးကဲ့သို့ ရေပြင်ကြီးခု အလွယ်တကူ ဖြတ်ကူးနိုင်သည့် နေရာနှင့် အနီးတွင် နေလှမ်း ရွံ့အုပ်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ခံတပ်ပျက်တစ်ခုတို့ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုနေပြင်ကြီးအလွန်တွင်ကား မျက်စေတစ်ဆုံးခန့်အထိ ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီးမှာ ကျောက်တောင်များ ရှိရာတွင် အဆုံးသတ်လျက် ရှိသည်ဟု ထင်ရ၏။

“အခု ကျွန်ုပ် ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ အရှင်။ ဟောဒီ ရေပြင်ဟာ အီဂျစ်ပြည်ရဲ့ နယ်နမိတ်ပါပဲ။ အဲဟို လွင်ပြင်ကြီးကတော့ အာရေဗျ သဲကန္တာရ ... ဟောဟို တောင်ကုန်းတွေဆိုတာတော့ ဗေဗီလုံ ဘုရင်ရဲ့ ရှေ့ပြေးကင်းတပ် တစ်ခု ချထားတယ်။ အဲဒီကို ရောက်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘေးကင်းပါပြီ။ နို့ပေမယ့် အခု ကျွန်ုပ်တို့အကျဉ်းအကြပ် ကျနေပြီ အရှင်၊ ဟောဟို ခံတပ်ဟောင်းကြီးမှာ အပက်ပီရဲ့ မြင်းသည်တော်တွေ ရောက်နေပြီ ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ သူတို့ရဲ့ ခြေရာတွေကို သံပေါ်မှာ တွေ့ရတယ်။ မြင်း ငါးဆယ်လောက် တောင်ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ အီဂျစ်ပြည်တွင်းက ထွက်မယ်ဆိုရင် ဒီနေရာက ထွက်မှသာ ဖြစ်မယ်ဆိုတာသိဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို စောင့်နေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ကျွန်ုပ်တို့ တခြားနေရာ သွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

“တခြားနေရာ မရှိဘူး။ ဟောဒီက အောက်ဘက်မှာ ရေပြင်ဟာ ကျယ်သွားပြီ ရေ အင်မတန် နက်တယ်။ ကွေ့သွားရအောင်ကလည်း နယ်ခြားကင်းတပ်တွေ စောင့်နေတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပိတ်မိနေပြီလေ!”

“နို့ပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်မကုန်သေးပါဘူး အရှင်။ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်းတွေဟာ အာရေဗျ မြင်းမျိုးတွေ ဖြစ်လေတော့၊ ဟိုတောင်ကုန်းတွေမှာရှိတဲ့ မြင်းမတွေရဲ့ အနံ့ရှုပြီး မြူးနေကြတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိတဲ့ ရေပြင်ဟာ နက်လည်း နက်ပြီး၊ ရေစီးသန်လို့ ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာက ကျွန်ုပ်တို့ ဖြတ်ကူးပြီး အတင်းဖိုင်းပြေးနိုင်ရင်တော့ ထောင်တွေဆီက ထောင်ကြားလမ်းကို ရောက်နိုင်တယ်။ ထောင်ကြားလမ်းဟာ အင်မာန် ကျဉ်းလေတော့ လူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ အများကို ခုခံနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အနည်းဆုံး ကျွန်ုပ်တို့အထဲက တချို့ဟာ တောင်ကုန်းတွေအလယ်ထိ ရောက်သွားပြီး ဓေဗီလုံ ကင်းထောက် စစ်သားတွေရဲ့ အကူအညီကို ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် အသေးစိတ် တိုင်ပင်ကြရာ၊ သူတို့၏ အစီအစဉ်မှာ ဒီယန်နှင့် တဲမူတို့က အရုဏ်မတက်မီ ရေစပ်သို့ အရောက်သွား၍ အရုဏ်တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေထဲသို့ မြင်းများကို မောင်းချရန်၊ ထို့ပြင် နေရာကသည့်နေရာများတွင် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ မြင်း၏လည်ဆံမွှေးကို ကိုင်ကာ ရေကူး၍ လိုက်ရန် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းများကို ချက်ချင်းတက်စီးပြီးလျှင် တောင်ကြားလမ်းသို့ အရောက် တစ်ခါတည်း ခုံးဖိုင်း၍ သွားရန် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ တဲမူက မိမိမှာ မြင်းကို ကောင်းစွာ မစီးတတ်ရုံမျှမက၊ ရေကူးသလည်း မတတ်ကြောင်း ပြောသောအခါ၊ ‘မီး’က -

“ဒါကတော့ တတ်နိုင်သမျှ မြင်းကို ကိုင်ပြီး ဖေးလိုက်တာပေါ့။ မလိုက်နိုင်ရင်တော့ ရေနစ်သေရုံ ရှိတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့တွင် မည်သည့် အချိန်ရောက်မှ နားနေရမည်ကို မသိရသဖြင့် ဒီယန်သည် အင်အားပြည့်စေရန် ကောင်းစွာ စားသောက်၍ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်လေ၏။ သို့သော် သူ့အိပ်မပျော်မီ ညီအစ်ကို လေးယောက်တို့သည် မြင်းများကို ကိုယ်လက်သန်စင်ပေးခြင်း၊ အစာကျွေးမွေးခြင်းများကို ပြုလုပ်လျက် စကားတီးတိုး ပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူ့အိပ်ပျော်သွား၍မှ မကြာသေးမီ ညီအစ်ကို လေးယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် သွားဖို့ရန် အချိန်တော်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြကာ၊ ဒီယန်အား အိပ်ရာမှ နှိုးလေသည်။ သူတို့လည်း ကြယ်ရောင်များအောက်၌ ထကြပြီး

လျှင် မြင်းများကို ကုန်းတင်ကာ၊ ကကြိုးများ တပ်ဆင်ပြီးနောက်၊ ရေစပ်သို့ အရောက် ထိုသူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ရောင်နီလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေစပ်သို့ ရောက်သွားကြရာ၊ ရေပြင်ကြီးမှာ လေးသည်တော်တစ်ဦးပင် မြားပစ်၍ မရောက်နိုင်လောက်အောင် ကျယ်ပြန့်ပေသည်။

“ဟိုရေတိမ်တဲ့နေရာက ဖြတ်ရရင်ကော မကောင်းဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အရှင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သွားပြီ ကမ်းပေါ်ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အသတ်ခံရပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာကတော့ သူတို့လှမ်း မမြင်နိုင်ဘူး။ သိပ်မလှင်းခင် ကျွန်ုပ် နောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ထို့နောက် ‘မီး’ သည် သူ၏မြင်းကို အသာအယာ လက်ဖြင့် ပုတ်ကာ၊ နား နားသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ရေထဲသို့ ဆင်းသွားရာ၊ သူ့နောက်မှ ဒီယန်က လည်းကောင်း၊ ဒီယန်၏နောက်တွင် ညီအစ်ကို လေးဦးအနက် တစ်ယောက်နှင့် တဲမူတို့ကလည်းကောင်း ဆင်းသက်လိုက်ပါသွားလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ လေနင့်မြေကြီးကို ဆင်းလိုက်သွား၏။ မြင်းများမှာ မကြောက်မရွံ့ ရေထဲသို့ ဆင်းသွားကြရာ၊ မကြာမီ ‘မီး’ သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီးနောက်၊ မြင်းလည်ဆံမွှေးကို ဓိုင်လျက် နံဘေးမှ ရေကူးကာ လိုက်ပါသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဒီယန်၏ မြင်းလည်း မြေထောက်၍ မရတော့သဖြင့် ရေထဲတွင် ယက်ကူးနေရလေတော့ရာ၊ ဒီယန်လည်း ‘မီး’ နည်းတူ လုပ်ရလေသည်။ ရေမှာ အေးလှသည့်ပြင် ရေစီးကလည်း သန်လှသဖြင့် ရေစီးထဲသို့ မျောမပါသွားစေရန် အတော်ပင် အင်အား စိုက်ထုတ်ကြရ၏။

နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သွား၍ ဒီယန်မှာ မြင်းကို တွယ်ကပ်ထားရာမှ မြေမာကို ထောက်မိတော့၏။ ထိုအခိုက် ‘ကယ်ပါ’ ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ တဲမူ၏ မြင်းမှာ တဲမူမပါဘဲ ကမ်းသို့ တွယ်ကပ်တက်နေလျက်၊ တဲမူမှာ မြင်းကို လက်လွတ် သွားပြီးလျှင် ကမ်းနှင့်အတော် လှမ်းလှမ်း၍ ရေစီးထဲတိုင် မျောပါနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တဲမူကား သံကုန်ဟစ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ရေထဲ အတင်းထိုးဆင်းသွားပြီးလျှင် တဲမူဆီသို့ ကူးသွားကြပြီးနောက်၊ အတော် ခဲယဉ်းစွာနှင့် သူ့အား ကမ်းသို့ ဆွဲယူလာခဲ့ကြရ၏။ တဲမူမှာ တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်သော်လည်း အတော်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ဟစ်အော်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုအခါ တစ်ယောက်က ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လျက်-

“အသင် တိတ်တိတ် မနေဘူးလား ဟင် ... တိတ်အောင်လုပ်လိုက်ရမလား။ အသင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးကို သေကုန်အောင် လုပ်နေတယ်”

ထိုအခါမှ တဲမူမှာ နားလည်သွားပြီးလျှင် -

“ခွင့်လွှတ်ပါ မိတ်ဆွေတို့၊ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိခင်ကြီးက ရေနစ်တုန်း တိတ်တိတ်နေရင် မြန်မြန် နစ်တတ်တယ် ပြောထားလို့ပါ” ဟု ပြောသဖြင့် ရယ်မောကြရ၏။

‘မီး’ သည် တံတွတ်တွတ် ရေရွလျက် သူ့အား မြင်းပေါ်သို့ ထိုးတင်ပေးလိုက်ပြီးလျှင်၊ အခြားသူများအားလည်း မြင်းပေါ်သို့ တက်ရန် လက်ပြလိုက်လေ၏။

သူတို့သည် ကမ်းစပ်ရှိ ခြံများကို ဖြတ်သွားကြစဉ် မီးက -

“ဒီလူဟာ ပြိုဟ်မွေတာပါပဲ အရှင်၊ အခု နင်းတွေ ကွဲသွားလို့ နင်းထုကို ခိုသွားလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ တောင်ကြားလမ်းအရောက် တောက်လျှောက် စီးမှပဲ ဖြစ်တော့မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်းတွေဟာ ခရီးပမ်းနေပေမယ့် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သိုးထိန်းတွေရဲ့ မြင်းတွေထက်တော့ သာပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ဗာလိုက်ပါရစေ ... အရှင်ရာစာ။ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုလေးယောက်ဟာ လူများတက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပြီး အရှင်ကို ကယ်ပါမယ်။ ဒီလို ဆောင်ရွက်တဲ့အကြောင်းကိုလည်း အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ နေထွက်ဂိုဏ်း အကြီးအကဲတွေ သိအောင်သာ ပြောပြလိုက်ပါတော့”

ထို့နောက် အဖြေကိုပင် စောင့်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ မီးသည် မြင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ရာ၊ မြင်းသည် ဆောင့်ထွက်သွားသဖြင့် ဒီယန်နှင့် အခြားသူများလည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ မကြာမီပင် နေထွက်လာရာ ‘မီး’ သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်၏။ ဒီယန်လည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းစီးသမားအချို့သည် လှံရောင်တဖွေးဖွေးနှင့် ရေတိမ်သည်နေရာတွင် ဖြတ်ကူးလျက်၊ အချို့မှာမူ သူတို့နောက်သို့ မြင်းများကို ကဆုန်စိုင်းကာ လိုက်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ရန်သူများကား သူတို့နောက်မှ တရကြမ်း လိုက်နေကြလေပြီ။

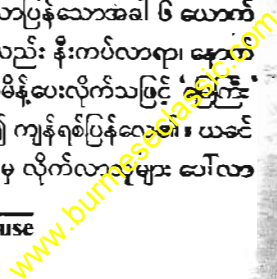
သူတို့လည်း တောင်ကုန်းများဆီသို့ မြင်းများကို အတင်းနှင်ကြ၏။ သို့သော် တောင်ကုန်းများကား ကြာလေ ဝေးလေဆိုဘိသကဲ့သို့ ရှိနေတော့သည်။ မြင်းများမှာ သဲများပေါ်တွင် သွားလာရန် ကျင့်သားရပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခြေလှမ်း ကြံကြံနှင့် မှန်မှန် ပြေးလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ခရီးကလည်း ဝေးလှသည်ပြင်၊ ရက်ပေါင်းများစွာ သဲကန္တာရအတွင်း ခရီးပြင်းလာခဲ့ရပြီဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးခဲ့ရသဖြင့် တစ်ကြောင်း

အတော်ပင် ပမ်းလျက် ရှိနေကြရှာလေပြီ။ သို့နှင့်ပင် မရပ်မနား ပြေးသွားကြလျက် သိုးထိန်းမြင်းတို့ မမီနိုင်အောင်ပင် ရှိတော့၏။ ညနေစောင်း၌ တောင်ကြားလမ်းအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ နောက်မှ လိုက်လာသူများမှာ ၁၀ ယောက်မျှပင် မရှိတော့ချေ။ ရန်သူများမှာ အပိုယူဆောင်လာခဲ့သော မြင်းများကို ပြောင်းလဲစီးနင်းကြသဖြင့်သာ ထိုသို့ ဆက်၍လိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ကား လေးတစ်ပစ်ခန့်ပင် မဝေးလှတော့ချေ။

တောင်ကြားလမ်းသို့ ရောက်သည့်အခါ မြင်းများမှာ ခြေကုန်လက်ပမ်း ကျနေကြပြီဖြစ်၍ ကဆုန်ပေါက် မပြေးနိုင်တော့ဘဲ၊ အလွန်ဆုံး သုံးချောင်းထောက်သာ သွားနိုင်ကြတော့၏။ ဒီယန်တို့ လူစုလည်း တောင်ကြားလမ်းကို အတင်း တက်သွားကြရရာ၊ နောက်မှ ရန်သူများလည်း နီးသည်ထက် နီးကပ်လာတော့၏။ တောင်ကြားလမ်းနဲ့ဘေးများမှာ အလွန် မတ်စောက်သည့်ပြင် လမ်းမှာလည်း အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလျက် မြင်းတစ်စီးသွားသာရုံမျှသာ ရှိသဖြင့်၊ သူတို့သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်သာ သွားနိုင်ကြလေ၏။

လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ ရောက်၍ ရှေ့ဆုံးမှ လိုက်လာသော သိုးထိန်း သည် သူတို့နှင့် အလှမ်းငါးဆယ်လောက်မျှ မဝေးတော့သည့်အခါ ‘မီး’ သည် နောက်သို့ လှည့်၍ တစ်စုံတစ်ခု အမိန့်ကို ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ‘ရေ’ သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ဓားလွှတ်ကိုင်လျက် ထောင့်ချိုးတွင် ရပ်၍ စောင့်နေလိုက်လေသည်။ သူ၏မြင်းကား အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် အခြားမြင်းများနှင့် ရော၍ လိုက်သွား၏။ မကြာမီ ဒီယန်တို့ လူစုသည် ဓားချင်းခုတ်သံများ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ အတန်ကြာလျှင် နောက်မှ လိုက်လာသူများကို တွေ့ရပြန်၏။ သို့သော် ယခင်က ၁၀ ယောက်ခန့် ရှိခဲ့သော်လည်း ယခု ၈ ယောက်သာ ရှိတော့၏။

ရန်သူများလည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြန်ရာ၊ ‘မီး’ သည် နောက်လမ်းကျဉ်းတစ်နေရာတွင် အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သဖြင့်၊ ‘လေ’ သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ရပ်၍ စောင့်နေလိုက်ပြန်၏။ သူ၏မြင်းလည်း သူမပါဘဲ အခြားမြင်းများနှင့်အတူ ရောနေလိုက်သွားပြန်လေသည်။ ဓားခုတ်သံများ တစ်ဖန် ကြားရပြီးနောက်၊ နောက်မှ လိုက်လာသူများ ပေါ်လာပြန်သောအခါ ၆ ယောက်မျှသာ ကျတော့၏။ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ရန်သူများလည်း နီးကပ်လာရာ၊ နောက်လမ်းကျဉ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်ပြန်လျှင် ‘မီး’ က အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ‘မြေကြီး’ သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ဓားလွှတ်ကိုင်ကာ စောင့်၍ ကျန်ရစ်ပြန်လေ၏။ ယခင်က အတိုင်း ဓားခုတ်သံများ ကြားရပြီးလျှင် နောက်မှ လိုက်လာသူများ ပေါ်လာ

ပြန်သည့်အခါ ၅ ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ ရန်သူတို့သည် နီးသည်ထက် နီးလာပြန်ရာ၊ တစ်နေရာတွင် 'မီး' သည် သူကိုယ်တိုင် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ မြင်းကို အခြားသူများလုပ်သကဲ့သို့ မောင်းလွှတ်လိုက်၏။

“ဆက်စီးသွားပေတော့ အရှင် ... ကျွန်ုပ်ကို ဘုရားသခင် ကူညီရင် တော့ အရှင်တို့ ဘေးကင်းဖို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါသေးတယ်။ ဆက်သာ စီး သွားပါ။ နို့ပြီး ... ရေစပ်မှာတုန်းက ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားကိုလဲ မမေ့ပါနဲ့။”

“ဒီယန်မှာ ပင်ပမ်းနွမ်းနယ်လှပြီဖြစ်၍ မျက်စိများပြာလျက် ရှိရာမှ- “မသွားဘူး ... မသွားဘူး။ ဒီမှာပဲ အသင်နဲ့ အတူနေမယ်။ ဘာမျှ နားမလည်တဲ့ တံမူက အသင်ရဲ့ သတင်းစကားကို ပို့ပေစေ”

“သွားပါတော့ အရှင် ... ကျွန်ုပ်ကို အရှက်ကွဲအောင် လုပ်မလို့လား။ မသွားဘူးလား ... ကင် ... မသွားရင် ဟောဒီ ဓားနဲ့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် သတ်သလိုက်မယ်”

ထိုနောက် မီးသည် တစ်စုံတစ်ခုသော လျှို့ဝှက်စကားဖြင့် ဒီယန်၏ မြင်းကို ငေါက်ရာ၊ မြင်းလည်း အမြန်ပြေးသွားလေ၏။ ဒီယန်မှာ မြင်းစက်ကို ဆွဲ၍ မရတော့ပေ။

နောက်တစ်ကြိမ် ဓားခုတ်သံများ အော်ဟစ်သံများ ကြားလိုက်ရပြီး လျှင် မကြာမီ ဒီယန်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာသူများမှာ သုံးယောက်သာ ကျန်တော့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူသည် မြင်းကို မြန်မြန် ပြေးအောင် ဖက်တို့ပေးသော်လည်း မြင်းကား မပြေး နိုင်တော့ချေ။ တောင်ကြားလမ်းထိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ မြင်းသည် ခပ်တိုး တိုး ဟီလျက် ရပ်သွားလေသည်။

ရန်သူများသည် ခြေကုန်လက်ပမ်းကျနေပြီဖြစ်သော သူတို့၏ မြင်း များကို ထားခဲ့ပြီးလဆင် အံကြိတ်လျက် ခြေလျင်လိုက်လာကြ၏။ သူတို့ကား ကျန်းမာ သန်စွမ်းသော စစ်သားကြီးများ ဖြစ်၍ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း၊ ခွေးအလူး လူး ရှိနေလေသည်။ တစ်ယောက်မှာ ဒဏ်ရာ ရခဲ့သဖြင့် မျက်နှာမှ သွေးများ စီးကျနေ၏။ သူသည် အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ထိုသူက အော်ဟစ်လျက် - “ကျွန်ုပ်တို့မှာ အရှင်မင်းသားကို အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းဖို့ အမိန့် ပါတယ်။ အရှင် အညံ့ခံမလား ဒါမှမဟုတ် အသေခံမလား”

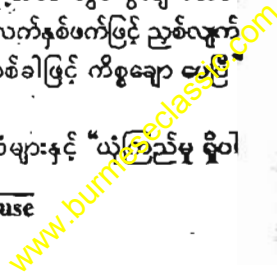
ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဒီယန်သည် ယခင်ကထက် ရဲတင်း လာရုံသာမက အားလည်း တက်လာ၏။ “ဘယ်လိုမှ မခံဘူး”

ဤသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ ဒီယန်သည် သူ၏ ဓားလွှတ်ကို လက်ယာဘက်မှ လက်ဝဲဘက်သို့ ပြောင်း၍ ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင်၊ သူ့ခါးကြားမှ လှံတို့ကို ဆွဲထုတ်ကာ အားရှိသမျှနှင့်ပင် ပစ်လိုက်လေ၏။ အရာရှိသည် လှံနှင့် ပစ်လိုက်သည်ကို မြင်ရသဖြင့် တစ်ဘက်သို့ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရာ၊ လှံသည် သူ့နောက်မှ လူ၏ ရင်ဘတ်တွင် သွား၍ ခြိုက်ပြီးနောက်၊ ထုတ်ချင်းခတ် ငေါက် သွားပြီးလျှင် ထိုသူလည်း လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

ထိုအခါ အရာရှိသည် ရှေ့သို့ တဟုန်တည်း ပြေးတက်လာ၍ နှစ် ယောက်သား ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်ခုတ်ကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘက်ညီ သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အလွန်ပင်ပမ်း နွမ်း နယ်နေကြလေသည်။ ဒီယန်ဆီသို့ မရောက်နိုင်သေးသည့် တတိယလူများ လည်း သူ့အပေါ်၏ ရင်ဘတ်ကွင် ထုတ်ချင်းခတ် စူးဝင်နေသော လှံတို့ကို အတွင်သား ဆွဲနှုတ်လျက်ရှိ၏။ အရာရှိလုပ်သူ၏ ဓားချက်များကား မမှန်လှ ပေ။ သူ၏ မျက်လုံးများအတွင်းသို့ ဒဏ်ရာမှ သွေးများ စီးဆင်းနေသောကြောင့် ပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဒီယန်ကမူ အရာရှိ၏ ဓားချက်များကို အသာခံ၍ ကာ ကွယ်ရင်း ချက်ကောင်းကိုသာ စောင့်နေရာမှာ၊ ရုတ်တရက် သူ၏ခါးကို ရှေ့သို့ ထိုးလိုက်ပြီးလျှင် အပေါ်သို့ ပင်ထိုးလိုက်လေသည်။ ဓားဖျားသည် အရာရှိ၏ လည်ပင်းကို မေးအောက်တွင် ထိုးမိသွားသဖြင့် လည်ချောင်းရိုး ထက်ခြမ်းကွဲ သွားပြီးလျှင်၊ ဓားတန်းလန်းနှင့်ပင် လဲကျသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ တတိယလူမှာ လှံကို နှုတ်၍ရသွားပြီဖြစ်၍ ထိုလှံဖြင့်ပင် ဒီယန်အား လှမ်းဝစ် လိုက်၏။ လှံသည် ဒီယန်ကို ဝဲဘက်သို့အထက်တွင် ထိုးမိပြီးနောက် ထုတ်ချင်း ခတ်သွားလေသည်။

ဒီယန်မှာ လက်ထဲတွင် လက်နက်မရှိတော့သဖြင့်၊ မည်သို့မျှ မတတ် နိုင်တော့ဘဲ တောင်ကြားလမ်းဘေးရှိ ကျောက်အောင်တစ်ခုကို အသာမီ၍ နေရလေသည်။ ထိုအခါ လှံနှင့် ပစ်သူသည် ဒီယန်ဆီသို့ အတင်းပြေးလာ၏။ သူသည် ဒီယန်အား လက်ရဖမ်းလိုသဖြင့် လည်းကောင်း၊ သူကိုယ်တိုင် လက် နက်မရှိသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ ပြေးလာဟန်တူသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထိုသူသည် ဒီယန်အား လက်ဖြင့် အတင်းဖမ်းလိုက်ရာ၊ ဒီယန်သည် ပက် လက်လန်ကာ လဲကျသွားပြီးနောက် ဖမ်းသူမှာ သူ့အပေါ်တွင် ခွလျက်သား ဖြစ်နေတော့၏။ ထိုသူသည် ဒီယန်၏ လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှစ်လျက် ရှိရာ၊ ဒီယန်မှာ အသက်ပင် မရှူနိုင်တော့ဘဲ “ဒီတစ်ခါဖြင့် ကိစ္စချော ပေပြီ” ဟု အောက်မေ့လိုက်၏။

သို့သော် ထိုအချိန် ပြေးလာသော ခြေသံများနှင့် “ယုံကြည်မှု ဝိုတ်

၁၄၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

... ယုံကြည်ပါ” ဟုသော အော်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက်၊ အုံးခနဲ အသံနှင့် အတူ သူ၏လည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ်ထားသည့်လက်များသည် တဖြည်းဖြည်း ပြေကျသွားလေသည်။ နီယန်သည် လူးလဲထကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ စစ်သားမှာ သူ၏နံဘေးတွင် အစနံ့သား ဖြစ်နေလျက်၊ ဦးခေါင်းမှာ နင်းချေထားသော ကြက်ဥကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီးလျှင် သူ၏အပေါ်တွင်ကား တဲမူသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုကို ကိုင်ကာ ရပ်နေလေသည်။

“သူတို့တစ်တွေ တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နိုင်ကြတော့ဘူး အရှင် - ဟောဒီ မြင်းက အတင်းဆွဲသွားတော့ မြင်းကိုလဲ ရပ်လို့မရဘူး။ ဒါနဲ့ မြင်းပေါ်က အတင်းလျော့ချပြီး အရှင်ဆီကို ပြေးလာခဲ့ရတယ်။ ဓားကို ဆွဲထုတ်မယ် လုပ်တော့လဲ ရေထဲ ကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ဒီလို လက်နက်မရှိတုန်း ကံကောင်းထောက်မလို့ ဟောဒီကျောက်တုံးကြီးကို သွားမြင်လိုက်တယ်။ ရွှိုင်း စောင်းစလိုက်တာနဲ့ တူတာပဲ”

“ဒါထက် ကျွန်ုပ် ခြေထောက်က လုံ့ကို ဆွဲနှုတ်ပေးစမ်းပါ တဲမူ - နာလှပြီ”

တဲမူလည်း လုံ့ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်ရာ၊ နီယန်မှာ နာလွန်းလှသဖြင့် ဈော့ခေ့၍ပင် သွားတော့သည်။ သို့ရှိစဉ် သူ၏ဘေးပတ်လည်တွင် ဗေဗီလို့ စစ်သားများကို မြင်ရ၍ တစ်ယောက် သူ၏ဦးခေါင်းကို ဒူးပေါ်သို့ တင်ကာ၊ ဗူးခါးထဲမှ ရေကို သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်လျက်ရှိလေသည်။

“ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိတော့ပါဘူး အရှင်။ ရာဇဝတ်ဘေးကြောင့် အိဂျစ်ပြည်က ပြေးလာတဲ့ ... လူတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုလို့ ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်နေပါတယ်”

နီယန်မှာ ဒဏ်ရာမှ သွေးထွက်လွန်းသဖြင့် မျောမေ့သွားပြန်၏။ ဒဏ်ရာမှာ ခြေထောက်ကို ဖြတ်ပစ်ရမလောက် ပြင်းထန်လှသဖြင့် ထိုစခန်း၌ပင် အတန်ကြာ နေထိုင်ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အပက်ပီ၏ သူလျှိုများလည်း ရှိနေကြောင်းသိရသဖြင့် ထိုစခန်းမှ ရုတ်တရက် ထွက်သွားရန်လည်း မဖြစ်နိုင်သေးတော့။

၂

နီဖရာသည် သူ့အား နန်းတင်ပေးရန်အတွက် စုရုံးထားသော စစ်တပ်ကြီး လုပ်ငန်းစတင်ရန် အသင့်ဖြစ်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။ ဗေဗီလို့ နိုင်ငံတော် တစ်ဝှမ်းလုံးမှ စစ်တပ်များကို စုဆောင်းရမည်ဖြစ်ရာ တောင်ပေါ်သားများ၊ မြေပြန့်သားများ၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ လူများ၊ လေးသည်တော်များ၊ စစ်ရထားမီးများ၊ ခြေလျင်စစ်သားနှင့် လှံကိုင်စစ်သားများ၊ ကုလားအုပ်စီး စစ်သည်တော်များ စသည်တို့ဖြစ်၏။ ထိုမျှကြီးမားသော စစ်တပ်ကြီးကို စုရုံးလေ့ကျင့်ပေးရမည့်ပြင် ရိက္ခာထောက် တပ်များကိုလည်း တင်ကြိုစေလွှတ်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ရှေ့ပြေးတပ်သည် ဗေဗီလို့မြို့ ကြေးတံခါးမှ ထွက်ခွာသွားနိုင်သည်အထိ ၃ လမျှ အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။

ထိုအတွင်း နီဖရာသည် ထိုမြို့ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားနှင့် မြို့သူမြို့သားတို့ကို လည်းကောင်း မုန်းတီးလာရတော့၏။ မယ်တော်ကဲ့သို့ ဗေဗီလို့နတ်များအား ကိုးကွယ်ပသခြင်း မပြုချေ။ ဘိုးတော်က ဝတ်ကျောင်း အတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည့်အခါများ၌ပင် နေထွက် ငိုက်ပင်တစ်ဦး ပီပီဝတ်ပြုရန်ပင် ဝန်လေးခဲ့လေသည်။

ဘုရင်မတစ်ပါးဖြစ်သည်ဟု အများက သိနေကြပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း နီဖရာမှာ နန်းတော်ဝင်းအတွင်းရှိ ဥယျာဉ်များ၌သာ သွားလာနေရသဖြင့် သဲကန္တာရတွင် ကြီးပြင်းလာရသူတစ်ယောက် အတွက် အကျယ်ချုပ်သဖွယ်

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်နေတော့၏။ ထို့ပြင် ခိယန်နှင့် တဲမုတို့သည် တန်နစ်မြို့မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး နောက်၊ ပိရမစ်များရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးလျှင်၊ ထိုမှထစ်ဖန် အာရေဗျ သဲ ကန္တာရ ဘက်သို့ သူတို့အား အကူအညီ လွှတ်လိုက်သူများနှင့်အတူ ထွက်ပြေး လာကြကြောင်းဖြင့် ဗေဗီလုံ သူလျှိုများမှ တစ်ဆင့် သတင်း ရောက်လာသောကြောင့် အတွင်းကြိတ်ဆွေး၍ စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်မိပြန်၏။ ထို့နောက် တစ်ဖန် အပက်ပီ၏ စစ်တပ်များနှင့် တိုက်ခိုက်ကြောင်း၊ သူတို့နှင့်အတူ ပါလာသူ အချို့၏ အလောင်းများကို တွေ့ရကြောင်းများကို ကြားရပြန်ရာ၊ ခိယန်နှင့် တဲမု နှစ်ယောက်လုံးပင် သေဆုံးသွားပြီဟု ထင်ရတော့၏။

နယ်ခြား ခံတပ်ရှိ သိုးထိန်းဗိုလ်ကြီးသည် ခိယန်ဘို့ လူစုကာ၊ သူ လူအချို့ကို သတ်ဖြတ်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ဗေဗီလုံ ကင်းတပ်သို့ ရောက်ရှိ သွားကြောင်း သတင်းရရှိလေသည်။ ထိုကင်းတပ်ကို သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရန် လည်း သူ၌ လူအင်အား မရှိသည့်ပြင်၊ စစ်မက်မရှိသည့်အခါမျိုး၌ သွားရောက် တိုက်ခိုက်ရန်မှာ ဗေဗီလုံအား စစ်ကြေငြာသကဲ့သို့ သဘောသက်ရောက်မည် ဖြစ်သဖြင့်၊ ဤသို့ ပြုလုပ်ရန်လည်း သူ့တွင် အဓိန့်မရှိချေ။ သို့နှင့် ကင်းတပ်၏ ဝတ်ဝန်းကျင်၌ စစ်သားများ အနည်းအကျဉ်း ချထားကာ၊ သဲကန္တာရသို့ ထွက် လာသူများအား အသေသော်လည်းကောင်း၊ အရှင်သော်လည်းကောင်း ဖမ်း ဆီးရန် အဓိန့်ပေးထားလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ခိယန်က သူ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေ ကြောင်း၊ အပြောလွတ်လိုက်သော အထောက်အတော်များသည် ဗေဗီလုံ မြို့တော် သို့ မရောက်ဘဲ ရှိခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗေဗီလုံမှ စစ်ကြေငြာပြီး၍ ကင်းတပ်ကို ဝိုင်းရန် ချထားသော စစ်သားများကို ရုပ်သိမ်းသွားသောအခါမှ ဗေဗီလုံသို့ စာတစ်စောင် ရောက်သွားလေသည်။ သို့သော် ထိုအခါတွင် ဗေဗီလုံ စစ်တပ်ကြီးများမှာ အခြားလမ်းဖြင့် နိဖရာနှင့် နေထွက်ဂိုဏ်းဝင် အချို့လည်း ပါသွား၏။ သို့ဖြစ်၍ နိဖရာနောက်သို့ စာများ ပေးပို့အကြောင်းကြားရပြန်ရာ၊ ထိုစာများကို နိဖရာသည် ခရီးအတော်ပေါက်ပြီးမှ ရရှိခဲ့လေသည်။

နိဖရာသည် ခိယန် သေဆုံးပြီဟူသော သတင်းများကြောင့် တစ်ခဏ မှာ စကားပြောနိုင်ဘဲ ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက် ရှိနေပြီးနောက်၊ ခေမာအား တောကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ တော ရောက်လာသောအခါ -

“ခိယန် သေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ကြားပြီးပြီ မဟုတ်လား ဦးရီးတော်”

“ဒီလိုတော့ မကြားသေးဘူး တူမတော် ... သူဟာ ဖမ်းဆီးချင်လဲ ဖမ်းမိမယ်။ သေချင်လဲ သေမယ်လို့တော့ ကြားတယ်”

“သူတော်စင် ရွှင်းသာ အသက်ရှင်နေသေးရင်တော့ ရှေ့ကို ကြိုတင် မြင်နိုင်သို့ အမှန်ပြောနိုင်မှာပဲ။ နို့ပေမယ့် အခု သူမရှိတော့ဘဲ ကိုး”

“အသင်ပြောတာ မှန်တယ် တူမတော် ... နို့ပေမယ့် အသင်တို့ရဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ ဘယ်လိုပဲ ကြီးကျယ်ပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ အသင်နဲ့ ခိယန် တို့ဟာ ပေါင်းရလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ပြောခဲ့တာတော့ မှန်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် သူ့ကိုသာ တန်နစ်မြို့ကို ပြန်မလွှတ်လိုက်ရင် အခုအချိန် ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ အတူတူရှိမှာပေါ့”

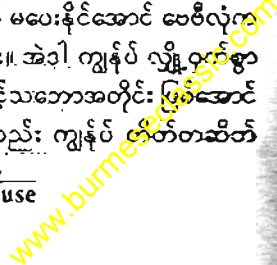
“မင်းသား ခိယန်ဟာ သူ့ကို ခိုင်းလိုက်တဲ့ ကိစ္စအတွက်၊ မပြန်ရင် သူ့ဂုဏ်အသရကို ထိခိုက်မယ်လို့ ယူဆတဲ့အတိုင်း သူ့ ခမည်းတော် အပက်ပီ ထံ အစီရင်ခံဖို့ ပြန်သွားတာကို ရွှင်းက မတားလိုက်တာပဲ ... ခိယန် ပြန်သွား ပြီးတဲ့နောက် အခြေအနေဟာ ဆိုးမလာသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ကျွန်ုပ်တော့ အတော် ဆိုးလာတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုများလဲ တူမတော်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သူလျှိုများကံက မင်းသား နဲ့ ဘုန်းကြီး တဲမုတို့ဟာ တန်နစ်မြို့က လွတ်မြောက်သွားပြီးနောက်၊ ပိရမစ် တွေဆီ ရောက်လာပြီး အတန်ကြာ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ကြတယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကြားရတယ်။ နို့ပြီး ကျွန်ုပ်လွတ်လိုက်တဲ့ နေထွက်ဂိုဏ်းပင် ညီနောင်လေးဦးရဲ့ အကူအညီနဲ့ ပိရမစ်တွေဆီက လွတ်မြောက် လာခဲ့ပြန်ပြီးတော့၊ အီဂျစ်ပြည် တွင်းက ဘေးရန်မရှိဘဲ ထွက်နိုင်ခဲ့ပြီလို့လဲ ကြားရပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ နောက်ကို ရန်သူတွေ လိုက်လာကြလို့ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်ပြီး တိုက်ပွဲမှာ ညီနောင် အားလုံးပဲလား၊ တချို့ပဲလား မသိဘူး သေကုန်ကြပါနဲ့ တူတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ အသက်စွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်ပါမယ်လို့ သစ္စာဆိုထားကြ တာကိုး။ ဒါပေမယ့် မင်းသားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တဲမုပဲဖြစ်ဖြစ် သေသွားပြီလို့တော့ အသေအချာ မသိရသေးဘူး။ အဲဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ ဘယ်လိုမှ နိမိတ် လာထင်တာမျိုးလား”

“ရွှင်းလို့ နိမိတ် လာထင်တာမျိုးလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျေးဇူးမဲ့စကား မပြောပါနဲ့ တူမတော်၊ အသင့်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း အစစ အရာရာ ချောချောမောမော ဖြစ်ကုန်ပြီ မဟုတ်လား၊ အသင် ကို နန်းတင်ရအောင် ခမည်းတော် မိတာနဲ့ ဘုရင်ကြီးက စစ်တပ်ကြီးတစ်ခု ပေးထားပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဒါတင် မကသေးဘူး အသင်တောင်းပန်တာနဲ့ ဘုရင် ကြီးဟာ မာဗယ်မင်းသားနဲ့ အသင့်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ကိစ္စတောင် စွန့်လွှတ် ပြီးတော့၊ မင်းသားက အသင့်ကို အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်အောင် ဗေဗီလုံက နေပြီး အဝေးကို လွှတ်လိုက်တယ် မဟုတ်ပါလား။ အဲဒါ ကျွန်ုပ် လျှို့ဝှက်စွာ တောင်းပန်ခဲ့လို့ပဲ။ နို့ပြီး စစ်တပ်ကြီးဟာလဲ အသင့်သဘောအတိုင်း ဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ်ကို ကွပ်ကဲ ဦးစီးစေခဲ့သေးတယ်။ အဲဒါလည်း ကျွန်ုပ် တိတ်တဆိတ်

တောင်းပန်လိုပဲ ပြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်က အကောက်ကြံပြီး ထီးနန်းကို လှယူမှာစိုးလို့ ဒီကိစ္စပြီးရင် ဘုန်းကြီး ပြန်ဝတ်မယ့်အကြောင်း သစ္စာ ဆိုထားရသေးတယ်။

“ဘိုးတော်က ဒါတွေ လုပ်ခဲ့တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ နို့ပေမယ့် ခီယန် သာ သေသွားရင်တော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ထီးနန်းလည်း မလိုပါချင်ပါဘူး။ သေသာ သေချင်တော့တယ်။ နို့ပေမယ့် မသေခင်တော့ ကလဲ့စား ချေချင်သေးတယ်။ အပက်ပီနဲ့ သူ့ ရဲ့ သုံးထိန်းလူမျိုးတွေကို တစ်ယောက်မှ အရှင်မထားဘူး။ နို့ ပြီး မြို့တွေကိုလဲ တစ်ခုမှ အကောင်းမထားဘူးလို့ ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်မယ်”

“ဒီစကားမျိုးကို နှစ်ပြည်ထောင် ပူးပေါင်းသူဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကို ခံတဲ့လူက မပြောထိုက်ပါဘူး အသင်ဟာ ချစ်သူရဲ့ စိတ်နဲ့ အရူးလိုဖြစ်နေပြီ။ နို့ပေမယ့် အသင် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တာတွေအတွက် ပူဆွေးရလိမ့်ဦးမယ်လို့တော့ ကျွန်ုပ် ထင်တယ်”

“ဦးရီးတော် ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါထက် ကျွန်ုပ်ဆီ ‘ခူး’ ကို လွှတ်လိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်ုပ်ဟာ မိန်းမသား ဖြစ်ပေမယ့် အတိုက်အခိုက် သင် ကြားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ နို့ပြီး ... ဗေဇီလုံပန်းပဲကျော်တွေကိုလဲ ကျွန်ုပ်အတွက် အကောင်းဆုံး သံချပ်အင်္ကျီ အလုပ်ခိုင်းပေးပါ”

ထို့နောက် တောသည် ပြုံးလျက် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မကြာမီ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် နန်းတော်ကြီး ၏ တစ်ခုသော ဝင်းအတွင်းသို့ တံတိုင်းပေါ်မှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မည်ဆိုကာ ငွေဖြင့်ပြီးသော သံကိုယ်ကြပ် အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ ပျော့ပြောင်းသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် လှမည်းကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဓားခုတ် လှံထိုး လေ့ကျင့်နေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရပေမည်။ ထိုအတတ်သာ မက နီဖရာ သည် လေးမြား အတတ်ကိုလည်း လေ့ကျင့်ခဲ့ရာ အတော်ပင် ကျွမ်းကျင်ခဲ့လေ ပြီ။ ထိုမျှနှင့်ပင် တင်းတိမ်ခြင်း မရှိသေးဘဲ၊ နီဖရာသည် ကျွန်မ တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ စစ်ရထားကို နန်းတော်ဝင်းကြီးအတွင်း၌ပင် လေ့ကျင့်ခောင်းနှင့်ခွဲပြန် ၏။ ထိုအကြောင်းများကို ဘိုးတော် မိတာနဘုရင်ကြီး ကြားရသောအခါ သားတော် ‘အဗေရူး’ ကို ခေါ်၍ စစ်တပ်ကြီးကို သူ့အား အကွပ်အကဲ ခိုင်း သည်ထက်၊ မြေးတော် နီဖရာအား အုပ်ချုပ်စေရလျှင် သာ၍ မကောင်းပါလော့ ဟု မေးမြန်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ အဗေရူးက ဤသို့ဆိုလျှင် နီဖရာမှာ ကမ္ဘာ တစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်ရန် ဤစစ်တပ်ကြီးကို အသုံးပြုမည်ဖြစ်သဖြင့်၊ စစ်တပ် ကို ပြန်လည်ရရှိတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေသည်။

ဘုရင်ကြီးလည်း ဗေဇီလုံ၏ ကျက်သရေကို တိုးစေရန် နီဖရာအား မာမယ်မင်းသားနှင့် လက်ဆက်ရလျှင် ကောင်းလေစွာဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့သော် မိမိထားရှိသော ကတိကို ပြန်၍ သတိရသဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်လေ သည်။

နီဖရာသည် ဤသို့ ဓားခုတ် လှံထိုး လေ့ကျင့်ရသဖြင့် ကျန်းမာ လာသည်အပြင် စိတ်ပြေလက်ပျောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် လေ့ကျင့်နေ ခိုက်၌သာ ပျော်ရွှင်ခဲ့၍ ညဉ့်အခါများ၌မူ စိတ်လက် ညှိုးငယ်ရပြန်လေသည်။ သူသည် တောကိုသာ မက ဘိုးတော် ဘုရင်ကြီးကိုပါ အပူကပ်သဖြင့် ဘုရင် ကြီးလည်း မနေသာတော့ဘဲ အိဂျစ်နယ်စပ်တစ်လျှောက်သို့ မင်းချင်းများ စေ လွှတ်ကာ ခီယန်အား ရှာဖွေရန် စေလွှတ်ရတော့၏။ သို့သော် မတွေ့ရဘဲ အချည်းနှီးပင် ပြန်၍လာခဲ့ကြရလေသည်။ မင်းချင်းများ၏ လျှောက်ထားချက် အရ၊ တောင်ကုန်းအချို့ကိုမူ အပက်ပီ၏ မြင်းသည်တော်များက ဝိုင်းရံထား ကြောင်း၊ တောင်ကုန်းများ အလည်တွင် ဗေဇီလုံ ကင်းတပ်တစ်တပ် ရှိနေခဲ့သော် လည်း ၎င်းကင်းတပ်မှာ ကာလအတန်ကြာကပင် မြို့နှင့် အဆက်ပြတ်၍ နေခဲ့ သဖြင့် ရန်သူတို့ လက်ဝယ်ကျဆုံးပြီဟု ဆိုင်ရာ စစ်စိုလ်ကပင် မှတ်ယူခဲ့ကြောင်း သိရှိရ၏။

ထိုအကြောင်းများကို ‘တော’ ကြားသိရသောအခါ ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးထံ အခစားဝင်ပြီးလျှင် ထိုတောင်ကုန်းများကို ဝိုင်းရံထားသည့် အပက်ပီ၏ တပ်များကို တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းရန်နှင့် တောင်ကုန်းများတွင် ရှာဖွေ ရန် အခွင့်တောင်း၍ မြင်းသည်တော် ၁၀၀ နှင့် သူလျှို့များကိုပါ စေလွှတ်လိုက် လေသည်။ သို့သော် နီဖရာအား အသိမပေးချေ။

နောက်ဆုံးတွင် ဗေဇီလုံ မြို့ရိုးပြင်ဘက်တွင် ခြေသည်တော်နှင့် မြင်း သည်တော် နှစ်သန်းကျော်၊ စစ်ရထားတစ်ထောင်ကျော် မရေ မတွက်နိုင်သော စခန်းစောင့် အစေအပါများ၊ ရိက္ခာများ တင်ထားသည့် မြင်းနှင့် ကုလားအုပ် များ ပါဝင်သော တပ်မကြီးမှာ ချီတက်ရန် အသင့်ရှိနေ၏။ ရိက္ခာအမြောက် အများကိုလည်း တပ်မကြီး ချီတက်မည့် လမ်းစဉ်တစ်လျှောက် ရေရမည့် စခန်း များတွင် အသင့် သိုမှီးထားပြီဖြစ်၏။

နီဖရာနှင့် တောတို့သည် မိတာန ဘုရင်ကြီးအား ဝမ်းပမ်းတနည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးနောက်၊ တပ်မတော်ကြီးလည်း ဗေဇီလုံမှ ချီတက်ခဲ့လေသည်။ ထင်ပြင်များ၊ သဲကန္တာရများကို ရက်ပေါင်းများစွာပင် ဖြတ်သန်းချီတက်ခဲ့ရာ၊ နီဖရာများစွာ မထွင်လှသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် အိဂျစ်နယ်ပေါ်သို့ ချဉ်းကပ်မိ

လေ၏။ သိုးထိန်းတို့လည်း ထိုသို့ ချီတက်လာမည်ကို ကြိုတင် သိထားနှင့်ပြီး ဖြစ်၍ တတ်နိုင်သမျှ ခုခံရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားခဲ့လေသည်။

အိဂျစ်နယ်စပ်သို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ၊ အပက်ပီသည် ရှိသမျှ အင်အားကို စုရုံးကာ နယ်စပ်တစ်လျှောက် ခံတပ်များပြုလုပ်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားကြောင်း သူလျှို့များထံမှ တောသည် ကြားသိရလေ၏။ ထိုသတင်းကို ပြောင်လက်သော သံချပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ကာ 'ရူး' ဦးစီးသော ကိုယ်ရံတော်တပ်ခြံရံလျက် စစ်ရထားပေါ်တွင် ထိုင်နေသော နီဖရာအား 'တော' တ သွားရောက် ပြောကြားလေသည်။

"ကောင်းတာပေါ့၊ ဦးရီးတော် ... မြန်မြန် တိုက်ရရင် ကျွန်ုပ် ဆုံးရှုံးခဲ့တာအတွက် မြန်မြန် ကလဲ့စားချေရတာပဲ မဟုတ်လား။" နီဖရာမှာ ဒီသန့်၏ သတင်းကို မကြားရသဖြင့် မုခုသေပြီဟု ထင်နေလေသည်။

"ဒီလိုလဲ အရမ်းမလုပ်နဲ့ တူမတော် ... မင်းသားအသက်ရှင်နေသေးတယ်လို့ ကျွန်ုပ် ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။"

"ဒါဖြင့် သူ အခု ဘယ်မှာလဲ ဦးရီးတော်၊ ဦးရီးတော်ဟာ စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်လုံးကို ကွပ်ကဲနေရရက်နဲ့၊ သူ့ကို ရှာဖို့ စစ်သား လေး ငါးထောင် လောက်ကိုမှ မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးလား။"

"ကျွန်ုပ် အရှာခိုင်းထားပါတယ် တူမတော်"

ဤသို့ပြောနေခိုက် ကျွန်တစ်ယောက် ပေါက်လာကာ၊ မိကာန ဘုရင်ကြီးထံမှ သဝဏ်လွှာများကို ပေးဆက်လေ၏။ 'တော' သည် သဝဏ်လွှာကို ဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ တောဖတ်ကြည့်သည့် သဝဏ်လွှာအတွင်း၌ တွန့်ကြေနေသော သဝဏ်လွှာကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်ရာ၊ ယင်းကိုလည်း ဖတ်ကြည့်ပြန်ပြီးသော် နီဖရာအား လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်လေသည်။ နီဖရာသည် သဝဏ်လွှာကို ယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

"အို ... အမျိုးကောင်းသမီး သူ၏အမည်ကို အသင် ရိပ်စားမိမည် ဖြစ်သော ထိုသူက ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကြောင့် မစွမ်းမသန် ဖြစ်နေသည် မှ တစ်ပါး ကောင်းစွာ ကျန်းမာပါသည်ဟု စာရေးလိုက်ပါသည်။ ဤသို့ ရေးလိုက်ရသည်မှာလည်း ယခင်က လွှတ်လိုက်သော တမန်များသည် သူရှိနေသည့် နေရာကို ဝန်းရံထားသော ရန်သူများကြောင့် မရောက်နိုင် ရှိမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အသင့်ထံသို့ ဤစာကို ယူဆောင်လာသူသည် ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်လျှင် ထိုသူက အလုံးစုံ ပြောပြပါလိမ့်မည်။ ယခုထက်ပို၍ကား ကျွန်ုပ် မရေးဝံ့ပါ။"

အသင်ကိုယ်တိုင် သင်ပြထားခဲ့သော နေထွက်ဂိုဏ်း၏ အမှတ် လက္ခဏာဖြင့် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်သည်။

သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ နီဖရာသည် တော၏ လက်တွင်း သို့ လဲကျသွားပြီးနောက် ပင့်သက်ရှုလျက် -

"သူ မသေသေးဘူး ... သူမသေသေးဘူး ... တမန် ဘယ်မှာလဲ" ထိုအခိုက် ခရီးသွားတစ်ဦးကဲ့သို့ ညစ်ပေးနေပြီးလျှင် ပင်ပမ်းနွမ်းနယ် ပုံရသော အရာရှိတစ်ယောက်အား အစောင့်တစ်ယောက်က ခေါ်လာကာ၊ မင်းသား အဖေရူးနှင့် ချက်ချင်း တွေ့လိုကြောင်း ပြောနေပါသည်ဟု ပြောပြလေသည်။

တောသည် ထိုသူအား ကြည့်လိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် မှတ်မိလေတော့၏။ ထိုသူကား ပျောက်ဆုံးနေသော ကင်းတပ်ကို ရှာရန် ဘုရင်ကြီးက စေလွှတ်လိုက်သူ အရာရှိပင် ဖြစ်လေသည်။

"ဘာများ အစီရင်ခံစရာ ရှိသလဲ"

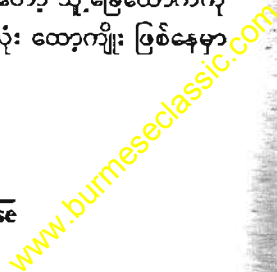
"အရှင်သား ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကင်းတပ်ရှိရာသို့ ရောက်အောင် ထိုးဖောက်ဝင်သွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကင်းတပ်စခန်းဟာ အတော် ခိုင်လုံလို့ သိုးထိန်းတွေ မတိုက်ရတာနဲ့ အားလုံးပဲ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြပါတယ်။ နို့ပြီးတော့လဲ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ခရီးသယ်တွေကိုလဲ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်"

ထိုအခါတွင်လည်း နီဖရာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက်၊ စကားမပြောနိုင်ဘဲ စစ်ရထားကို မှီ၍နေရ၏။

"သူတို့အကြောင်းကကော"

"အရှင်သား ဘုန်းကြီးဟာ ကျန်းမာပါတယ်။ သူတို့နဲ့ အတူလာတဲ့ ညီနောင်လေးယောက်ဟာလဲ တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ခိုင်းထားတဲ့ လူတွေကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ရင်း သူတို့ဟာ မြင့်မြတ်စွာ အသက်ကို စွန့်သွားကြပါတယ်။ ဘုန်းကြီးနဲ့အတူ လွတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ နာမည်မသိရတဲ့ အရှင်ဟာ လက်ဝဲဘက် ဒူးက ဒဏ်ရာမပျောက်သေးလို့ မကျန်းမမာ ရှိနေသေးတယ်။ သူဟာ လမ်းမလျှောက်နိုင်သေးပါဘူး။ အခုတော့ သူ့ခြေထောက်ကို မဖြတ်ရတော့ဘူးလို့ ယုံကြည်ရပေမယ့် တစ်သက်လုံး ထောင့်ကျိုး ဖြစ်နေမှာပါ။"

"အသင် သူ့ကို မြင်ခဲ့သလား"

၁၅၄ ဝ ခရုန်ရွှေများ

“မှန်ပါတယ် အရှင်သား၊ ကျွန်ုပ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ဟာ သူ့ကို မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တို့လူတွေက သိုးထိန်းတွေကို မြူခေါ်သွားတုန်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တောင်ကုန်းတွေ ဝန်းရံနေတဲ့ မြေပြန့်မှာ တည်ရှိပြီး၊ အရှေ့ဘက်နဲ့ အနောက်ဘက်မှာ တစ်ခုစီရှိတဲ့ တောင်ကြားလမ်းနှစ်ခုက သာ ရောက်နိုင်တဲ့ ကင်းစခန်းထဲကို အရောက်ဝင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ စစ်သားတွေဟာ စားရေးရိက္ခာ အလုံအလောက်မို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပေမယ့် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြပါတယ်။ နို့ပြီး ဘုန်းကြီးနဲ့ ဒဏ်ရာရတဲ့ ခရီးသည်ကိုလည်း သူတို့နဲ့အတူ တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့က ကင်းစခန်းရှိရာကို ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ လမ်းပြညီနောင်လေးဦးဟာလည်း ဘယ်လို အသက်ဆုံးခဲ့တဲ့ အကြောင်း ပြောပြပါတယ်”

“အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ နောက်မှ ပြောပြတာပေါ့။ သင်တို့နှစ်ယောက် လွတ်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခရီးသယ်တွေကို အသင်တို့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်ခဲ့တာလဲ”

“တောင်ကြားလမ်းကလေးမှာ လမ်းမလျှောက်နိုင်တဲ့ လူကို ဘုန်းကြီးရဲ့ အကူအညီရတောင်မှ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်က သယ်ဆောင်လာနိုင်မှာလဲ အရှင်သား နို့ပြီး သူ့ကို လွင်ပြင်ရောက်အောင် သယ်လာနိုင်ပြန်ရင်လဲ၊ မြင်းကောင်းတွေနဲ့ ရန်သူတွေဟာ အနံ့မို့လို့ လွတ်နိုင်ဖို့ဟာ ခဲယဉ်းပါတယ်။ နို့ပြီး ကင်းတပ်ဟာလဲ ရုပ်သိမ်းလာဖို့ အမိန့်မရသေးဘူး ... ဒါကြောင့်မို့ သူ့အဖို့ လုံခြုံတဲ့ ကင်းစခန်းမှာပဲ။ သူ့ကို စစ်သား အလုံအလောက်နဲ့ လာခေါ်တဲ့ အချိန်အထိ နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

ထိုနောက် အရာရှိက ဆက်လက်၍ သူနှင့် သူ၏ ရဲဘော်တို့သည် ထိုနေရာကို စောင့်ကြပ်နေသော အပက်ပီ၏ မြင်းသည်တော်များအား မည်သို့ မည်ပုံ တိုက်ခိုက်၍ လွတ်မြောက်သွားကာ၊ သူတို့၏ လူများ ပူးပေါင်းမိသွားကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် တပ်မတော်ကြီးသည် အီဂျစ်ပြည်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်သွားပြီဖြစ်၍ သူတို့ရောက်ရှိနေသော နေရာနှင့် မိုင် ၆၀ ကျော် ကျော်မျှလောက်သာ ဝေးသောနေရာတွင် ရောက်ရှိနေကြောင်းကို သံကန္တာရအတွင်း လှည့်လည်သွားလာနေသူများထံမှ ကြားသိရ၍ ဝေဗိလုံသို့ မပြန်တော့ဘဲ တပ်မတော်ကြီးရှိရာသို့ အစီရင်ခံရန် ရောက်လာကြောင်းကို လည်းကောင်း ပြောပြလေ၏။

“အသင် ပြုမူပုံဟာ တော်ပါပေတယ်။ အသင်ဟာ ဒဏ်ရာရတဲ့ အရှင်ကို အသင်တို့နဲ့အတူ ခေါ်လာရင် လမ်းမှာ အသတ်ခံရလျှင် ခံရ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် အဖမ်းခံရမှာ ယုံမှားစရာ မရှိပေဘူး”

ထိုနောက် တောသည် တခြားတစ်နေရာတွင် လုပ်ဆောင်စရာ ကိစ္စများရှိသေးသဖြင့် အရာရှိကို နိဖရာနှင့်အတူ ထားရစ်ကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ပြန်လာခဲ့ရာ၊ ထိုအချိန်၌ နိဖရာမှာ ထိုအရာရှိအား သူ သိလိုသမျှ မေးမြန်း၍ ကောင်းတုန်းပင် ရှိနေသေး၏။ ထိုအခါ တောက သူတို့အား ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် -

“မိတ်ဆွေ ... အသင် မအိပ်ရတာ အတော်ကြာပြီ ထင်တယ်”

“လေးည ရှိပါပြီ အရှင်သား”

“အစာ မစားရတာကော”

“လေးဆယ့် ရစ်နာရီ ရှိပါပြီ ... ကျွန်ုပ်တို့လို ခရီးပြင်းနှင်လာပြီးတော့ တိုက်ခိုက်လာခဲ့ရတဲ့ လူတွေအဖို့ ပေါင်မုန့်တစ်ကိုက် ရေတစ်ပေါက်လောက်များ ရရင်ဖြင့်”

စကားမဆုံးမီ တောက -

“အီဂျစ်ဘုရင်မ အသင်ကို သွားခွင့်ပြုရင် အဆင်သင့် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

ထိုအခါမှ နိဖရာသည် မျက်နှာများ နီမြန်းသွားကာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားလေ၏။ ထိုအရာရှိနှင့် သူ၏အဖော်တို့ ထွက်ခွာသောအခါ နိဖရာက ‘တော’ အား မည်သို့ အကြံရကြောင်း မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်ုပ် အကြံကတော့ မြင်းသည်တော် ငါးထောင်ကို လွှတ်ပြီး တော့ဒီနေရာကနေပြီး စာရေးတော်ကြီးရာ စာလို့ ခေါ်တဲ့လူဟာ ဒဏ်ရာနဲ့ ခိုနေတဲ့ ကင်းစခန်းအထိ သဲကန္တာရကို ရှင်းလင်းခိုင်းပြီးတော့ သူနဲ့တကွ ဘုန်းကြီး တံမုရယ်၊ ကင်းတပ်ပရယ် ပြန်ခေါ်လာဖို့ပါပဲ တူမတော်။ သူ့ကို စစ်ရထားနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ထမ်းစင်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် တင်ခေါ်လာရင်တော့ ခြောက်ရက်အတွင်းမှာ ရောက်လာမှာပါပဲ”

“ဒီအကြံ ကောင်းတယ်။ ကျွန်ုပ်လဲ စစ်တပ်ကို ကွပ်ကဲပြီး လိုက်သွားမယ်။ ခေမာဟာ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ လိုက်နိုင်ပါတယ်”

“တူမတော် သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ တူမတော်ဟာ စစ်တပ်ကြီးနဲ့အတူ ဒီမှာပဲ နေရစ်ရလိမ့်မယ်”

နိဖရာ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လျက် -

“သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဟုတ်လား။ သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အကြောင်းကတော့ အများကြီး ရှိပါတယ် တူမတော်။ ပထမဆုံး အကြောင်းကတော့ စိက်မချရလို့ပဲ။ ဒီနေရာနဲ့ ကင်းစခန်းရှိတဲ့ တောင်ကုန်းအကြားမှာ အပက်ပီဟာ စစ်တပ်ဘယ်လောက်ချထားတယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်

၁၅၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ဘူး၊ နို့ပေမယ့် အခုလို စစ်ကြီးဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ သူ့သားကို ဖမ်းရအောင် အတော် စွန့်စားရမယ်ဆိုတာတော့ သိပါယ်။ နို့ပြီး လေဒီ ခေမာဟာလည်း ဒီ ခရီးကို လိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဦးရီးတော် ပြောတာက ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်အဖို့လည်း ဘေးရန်မကင်းဘူး။ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ ဒီယန်အတွက်လည်း ဘေးရန် မကင်းဘူးလို့ ဆိုတယ် ... ဒါဖြင့် စစ်တပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ချီတက်သွားကြပါစို့လား။”

“ဒါလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး တူမတော် ... ဒီစစ်တပ်ကြီးကို ကျွန်ုပ် လက်ထဲ အပ်လိုက်တာ ကိစ္စတော့ ရှေ့ကို ချီတက်ပြီး အပက်ပီနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက် စို့ဝဲ။ သဲကန္တာရကြီးထဲမှာ ဟိုသွားဒီသွား လုပ်နေဖို့ မဟုတ်ပေဘူး။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား။ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်ုပ်ပြောတယ် ဦးရီး တော်။ အိဂျစ်ဘုရင်မ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်က အလိုရှိနေတယ်။ အခုပြောတာဟာ အမိန့်ပဲ။”

တောသည် နို့ဖရာအား ထုံးစံအတိုင်း တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်ပြီးလျှင်-

“ဒီစစ်တပ်ကြီးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့လက်အောက်မှာ ရှိတယ်။ အသင့် လက် အောက်မှာ မဟုတ်ဘူး တူမတော်။ နို့ပြီး ... အသင်ဟာ အိဂျစ်ဘုရင်မ ဖြစ်ပေ မယ့် စစ်တပ်ရဲ့ သံချပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားလေတော့ ဒီစစ်တပ်မှာ အရာရှိ တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ အိဂျစ်ဘုရင်မကို ထောင်မှ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမိန့်ကို နှာခံဖို့ တောင်းပန်ရမှာပဲ။ မင်းသား ဒီယန်ရဲ့ လုံခြုံမှုဟာ အရေးကြီး သလို၊ အိဂျစ်ဘုရင်မရဲ့ လုံခြုံမှုဟာလည်း သာပြီး အရေးကြီးတယ်။ နို့ပေမယ့် ဗေဗီလုံ ဘုရင်ကြီးရဲ့ တပ်မတော်ကြီး လုံခြုံမှုနဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ သာလွန်ပြီး အရေးကြီးပေတယ်။”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ နို့ဖရာသည် ဒေါသနှင့် ပြန်ပြောဦး မည် ပြုသော်လည်း၊ ‘တော’ ၏ တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် တည်ငြိမ်အေး ဆေးလှသော မျက်လုံးတို့ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူပြောမည့် စကားများမှာ လည်ချောင်းထဲ၌ပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ သူသည် တောအား ခေတ္တ မျှ ကြည့်ပြီးနောက်၊ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ စီးကျကာ သူ၏ထံရှိရာသို့ လှည့်၍ ထွက်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်တွင် သတင်းစကားများကို ယူ ဆောင်လာခဲ့သော အရာရှိနှင့် စစ်သားများက လမ်းပြလျက်၊ စစ်ရထား အချို့ နှင့်တကွ မြင်းသည်တော် ငါးထောင်တို့သည် ဒီယန်နှင့် သူ၏ အဖော်များအား ကင်းစခန်းမှ ကယ်ဆယ်ရန် ထွက်ခွာသွားကြ၏။

၂

အိဂျစ်ပြည်သို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်သမျှတွင် အကြီးဆုံးနှင့် အတောင့် တင်းဆုံး ဖြစ်သည့် ဗေဗီလုံတပ်မတော်ကြီးသည် ခရီးဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ရာ၊ အိဂျစ်နယ်စပ်သို့ ဘေးမသိရန်ခဏ ဧကန်သွားပြီးနောက်၊ အပက်ပီအား တိုက် ခိုက်ရန်အတွက် အသင့်ပြင်ဆင် အနားယူလျက် ရှိနေခဲ့လေသည်။ အပက်ပီမှာ ကား ၉ မိုင်ခန့် အကွာတွင် နယ်စပ်တစ်လျှောက် သူတည်ဆောက်ထားခဲ့သော ခံတပ် များတစ်ဝိုက်၌ အလုံးအရင်းနှင့် စခန်းချလျက်ရှိ၏။ သူ၏ တပ်စခန်းမှ အပြင်သို့ ကင်းထောက် ထွက်လာခဲ့သော သိုးထိန်း ဗိုလ်မှူး တပ်မှူးတို့သည် သူတို့၏ မျက်စိနှင့် ဗေဗီလုံ စစ်တပ်ကြီးမှာ အင်အားတောင့်တင်း ကြောက် မက်ဖွယ် ကောင်းသလောက် စည်းကမ်းသေဝပ်ကာ ကျင့်သားရပ်တို့ကို တွေ့မြင် ကြရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြကုန်လျက် သူတို့၏ဘုရင် အပက်ပီအား ညီလာခံတွင် ဤသို့ လျှောက်ထားလေသည်။

“အို ဘုရင်မင်းမြတ် ... နှားထောင်တော်မူပါလော့၊ အရှင်၏ အင် အားနှင့် အဗေဂျူးမင်းသားတွင် ကွပ်ကဲလာသော ဗေဗီလုံစစ်တပ်ရဲ့အင်အား ဟာ တစ်ဆနှင့် နှစ်ဆ ဖြစ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်မှူး အဗေဂျူးဟာ စစ်ရေးနစ်ရာမှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်တယ်လို့ ကြားရပါတယ်။ နို့ပေမယ့် တချို့ တ သူဟာ အရင်က ဘုန်းကြီးလည်း ဟုတ်၊ မှော်ဆရာလည်း ဟုတ်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သူလျှိုများကလည်း အရှင်ရဲ့ လက်ထောက်က လွတ်

www.burmeseclassic.com

မြောက်သွားတဲ့ နီဖရာ မင်းသမီးဟာ စစ်တပ်ကြီးနဲ့ ပါလာတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ အရှင်ဟာ ဒီလောက် ကြီးမားတဲ့ စစ်တပ်ကြီးကို ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို မျှိုသွားပါလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ အပက်ပီသည် အမျက်ပြင်းစွာ ထွက်လျက် ရုတ်တရက် နန်းရင်းဝန် အာနတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးသော် -

“ဒီ ကျိုးအတွေ့ ပြောတာ အသင် ကြားရတယ် မဟုတ်လား ... အသင် ဘာများ အကြံပေးချင်သလဲ။ အသင်ဟာ မြေခွေးလိုပါးနပ်လေတော့ ထောင်ချောက်က မကြာမကြာ လွတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ ပြောစမ်း”

အားနတ်သည် တစ်ခဏမျှ သူ၏အနီးတွင် ရှိသော မှူးကြီးမတ်ကြီးများနှင့် တိုင်ပင်ပြီးသော် ရှေ့သို့တိုး၍ ဦးညွှတ်အလေးပြုပြီးနောက် -

“အို ... အရှင်မင်းမြတ်၊ နောက်မကျသေးခင် ဗေဇီလုံနဲ့ စစ်မဖက်ဘဲ စစ်ပြိုင်မိမ့် ပြောလိုပါတယ်”

“ဒီလိုလား ... ဒါဖြင့် အိဂျစ်ပြည်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့လဲတဲ့ ဗေဇီလုံ ဘုရင်ထံမှာ ကျွန်ုပ်က ဘယ်လိုများ အရေးဆိုနိုင်မှာလဲ”

“မိတာန ဘုရင်ကြီးဟာ အိဂျစ်ပြည်ကို မလိုချင်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ်တို့ ထင်ပါတယ် အရှင်။ ဗေဇီလုံနန်းတော်ထံမှာရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သူလျှိုတွေထဲက ကြားရတာကတော့၊ မိတာနကို နီဖရာက ပြုစားထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နေထွက်ဂိုဏ်းက ကဝေတွေဟာ သူတို့ရဲ့ မှော်အတတ်နဲ့ ဗေဇီလုံကို လွှတ်မြောက်ထွက်ပြေးသွားခဲ့တုန်းက မိဖုရား ရိမာရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကိုလဲ ယူဆောင်သွားကြပါတယ်။ ဗေဇီလုံရောက်လို့ မိတာနဘုရင်ကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ ရိမာရဲ့ ဂူပီကလာပ် ထည့်ထားတဲ့ ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်ပြီးတော့၊ နီဖရာနဲ့ နေထွက်ဂိုဏ်းကဝေတွေက သူတို့ရဲ့အတတ်နဲ့ ရိမာရဲ့ရုပ်ကလာပ်ကို အိဂျစ်ပြည်ကို တိုက်ဖို့ မတိုက်ရင် ကျွန်ုပ်တို့စာသင့်မယ်လို့ ဘုရင်ကြီးကို အပြောခိုင်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နို့ပြီးတော့ ပိရုမစ်တွေ တောထဲမှာ နေထိုင်လာတုန်းကတည်းက ခေ့စပ်ကြောင်လမ်းထားခဲ့တဲ့အတိုင်း နီဖရာကို သူ့ရဲ့မြေးတော် အိမ်ရှေ့စံ မာဗယ်မင်းသားနဲ့ လက်မဆတ်ဘဲ ခီယန်နဲ့ လက်ဆက်ပေးဖို့ရယ်။ အိဂျစ်ပြည်ကို စစ်တပ်ကြီး ချီတက်တိုက်ခိုက်စေပြီးတော့ အရှင်မင်းကြီးကို နန်းချ နီဖရာ မင်းသမီးနဲ့ ခီယန်တို့ကို နန်းတင်ဖို့လဲ အပြောခိုင်းပါတယ်။ ဒီနောက် ရိမာက သူပြောတာတွေထက် မလုပ်ရင် ဗေဇီလုံဟာ အမြဲကျန်စာသင့်မယ်လို့လဲ ပြောတဲ့အတွက်တဲ့။ မိတာနဟာ အခုလို စစ်တပ်ကြီးကို စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“သူ အသက်ရှင်နေသေးလို့ ရှာတွေ့သေးရင် ခီယန်နဲ့ နီဖရာထံ”

လက်ဆက်ပေးပြီးတော့ ... အထက်ပိုင်းနဲ့ အောက်ပိုင်း နှစ်ခုစလုံးရဲ့ ထီးနန်းကို လွှဲအပ်ပေးလိုက်ဖို့ပါပဲ။ ဒါဟာ မိတာနရဲ့ အလိုဆန္ဒ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် အရှင်”

“အသင်ရဲ့ အကြံဟာ ဒါပဲလား ... နန်းရင်းဝန်ကြီး”

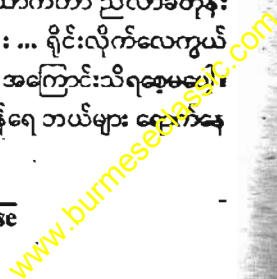
“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြု လုပ်ငံသူများ မဟုတ်ကြပါ။ သို့သော် အရှင်မင်းမြတ်ဟာ ဒီအကြံကို မလိုက်နာရင် ဝိုလ်မူး တပ်မူးတွေ ပြောတာ မှန်သွားပြီး မကြာခင် ဘုရင်အသစ်တစ်ပါး နန်းစံနေပါလိမ့်မယ်။ နို့ပြီး တချို့က တကယ် ယုံကြည်နေသလို မင်းသားခီယန်ဟာ သေသွားရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ သိုးထိန်းသားခီယန်ဟာ သေသွားရင်လဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ သိုးထိန်းတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ရာစုပေါင်းများစွာတုန်းကလာခဲ့တဲ့ သဲကန္တာရထဲကို ပြန်မောင်းထုတ်ခြင်း ခံရပြီး၊ ဗေဇီလုံ ဘုရင်အဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့လက်အောက်ခံအဖြစ်နဲ့ နီဖရာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အိဂျစ်ကို အုပ်ချုပ်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ အပက်ပီသည် ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်လျက် နေရာမှ ခုန်ထလိုက်ပြီးသော် သူ၏လက်တွင် ကိုင်ထားသော ရာဇနှင့်တန်နှင့် အာနတ်၏ဦးခေါင်းကို ရိုက်လိုက်ရာ၊ သွေးများဖြာဆင်းကျလာပြီးနောက် အာနတ်လည်း နေရာတွင် ဒူးထောက်ကျသွားလေတော့၏။

“ခွေးမျိုး၊ ဒီစကားမျိုးတွေ ထပ်ပြောစမ်း၊ တစ်ခါတည်း သစ္စာဖောက်အဖြစ်နဲ့ ကြိမ်ဖျားမှာ အသက်ပါသွားစေမယ်။ အသင့်ကို ဗေဇီလုံရဲ့ သူလျှိုကို ထင်နေတာ ကြာလှပြီ။ အခုမှ ပိုပြီး စေချာလာတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ မိတာနကို အညံ့ခံပြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ သစ္စာဖောက်သွားတဲ့ သားကို ကျွန်ုပ် လက်ထပ်မယ်လို့ ရည်မှန်းထားသူကို ပေးရမယ်တဲ့လား။ အိဂျစ်ပြည်ကြီး လုံးဝ ပျက်စီးသွားတာကို ကြည့်ပြီးတော့မှ အသေခံလိုက်မယ်။ သွားတော့ ... မုတ်ဆိတ်ဖြူနဲ့ ခွေးဝဲစားကြီး”

အာနတ်သည် နောက်ထပ်ပြောမည်ကိုပင် မစောင့်တော့ပေ။ သို့သော် တံခါးဝပေါက်သို့ ရောက်၍ တုံးစံအတိုင်း အလေးပြုရန် လှည့်လိုက်သောအခါ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ဖြစ်နေသဖြင့် အပက်ပီ မတွေ့ရသော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ အတော်ပင် ဆိုးဝါးလျက် ရှိနေလေသည်။

“ရိုက်လိုက်ကွ ... ငါလို အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ဟာ ညီလာခံတုန်း အစေခံတွေ အားလုံးရှေ့မှာ အရိုက်ခံရတယ်တဲ့။ ဟင်း ... ရိုင်းလိုက်လေကွယ် အပက်ပီရယ် ... မင်းမှာ တုတ်ရိုရင် ငါ့မှာ ဓားရှိတယ်။ အကြောင်းသိရစေမယ်။ လာခဲ့ပေတော့ ဗေဇီလုံရေ ... ငါကြံရမယ်။ အို ... ခီယန်ရေ ဘယ်များ ရောက်နေပါလိမ့်ကွယ်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုး ရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

အပက်ပီသည် မှူးမတ်များနှင့် ဗိုလ်မှူးကို သူ့ရှေ့မှောက်မှ ထွက်သွားစေပြီးနောက်၊ မိမိဆောက်လုပ်ထားခဲ့သည့် ခံတပ်အတွင်းရှိ အခန်းတစ်ခုထဲ တွင် တစ်ကိုယ်တည်း တွေးတော စဉ်းစားနေလေသည်။ သူသည် ရံဖန်ရံခါ ဒေါသကြီးတတ်သော်လည်း အမြော်အမြင်ရှိသော နိုင်ငံပြု သုခမိန်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၍ စွမ်းရည်သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခင်ကနှင့် မတူအောင် လေ့ကျင့်ထားသော နေထွက်ရိုက်ဝင်း ကစေဆရာများ ကွပ်ကဲလာသည့် ဗေဗိလုံစစ်တပ်ကြီးကို ခံနိုင်မည် မဟုတ်ဟု အာနတ်က မြောသည်မှာ အကယ်ပင် မှန်ကန်ကြောင်း ကောင်းစွာသိ၏။ သို့သော် ထိုသို့ သူ့အား ထုတ်တော်ပြောပြခဲ့သည့်အတွက် အာနတ်အား ကျွန်တစ်ယောက်ကို ရိုက်နှက်သကဲ့သို့ ရိုက်နှက်ကာ လှုပ်အလယ်တွင် အရှက်ခွဲခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ၊ အီဂျစ်နန်းရိုးတို့၏ သွေးပါသည်ဟုဆိုသော နန်းရင်းဝန်ကြီးမှာ မည်သည့်အခါတွင်မျှ မကျေနပ်နိုင်အောင် ရှိနေလေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြစ်က အာနတ်အား တစ်ခါတည်း အသေသတ်လိုက်ရလျှင် မကောင်းပါလော၊ သို့မဟုတ် အာနတ်အား သတ်လိုက်လျှင် နောက်ကြောင်းအတွက် မအေးလှပေ။ အကြောင်းသော်ကား အာနတ်သည် အလွန်တန်ခိုးကြီးသောသူ ဖြစ်၍ သူ့တွင်လည်း တပည့်တပန်း ပေါများလှသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ တပည့်များသည် ယခုကဲ့သို့ သူတို့ မုန်းတီးလှသော စစ်ကို အကြောင်းပြု၍ ထောင်ထားထကြွမည်ကို စိုးရိမ်ရ၏။ ထိုမျှမကသေး သူတို့အား အပက်ပီသည် သူ၏သားတော် ဒီယန်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီဟု ယုံကြည်နေသဖြင့်၊ သူ့ကိုလည်း သတ်ဖြတ်မည် စိုးရိမ်ရလေသည်။ သူသည် အာနတ်ကို ခေါ်၍ တောင်းပန်မှ ဖြစ်တော့မည်။

သို့သော် သူသည် အာနတ် အကြံပေးသည်ကို လက်ခံနိုင်ပါ သလော။ သူ၏ အသက်ကို ချမ်းသာရာရစေရန်နှင့် သိုးထိန်းတို့၏ တန်ခိုးအာဏာ မပြိုကွဲစေရန် သူ၏လည်ပင်းကို ဗေဗိလုံ ထမ်းပိုး အတပ်ခံရမည်လော၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သူသည် ဒီယန်အား ထီးနန်းကို လွှဲပေးရပေလိမ့်မည်။ ဒီယန်မှာ သူ့ရည်မှန်းထားကို သူ့လက်မှ လှယူသွားခဲ့သည်ပြင် မိမိ၏ အရှင်လည်းဖြစ် ခမည်းတော်လည်းဖြစ်သော သူ့အား ဗေဗိလုံတို့က လာရောက်တိုက်ခိုက်အောင် လှုံ့ဆော်ပြုလုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီယန်မရှိလျှင် တောင်ပိုင်းဘုရင်မ နီဖရာသည် ဗေဗိလုံ၏ လက်အောက်ခံအဖြစ် ထိုထီးနန်းကို ဆက်ခံရုံသာမက၊ ဗေဗိလုံ၏ နန်းလျာကိုလည်း လက်ထပ်မည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍

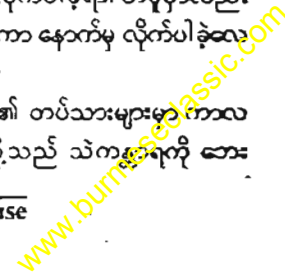
သူ အညံ့ခံခြင်းဖြင့် မည်သို့ အကျိုးရှိမည်နည်း။ သူ့အဖို့ ချစ်သူကင်းမဲ့သော ဘုရင်အဖြစ် နေရတော့မည်မှာ သေချာလှပေသည်။

ထိုသို့ကား အဖြစ် မခံနိုင်ပေ။ ထီးနန်းကိုမူ စွန့်ရမည်ဆိုလျှင် သူ၏ ဘိုးဘေးများကဲ့သို့ တိုက်ရင်း ခိုက်ရင်းသာ စွန့်တော့မည်။ ထို့ပြင် သူသည် မည်သည့်နည်းဖြင့် ဤမျှ အင်အားကြီးမားသော ရန်သူကို အောင်မြင်နိုင်ပါမည်နည်း။ စစ်တပ်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်၍ကား မဖြစ်ပေ။ သူတို့သည် အလုံးအရင်းနှင့် ဖိ၍ မုချတိုက်လိမ့်မည်။ ထိုသို့မဟုတ် ခံတပ်များအတွင်းမှ ကြံကြံခံနေလျှင်လည်း ခံတပ်များကို ဝန်းရံထားပြီးနောက် အီဂျစ်တစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းကြုံး ယူသွားလိမ့်မည်။ သို့သော် အကွပ်အကဲ အစီအမံ ပါးရည်နှုပ်ရည်ဖြင့် အောင်မြင်ရန်ကား သူ့တွင် နည်းလမ်းရှိသေး၏။ သူ့တွင် အကြံရှိသည်။ သူသည် လက်ရွေးစင် မြင်းသည်တော်နှစ်သောင်းကျော်ကို ဗေဗိလုံစစ်တပ်အား နောက်ပိုင်းမှနေ၍ အလစ်တွင် အတိုက်ခိုင်းမည်။ ထိုအခါ တပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားပြီးနောက် သူ့အဖို့ အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့တွင် အခြားအကြံလည်း မရှိသဖြင့် ထိုအကြံအတိုင်း ပြုလုပ်ရန် နောက်ဆုံး သန့်ရှင်း ချလိုက်လေသည်။

စစ်သေနာပတိချုပ် 'တော' စေလွှတ်လိုက်သော မြင်းသည်တော် ငါးထောင်သည် တောင်ကုန်းများရှိ ကင်းတပ်စခန်းသို့ ချောမောစွာ ရောက်သွားပြီးနောက်၊ ကင်းတပ်ဗိုလ်နှင့် အားလုံးကပင် ဒီယန်ဟု သိကြသော်လည်း မည်သူကမျှ ဒီယန်ဟု မခေါ်သည့် သူ၏ စဉ်သည်လူနာတို့အား အကျိုးအကြောင်းကို မြောပြလေ၏။ ဗေဗိလုံစစ်တပ်ကြီးမှာ မနီးမဝေးတွင် ရောက်နေ၍ ထိုစစ်တပ်တွင် သူ၏ချစ်သူ နီဖရာလည်း ပါလာကြောင်း ကြားသိရသောအခါ ဒီယန်သည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မေ့မျော၍ပင် သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် လင်းသည်အထိ မြင်းသည်တော် ငါးထောင်တို့သည် ထိုကင်းစခန်းတွင် အပန်းဖြေ နားနေခဲ့၏။ ထို့နောက် ကင်းတပ်ကို ခေါ်၍ အီဂျစ်နယ်စပ်တစ်နေရာတွင် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း တပ်မတော်ကြီးနှင့် ဆုံမိရန် ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ ဒီယန်မှာ မြင်းမစီးနိုင်သဖြင့် စစ်ရထားတစ်စီးကို စီးနင်းကာ စစ်တပ်အလယ်မှ လိုက်ပါခဲ့ရာ၊ တစ်ခုမှာလည်း မြင်းမစီးလိုသဖြင့် အခြားစစ်ရထားတစ်စီးကို စီးနင်းကာ နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

ကင်းစခန်းကို ဝိုင်းရံထားသော အပက်ပီ၏ တပ်သားများမှာ ကာလအတန်ကြာကပင် ရုပ်သိမ်းသွားပြီး ဖြစ်ရာ၊ သူတို့သည် သံကတောက်ကို ဘေး

ရန်မရှိဘဲ ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့ပေ၏။ သို့သော် ကင်းစခန်းမှ တပ်သားများမှာ ခြေလျင် လိုက်ပါခဲ့ရသဖြင့် ခရီးမှာ များစွာ မထွင်လှပေ။ စင်စစ် သူတို့သွားနေသည်မှာ အတော်ပင် နွေးကွေးလှရကား နီဖရာနှင့် အလွန် တွေ့ဆုံလိုနေသော ဝီယန်မှာ မြင်းသည်တော် အနည်းအကျဉ်းမျှနှင့် ဝေဗီလုံစစ်တပ်သို့ ကဆုန်ချ၍သာ သွားချင်နေလေတော့သည်။ သို့သော် မြင်းသည်တော် ငါးထောင်ကို ကွပ်ကဲ လာသော ဗိုလ်မှူးက သူ့အား စာရေးတော်ကြီး ရာစာဆိုသူကို သူတို့အလယ် တွင်ထားကာ ခေါ်ခဲ့ရသည်မှာ အတိအကျ မှာထားလိုက်သဖြင့် ထိုသို့ သွားခွင့် မပြုခဲ့ပေ။ ဝီယန်သည် အတန်တန် တောင်းပန်ပါသော်လည်း အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့၏။ အရာရှိက သူ့မှာ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာရမည့်သူသာ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောခဲ့ လေသည်။

သူတို့ ထွက်လာခဲ့၍ တတိယမြောက်သောနေ့ ညနေစောင်းတွင် သဲကန္တာရအတွင်းရှိ လူများထံမှ သူတို့သည် အပက်ပီ၏ ခံတပ်များနှင့် ရင် ဆိုင်ကာ စခန်းချလျက်ရှိနေသော ဝေဗီလုံ စစ်တပ်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိကြရလေသည်။ သို့သော် တပ်စခန်းသို့ ထိုနေ့ည မရောက်နိုင် အောင်ပင် အတန်ငယ် ဝေးကွာနေသေးသည့်ပြင် ခြေလျင် လိုက်ပါလာသူများ မှာလည်း အလွန်ပင်ပမ်း နွမ်းနယ်နေသဖြင့် ဗိုလ်မှူးလုပ်သူက ရေအသင့်ရနိုင် သော စခန်းတစ်ခုတွင် ရပ်နားနေကာ ထိုညည သန်းခေါင်ကျော်လ အဝင်တွင်မှ ဆက်လက်ချီတက်ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ အစစ အရာရာ ချောချောမောမော ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူတို့သည် တပ်မကြီးနှင့် အရုဏ်တက်ပြီးစတွင် ဆုံမိမည်ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ကျော် အချိန်တွင် သူတို့သည် စခန်းချကာ၊ လတစ်ခြမ်းပုံကလေး၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် ဆက်လက် ချီတက်ခဲ့လေ ၏။ နှစ်နာရီခန့်မျှ ချီတက်မိသောအခါ တဲမူသည် သူ၏ရထားကို ဝီယန်၏ ရထားနှင့် ယှဉ်မိအောင် ပြုလိုက်မိပြီးနောက်၊ ဝီယန်မှာ အနည်းငယ် နှုတ်ဆိတ် နေသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း သူသည် စကားတပြောပြောနှင့် လိုက်ပါခဲ့လေ သည်။ တစ်ခုသော တောင်ကုန်းကလေး၏ တစ်ဖက်တွင် ဝေဗီလုံစာပုံမကြီးကို အရုဏ်တက်သည်နှင့် နောက်ပိုင်းမှ ဝင်၍တိုက်ရန်အတွက် အပက်ပီက စေ လွှတ်လိုက်သော သိုးထိန်း မြင်းသည်တော် နှစ်သောင်းငါးထောင်သည် သူတို့ ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာသည်ကို သူတို့ မသိရှာပေ။

“အသင်ဟာ အခုတလော ဒဏ်ရာ အတွက်ပဲ တညည်းညည်း တညူညူ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ အသင့်ဒဏ်ရာဟာ မကြာခင် ဖျောက် သွားမှာပါပဲ။ နို့ပေမယ့် ခြေထောက်တော့ တန်းနေလိမ့်မယ်။ နို့ပြီးတော့လဲ ကင်းစခန်းမှာနေရတာကိုပဲ အဲဒီကိုရောက်အောင် ဖန်တီးပေးတယ်လို့ ကျေးဇူး

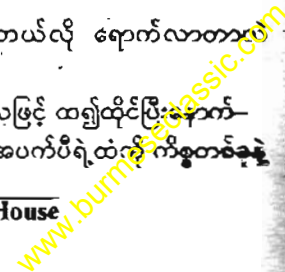
တင်ရမယ့်အစား တညည်းညည်း တညူညူ ဖြစ်နေခဲ့သေးတယ်။ အခုတော့ မနေရတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါဟာလဲ ယုံကြည်မှု ရှိပါလို့ ကျွန်ုပ် မကြာခဏ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ယုံကြည်မှုက အောင်မြင်လေ့ရှိသလို၊ အောင်မြင်သွားလို့ပဲ မဟုတ်လား။ အခု တစ်နာရီ နှစ်နာရီအတွင်းမှာ ဝေဗီလုံ စစ်တပ်ကြီးဆီ ရောက် ပြီးတော့ ပုရောဟိတ် တော့ ကို အလေးပြုရတော့မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဒုက္ခတွေ လဲ အေးကုန်ပြီ။ စင်စစ်တော့ အသင်ရဲ့ ဒုက္ခလို့သာ ဆိုထိုက်ပါတယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီဒုက္ခတွေ လွင့်ပျောက်သွားမယ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှ ယုံမှားသံသယ မရှိခဲ့ဘူး။”

ထိုသို့ပြောနေခိုက်တွင် တဲမူ၏ ရထားကို မောင်းနှင်လာသူမှာ သူ၏ နှလုံးထဲသို့ လှံ သို့မဟုတ် မြားတစ်စင်း ဖောက်ထွင်းဝင်သွား၍ မြင်းပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားသဖြင့် မြင်းများမှာ လန့်ဖြန့်ပြီးလျှင် ကဆုန်ပေါက် ထွက် ပြေးကာ တပ်သားများအကြားမှ သဲကန္တာရအတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့၏။ တဲမူမှာလည်း ရထားလက်ရမ်းကို ကိုင်ရင်း ပါသွားလေ သည်။ မြင်းများမှာ သူတို့ ကင်းစခန်းရှိရာသို့ စီးလာခဲ့သော မြင်းများဖြစ်၍ အစာရေစာ ၀၀ လင်လင် ကျွေးမွေးထားသဖြင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းဝပြုံးနေပေ၏။ မြင်းများသည် ရထားကို တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဆွဲပြီးနောက် သိုးထိန်းတပ်များ အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။ သို့သော် သိုးထိန်းစစ်သားတို့က မည်သို့မျှ မလုပ်နိုင်သေးမီ၊ မရပ်မနားဘဲ ကဆုန်ချကာ ပြေးသွားလျက်ရှိရာ၊ တဲမူမှာ ဇက်ကြီးကို အတင်း ဆွဲပါသော်လည်း အချည်း နီးပင် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ထိုသို့ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ ဆွဲကြည့်ပြီးနောက်၊ ရေမှန်း သိသောအခါ ထံ အတိုင်းပင် ရှိစေတော့ဟု လွှတ်ထားလိုက်လေသည်။

သို့သော် မကြာမီ စစ်ရထားမှာ စနုရီများက ဆီး၍တားသည်ကိုပင် မရဘဲ၊ ဝေဗီလုံ တင်စခန်းအလယ်လမ်းတစ်လျှောက် တရကြမ်း ပြေးနေပြန် လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မြင်းတစ်ကောင်၏ ခြေထောက်မှာ တဲမူကို ချဉ် နောင်ထားသော ကြိုးများနှင့် ညှိနေသဖြင့် လဲကျသွားလေရာ၊ နောက်တစ် ကောင်လည်း လဲကျသွားပြီးနောက် ရထားမှောက်သွားလေတော့သည်။ တဲမူ သည် အရာရှိတစ်ယောက်အား စစ်မိန့်ပေးနေသော ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်၏ ရှေ့တွင် တလိမ့်နှစ်လိမ့် လိမ့်သွားလေသည်။

“ဒါ ဘယ်သူလဲ ... ဒီရထားက ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ။ ယူသွားစမ်း။”

ထိုအခါ တဲမူသည် အသံကို ကျက်မိသဖြင့် ထ၍ထိုင်ပြီးနောက်—
“အို ... ပုရောဟိတ်တော့ ကျွန်ုပ်ဟာ အပက်ပီရဲ့ ထံရှိ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့

အသင်ပဲ စေလွှတ်လိုက်တဲ့ တံမူ ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင် မှတ်မိကောင်း မှတ်မိ ပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်ုပ် မှတ်မိပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ဘယ်လိုကြောင့် ဒီရထားနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်ုပ် မပြောတတ်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်ဟာ စာရေးတော်ကြီး ရာစာဆို သူနှင့် စကားပြောနေတုန်း ပြုန်းဆို ရထားမောင်းသမားဟာ ဒဏ်ရာရပြီး လဲကျ သေဆုံးသွားတော့၊ မြင်းတွေလဲ တစ်ခါတည်း ဆောင့်ထွက်သွားလိုက်ကြတာ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်း မသိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တော့ ရထားဟာ သိုး ထိန်းတပ်တွေထဲလဲ ဖြတ်လာတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အပက်ပီရဲ့ အောင်လံတွေကို လရောင်အောက်မှာ ကောင်းကောင်းမြင်ခဲ့ရပါ တယ်။ အဲဒီနောက် နတ်သိကြားများ မလို့ ရထားဟာ ဒီကို ရောက်လာတော့ တာပါပဲ”

ထိုအခိုက် မြင်းများ လဲကျသံကြားသဖြင့် ‘ရူး’ နှင့်အတူ သူ၏ တံမူ ထွက်လာသော နိဖရာက “စာရေးတော်ကြီး ရာစာတဲ့လား အခု သူ ဘယ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ ... ဟင်” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

တောက ကြားဖြတ်၍ -

“မေးမနေပါနဲ့ တူမတော်၊ ကျွန်ုပ်တို့ တမြန်နေ့က ကင်းစခန်းကို ကယ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တဲ့ တပ်ဟာ ကင်းပုန်းတွေရဲ့ အတိုက်ခံရပြီး၊ အခု ဟောဒီ လူဟာ ကံကောင်းထောက်မလို့ ကျွန်ုပ်တို့ဆီ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ နား မလည်ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် (တစ်ခုတစ်ခုကို သတိရလာဟန်ဖြင့်) အပက်ပီ ဟာ နေထွက်နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တောင်ဘက်ကနေပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက် ရအောင် ချီတက်လာသလား မသိဘူး”

ထို့နောက် သူသည် စစ်မိန့်များ ပေးလိုက်ရာ၊ ခရာမူတ်သံများ၊ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဝိုလ်မူး၊ တပ်မူးများနှင့် တပ်သားများသည် တသန်း သန်း တဝေဝေနှင့်ပင် မိမိတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားသော နေရာများတွင် အသင့်ဖြစ်နေသော တပ်မကြီးတစ်ခုလုံးမှာ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေလေတော့ ၏။

ထိုအချိန်အတွင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာတွင်ကား တိုက်ပွဲကြီး တစ်ခု အကြိတ်အနယ် ဖြစ်ပွားနေလေသည်။ ဗေဗီလုံ တပ်မတော်ကြီးကို တိုက်ခိုက်ရန် လာသော သိုးထိန်းတပ်သား နှစ်သောင်းငါးထောင်သည် သူ တို့၏အလယ်သို့ ဗေဗီလုံတပ်သားများ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလျှင် သူတို့က မတိုက်ရဘဲ၊ သူတို့သာ အတိုက်ခံရပြီဟု ဗေဗီလုံတပ်သားများကို အတင်းထိုး

ခုတ် တိုက်လိုက်လေတော့၏။ ဗေဗီလုံတပ်သားများမှာလည်း သတိမလစ်ဘဲ အကွပ်အကဲ ကောင်းသဖြင့် သိုးထိန်းတို့အတွင်း အတင်းထိုးဝင်ဖောက်ထွတ် ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ရာ၊ အကျအဆုံးများစွာနှင့် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ သူတို့ကို သိုးထိန်းတပ်စုများက ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရာ သူတို့ကလည်း ပြန်လည်ထွန်းလှန် ခဲ့လေသည်။

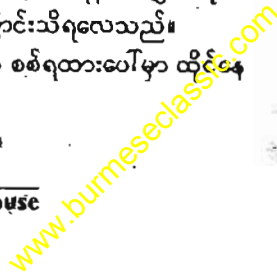
ဤသို့ဖြင့် ထိုးစစ်ဆင်ချင်တစ်ခါ ခံစစ်ဆင်ချင်တစ်လှည့်ဖြင့် ရှိနေရာ ထိုနေရာတစ်ခုကိုမှာ မြင်းသံ လူသံစ၍ ဟစ်အော်သည်ညည်းညူသံ ပြေးလွှားသံတို့ ဖြင့် ဆူညံလျက် ရှိနေလေ၏။

မကြာမီ လ ဝင်၍ သွားပြီးနောက်၊ အရုဏ်မတက်မီ အချိန်တွင် အတန်ငယ် မှောင်၍ နေသေးသဖြင့် မည်သူက ရန်သူဖြစ်၍ မည်သူက မိမိတို့ ဖက်သား ဖြစ်သည်ကို ခွဲခြား မသိနိုင်သေးသော်လည်း၊ သည်းသည်း မည်း မည်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြသေး၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လင်း ရောင်ပေါ်လာရာ ဗေဗီလုံတပ်သားများကို ကွပ်ကဲလာသော ဝိုလ်မူးသည် ရှေ့ သို့ ဆက်လက်ချီတက်၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိရလေတော့၏။ သို့သော် အပက် ပီ၏ မြင်းသည်တော်များက ဝိုင်းမိနေသဖြင့် ထွက်၍လည်း မပြေးနိုင်တော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် မနာမသေ ကျန်ရှိနေသေးသော တပ်သားနှစ်ထောင်ကျော်ကို စုရုံးကာ စတုရန်းကွက် ချလျက် ဗေဗီလုံ၏ ဂုဏ်သရေကို ဆည်ရန် အသေခံရ မည့် တိုက်ပွဲဖြစ်သဖြင့် မည်သူမျှ အညံ့မခံရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

အပက်ပီ၏ တပ်မူးများမှာလည်း ဗေဗီလုံ တပ်မကြီးနှင့် တိုက်ခိုက် နေရသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ သည်းကြီး မည်းကြီး တိုက်ခိုက်နေခဲ့ရာမှ၊ တဖြည်း ဖြည်း ထွက်ပြုလာသော အလင်းရောင်အောက်တွင် သူတို့ တိုက်ခိုက်နေရ သော တပ်မှာ တပ်ငယ်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ အတော်ပင် စိတ် ပျက်မိကြလေ၏။ ထို့ပြင် ယခု အရုဏ်လည်း တက်လာပြီဖြစ်၍ သူတို့၏ အခွင့်အရေးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီဖြစ်ရာ၊ သူတို့အား ခိုင်းလိုက်သည်တိစ္စ မအောင်မြင်ဘဲ အပက်ပီထံသို့ ပြန်ရမည့်အရေးကို မတွေးရဲအောင် ဖြစ်နေလေ တော့သည်။ တိုက်ပွဲအတွင်း ဒဏ်ရာနှင့် ဖမ်းမိသူ အချို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်း သောနည်းဖြင့် စစ်မေးကြည့်ရာ သူတို့ တိုက်ခိုက်နေရသော တပ်မှာ ကင်းတပ် တစ်ခုကို ကယ်တင်ပြီးနောက်၊ တပ်မကြီးသို့ ပြန်ခေါ်လာရန် စေလွှတ်လိုက် သည့် ဗေဗီလုံ ကင်းပုန်းတပ် တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းသိရလေသည်။

“ဒါဖြင့် မြင်းသည်တော်တွေ အကြားက စစ်ရထားပေါ်မှာ ထိုင်နေ တာ ဘယ်သူလဲ”

ဟု အပက်ပီ၏ တပ်မူးက မေးလိုက်၏။

သုံးပန်းများက ခသိကြောင်းနှင့် ပြောပြရာ၊ သူသည် ၎င်းတို့အား ထပ်မံ အရိုက်ခိုင်းပြီးလျှင် မေးပြန်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရထားပေါ်တွင် ထိုင်နေသူမှာ အီဂျစ်ပြည်က ထွက်ပြေးခဲ့စဉ်က သူ့အား အဖမ်းခိုင်းခဲ့သော ခိယန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ စင်စစ် သုံးပန်းများက စာရေးတော်ကြီး ရာစာ ဖြစ်သည်ဟုသာ ပြောသော်လည်း ရာစာနှင့် ခိယန်မှာ လူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ကြောင်း သူ သိနှင့်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ ဇာပ်မူးတွင် အမှောင်ထုအတွင်း၌ အလင်းရောင်တစ်ခုကို လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရာဘိသကဲ့သို့ အကြံဉာဏ်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့သည်။ သူသည် အရေးမသာခဲ့သည် မှန်၏။ ဗေဗီလုံ တပ်မတော်ကြီးကို အရုဏ်တက်အချိန်တွင် နောက်ကြောင်းမှ အလစ်ကို ဝင်၍တိုက်ကာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ရမည့်အစား မပြောပလောက်သည့် အင်အားနည်းပါးသော တပ်ကလေးတစ်တပ်ကို တိုက်မိနေသဖြင့် အပက်ပိတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းမထူးပေ။ သို့သော် ထိုတပ်ကလေးတွင် အရေးကြီးသော လူတစ်ယောက် ပါလာသည်ကို သိရရာ၊ အကယ်၍ ထိုသူအား ဖမ်းမိလျှင် အပက်ပိကြီးအဖို့ မြောက်များစွာသော ဗေဗီလုံ စစ်သားများအား သတ်ရသကဲ့သို့ အကျိုးရှိပေလိမ့်မည်။ သို့နှင့် တပ်မူးသည် ချက်ချင်းပင် သူ၏စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် ဗေဗီလုံဘုရင်ကြီး၏ တပ်မတော်ကြီးကို တိုက်ခိုက်ရန် မကြိုးပမ်းတော့ပြီ။ ကြိုးပမ်းလျှင်လည်း အချည်းနှီးပင် ရှိပေတော့မည်။ သို့သော် ဤမြင်းတပ်သားများကို သုတ်သင်ကာ အပက်ပိ၏ အမျက်ကို ပြေပျောက်စေခြင်းငှာ ထိုသူအား ဘုရင်ကြီးထံ ဆက်သရန် ခိယန်ကို အသေသော်လည်းကောင်း၊ အရှင်သော်လည်းကောင်း ဖမ်းဆီးတော့မည်။

ထို့နောက် သူသည် ချက်ချင်း အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တိုက်ပွဲ စလေတော့သည်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ မြင်းသည်တော်များသာ ဖြစ်၍ လေးများမရှိဘဲ၊ လုံများလည်း အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ရှိကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဓားလွတ်များဖြင့်သာ တိုက်ရမည် ဖြစ်လေသည်။ ဗေဗီလုံ တပ်သားများကား အချို့က မြင်းများကို စတုရန်းလေးကွက်အလယ်တွင် လွှတ်ထားကာ၊ အချို့ကလည်း ဒဏ်ရာရသူများအား ကိုင်ထားစေလျက် ခြေလျင် စစ်သည်တော်များအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ကြလေသည်။ ထို့ပြင် သူတို့၏ ဗိုလ်မူးအမိန့်ဖြင့် ကျောက်တုံးများ၊ သဲများကို အချို့က အိုးခွက်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချို့ကလည်း လက်ချည်းသက် သတ်လက်ခုပ်များဖြင့် သယ်ယူလျက်လည်းကောင်း၊ မြေကတတ် တစ်ခုကို ချက်ချင်း လိုလိုပင် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားခဲ့ရာ၊ ၎င်းတို့ ဖြိုဖျက်တိုက်ခိုက်ရန် သိုးထိန်တို့သည် အတော်ပင် ကြိုးစားအားထုတ်လျက် ရှိနေကြလေသည်။ ဗေဗီလုံ

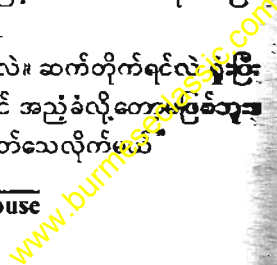
တပ်သားများကလည်း သဲခုံတစ်ခုပေါ်၌ နေရာကောင်းယူကာ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် စစ်ကြောင်း သုံးကြောင်း ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ဆီးကြိုခံလင့်၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ထားသဖြင့်လည်း အပက်ပိ၏ မြင်းသည်တော်များမှာ တစ်ကြိမ်လျှင် အနည်းငယ်မျှသာ လာရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ လာသမျှကိုလည်း ဗေဗီလုံတို့က လူစုခွဲကာ၊ အချို့က လူကို ဓားလွတ်ဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလျက်၊ အချို့က မြင်း၏ခြေထောက်များကို ခုတ်ဖြတ်ကြလေသည်။

မကြာမီ အပက်ပိ၏ ဗိုလ်မူးသည် ရုတ်တရက် နိုင်မည်မဟုတ် ကြောင်း ကောင်းစွာသိတော့၏။ ဗေဗီလုံတို့ထံ စစ်ကူများ ရောက်လာမည်ကိုလည်း ကောင်း၊ အသက်မသေဘဲ အရှင်ဖမ်း၍ အပက်ပိထံ ဆက်သရမည်ဟု သူ့ရည်ရွယ်ထားသော ခိယန်မှာ တိုက်ခိုက်ရင်း သေဆုံးသွားမည်ကို လည်းကောင်း တွေး၍ စိုးရိမ်မိ၏။ ထိုမျှသာ မကသေး မိမိတို့ လူစုမှာ အီဂျစ်နှင့် အဆက်ပြတ်ကာ သဲကန္တာရအတွင်းသို့ တိုက်ထုတ်ခြင်းခံရကာ၊ အစာငတ် ရေငတ်သေကြေပျက်စီးရမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အတိုက်အခိုက် ရပ်စဲကာ သူ၏ အရာရှိများအား အလံဖြူကို လွှင့်ကိုင်စေလျက် အောက်ပါသဝဏ်လွှာ တစ်စောင်ကို အပေးခိုင်းလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အင်အားမှာ အသင်တို့ဘက်မှာ တစ်ယောက်လျှင် ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ၁၀ ယောက်ဖြစ်နေ၍ အသင်တို့အဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပြီ။ အညံ့ခံလော့။ အညံ့ခံလျှင် အပက်ပိ၏ ကိုယ်စား အသင်တို့အား ကျွန်ုပ် ချမ်းသာပေးမည် ဆက်လက်တိုက်လျှင်ကား သင်တို့အားလုံးတစ်ယောက်မကျန် ချေမှုန်းသုတ်သင်ပစ်မည်

ဗေဗီလုံဗိုလ်ချုပ်ကား ပါးရည်နပ်ရည်ရှိ၍ လိမ္မာပါးနပ်သူ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူကိုယ်တိုင်လည်း တပ်မကြီးရှိရာသို့ တစ်ဖန်များ စေလွှတ်ပြီးဖြစ်၍၊ တပ်ကူများ ရောက်လာရန် မျှော်လင့်လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် အချိန်ဆွဲလိုရကား သူ၏ တပ်မူးများနှင့် တိုက်ပင်ပြီးမှ စကားပြန်ပါမည်ဟု ပြော၍ လွှတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့လူများရှိရာသို့ လာခဲ့ရာ၊ ခိယန်နှင့် တွေ့ရသဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

“ကိုင်း ... အခု ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဆက်တိုက်ရင်လဲ ချီးမြှင့်သားပဲ။ နို့ပေမယ့် ဗေဗီလုံရဲ့ အသရေ ညှိုးအောင် အညံ့ခံလို့တော့ ပြစ်သွားအညံ့ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ် သတ်သေလိုက်မယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့ အသင်မေးတာ အသင်ပဲဖြေပြီးသား ဖြစ်နေပါပြီကော။ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ် အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်။ ကျွန်ုပ်ကို သူတို့လက် အပ်လိုက်ပါလား။ သူတို့က ကျွန်ုပ်ကို လိုချင်နေတယ်။ ဒီလိုသာ လုပ်လိုက်ရင် အသင်တို့ကို ရန်မမာဘဲ သွားခွင့်ပြုလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဗိုလ်ချုပ်သည် အကြပ်အတည်း တွေ့လျက်နှင့်ပင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုသား၊ လုပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဗေဗီလုံစစ်တပ်ကြီးကို ကွပ်ကဲလာတဲ့ ‘တော’ လို့ခေါ်တဲ့ အပေရူးမင်းသားနဲ့ စစ်တပ်ကြီးနဲ့အတူ ပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်လို ပြောကြမလဲ။ အရှင်သား ... ဒီလို ထမီလုံတပ်ကြီးရှေ့မှာ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း အဖြစ်ခံရတာထက် ကျွန်ုပ်တော့ တိုက်ရင်း အသေခံကော့မယ်။ အို ... ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီလို မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်ုပ်မှာ တခြား အကြံတစ်ခုရှိတယ်။ သိုးထိန်းတွေနဲ့ ကျွန်ုပ်က ဈေးဆစ်သလို စကားပြောနေတုန်း ဒဏ်ရာ အနည်းအကျဉ်းရတဲ့ လူအားလုံးကို ခေါ်ပြီး သင်ထို့အားလုံး မြင်းပေါ်တက်ကြရမယ်။ နောက်ပြီး သေရင် သေပါစေ ... အတင်းတိုက်ပြီး ထွက်မယ်”

“ကောင်းပါတယ်”

ဤသို့ပင် ပြန်ပြောလိုက်ရသော်လည်း ခီယန်သည် ဦးခေါင်းထဲတွင် အမျိုးမျိုး စိတ်ကူးလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောလိုက်မီချေ။ ထိုသို့သာ တိုက်ခိုက်ခဲ့လျှင် အသက်ရှင်နေသေးသော ဗေဗီလုံ တပ်သားအားလုံးမှာ သေကြေပျက်စီးရပေတော့မည်။ ထိုပြင် သိုးထိန်းဗိုလ်မှူးသည် မိမိကိုသာ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ အခြားသူများ လွတ်မြောက်သွားသည်ကို ဂရုစိုက်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရကား မိမိကိုယ်တိုင် အညံ့ခံမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ သို့သော် ထိုသို့အညံ့ခံလိုက်လျှင် မိမိသည် အပက်ပီလက်တွင် မစ္စမလှ အညှဉ်းခံ၍ သေရမည့်ပြင်၊ နိဗ္ဗာန်နှင့်လည်း ဤဘဝတွင် တွေ့ဆုံရတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားမိသောအခါ ခီယန်သည် တုန်လှုပ်ခြောက်ချားလျက် ရှိ၏။ သို့သော် မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ဤကိစ္စကို ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ခီယန်သည် မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ရမည်ကို ဝေခွဲမရနိုင်သဖြင့် သူ့အား ညွှန်ပြပါရန် တောင့်တလိုက်၏။ ထိုအခါ စိတ်ထဲတွင် ရှိုင်းကိုယ်တိုင် နား နားဖြူကပ်၍ပြောနေသကဲ့သို့ “ချစ်သား အသက်ကိုပင် စွန့်ရမည်ဖြစ်စေ၊ တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လော့” ဟု ကြားရသည် ထင်မိ၏။

ခီယန်အား နောက်သို့ မဆုတ်တော့ပြီ၊ ရထားမောင်းသမားသည်

မြင်းများကို နောက်ဆုံး ကျန်နေသေးသော အစာရေစာများ ဆင်း၍ ကျွေးမွေးရင်း၊ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေရာ၊ ရထားပေါ်၌ သူတစ်ယောက်တည်းသား ရှိ၏။ သို့နှင့် သူသည် မြင်းကော်ကြီးများကို ကောက်၍ ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် မြင်းများကို နှင်တန်ဖြင့် လှဲ၍ ရိုက်လိုက်ရာ၊ မြင်းများလည်း တစ်ခါတည်း ထွက်သွား၏။

ရထားမှာ ဝန်ပေါ်ဖြစ်နေသဖြင့် မြင်းများသည် မြေကတုတ်ပေါ်သို့ ပင် ဆွဲ၍ပြေးလေ၏။ ကိုက် ၅၀ ခန့်အကွာတွင် ဗေဗီလုံ ဗိုလ်မှူးသည် အခြား အရာရှိတစ်ဦးနှင့်အတူ ရပ်ကာ၊ သိုးထိန်းဗိုလ်မှူးနှင့် အခြားအရာရှိတစ်ယောက်ကို စကားပြောလျက်ရှိ၏။ ထိုနေရာမှ သိုးထိန်းဗိုလ်မှူးနှင့်လည်း ကိုက် ၅၀ ခန့်သာ ဝေး၏။ သို့တို့သည် တစ်ဘက်သို့ လှည့်နေကြသဖြင့် ခီယန်၏ရထား လာသည်ကို မမြင်ရသည့်ပြင်၊ သံပေါ်တွင် ဖြစ်သဖြင့် ရထားဘီးသံကိုလည်း မကြားရပေ။ အပက်ပီ၏ ဗိုလ်မှူးကား စိတ်ထွက်လာသည့်ဟန်ဖြင့် အော် ကျယ်ဟစ်ကျယ် ပြောလျက်ရှိလေသည်။

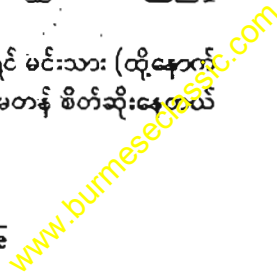
“ကိုင်းလေ ... ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံး ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ။ အသင်တို့နဲ့အတူရှိတဲ့ မင်းသားခီယန်ကို ကျွန်ုပ်လက်ထဲ အပ်ရင် အသင်တို့ကို ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက် မပေးဘဲ ကျွန်ုပ်က သွားခွင့်ပြုမယ်။ ငြင်းရင်တော့ အသင်တို့အားလုံးကို တစ်ယောက်မကျန် သတိပြီးတော့မှ သူ့ကို အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းရလိမ့်မယ်။ ကဲ ... ပြောစမ်း ... ကျွန်ုပ် မေးတာ ဖြေပေတော့။ နောက်ထပ် မပြောတော့ဘူး”

ထိုအချိန်၌ ခီယန်၏ ရထားမှာ ထိုနေရာသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ခီယန်က “ဒီဟာကို ကျွန်ုပ် ဖြေပါမယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး။ မင်းသားခီယန်ပဲ။ အသင်ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့။ ဆီရီယန် စစ်ပွဲမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးကြတယ် မဟုတ်လား။ သင်ဟာလည်း ကတိတည်တဲ့လူဆိုတော့ ကျွန်ုပ် သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် တကယ်လို့ ကျွန်ုပ် အညံ့ခံရင် ဗေဗီလုံစစ်သားတွေကို တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးအန္တရာယ် မပြုဘဲ သွားခွင့်ပြုမယ်ဆိုတဲ့ သင်ရဲ့ကတိကို လက်ခံပြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် ပေးအပ်ပါတယ်။ သစ္စာပြုမယ် မဟုတ်လား”

ထိုအခါ အားလုံးကပင် ခီယန်အား တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်၍ သွက် ရှိလေသည်။

“သစ္စာဆိုပြီး ကျွန်ုပ် ကတိပေးပါတယ်။ အရှင် မင်းသား (ထိုနောက် သတိပေးသည့်ဟန်ဖြင့်) နို့ပေမယ့် အပက်ပီဟာ အင်မတန် စိတ်ဆိုးနေတယ် ဆိုတာကိုလဲ သတိပြုပါဦး”

“ကျွန်ုပ် သိပါတယ်”

၁၇၀ □ မဂ်ဇိန်ရွှေမျှား

ထိုသို့ပြောပြီးနောက်၊ ခီယန်သည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ဖြစ်နေသော ဗေဇီလုံ ဗိုလ်ချုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ကျွန်ုပ်ဟာ တာဝန်ရှိတဲ့နေရာ သွားပြီလို့ အရှင် 'တော' နဲ့ အိဂျစ် ဘုရင်မကိုသာ ပြောလိုက်ပါတော့။ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ အကြောင်းမရှိဘဲ ကျွန်ုပ်ကို မကောင်း မထင်ဖို့ မှာလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ် လုပ်တာ မှန် မမှန်ကိုတော့ သူ့ သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်ချုပ်က အိပ်ရာမှ နိုးလာသောသူကဲ့သို့ -

“အရှင် ကျွန်ုပ်တို့ကို စွန့်ပြီးတော့ သိုးထိန်းတွေနောက် လိုက်သွားတော့မှာလား”

“နီ ... ကျွန်ုပ်ဟာလဲ သိုးထိန်းတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ သွားပြီ မိတ်ဆွေကြီးရေ ... သွားပြီ။ အသင်တို့သာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရောက်ပါစေဆိုတာ ဆုတောင်းပါတယ်။ ကျွန်ုပ်အတွက် သွေးတစ်မျှ အကျမခံပါနဲ့”

ထို့နောက် မြင်းများကို တစ်ချက် ငေါက်လိုက်သဖြင့် ရထား ထွက်သွားလေရာ၊ ဗေဇီလုံဗိုလ်ချုပ်မှာ စိတ်မသက်သမာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

အပက်ပီ၏ ဗိုလ်မှူးက သူ၏ ရထားနံဘေးမှ မြေလျှက်လိုက်ပါလာရင်း “ကျွန်ုပ်တော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ် အရှင်မင်းသား၊ နို့ပေမယ့် ဒါဟာ မဆန်းပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အရှင်သားဟာ တခြားသူတွေနဲ့ မတူဘူး မဟုတ်လား။ ဗေဇီလုံတွေကတော့ အရှင်ကို သူရဲကောင်းလို့ပဲ ဆိုမလား။ သစ္စာဖောက်လို့ပဲ ဆိုမလား ဆိုတာတော့ တွေးလို့ မရအောင် ဖြစ်နေတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် အသင်ဟာ ရိုးဖြောင့်မှန်း သိလေတော့ ကတိတစ်ခု တောင်းထားရဦးမယ်။ အသင်ဟာ အခွင့်ကြွတောင်မှ သူတို့ဆီ ထွက်မပြေးပါဘူးလို့ ကတိပေးပါလား။ နို့မဟုတ်ရင် အသင့်ကို ကျွန်ုပ် သတိရလိမ့်မယ်”

“ပေးပါတယ် ချစ်ဆွေ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ နောက်ကို တဲမူဆိုတဲ့လူကို ထုံကြည့်မှနဲ့ပဲ စခန်းသွားရတော့မှာပဲ။ တဲမူဟာ အသင်တို့တပ်ထဲ ဝင်သွားပြီးတဲ့နောက် ပျောက်သွားလိုက်တာ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိတော့ပါဘူး”

“ရူးနေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ရူးနေတာတောင်မှ သူ ကတိတည်ဦးမယ် ပြောတာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ် ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားမကွဲတော့ဘူးပေါ့”

သိုးထိန်းမြင်းသည်တော်များသည် အိဂျစ်ပြည်နယ်စပ်တစ်လျှောက် အပက်ပီ၏ ခံတပ်များရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေရာ၊ ဒဏ်ရာရသူများကို နောက်မှ ဖြစ်သလို လိုက်လာရန် ချန်ထားရစ်ခဲ့လေသည်။ မြင်းသည်တော်များ၏ အလယ်တွင်ကား အစောင့်များ ခြံရံလျက် ခီယန်၏ စစ်ရထားပါလာ၏။ ဗိုလ်မှူးလုပ်သူမှာ ဒုလ္လတ်လိုက်သော ဗေဇီလုံ တပ်သားများသည် မကြာမီပင် သူတို့၏ တပ်မကြီး ရှိရာသို့ ရောက်သွားတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် အချိန်ဖင့်နေ၍ မဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိလေသည်။ သို့သော် တဲမူမှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နာရီ လောက်ဝင် တပ်မကြီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်၍ သူ့အား လမ်းမှ ကြားဖြတ် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရန် မြင်းသည်တော်များ ချီတက်လာနေကြောင်းကိုကား သူ မသိရှာပေ။

သဲကန္တာရအတွင်း အတော်ဝေးဝေး ဖုန်လုံးကြီးတစ်လုံး ထလာလေသည်။ ထိုဖုန်လုံးကြီးမှာ နီးသည်ထက် နီးကပ်လာပြီးနေရက်၊ ဖုန်များအကြားတွင် သံခမောက်များ လှံတန်များနှင့် စစ်ရထားများမှ အရောင်တလက်လက် ထွက်လာလေတော့၏။ ထိုအခါ သိုးထိန်းတို့မှာ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ သူတို့လမ်းထား ပိတ်နေပြီးလျှင် ဗေဇီလုံတို့ကား ခိုတက်လျှက်လာနေကြလေပြီ။ ထွက်ပြေး၍လည်း မဖြစ်တော့ပေ။ သူတို့၏ အဖြစ်ကား နားရှိအနည်းငယ်ခန့်ကပင် သူတို့ကိုယ်တိုင် အလစ်တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ကို ခံရသော ဗေဇီလုံ တပ်သား ၅၀၀၀ တို့၏ ကံကြမ္မာနှင့် တူ၍နေလေတော့သည်။

သိုးထိန်းတို့သည် ရပ်လိုက်ပြီးသော် တပ်စုများကို ဝက်ခေါင်းထိုး ပုံသဏ္ဍာန်ဆင်ကာ ဗေဗီလုံတပ်ကို အင်အား အနည်းဆုံးဘက်မှ စတင် တိုက် ခိုက်ရန် လက်ယာဘက်သို့ အနည်းငယ်ယိမ်းလျက် တဟုန်ထိုးချီတက်လာ လေ၏။ တပ်ကြီးနှစ်ခုမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတော့၏။ သိုးထိန်းတို့မှာ နှစ်သောင်းခန့်ရှိ၍ ဗေဗီလုံတို့မှာ ငါးသောင်းခန့် ဖြစ်ပြီးလျှင်၊ တပ်စုများအကြားတွင် စစ်ရထားတပ်များကြားညှပ်၍ ပါလာလေသည်။ ဗေဗီ လုံတို့ထံမှ တစ်ခဲနက်သော အော်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် သိုးထိန်း တို့ကား ဆိတ်ဆိတ်ပင် ရှိနေကြလေသည်။

အပက်ပီ၏ ဗိုလ်မှူးသည် ဒီယန်၏ ရထားအနီးသို့ ပေါက်လာ၏။ "အရှင်သား ကျွန်ုပ်တို့တော့ ပျက်စီးချိန်တိုင်ပြီလို့ ထင်တယ်။ နို့ပေမယ့် အသင် ဘာ ကတိကို သတိရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာလဲ အသင်ရဲ့ ကတိကြောင့်ပဲ အသင့်အဖော်တွေကို ချမ်းသာပေးလိုက်တယ်။ အသင့်ကို ဖမ်းမိသွားရင်တော့ မတတ်နိုင်ပေဘူးပေါ့။ နို့ပေမယ့် တတ်နိုင်သေးလို့ရိုရင် နယ်စပ်ကို ရောက်အောင် သွားပြီးတော့ အသင်ကိုယ်တိုင် အပက်ပီထံမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ရဲ့ တပ်တွေဆီမှာ ဖြစ်ဖြစ် အညှဲခဲလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါ့ဘယ်။ ဘယ့်နယ်လဲ စိတ်ချရပါ့မလား။"

"စိတ်ချပါ ကျွန်ုပ် ဂုဏ်ကို သံသယ မဖြစ်စေချင်ဘူး။"

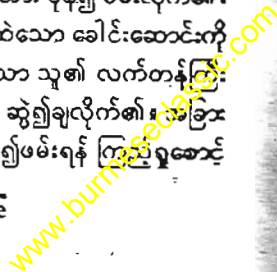
ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးသည် အလေးပြုကာ ထွက်သွားလေသည်။ စစ်တပ်ကြီး နှစ်ခုကား မိုးကြိုးထစ်ချုန်းသကဲ့သို့သော အသံမျိုးဖြင့် ဆုံမိလေ တော့၏။ ဝက်ခေါင်းထိုးဆင်းလာသော သိုးထိန်းတို့သည် ဘယ် ညာ နှစ်ဖက် စလုံးတွင်ရှိသော ဗေဗီလုံတို့ကို ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်ကာ ဗေဗီလုံ တပ်အတွင်း အတင်း ထိုးဝင်သွားလေသည်။ သို့သော် ဗေဗီလုံတို့ကလည်း တပ်ကူများ ဖြည့်ပေးလေရာ၊ သိုးထိန်းတို့ ထိုးဝင်လာသော အရှိန်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျော့လာတော့၏။ ဝက်ခေါင်းထိုး ဆင်းလာသော သိုးထိန်းတို့၏ တပ်ဦးမှာ၊ ၎င်းတို့အား ဖြတ်၍ တိုက်ရန် ရှေ့သို့တိုးလာသော စစ်ရထားများနှင့်အတူ ပါလာသည့် တပ်စုသစ်များနှင့် ဝင်၍ တိုးမိလေတော့၏။

တိုက်ပွဲကား ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာ၏။ တဖြည်းဖြည်း နှင့် သူ့ရှေ့တွင်ရှိသော သိုးထိန်းစစ်သည်တို့မှာ အချို့ အသတ်ခံရကုန်လျက်၊ အချို့လည်း အနင်းခံကြရကုန်လျက် တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးသွားလေရာ၊ မိမိ၏စစ်ရထား တိုက်ပွဲရှေ့တန်းတွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း ဒီယန် တွေ့ရလေ သည်။ သို့ရှိစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အတော်ခန့်ညားသော စစ်ရထားတစ်စီးကို ဝိုင်းရံနေသည့် ဗေဗီလုံတို့အား တိုက်ခိုက်နေသော သိုးထိန်းတစ်စုကို မြင်လိုက်ရ

၏။ ထိုစစ်ရထားပေါ်တွင် ငွေကို ပြုလုပ်ထားဟန်တူသော သံချပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ ဗေဗီလုံ မင်းပျို မင်းလွင်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန်ရှိသော အတော် ချောမွေ့လှပသည့် လူလင်ပျိုတစ်ဦး ရပ်နေလျက်၊ ရထားနံဘေးတစ်ဘက်တွင် ကြေးနီသံချပ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ထားသော လူမည်းကြီးတစ်ယောက်သည် ပုဆိန်ကြီးကို မြောက်ကာ မြောက်ကာ သိုးထိန်း ဖဲ ယောက်ခန့်နှင့် တိုက်ခိုက် နေလေသည်။ ဒီယန်သည် တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ထိုလူမည်းကြီးမှာ 'ရူး' ဖြစ်ကြောင်း သိလေ၏။ ထိုအခါ ရထားပေါ်မှ လူလင်ပျိုမှာ သူ၏ချစ်သူ နီဖရာပင် ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိလေတော့သည်။

နီဖရာကိုကား ရန်သူများ ဝိုင်း၍နေချေပြီ၊ မြင်းသည်တော်များသည် သူ့အား ကူညီရန် လာနေကြသည် မှန်၏။ သို့သော် သူသည် ရှေ့လောကြီး ကာ ၎င်းတို့နှင့် လူစုခွဲ၍ ချီတက်ခဲ့သဖြင့် ခဲတစ်ပစ်ခန့် ကွာနေ၏။ ရူးကား ပုဆိန်ကြီးဖြင့် တစ်ခုတ်တည်း ခုတ်နေလျက်ပင် ရှိသော်လည်း နေရာတိုင်းသို့ မရောက်နိုင်ပေ။ သိုးထိန်းအချို့သည် 'ရူး' အား ရထားနောက်ပိုင်းသို့ တဖြည်း ဖြည်း သွေးဆောင်ခေါ်သွားကြစဉ်၊ သိုးထိန်း ၅ ယောက်၊ ဖဲ ယောက်တို့သည် ရထားပေါ်တွင် ရှိသော လူလင်ပျိုအား ဖမ်းဆီးရန် သို့မဟုတ် သတ်ဖြတ်ရန် အကြံဖြင့် ရထားဘေးသို့ အတင်း ချဉ်းကပ်လာကြကုန်၏။ ရထားပေါ်မှ လူ လင်ကား သူတို့အဖို့ ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခု ပေးလောမသိရပေ။ ဒီယန်သည် ရထားအနီးသို့ ရောက်မှ အကြောင်းစုံ ရိပ်မိလေသည်။ အကြောင်းသော်ကား ရထားပေါ်မှလူ၏ ငွေခမောက်တွင် အိလျစ်ဘုရင်မတံဆိပ်သည် တဖိတ်ဖိတ် တောက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ပေတည်း။ ရူးက ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော စစ်ကြေးကြော်သံကြီးကို ဖာစ်အော်ကာ ဘယ်ပြန် ညာပြန် ခုတ်ထစ်နေသည့်အတွင်း သိုးထိန်းတို့လည်း သားကောင်ကို ဖမ်းဆုံးသော မုဆိုးများကဲ့သို့ ရထားပေါ်မှ သူ့အား ဖမ်းရန် ချက်ကောင်းကိုသာ စောင့်ကြည့် နေလေသည်။

ဒီယန်သည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်၏။ "ငါ့ဟာ ထွက်မပြေးဘူး လို့သာ သစ္စာဆိုထားတယ်။ မတိုက်ဘူးလို့ ဆိုတာမှ မဟုတ်ဘဲ" ဟု မိမိကိုယ် ကို မိမိပြောသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်ကာ၊ ထိုလူစုရှိရာသို့ မြင်း များကို နှင်လေ၏။ သို့ရှိစဉ် ရှေ့ဆုံးမှလူသည် နီဖရာအား ခုန်၍ ဖမ်းလိုက်၏။ ထိုအခါ နီဖရာသည်အားနှင့် ခုတ်လိုက်ရာ၊ သူ၏ ထူထဲသော ခေါင်းဆောင်းကို သာ ထိသွားလေသည်။ သို့နှင့် သူသည် ရှည်လျားသော သူ၏ လက်တံနံကြီး များကို ဆန့်တန်းကာ နီဖရာ၏ ခါးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲ၍ချလိုက်၏။ အခြား သူများကား မြေကြီးပေါ်သို့ နီဖရာ ကျလာလျှင် ဆီး၍ဖမ်းရန် ကြည့်ရှုဆောင့်

၁၇၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ နီဖရာကိုသာ မဲ၍ကြည့်နေကြသဖြင့် မြင်းဖြူများကလျက် သူတို့ရှိရာသို့ တရကြမ်း မောင်းနှင်လာသော ဒီယန်၏ ရထားကို မြင်လည်း မမြင်၊ ကြားလည်း မကြားရချေ။ ဒီယန်သည် မြင်းများကို တစ်ချက်ငေါက်လိုက်ရာ၊ မြင်းများသည် ထိုလူစုရှိရာသို့ ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်းကြီးဝင်၍ တိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ နီဖရာအား ဆွဲချလိုက်သူတစ်ဦး သာ ရပ်လျက် ကျန်ရစ်လေတော့၏။ ဒီယန်၏ လက်ထဲ၌ လှံတစ်ချောင်းရှိ၏။ သို့နှင့် ဒီယန်သည် မြင်းရထားဖြတ်သွားစဉ် ထိုသူအား တအားကုန် ထိုးပစ်လိုက်ရာ၊ လှံသည် ကိုယ်ထဲသို့ ထုတ်ချင်းခတ် ဖောက်ဝင်သွားပြီးနောက် သူတို့လည်း နီဖရာကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

ထိုအချင်းအရာကို ရှားက မြင်လိုက်သဖြင့် ကမန်းကတန်း ပြေးလာ၏။ နီဖရာကလည်း ရန်သူ့လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားပြီးနောက် သူ့အား ကယ်ဆယ်သူကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ၊ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း တစ်ခါတည်း သိသဖြင့် “ဒီယန် ... ဒီယန် ကျွန်ုပ်ဆီ လာခဲ့ပါ” ဟု လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်၏။ ရူးသည်လည်းမှတ်မိသဖြင့် “ရပ်ပါတော့ - အရှင်ရာဇာ” ဟု လှမ်း၍အော်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ဒီယန်ကား ခေါင်းခါလျက် ဆက်လက် ထွက်သွားလေသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ဗေဗိလုံ စစ်သားများသည် တောင်ကျရေ စီးဆင်းလာသကဲ့သို့ အကူရောက်၍လာရာ၊ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ၎င်းတို့နှင့် ပြည့်နက်လျက်ရှိတော့၏။ သို့သော် ဒီယန်ကား ထိုအချိန်၌ ကျန်နေသော အပက်ပီ၏ မြင်းသည်တော်တို့နှင့်အတူ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်၍နေလေပြီ။

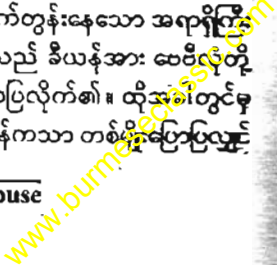
မကြာမီ တိုက်ပွဲလည်း ပြီးဆုံးသွားတော့၏။ သိုးထိန်းစစ်သား နှစ်သောင်းကျော်အနက်မှ လေး ငါး ခြောက်ရာခန့်သာ လွတ်မြောက်သွား၏။ ကျန်စစ်သားများမှာ အချို့ သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရ၍ အချို့လည်း နယ်စပ်သို့ မရောက်မီ လိုက်လံသုတ်သင်ခြင်း ခံရလေသည်။ သို့သော် အပက်ပီ၏ တပ်မတော်ကြီး ရှိရာသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ရောက်သွားကြသူများထဲတွင် ဒီယန်လည်း ပါသွားလေသည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး၏ အလံ တလူလူ လျှင်ထူထားသောနေရာသို့ စစ်ရထားကို မောင်းနှင်သွား၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်လျှင် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ခြေလက်များဖြင့် မသယ်ချင်လောက်အောင် မောပန်းနေသည့် မြင်းများကို ရပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် “ကျွန်ုပ်ဟာ မင်းသား ဒီယန်ပဲ။ ဒဏ်ရာရပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်လို့ ကျွန်ုပ်ကို လာခေါ်လှည့်ကြပါဦး” ဟု ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မိမိတို့နှင့် ရှေးအခါက ဆီရီယန်စစ်ပွဲများတွင် အတူ တိုက်ခဲ့ဖူး၍ သူ့အား လေးစား ကြည့်ညှိခဲ့သော အရာရှိများသည် မိမိတို့နှင့်အတူ

တိုက်ခိုက်ရန် ဗေဗိလုံတို့ဘက်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည် ထင်မှတ်သဖြင့် အလေးပြုလိုက်လေသည်။ တပ်သားများကလည်း ကောင်းချီးပေးကြသည်။ ထို့နောက် ဒီယန်အား စစ်ရထားပေါ်မှ ယုယစွာပွေ့ချိ၍ချပြီးသော် အကောင်းဆုံးသော ဝိုင်အရက်များနှင့် စားဖွယ် သောက်ဖွယ်များကို ကျွေးမွေးကြလေသည်။ ထို့နောက် ထမ်းစင်ပေါ်၌ တင်ကာ ဘုရင်မင်းမြတ် စခန်းချရာ အသစ်ဆောက်လုပ်ထားသော ခံတပ်များရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ခံတပ်များပေါ်တွင် ဘုရင့် အောင်လံများမှာ တလူလူ လွင့်နေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်၍နေကာ တံခါးများလည်း ဖွင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဖာရိုဘုရင်မှာ တန်နစ်မြို့ကြီးနှင့်တကွ အိဂျစ်ပြည်ကို ကာကွယ်ရေးအတွက် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရန် စစ်တပ်များကို သူ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရန် မှာကြားခဲ့ပြီးနောက် တန်နစ်မြို့သို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သံတော်ဆင့်များက ပြောပြသဖြင့် သိရလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးများ ကြားသိသောအခါ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ညီးညှုလျက် ရှိကြ၏။ သို့သော် ဒီယန်သည် နယ်စပ်သို့ ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်မှ အကြောင်းမှန်ကို သိသွားလေသည်။ နယ်စပ်တွင်ကား ဗေဗိလုံတပ်သားများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိနေလေတော့သည်။ အပက်ပီ၏ တပ်များမှာ သူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်သောကြောင့် ပြိုကွဲကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗေဗိလုံတပ်မကြီးကို နောက်ပိုင်းမှ လှည့် တိုက်ရန် သူ၏အကြံ ပျက်သွား၍ ဗေဗိလုံတို့သည် သူရှိရာသို့ အလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အပက်ပီဘုရင်သည် သူ၏တပ်များ အား ဖြစ်သလို နောက်မှလိုက်ခဲ့ရန်မှာထားခဲ့ပြီးလျှင် တန်နစ်မြို့သို့ ထွက်ပြေး ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်စားမိလာကြသောအခါ အရာရှိကြီး အချို့သည် ဒီယန်ထံလာ၍ စစ်တပ်ကြီးကို ကွပ်ကဲရန် တောင်းပန်ပြောဆိုလေ၏။ သို့သော် ဒီယန်သည် ပြုံးရုံမျှသာပြုံး၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ် နေလိုက်လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းမှာ မကျန်းမမာဖြစ်၍ ခြေခသန်သောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆကြသဖြင့်၊ အတင်းသာ တိုက်တွန်းခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ တိုက်တွန်းနေဆဲတွင် ဒီယန်က သစ္စာဆိုထားသော ဗိုလ်မှူး ရောက်လာလေသည်။ ထိုဗိုလ်မှူးက ဒီယန်အား တိုက်တွန်းနေသော အရာရှိကြီးများအား တစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ၊ သူသည် ဒီယန်အား ဗေဗိလုံတို့ အကြားမှ ဖမ်းမိခဲ့ပုံနှင့်တကွ အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်၏။ ထိုအခါတွင်မှ သူတို့သည် ဒီယန်အား မတိုက်တွန်းတော့ချေ။ ဒီယန်ကသာ တစ်ဦးပြောပြလျှင်

ယုံကြည်ကောင်း ယုံကြည်ကြပေဦးမည်။ သို့သော် သူက မည်သို့မျှ မပြောသဖြင့် သူ့ရထားကိုပင် မြင်းသစ်များ ထပ်ပြီးနောက်၊ ခိယန်အား သူတို့နှင့်အတူ တန်နစ် မြို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားရလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဗေဗီလုံတို့ ချီတက်ရောက်ရှိလာသောအခါ နာများသူ၊ ဒဏ်ရာရသူ သိုးထိန်းအချို့မှ လွဲ၍ စစ်တပ်များကို မတွေ့ရတော့ချေ။ စစ်တပ်များ ဆုတ်ခွာသွားသည့် အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခိယန်သည် ဘေးရန်မရှိဘဲ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် စစ်တပ်နှင့်အတူ ပါသွားကြောင်းကို လည်းကောင်း သိရှိပြီးနောက်၊ တော၏အမိန့်ဖြင့် ၎င်းတို့အား အသက်ချမ်းသာပေးကာ စစ်တပ်များနောက်သို့ ဆက်လက်၍ ထက်ချပ်မကွာ လိုက်သွား၏။

ပထမဆုံး တပ်စခန်း ချသည့်နေရာတွင် တောသည် သူ၏လက်အောက်ခံ ဗိုလ်ချုပ်အချို့နှင့်အတူ နိဖရာကို သွားရောက် တွေ့ဆုံလေ၏။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံရာတွင် ရူး၊ တံမူနှင့် ခေမာတို့လည်း ရှိနေကြ၏။ တော၏ဆန္ဒအရ နိဖရာနှင့် ရူးတို့က ခိယန်နှင့် မည်သို့ တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံ၊ နိဖရာအား ကယ်ဆယ်ခဲ့ပြီးနောက်၊ သူ့အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အခါ မြင်းများကို မရပ်ဘဲ၊ ဦးခေါင်းကိုသာ ခါလျက် ရထားကို ဆက်လက် မောင်းထွက်သွားခဲ့ပုံတို့ကို ပြောပြရလေသည်။

ထိုသို့ ထူးဆန်းလှသော အကြောင်းအရာကို ကြားရသောအခါ တောက ခိယန်၏ ပြုမူပုံနှင့် ဖပ်လျဉ်း၍ မည်သို့ သဘောရကြောင်း၊ အစည်းအစားတွင် ရှိသူများအား မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဗေဗီလုံ ဗိုလ်ချုပ်များက ခိယန်မှာ ရူးလျှင် ရူးမရှူးလျှင် သစ္စာဖောက်သူဖြစ်သည်ထင်ကြောင်း၊ အကယ်၍သာ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် သူသည် အခွင့်သာခိုက် လွတ်မြောက်ရန် အားထုတ်မည်မှာ ထင်ရှား၍ သိုးထိန်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ဘုရင်သားလည်း ဖြစ်ပြန်သဖြင့် သိုးထိန်းတို့၏ ဘက်သို့ ပြန်လည်စိတ်ညွတ်သွားမည်မှာ ထင်ရှားကြောင်းနှင့် ထင်မြင်ချက် ပေးကြ၏။ ခေမာကမူ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချောဆုံးလည်းဖြစ်၊ ဘုရင်မတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပြီးလျှင် သူနှင့် ကြောင်းလမ်းပြီးဖြစ်သော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကိုပင် ဖွဲ့ခွာသွားသည်ကိုထောက်သော်၊ အမှန်ပင် ရူး၍သာ ဖြစ်ရမည်ဟု ပြောပြလေသည်။

တံမူကမူ အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက် ပေးနေသဖြင့် အရာရှိတစ်ယောက်က ငေါက်လိုက်ရ၏။ တံမူစကား ပြောပြီးသောအခါ နိဖရာသည် ဗေဗီလုံ ဗိုလ်ချုပ်ချေးဘက်သို့ လှည့်၍ “သစ္စာဖောက်ချင်တဲ့ လူဟာ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ဘက်က လူတွေကို သတ်သတ်လား။ သူဟာ အိဂျစ်တစ်ပြည်လုံးရဲ့ ထီးနန်းကို လိုချင်လို့ ကျွန်ုပ်ကို သုတ်သင်ချင်ရင် အလွယ်ကလေးပဲ ... သိုးထိန်းခွေးတွေက ကျွန်ုပ်ကို သတ်မလို့ လုပ်တုန်း အသာကလေး သူ ကြည့်နေလိုက်ရုံပဲ မဟုတ်လား။”

အခုတော့ လေးယောက်ကို ရထားနဲ့ နင်းသတ်လိုက်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်ကိုလဲ လှုံနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်သေးတယ်။ နို့ပြီးတော့ ... ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး။ ခေါင်းကို အတွင်ခါပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ အဲဒါ သူ့မှာ အကြောင်းထူးတစ်ခုရှိလို့သာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ခေမာ ပြောသလို အကြောင်းမျိုးကြောင့်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ဟောဟိုက ဘုန်းကြီးပြောသလို အပက်ပီရဲ့ အကျဉ်းထောင် အရသာ နောက်တစ်ဖန် ခံချင်လို့လဲ မဟုတ်ဘူး။ ဤသို့ပြောရင်း အသံတိမ်သွားကာ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။ နိဖရာ ပြောပြီးသောအခါ ‘တော’က -

“မင်းသား ခိယန်ကို သိတဲ့လူတွေကတော့ သူဟာ တခြားလူတွေနဲ့ မတူဘူးဆိုတာ သိပြီးသားပဲ။ အဲဒီလို မတူတဲ့ အချက်တွေထဲမှာ အကြောင်းကို ရှာရင်တော့ တွေ့ရမှာ အမှန်ပဲ။ စင်စစ် ကျွန်ုပ်ဟာ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်သွားတာလဲဆိုတာကို သိပြီလို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မှန် မမှန် မသိရသေးလို့ မပြောချင်သေးဘူး။ အခု အတောအတွင်းမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ လူတွေဟာ တံမူ ပြောသလို ယုံကြည်မှုရှိဖို့ လိုတယ်” ဟု ပြောပြီးနောက်၊ တောသည် တဲအတွင်းမှ ထွက်သွားရာ၊ နိဖရာမှာ ဒေါထကာ မကျေမချမ်း ဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်လေသည်။

သိုးထိန်းတို့၏ နယ်ခြားတပ်ကြီးမှ ကျန်နေသေးသူတို့သည် တန်နစ်မြို့သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားကြ၏။ တန်နစ်မြို့တွင် အပက်ပီ၏ ဒုတိယအရံတပ်ကြီးက အခိုင်အလုံ မြို့ကို စီးနင်းထားလေသည်။ သို့သော် ဗေဗီလုံတို့က နောက်မှ ထက်ချပ်မကွာလိုက်ကာ တိုက်ခိုက်သည်တွင် ထောင်ပေါင်းများစွာ အဖမ်းခံရသောကြောင့် တန်နစ်မြို့သို့ ရောက်လာကြသူများမှာ မများလှပေ။ ထို့ပြင် ယင်းကဲ့သို့ အဖမ်းခံရသူများမှာ အသတ်လည်း မခံရ၊ ကျန်အပြုရောင်းချရန်အတွက် ချုပ်နှောင်ထားခြင်းလည်း မခံရဘဲ၊ အိဂျစ်ဘုရင်မ နိဖရာအား သစ္စာခံရန်နှင့် သူ၏လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းရန် တိုက်တွန်းသည်ဟု သိရှိကြရသောအခါ စစ်သားအများသည် နောက်ချန်၍နေရစ်ကာ ဗေဗီလုံတပ်များ၏ အဖမ်းခံကြလေ၏။

တန်နစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသူများထဲတွင် ခိယန်နှင့် သူ့သစ္စာခံထားသော တပ်မှူးလည်း ပါ၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်အား နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် ယခင်က အိမ်ရှေ့စံအဖြစ် သူနေခဲ့ဖူးသော အခန်းထဲတွင် သူ့အဖေ နေထိုင်စေလျက် သူ၏ ကျွန်ဟောင်းများကို ပြန်လည် ခစားစေရုံသာမက သူ၏ ခုးမှအနာကိုလည်း ဆေးဆရာများနှင့်ပင် ကုသပေးသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အတော်ပင် အံ့အားသင့်ခဲ့ရလေသည်။ သို့သော် သူ့ထံသို့ ရောက်လာသူများထဲ

www.burmeseclassic.com

တွင် သူလျှို့များနှင့် အစောင့်များ ပါကြောင်း ရိပ်မိလေသည်။ အချုပ်အားဖြင့် ငြိမ့်ရမည်ဆိုသော် ဒီယန်မှာ အကျဉ်းခန်းတွင် မနေရသော်လည်း ယခင် တဲမုနှင့် အံတု အချုပ်ခန်းထဲတွင် နေထိုင်ခဲ့ရစဉ်ကထက်ပင် ပိုမို ကျပ်တည်းနေပေတော့ သည်။

ဒီယန်အား အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သော အချိန်မှာ အရုတ် တက်ဖြစ်၍ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍လည်း နေပြီဖြစ်ရာ ရေချိုးရုံ၊ ကိုယ်လက် သုတ်သင်ရုံမျှတစ်ဖမ်း တစ်ချိန်လုံး အိပ်၍သာ နေခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ အား အပက်ပီ၏ ရှေ့တော်သို့ခေါ်ဆောင်ရန် အရာရှိလာလေသည်။ ထိုသူများ နှင့်အတူ နန်းရင်းဝန်ကြီး အာနတ်လည်း ပါလာ၏။ အာနတ်မှာ ယခင်ကထက် ပိုမိုကြီး သွားပြီးလျှင် ဆံပင်များလည်း ဖြူလာသည်။ သူ၏ နောက်တွင် စာရေး တစ်ယောက် ပါလာရာ၊ ဒီယန်ကမူ ထိုသူအား သူလျှို့ဟု ထင်မိသည်။

အာနတ်က ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် "ဘုရင်မင်းမြတ်က အရှင် သားကို တွေ့ချင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ" ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဒီယန်အား စစ်သား ၈ ယောက် ထမ်းကာ ထမ်းစင်ပေါ် တွင်တင်ကာ အာနတ်က ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ ဗိုလ်မှူးက နောက်မှလည်း ကောင်း လိုက်ပါရင်း ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ စကြိုအက္ခေ ထောင့်ချိုးတစ်ခုသို့ ရောက် သောအခါ ထမ်းစင်မှာ အနည်းငယ်ယိုင်သွားသဖြင့် အာနတ်သည် ထမ်းစင်ကို ဖေးမရန် သူ့လက်ဖြင့် လှမ်း၍ကိုင်လိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူလျှို့မှာ ထောင့်ချိုးတွင် ရောက်နေသဖြင့် သူတို့အား မမြင်နိုင်ချေ။ သူတို့ ပြောသည်ကို ကြားလည်း မကြားနိုင်ချေ။ သို့ရှိစဉ် အာနတ်သည် ဒီယန်၏ နားနားသို့ ကပ်၍

"ဘေးရန်တွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်။ နို့ဗေမယ့် အေးအေးသာနေ ပြီး စိတ်တင်းထားပါ။ အသက်ကို စွန့်ရတောင် စွန့်မယ့် မိတ်ဆွေတွေ အသင့် မှာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ အဲဒီအထဲမှာ ရှေ့ဆုံးကပါပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက် သူလျှို့သည် ထောင့်ချိုးတွင် ပေါ်လာ၍ အာနတ်သည် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

သူတို့သည် နောက်ဆုံးတွင် အပက်ပီ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သွား ကြ၏။ အပက်ပီသည် သံချပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ လက်ထဲတွင် ဓားလွတ်ကိုင် ကာ ခပ်နိမ့်နိမ့် တုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ ထမ်းစင်ကို ထမ်းလာ သူများက ထမ်းစင်ကို ချလိုက်ပြီးသော် ဒီယန်အား အပက်ပီနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်သို့ တွဲမကာ တင်ပေးလိုက်လေသည်။

"အသင်ဟာ ဒဏ်ရာ ရလာဟန် တူတယ် သားတော် ... ဘယ်သူ ကြောင့်လဲ"

"ကျွန်ုပ် အိပ်၍ပြည်က ထွက်ပြေးခဲ့တုန်းက ကျွန်ုပ်နောက်ကို လိုက် လာတဲ့ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်ကြောင့် ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာပါ"

"ဪ ... ဒီအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်မိတယ် ထင်ပါရဲ့။ နို့ ဘာကြောင့် အသင်ဟာ အိပ်၍ပြည်က ထွက်ပြေးရတာလဲ"

"ကိုယ့်အသက် ချမ်းသာရာ ရပြီးတော့ အခြားတစ်ယောက်ကို ရ အောင် ထွက်ပြေးရခြင်း ဖြစ်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး"

"အင်း ... ဒါလဲ ကျွန်ုပ် သတိရပြီ။ အသင့်အသက်ချမ်းသာရာရ အောင်တော့ အခုအထိ လုပ်ခဲ့ပြီ။ တယ် ... မအောင်မြင်သေးဘူး။ အခြားတစ် ယောက်ကို ရအောင်တော့ မလုပ်ရသေးဘူး မဟုတ်လား။ နောက်ကိုလဲ ဘယ် တော့မှ လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

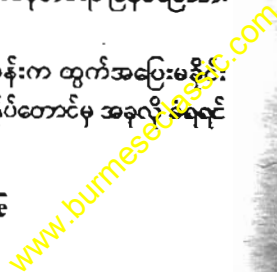
သို့ပြောပြီးနောက် ဒီယန်နှင့် ပါလာသော ဗိုလ်မှူးဘက်သို့ လှည့်၍- "အသင်ဟာ မြင်းသည်တော် နှစ်သောင်း ငါးထောင်နဲ့ ဗေဇီလုံတပ်မ ကြီးကို နောက်က အလစ်ဝင်တိုက်ဖို့ ခိုင်းလိုက်တဲ့ ဗိုလ်မှူး မဟုတ်လား။ ဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ မအောင်မြင်ခဲ့သလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်း"

ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးလည်းဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို ပြန်၍ ပြောပြလေ သည်။ အပက်ပီသည် သူ ပြီးဆုံးသည်အထိ နားထောင်ပြီးနောက် -

"တော်ပြီ ကိုယ့်လူ ... အသင်ဟာ အရေးနိမ့်ခဲ့တယ်။ ဒီလို အရေးနိမ့် ခဲ့လို့ ကျွန်ုပ်လဲ မျက်စိကိန်း ဆိုက်ပြီ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စစ်တပ်ဟာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားပြီ။ ဗေဇီလုံတွေဟာ နေထွက်ဂိုဏ်း ကဝေတစ်ယောက် ကွပ်ကဲပြီးတော့ တန်နစ်မြို့ကို သိမ်းပိုက်မလို့ လာနေပြီ။ တန်နစ်မြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီး၍ အိပ်၍ တစ်ပြည်လုံးကို ဆက်သိမ်းပြီး သူတို့ ရုပ်သေး နိမ့်ရာကို နန်းတင်မှာပဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်ရတာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အသင်ဟာ ခိုင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စကို အောင်မြင် အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်လို့ပဲ။ အသင်ဟာ ခိုင်းလိုက်သလို မဟုတ်ဘဲ၊ အရေး မလုပ်သင့်တာကို အရေးလုပ်ပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုလူစားမျိုးအတွက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ နေရာမရှိတော့ဘူး။ ကဲ ... အောက်ပြည်ကိုသွားပြီးတော့ စစ်ဗိုလ် အတတ် သင်ပေးတော့"

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာ အချက်ပြလိုက်ရာ၊ လက်နက်ကို ကျွန် အချို့ ရှေ့သို့ ထွက်လာကြ၏။ တပ်မှူးလည်း အပက်ပီအား စာစုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ၊ ဒီယန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ အလေးပြုရင်း -

"အသင့်ကို ကတိက လွတ်ပြီ။ တတ်နိုင်တုန်းက ထွက်အပြေးမခိုင်း မိတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် အများကြီးဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တောင်မှ အခုလို ရေရင်

အရှင်သားတော့ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။ ကိုင်း ... ကျွန်ုပ်တော့ အိုဆိုက် ရစ် နတ်မင်းထံ ဒီအကြောင်းတွေ အစီရင်ခံဖို့ သွားတော့မယ်”

ဒီယန်က စကားပြန်၍ မပြောနိုင်သေးမီ၊ ကျွန်များသည် သူ့အား ခန်းဆီးတစ်ခုနောက်သို့ ဆွဲယူသွားကြပြီးလျှင် မကြာမီ ကျွန်တစ်ယောက်သည် လူခေါင်းတစ်ခုကို မြှောက်ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်လာ၏။ ထိုအချင်းအရာကို မြင်ရ သောအခါ ဒီယန်သည် သူ၏ ခမည်းတော်အား ပထမဆုံးအကြိမ် မုန်းတီးမိ လျက်၊ အပက်ပိကိုယ်တိုင် ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။

သားအဖ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့် ကာ ငြိမ်သက်နေကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဒီယန်က စကား စ၍ ပြောလေသည်။

“ဒီလမ်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကို လိုက်စေချင်ရင် ခပ်မြန်မြန် လိုက်ချင်ပါ တယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ပင်ပမ်းနွမ်းနယ်ကုန်းလို့ အိပ်ချင်လှပါပြီ”

အပက်ပိက လှောင်ရယ် ရယ်လျက် -

“ဟာ ... ဟာ ... ဟား ... မကြာစေရပါဘူး။ နို့ပေမယ့် အချိန်မတန် သေးဘူး ထင်တယ်။ အသင်ဟာ ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှာရှိတဲ့ တစ်ခုတည်းသော မြားဖြစ်တယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား။ နက်ဖြန်ခါဆိုရင် အီဂျစ်ဘုရင်မဟာ တန်နစ်မြို့တံခါး အပြင်ဘက်ကို ရောက်လာမှာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ သူ့ရဲ့ချစ်သူ အသင့်ကို အရှေ့ဘက်တံခါးပေါက်မှာ အခုတင်က လူမိုက်သေသလို၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီထက်ဆိုးတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ သေလုဆဲဆဲ တွေ့ရရင် သူ ဘယ်လိုနေမယ်လို့ ထင် သလဲ”

“ကျွန်ုပ် မသိပါ။ နို့ပေမယ့် ဒီလိုလုပ်ရင် မကြာခင် တန်နစ်မြို့ဟာ လောင်မီးကျပြီးတော့၊ မြို့သူမြို့သားအားလုံးလည်း သေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်တယ်။ အဲဒီ မြို့သူမြို့သားတွေထဲမှာ မသေချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ပါသွားမှာပဲ”

“အသင်ပြောတာ မှန်တယ် သားတော်။ နောက်လိုက် နောက်ပါ တစ်သိန်းနဲ့ ဒေါသထွက်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အားကိုးရာမဲ့တဲ့ လူတွေ အပေါ် ဒီလိုပဲ လုပ်ချင်လုပ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့်လဲ အသင့်ကို အနည်းဆုံး အနာ အတောအတွင်းမှာတော့ မသတ်ဘဲ ထားသေးတာပေါ့။ ကျွန်ုပ် အကြံကတော့ ဒါပါပဲ။ မကောင်းဘူးထင်ရင်တော့ ပြောပေါ့။ အသင့်ကို မြို့ရိုးတံခါးပေါ် တင် ထားပြီး ဘုရင်နဲ့ မှူးမတ်တွေရှေ့မှာ အဆုံးစီရင်တော့မယ့် အကြောင်း။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်ကြီးဟာ သနားကရုဏာတော်ကြီးမားလှတဲ့အတွက် စည်းကမ်းချက် အချို့ နဲ့ ချမ်းသာပေးမယ့်အကြောင်း သံတော်ဆင့်တွေက ကြေငြာရမယ်။ စည်းကမ်း ချက်တွေဟာ ဘာလဲဆိုတာ အသင် စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း ... မစဉ်းစားမိဘူး”

“အသင် ညာတယ် ထင်တယ်။ အသင် ကောင်းကောင်းကြီး သိပါ တယ်။ အေးလေ ... ဒါပေမယ့် အသင့်ကို မတရားလုပ်တယ်လို့ မပြောနိုင် အောင် ကျွန်ုပ် ထပ်ပြောပြဦးမယ်။ တိုတိုနဲ့ ရိုးရိုးကလေးပါပဲ။ ပထမအချက်က တော့ ဝေဗီလုံစစ်တပ်ကြီးမှာ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ မြင်းအချို့၊ စစ်ရထား အချို့ကို ပေးအပ် အညံ့ခံရုံသာ မကဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ သိုးထိန်းတွေနဲ့ ထာဝရ စစ်ပြေငြိမ်းရေးစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးတော့ တပ် နောက်ပြန်သွားရမယ်။ ဒုတိယ အချက်ကတော့ နီဖရာဟာ ကျွန်ုပ်ထံမှာ အညံ့ခံပြီးတော့ နှစ်ဖက် စလုံးက စစ်တပ်တွေရဲ့ ရှေ့မှာ ဘုန်းတော်ကြီးများက ကျွန်ုပ်နဲ့ လက်ထပ်ပေးစေ ရမယ်”

“ဒါကို သူဘယ်တော့မှ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်းလေ ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သဘောကို မသိနိုင်တော့ ခက် တာပေါ့။ နို့ပေမယ့် အသင့်ကို သတ်ချင်သတ်ပေစေ၊ သူ့သဘောဟာ ဒီအတိုင်း ပဲ ဆိုပါတော့။ အသင့်ကို နည်းနည်းကျဉ်းကျဉ်းလောက် ညှဉ်းပမ်းလိုက်လို့ အသင်ရဲ့ ညည်းသံ ညှည်းသံ ကြားရရင် သူ့စိတ်ဟာ ပြောင်းသွားမယ်လို့ မထင် ဘူးလား။ ဒီမှာ အတော် ပါးရည်နပ်ရည်ရှိတဲ့ လူမည်းတွေရှိတယ်။ ဒါနဲ့ စကား မစပ် အသင်ရဲ့ ဒူးခေါင်းဟာ ယောင်ကိုင်းပြီး နာနေသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီနေရာကစရင် မကောင်းဘူးလား ... သံပူနဲ့လေ”

ဒီယန်သည် ဘုရင်ကြီးအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လေသံဖြင့်-

“လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်ပါတော့လေ။ အသင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခမည်း တော်ဆိုတာ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိတော့ဘူး။ အသင်က နေထွက်ဂိုဏ်း ဘုန်း ကြီးတွေကို ကဝေတွေလို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ်ကလဲ နေထွက်ဂိုဏ်း ဘုန်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်တာ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ အသင့်အကြံတွေဟာ အားလုံး ပျက်စီးလိမ့်မယ်။ အသင့်ရဲ့ ယုတ်မာမှုဟာ အသင့်ခေါင်းပေါ် ပြန်ကျလိမ့်မယ် လို့ သိရတယ်”

“ဪ ... အသင့်အကြံကို ကျွန်ုပ် သိပါတယ်။ အသင့်ဟာ ကိုယ့် ကိုကိုယ် သတ်သေမလို့ မဟုတ်လား။ ဒီကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်စေရဘူး။ အသင့်ကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေကြလိမ့်မယ်။ နို့ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ပြေး နိုင်ဖို့လဲ မရှိတော့ဘူး။ ကိုင်း ... သွားပေးဦးတော့ သားတော်။ အချိန်ရှိတုန်း ကောင်းကောင်း အိပ်ပေတော့။ အသင့်ကို နက်ဖြန် နံနက်စောစော လာနိုးတဲ့ ဇိန့်မယ်”

နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ တံခါးပေါက်ပေါ်တွင်ကား နန်းရင်းဝန် အာနတ်နှင့် မူးမတ်များ ခြံရံလျက်၊ အပက်ပီသည် အိဂျစ်ပြည်အောက်ပိုင်းနှင့် အထက်ပိုင်း တို့၏ သရဖူနှစ်ခုကို ထပ်ဆင့်ဆောင်းကာ ထိုင်နေလေသည်။

ခရာမှတ်သံများ ကြားရပြီးနောက် ကိုယ်ရံတော်တပ်များသည် နီဖရာ သို့ တဲကြီးများ ပတ်လည်တွင် စုရုံးလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်သွား ပြန်၏။ ကျုံး၏တစ်ဘက် ကင်းတပ်များ နောက်တွင် စနစ်တကျ စီတန်းကာ ရပ်နေကြသော ဗေဗီလုံတပ်သားများသည် တံခါးပေါက်ထိပ်ကို စိုက်ကြည့်နေ ကြ၏။ မကြာမီ အလံဖြူ ကိုင်ထားသော တမန်တစ်ယောက်သည် လှေတစ်စင်း ဖြင့် ကျုံးကို ဖြတ်ကူးသွားကာ၊ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ရောက်လျှင် သူ့အား စစ် သားများ အကြားမှ ဖြတ်သန်းခေါ်ဆောင်သွားကြပြီးနောက် အိဂျစ်နှင့် ဗေဗီလုံ အောင်လံများ လွင့်ထူထားသည့် တဲကြီးများရှေ့သို့ ရောက်လျှင် တမန်က သဝဏ်လွှာတစ်ခုကို ဗေဗီလုံတပ်မှူးတစ်ယောက်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ ထို တပ်မှူးက တဲအတွင်းသို့ ဝင်ပြီးနောက် သဝဏ်လွှာကို တောအား ပေးလိုက်ရာ၊ တောက သဝဏ်လွှာကို ဖွင့်ဖတ်ပြီးလျှင်၊ သူ့နံဘေးတွင် မျက်လုံး အပိုင်းသား နှင့် ရှိနေသော နီဖရာအား လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟောဒါတွေဟာ အပက်ပီရဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေပဲ။ ဗေဗီလုံ တပ် မတော်ကြီးမှာ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အပ်၊ ထာဝရ ငြိမ်းချမ်းရေး စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးပြီးတော့ ဗေဗီလုံကို ပြန်ရမယ်တဲ့”

“နို့ပြီးတော့ကော ...”

“အသင် အိဂျစ်ဘုရင်မဟာ အပက်ပီထံမှာ အညံ့ခံပြီးတော့၊ နှစ်ဖက် စလုံးက စစ်တပ်တွေ မြင်နိုင်တဲ့နေရာ ဟောဒီ တံခါးပေါက်ရှေ့မှာ အခမ်းအနား နဲ့ သူနဲ့ လက်ထပ်ရမတဲ့”

“ဒီနောက်ကော ...”

“အဲဒီ စည်းကမ်းချက်တွေကို ငြင်းပယ်ရင် မင်းသားဗီယန်ကို ကျွန်ုပ် တို့ရဲ့ရှေ့မှာ ဒီအချက်တွေကို လက်ခံတဲ့အထိ၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့သေတဲ့အထိ နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းရလိမ့်မယ်တဲ့။ ကိုင်း ... ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ တူမတော်”

နီဖရာ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။

“ဗီယန်က ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်လိုများ လုပ်စေချင်ပါလိမ့်။ မြတ် ... သိပြီ။ ကျွန်ုပ် သိပြီ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ကံအတိုင်းသာ အောက်မေ့ပြီး၊ အပက်ပီကို အာခံစေ ချင်မှာပဲ”

ထိုအခိုက်တွင် စာရွက်လိပ်တစ်ခုကို ခူးပေါ်တင်ကာ နီဖရာ၏ နောက် တွင် ထိုင်နေသော တဲမူက -

၂

အရက်မတက်မီ ဗီယန်အား တန်နစ်မြို့ အရှေ့ဘက်တံခါးပေါက်ပေါ် သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေ၏။ ထိုနေရာမှာ အတော် ကျယ်ပြန့်သည်ဖြစ်၍ လူငါးဆယ်ကျော်ကျော် ချောင်ချီစွာ ရပ်နေနိုင်ပေ၏။ ဗီယန်မှာ ခြေမသန်သဖြင့် အရှေ့ဘက်အစွန်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေရလေရာ၊ မကြာမီ နေထွက်လာလေသည်။ သူ၏အောက် တည့်တည့်တွင် နိုင်းမြစ်ရေ သွင်းထား သော ကျုံးတစ်ခုရှိ၏။ သို့သော် ကျုံးကို ဖြတ်ကူးသော တံတားကို စက်သီးများ ဖြင့် ဆွဲတင်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးပေါက်တိုင်ကြီးများတွင် ကပ်ချည်ထားလေ သည်။

ကျုံးတစ်ဖက်တွင် ဗေဗီလုံတပ်မတော်ကြီးသည် အခြေပျက်နေပြီဖြစ် သော ရန်သူတို့ကို အနည်းငယ်မျှ ကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ ကျုံးစပ်အထိ ရောက် နေလေပြီ။ တပ်မတော်ကြီး၏ တောင်ပံနစ်ဖက်ကား မြို့ရိုးအတွင်းရှိ လူများ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် မြို့ကို ဝိုင်းရံထား၏။ ကျုံးစပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း မြားနှင့် ပစ်၍ မရောက်နိုင်သည့် နေရာတွင် တဲကြီးများ ထိုးထားရာ၊ တဲများပေါ်တွင် ဗေဗီလုံနှင့် အိဂျစ် အောင်လံတော်များ ယှဉ်လျက် တလူလူ လွင့်နေလေသည်။ ထိုတဲများမှာ နီဖရာနှင့် ‘လော့တော့’ ဟု ခေါ်သည့် အဖေရှူး မင်းသားတို့၏ တဲများဖြစ်ကြောင်း ဗီယန် ကောင်းစွာသိ၏။ တံခါးပေါက်ကြီး တစ်ဘက်တစ် ချက်ရှိ မြို့ရိုးများပေါ်တွင် သိုးထိန်းစစ်သားများရှိနေရာ၊ ယင်းတို့မှာ ဂဏှာမငြိမ်

“ယုံကြည်မှုရှိပါ ... ယုံကြည်မှုရှိစမ်းပါ” ဟု ရုတ်တရက် ဝင်၍ပြောလိုက်လေသည်။

နီဖရာက ဆက်လက်၍ -

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မှု ရှိတယ်။ မရှိရင် သေဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ သူနဲ့ ကြောင်းလမ်းထားတဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ သိုးထိန်းအိုကြီးကို ယူရမတဲ့လား။ ဘယ်တော့မှ မယူဘူး ကျွန်ုပ်ရဲ့ မဟာမိတ် ဗေဇီလုံကကော၊ ထွက်ပြေးတဲ့ လူတွေဆိုမှာ ဒူးထောက်ရမတဲ့လား။ ဘယ်တော့မှ ဒူးမထောက်စေရဘူး။ ဒီယန် သေချင်သေပါစေ၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်ုပ်ပါ လိုက်သေမယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် တန်နစ်မြို့ထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မကျန်စေရဘူး။ အဲဒီအတိုင်းသာ ရေးပေတော့တဲမူ။ အဆရူးမင်းသားက စိကာစဉ်ကာ ပြောလိမ့်မယ်။ နို့ပြီး မျိုးမစစ် အပက်ပီထံကို သူ့တမန်နဲ့ ပို့လိုက်ပေတော့။ ခံတော်ဆင့်တွေကလည်း တံခါးပေါက်အထိမှာ ရှိတဲ့ လူတွေကို လှမ်းအော်ပြောပေစေ - တပ်မှူး၊ ဝိုလ်မှူးတွေကလည်း စစ်စတင် တိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြပေတော့”

တောသည် ထိုသို့ ကြားလိုက်ရသောအခါ ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် အပြေးမြန်သည့် မြင်းများကို စီးနင်းထားသော အရာရှိများအား တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ ထိုအမိန့်ကို ရသည်နှင့် ထောင် သောင်းမကသော စစ်သည်တော်တို့သည် စတင်တိုက်ခိုက်ရန် လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ပြင်ဆင်နေကြလေတော့၏။ ထိုသို့ အမိန့်ပေးပြီးသောအခါ တဲမူနှင့် အခြားစာရေးတော်ကြီးများအား အပက်ပီထံ ပေးရမည့် သဝဏ်လွှာကို နှုတ်တိုက်ချပေးလေသည်။ ထို့ပြင် သံတော်ဆင့်များကိုလည်း တံခါးပေါက်တိုင်းသို့ သွား၍ လှမ်းအော်ပြောရန် ခိုင်းလိုက်လေသည်။

သဝဏ်လွှာကို ယူဆောင်သွားသော တမန်အား ‘ရူး’ ကိုယ်တိုင် ကျုံးစပ်အထိ လိုက်၍ပို့၏။ ကျုံးစပ်သို့ရောက်သောအခါ ရူးက -

“အပက်ပီနဲ့ သူ့ မှူးမတ်ကောင်တွေကို ပြောလိုက်၊ ဒီယန်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ရွယ်ရင်တောင် သူတို့ရဲ့ လျှာတွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဟောဒီလက်ကြီးနဲ့ ဖောက်ပစ်မယ်လို့ ပြောလိုက်။ နို့ပြီး ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့စကားကို ဟောဒီကနေပြီး ကျွန်ုပ်ကြားရအောင် အော်ပြောရမယ် နားလည်လား။”

တမန်လည်း ရူးကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် သူပြောသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ပါမည်ဟု သစ္စာဆိုရလေ၏။ ထို့နောက် လှေကလေးဖြင့် ယခင်က လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း ဖြတ်ကူးကာ၊ သဝဏ်လွှာကို အပက်ပီအား ပေးအပ်လေသည်။ ထို့နောက် သူ သစ္စာဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော် ပြောရလေရာ၊ တံခါးပေါ်တွင် ရှိသူများလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

ရန်သူ့ဘက်မှ လှံနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ မြားနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပစ်ခတ်က ရှေးဦးစွာ ထိလေအောင် ဒီယန်အား တံခါးပေါက်ပေါ်ရှိ ရှေ့ကျသော နေရာတွင် ချည်နှောင်ထား၏။ နီဖရာမှာ သူ့အတွက် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မိ၏။ သို့နှင့် သူသည် ဦးခေါင်းကို မလှည့်သာ လှည့်သာ လှည့်ပြီးနောက် အပက်ပီနှင့် မှူးမတ်တို့အား -

“အရှင်မင်းကြီးနဲ့ မှူးမတ်အပေါင်းတို့ အဖေရှူး၊ မင်းသားနဲ့ နီဖရာတို့ဟာ သူတို့ သစ္စာပြုထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြတော့မှာပဲ။ သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်ုပ်ကို ညည်းပမ်းပြီးသတ်ကြပေတော့။ ကျွန်ုပ်ဟာ သေရမှာကို မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်။ သင်တို့ဟာ ကျွန်ုပ် နောက်ကိုပဲ လိုက်ချင်ကြသလား။ တန်နစ်မြို့က လူတွေနဲ့ သိုးထိန်းတစ်မျိုးလုံး အသေခံကြတော့မှာလား။ ကျွန်ုပ်ကို ချမ်းသာပေးရင် အသင်တို့နဲ့တကွ အားလုံး ချမ်းသာဖို့ပဲ။ ကိုင်း - ကျွန်ုပ် ပြောပြီးပါပြီ။ လုပ်ချင်ရာသာ လုပ်ကြပေတော့”

ဒီယန်သည် သူ့နောက်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မြို့ကြီးမှာ ဗေဇီလုံတို့ ဝိုင်းရံထားပြီဖြစ်၍ မူလအကြံကို လက်လျှော့ရန် အာနတ်နှင့် မှူးမတ်များက ဘုရင်ကြီးအား တောင်းပန်နေသည်ကို ကြားရ၏။ သို့ရှိစဉ် ဗေဇီလုံတို့ ကြေငြာချက်ကို ကြားရသော မြို့သူ မြို့သားတို့သည် တံခါးပေါက်၏ နောက်ဘက်ကွက်လပ်သို့ စစ်သားများကိုပင် တွန်းဖယ်ကာ ရောက်လာကြပြီးလျှင် “အရှင်မင်းကြီး ... မင်းသား ဒီယန်ကို ချမ်းသာပေးပါ။ သူ့ကို ညည်းပမ်း သတ်ဖြတ်ချင်တယ်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သေကြေပျက်စီးကြရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ဆုညွှာ ဟစ်အော်လျက် ရှိကြကုန်၏။

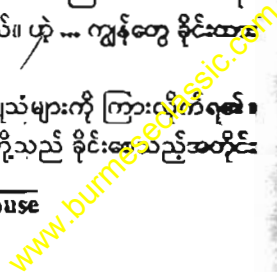
ယင်းကဲ့သို့ ရှိနေသည့် အတွင်းမှာ အာနတ်က -

“အရှင်မင်းကြီး - မင်းသားကို တန်နစ်မြို့သူ မြို့သားတွေက ချစ်ခင်ကြည်ညိုကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရန်သူတွေ ဝိုင်းနေတုန်းမှာ လူထုက ကြည်ညိုတဲ့ လူကို သတ်ရင် ဒီကိစ္စ အင်မတန် ဆိုးလာပါလိမ့်မယ်”

ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်လျက် -

“တိတ်စမ်း အာနတ် သင်တို့အားလုံး တိတ်ကြစမ်း၊ မတိတ်ရင် ဒီသစ္စာဖောက်ကောင်ရဲ့ နောက်ကို လိုက်ရလိမ့်မယ်။ ဟဲ့ ... ကျွန်တွေ ခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြလော့”

သူ့နောက်တွင် ကျန်များ၏ ညည်းညူသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။ အပက်ပီက အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်၏။ သို့သော် သူတို့သည် ခိုင်းနေသည့်အတိုင်း

မလုပ်ဘဲ နေဟန်တူလေသည်။ သို့ရှိစဉ် အုံးခနဲ အသံတစ်သံကြားလိုက်ရလေရာ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို မားနှင့်တအား ခုတ်ချလိုက်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ကျုံး၏ တစ်ဘက်တွင်ကား ရှုံး' သည် ပုဆိန်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းကာ လှောင်ချိုင့်အတွင်းတွင် မိနေသော ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ထိုမှ ဤမှ လျှောက်တာ မချင့်မရဲ ရှိနေ၏။ သူ၏ နောက်တွင်ကား လေး မြားကို အသင့်ပြင်ကာ အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ရပ်နေကြသော လေးသည်တော်များ ရှိလေသည်။ သူတို့၏ နောက်တွင် မြောင်လက်သော သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီကို ဝတ်၍ထားသော နီဖရာသည် 'တော' ကို ဖို့လျက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ နီဖရာသည် အသံကုန် ဟစ်အော်လျက်၊ "ရှုံး ... ကျွန်ုပ် ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ။ လေးသည်တွေကို အပစ်ခိုင်းပါ။ ဒီလို သေရတာက အညှဉ်းခံပြီး သေရတာထက် ကောင်းပါသေးတယ်" ဟုပြောလိုက်လေသည်။

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် နီဖရာသည် နောက်ထပ် မပြောနိုင်တော့ချေ။ အကြောင်းမူကား အပက်ပိသည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီးလျှင် ဒီယန်၏ မျက်နှာကို ရိုက်လိုက်လေသည်။ ကျွန်များက ပါးစပ်ကို ပိတ်ဆို့ကြလေသည်။ ထိုအခါ ဗေဗီလုံ တပ်သားများသာမက တန်နစ်မြို့သူ မြို့သားများထံမှလည်း ညည်းညူသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ လေးသည်တော်များကမူ လေး မြား တပြင်ပြင်ဖြင့် အမိန့်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် တောက တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ လက်ကာ၍ ပြလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ နီဖရာမှာ မိန်းမောသွားသည်ဟန်ဖြင့် ဒူးထောက်လဲကျသွားရှာလေသည်။

ဒီယန်သည် သူ့အဝတ်အစားများအား လက်မည်းကြီးများဖြင့် ဆုတ်မြလိုက်သည်ကို သိလိုက်ရပြီးနောက်၊ မကြာမီ မီးနဲ့ရသဖြင့် တုန်လှုပ်သွားတော့၏။ သူ့အား တဖြည်းဖြည်း ညှဉ်းပမ်း၍ သတ်ကြတော့မည်။ သူသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ကာ၊ နောက်ဆုံး အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေသည်။

သူ့နောက်တွင် ထွေးလှုံးသတ်ပုတ်သံများ ကြားလိုက်ရ၏။ သူသည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ အပက်ပိသည် ရင်ဘတ်တွင် ဓားတန်းလန်းနှင့် ဒယ်မီးဒယ်ိုင်ဖြစ်ကာ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်လာပြီးနောက် သူ၏ ကုလားထိုင်ကိုကိုင်၍ ရပ်လိုက်လေသည်။

"ဟဲ့ခွေး ... ဟဲ့ခွေး၊ နန်းရင်းဝန် သင့်ကို ချမ်းသာပေးခဲ့တာ ကြာပြီ၊ မနေ့ညကတည်းက သတ်ဖို့ကောင်းတာ၊ နို့ပေမယ့် နေသေးရိုးလား"

"ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ မှားတာပေါ့၊ ခွေးကို ပြန်ကိုက်ဖို့ အချိန်ပေးလိုက်တာကိုး၊ ကိုင်း ... လူသတ်သမား သွားပေရောကွယ်"

ဤသို့ပြောရင်း အာနတ်သည် ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်ကာ ဒီယန်အား ညှဉ်းပမ်းရန် မီးဖုတ်ထားသည့် သံချောင်းဖြင့် ကုလားထိုင်ကို ကိုင်ထားသော အပက်ပိ၏လက်များကို ရိုက်လိုက်၏။ အပက်ပိလည်း လက်များ လှုပ်ထွက်သွားပြီးလျှင် တစ်ချက်မျှ စူးစူးဝါးဝါး အော်ကာ ကျုံးတွင်းသို့ နောက်ပြန်ကျသွားလေသည်။

'ရှုံး' သည် ထိုသို့ ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့်၊ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းကာ သူ့ရှိရာသို့ ကူးလာလေ၏။ ရေထဲမှ အပက်ပိ ပြန်၍ အပေါ်တွင် သူ၏ သန်မာလှသော လက်ကြီးများဖြင့် ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ကမ်းသို့ ဆွဲယူထား၏။ ကမ်းသို့ရောက်လျှင် လူကောင်ကို တုတ်တစ်ချောင်းပမာ ကိုင်ချိုးလိုက်ပြီးနောက် တစ်နေရာသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

အာနတ်က စူးရှသော အသံဖြင့် -
"ဘုရင်၊ အပက်ပိ သေပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်ဒီယန် ရှိနေသေးတယ်။ ဘုရင် ဒီယန် သက်တော် ရာကျော် ရှည်ပါစေ"

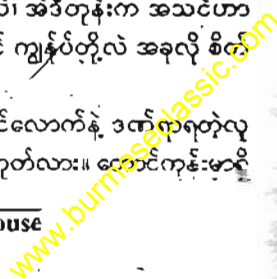
ဟူ၍ ဟစ်အော်ရင်း၊ သူသည် ဒီယန်အား ချုပ်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြတ်ပေးပြီးလျှင်၊ ပါးစပ်တွင် ပိတ်ဆို့ထားသည့် အဝတ်များကိုလည်း ဖြုတ်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ အောက်မှ စောင့်ကြည့်သူများကလည်း "ဘုရင်ဒီယန် သက်တော် ရာကျော် ရှည်ပါစေ" ဟု ဟစ်အော် ကြွေးကြော်ကြလေသည်။

အချိန်ကား ညနေစောင်း ဖြစ်လေသည်။ ဒီယန်သည် ဗေဗီလုံတို့ ၏ တဲနန်းရှိရာ ခုတ်တစ်ခုပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေ၏။ ထိုနေရာသို့ သူ၏ အမိန့်အရ ရွှေပြောင်းယူဆောင်သွားရဲခြင်းဖြစ်လေသည်။ လေဒီခေမာနှင့် သမားတော်တစ်ဦးက ကွဲပြဲနေသော သူ၏ မျက်နှာကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပေး၍ ယောင်ကိုင်နေသော ဒူးကို အဝတ်များဖြင့် စည်းပေးလေသည်။ နီဖရာကား သူ၏အနီးတွင် ရပ်နေကာ အသားပေါ်တွင် သံပူကြောင့် နီရဲလောင်ကျွမ်းထားသည့် ဒဏ်ရာကို ကြည့်၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေ၏။

"ကျွန်ုပ်ကို ပြောစမ်းပါ၊ ဒီယန် ... တိုက်ပွဲမှာတုန်းက အသင်ဟာ ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ဆီ မလာဘဲ ထွက်ပြေးရတာလဲ၊ အဲဒီတုန်းက အသင်ဟာ ကောင်းကောင်းကြီး လွတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့လဲ အခုလို စိတ်ဆင်းရဲမှာ မဟုတ်ဘူး"

"အဲဒီ နေ့တုန်းက လူကောင်း နှစ်ထောင်လောက်နဲ့ ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေ အများကြီး တပ်မကြီးကို လာပေါင်းတယ် မဟုတ်လား။ တောင်ကုန်းမှာရှိ"

တဲ့ ကင်းစခန်းက တပ်သားတွေနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို ကယ်ရအောင် လွှတ်လိုက်တဲ့ တပ်က ကျန်တဲ့လူတွေလေ”

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့ကို မေးကြည့်တော့ ... အသင်ဟာ ရထားကို မောင်းထွက်လာပြီး သိုးထိန်းတွေဆီမှာ အညံ့ခံလိုက်လို့ တိုက်ပွဲ ပြီးသွားတယ် ဆိုတာက လွဲပြီ။ သူတို့ ဘာမှ မသိကြဘူးတဲ့”

“ဒါဖြင့် တစ်ခါတလေ လူတစ်ယောက်ဟာ အများအတွက် အညံ့ခံ သင့်တယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား”

“ဪ ... အင်း ... အခုတော့ နားလည်ပါပြီ။ အသင်ဟာ ကျွန်ုပ် ထင်တာထက်တောင် စိတ်ကူးမြင့်မြတ်နေပါကလား။ နို့ပေမယ့် အသင်ဟာ လွတ်မြောက်နိုင်တုန်း ဘာလို့ ရှောင်ထွက်ပြေးရတာလဲ”

“အဲဒါတော့ တောကိုပဲ မေးကြည့်ပေတော့”

တောဘက်သို့ လှည့်လျက် “ဒီယန် ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးတာလဲ ဦးရီးတော် ... သိရင် ပြောစမ်းပါ။ သူကတော့ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နေထွက်ဂိုဏ်းထဲဝင်တဲ့ လူတွေဟာ ကတိထားမိရင် မဖျက်ရဘူး လို့ သစ္စာဆိုရတယ် မဟုတ်လား ... တူမတော်။ သူဟာလဲ အီဂျစ်မှာ အညံ့ခံ ပါမယ်။ ကတိထားခဲ့လို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အရင်တုန်းကလဲ အသင်နဲ့ အတူတူ နေနိုင်တာတောင်မှ ဒီလိုပဲလုပ်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ်တော့ အစကတည်းက ဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့တယ်”

ဒီယန်ဘက်သို့ ပြန်၍ လှည့်လိုက်ပြီး -

“ဒီအတိုင်း ဟုတ်သလား ဒီယန်”

“ဟုတ်ပါတယ် နီဖရာ၊ အဲဒီလို သစ္စာဆိုပြီးတော့ ဟိုလူတွေ အသက် ကို ကယ်ခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်ုပ် အသက်ချမ်းသာရာရပြီး အသင့်ကို ရအောင် ဒီကတိကို အသင် အဖျက်ခိုင်းမလား”

“ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ဘူး ဒီယန်၊ အသင်ဟာ စိတ်ထား မြင့်မြတ်ပါပေ တယ်။ အဲဒါကြောင့် အသင် သေသွားတာတောင်မှ အသင် ဘာကြောင့် သေ သွားရတယ်ဆိုတာကို မသိဘဲ၊ ကျွန်ုပ်ကို စွန့်ပြေးပြီလို့ ထင်နေကြရတော့မှာပေါ့”

“ဒီလိုလဲ ဟုတ်ဘူးလေ ... တော အသိသားပဲ။ အချိန်ကျတော့ သူ ပြောပြမှာပေါ့”

“ဦးရီးတော် ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်ုပ် မသိတာကို သိပါသလဲ”

“ဒီဟာက လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ ... သိတယ်ဆိုရင် တော်ရောပေါ့။ နို့ပြီး အသင့်ကို ပြောပြဖို့ လိုမယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ သိခဲ့တယ်”
စိတ်ဆိုးလျက် -

“ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ဒုက္ခမရောက်သင့်ဘဲနဲ့ ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာ ပေါ့ ဦးရီးတော်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါဟာလည်း အသင် ကောင်းဖို့ပဲ။ လူတိုင်း ဒီလို ဒုက္ခမျိုးခံရမှာကို အသင် တစ်ယောက်သာ ဘာကြောင့် မခံရမှာလဲ။ ဒုက္ခခံရတယ် ဆိုတာ စိတ်ရဲ့ ဆေးတစ်မျိုးပဲ။ သင်ဟာ အီဂျစ်ဘုရင်မ ဖြစ်ရတော့မယ်။ ဒီ တော့ ရှေးဦးစွာ နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးပီပီ၊ ဂိုဏ်းရဲ့ သဘောတရားတွေကို သတိရစေချင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ် နှိမ့်ချစမ်းပါ တူမတော်။ အမိန့်ထေး ရင် နာခံတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပါ။ ဒီတော့မှ ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေးကို ရမယ်။ နို့ပြီး ... ယုံကြည်မှုနဲ့ နှိမ့်ချမှုလဲ ရှိဖို့ လိုတယ်။ သင် စိတ်ပျော်ရမယ့် အချိန် ဒီဟာတွေ ပြောနေရတာက မကြာခင် ကျွန်ုပ်တို့ ခွဲကြရတော့မယ်။ သင် ဘုရင်မ ဖြစ်တဲ့အခါ ဘယ်သူကလာပြီး ဆုံးမဦးမှာလဲ”

“ဦးရီးတော်ပဲ ဆုံးမနိုင်တာပေါ့”

သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် နီဖရာသည် ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်းသွားပြီး လျှင်၊ တောကို ဖက်ကာ နဖူးကို နမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။

“ဦးရီးတော်ရဲ့ ကျေးဇူး ကြီးပါပေတယ်။ ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်တုန်းက ကျွန်ုပ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မယ်တော်ကို သီမိ မှူးမတ်တွေ လက်ထဲက ကယ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ သူတို့ ရှိနေသေးရင်တော့ သူတို့နဲ့ စာရင်း ရှင်းရလိမ့်ဦးမယ်”

“ဒီကိစ္စမှာ ယောဒီက ရူးနဲ့ခေမာတို့လည်း ပါပါသေးတယ် တူမတော်”

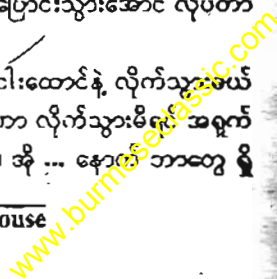
“ဒါကတော့ သူတို့ရဲ့ ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်တာကို ဦးစီး တော်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကယ်ရအောင် နိုင်မြစ်ကိုတောင် ဆန်တက်လာရ သေးတယ် မဟုတ်ပါလား”

“ဒါဟာလဲ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရတာပါ တူမတော်”

“ပြီးတော့လဲ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပိရမစ်တွေဆီ ခေါ်လာပြီး ကျွေးမွေးပြုစု သွန်သင်ဆုံးမခဲ့တယ်။ ဒီနောက် ဗေဗီလုံကို ခေါ်သွားပြီး ဘုရင်ကြီးက ကျွန်ုပ် ကို မာပယ်မင်းသားနဲ့ လက်ဆက်ဖို့ ကြံရွယ်ထားတဲ့ကိစ္စကိုလဲ ပျက်အောင် ဖျက်ခဲ့တယ်။ အခုလို အောင်မြင်ဖို့အတွက် စစ်တပ်ကြီး ပေးအပ်အောင်လဲ လုပ်ခဲ့တယ်”

“ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီး အခုလို စိတ် ပြောင်းသွားအောင် လုပ်တာ ဟာ ကျွန်ုပ် မဟုတ်ရပါဘူး။ ဘုရားသခင်ပါ”

“နို့ပြီးတော့လဲ ကျွန်ုပ် မြင်းသည်တော်ငါးထောင်နဲ့ လိုက်သွားမယ် လုပ်တုန်းက အသင်ပဲ တားမြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ လိုက်သွားမိရင် အစွက် တက် အကျိုးနဲ့ ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် သေမှာပဲ။ အို ... နောက် ဘာတွေ ရှိ

သေးသလဲဆိုတာ မပြောတတ်တော့ပါဘူးလေ။ အဲဒီ ကျေးဇူးတွေကို ဘယ်လို ကျွန်ုပ်က ပြန်ဆပ်သလဲ ... စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြန်ပြန်ပြောတာပဲ မဟုတ်လား။ အသင့်အမိန့်တွေကိုလဲ အာခံခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ အသင့်ပြောသမျှတွေကိုလဲ မယုံကြည်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါတွေဟာ စင်စစ်တော့ အသင့်အပြစ်ပဲ။ အသင့် ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်ုပ်ကို အစစအရာရာ အလိုလိုက်ခဲ့လို့ ကျွန်ုပ် ပျက်စီး ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။”

တောက မြူးလျက် -

“သူတော်စင်ကြီး ရွှင်းနဲ့ ခေမာတို့လဲ အတူတူပဲလေ။”

ထိုအခိုက် အပြင်မှ ကိုယ်ရံတော်တပ်များ၏ မေးမြန်းသံ ကြားလိုက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းဆောင်လျက် နန်းရင်းဝန်ကြီး အာနတ်နှင့်အတူ မှူးကြီး တော်ကြီးများနှင့် သိုးထိန်းတပ်မှူးများ ဝင်လာကလသည်။

အာနတ်နှင့် အတော်များသည် နီဖရာ ခီယန်နှင့် ဗေဗီလုံ စစ်တပ်ဗိုလ် ချုပ် အဖေရှူးမင်းသားတို့အား မြေပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်လျက် တစ်ဦးလျှင် သုံးကြိမ်ကျစီ အလေးပြုကြပြီးနောက်၊ အာနတ်က -

“ဘုရင်မ ... သိုးထိန်းအားလုံးတို့ရဲ့ ကိုယ်စား တန်နစ်မြို့ကို အညံ့ခံ ပြီးတော့ ... သခင်မကို ဖက်ပြိုင် တိုက်ခဲ့သူတွေနဲ့ မြို့သူ မြို့သားအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ သလား သခင်မ။”

နီဖရာက တောဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ကျွန်ုပ် ကိုယ်စား ဖြေဆိုလိုက်ပါ။ အသင့်စကားဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စကားပါပဲ။ မင်းသားခီယန်ကလဲ ဒီသဘောအတိုင်းပဲလို့ ထင်ပါတယ်။”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ... အိဂျစ်ဘုရင်မ နီဖရာ၊ သူ့ရဲ့ ကြင်ယာတော် အဖြစ် ရည်မှန်းထားတဲ့ မင်းသား ခီယန်အပေါ် သစ္စာခံကြမည့်သူ အားလုံးကို လဲ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။”

“ဒီလို ကြားရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရင်ကြီး ရဲ့ သွေးစွန်းနေတဲ့ ကျွန်ုပ်က အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရင်း၊ မင်းသား ခီယန်ကို တစ်ခုပြောလိုပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ။ အရှင့် သားကို ထောင်သွင်း အကျဉ်းထားခဲ့တဲ့တုန်းက ဟောဟိုကနေ ထွက်ဂိုဏ်းဝင် တစ်ဦးနဲ့ ထောင်မှူးတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ကျွန်ုပ် ကယ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ ကို ရိပ်မိလို့ ဘုရင်ကြီးက ကျွန်ုပ်ကို ရထူးချပြီးတော့ ထောင်သွင်းအကျဉ်းထား ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ပိရမစ်အတွင်းမှာ အရှင့်သား ပိတ်ခိနေတုန်းကရော၊ နယ်စပ် က ဗေဗီလုံကင်းစခန်းထိအောင် ရန်သူတွေ အလိုက်ခံရတုန်းကရော မကယ်နိုင်ခဲ့

ဘူး။ နောက်တော့ ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ကို ဗေဗီလုံရဲ့ရန်က ကျွန်ုပ်သာ ကယ်နိုင် တယ်ဆိုတာ သိသွားတာနဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ ပြန်ပြီး အာဏာရလာပြန်တယ်။ ဗေဗီလုံ စစ်တပ်ကြီး ချီတက်လာတုန်းက ဘုရင်ကြီးကို အညံ့ခံပြီးတော့ မင်းသား ခီယန် အသက်ရှင်နေသေးရင် နီဖရာနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ သူက ကျွန်ုပ်ကို ရွေးလို ရိုက်ခဲ့တယ်။ ဟောဒီမှာ အနာရွတ်တွေ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ (ဤသို့ပြောရင်း ဦးခေါင်းကို ကိုင်ပြလိုက်သည်။) ဒီနောက် သူ အတိုက်ခိုင်းတာ မအောင်မြင်တာနဲ့ ဘုရင်ကြီးလဲ ထွက်ပြေးရတယ်။ မင်းသား ခီယန်လဲ သူ့လက် ထဲ ပြန်ရောက်လာပြန်တယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ နန်းတော်ထဲမှာရော၊ တံခါးပေါက်ပေါ် မှာရော အသက်ကို ချမ်းသာပေးဖို့ တောင်းပန်ခဲ့ပေမယ့် အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ နောက်မကျသေးခင် သူ့ကို သတ်ပြီးတော့ အရှင်မင်းသားနဲ့ သိုးထိန်းတွေ ကို ကယ်လိုက်ရတာပါပဲ။ အဲဒီ အပြစ်အတွက် ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါသလား။”

ထိုအခါ တောသည် ခီယန်ရှိရာ ခုတင်ဆီသို့ သွားရောက်ကာ ခီယန် နှင့် နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောကြားပြီးနောက် ပြန်ရောက်လာသောအခါ -

“အာနတ် အသင်လုပ်တာ လုပ်ရမယ့် ကိစ္စပဲ။ နက်ဖြန် အသင်တို့ရဲ့ နတ်ကွန်းသွားပြီးတော့ ဘုရင်သွေးစွန်းအောင် ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ယာဇ်ပူဇော် ပြီး ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပေတော့။ ဒီနောက် တန်နစ်မြို့က နန်းတော်ထဲက ပြန်လာခဲ့။ အသင့်ကို အိဂျစ်အောက်ပိုင်းနဲ့ အထက်ပိုင်း နှစ်ခုစလုံးရဲ့ နန်းရင်း ဝန်အဖြစ် ခန့်အပ်မယ်။ ကိုင်း ... သွားပေတော့။”

ရက်ပေါင်း ၃၀ ခန့် ကုန်လွန်ခဲ့၏။ တောမှာ ဗေဗီလုံစစ်တပ်ကြီးတို့ သူ့အောက် ရာထူးအကြီးဆုံးဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်အား အခမ်းအနား နှင့် လွှဲအပ်ခဲ့ပြီးသော် နေထွက်ဂိုဏ်း ဝတ်လုံဖြူကို ဝတ်ဆင်လျက် ပိရမစ် ဝတ်ကျောင်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။ ဗေဗီလုံ စစ်တပ်ကြီးမှာလည်း ဗေဗီလုံဘုရင်ကြီး၏ မြေးတော်အား နေသားတကျ ချောမောပြေပြစ်သွားသည့် အထိ စောင့်ရှောက်ရန် လက်ရွေးစင်တပ်သား တစ်သောင်းခန့် ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဗေဗီလုံသို့ ပြန်လည်ချီတက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။ အဲပဲပဲ၏ လက်အောက် တွင် အမှုထမ်းခဲ့သူများက ခီယန်အား သစ္စာခံသည့် အခမ်းအနားများကိုလည်း ကျင်းပခဲ့ပြီး ဖြစ်လေ၏။ သို့သော် ထိုအခမ်းအနားများတွင် နီဖရာ မတက်ခဲ့ သည့်အပြင် ခီယန်နှင့် နီဖရာတို့ အနက် မည်သူက အိဂျစ်ပြည်ကို အုပ်စိုး၍ မင်းလုပ်နေမည်ကို မသိရသေးသဖြင့် ဘိသိက်လည်း မခံရသေးပေ။

ခီယန်သည် တဖြည်းဖြည်း သက်သာ၍ လာခဲ့ရာ၊ ဒူးခေါင်းမှ ဒဏ် ရာမှာ ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ခြေထောက်မှာမူ မိရွေးတိုင်း ဖခွေး

တိုင်း မဖြစ်တော့ပြီကို ကောင်းစွာသိရ၏။ ယခင်က ခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခများမှာ သူ့အား စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြော ဖြစ်ခဲ့စေတော့၏။

အာနတ်သည် တိုင်းရေးပြည်မှ ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ထံ လာရောက် အစီရင်ခံရရာ၊ ခီယန်သည် စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်၍ နေတတ်သော်လည်း အလွန် နှုတ်ဆိတ်လှ၏။ တစ်ဖက် သူ့အား ယုံကြည်မှုရှိရန် အစဉ်တိုက်တွန်းလျက်၊ သူ့နံ့နားတွင် ဆုမွန်များ တောင်းနေတတ်၏။ 'ရူး' ကလည်း သူ့ထံသို့ မကြာခဏ လာရောက်ကာ၊ တိုက်ပွဲများ အကြောင်းနှင့် စစ်အတတ်ကို မည်သို့မည်ပုံ နိပရာ သင်ခဲ့ကြောင်းများကို ပြောပြတတ်၏။ မေမာလည်း သူနှင့် အတူ လိုက်ပါလာလျက်၊ နောက်ဆုံးတွင် နိပရာကိုယ်တိုင် လာရောက်ကာ ယခင်က သူတို့၏ အချစ် ဇာတ်လမ်းများကို စမြို့ပြန်၍ နေတတ်ပြီးလျှင် ခီယန် ကျန်းမာလာက ချက်ချင်း လက်ထပ်မည်အကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြဆိုလေသည်။

သို့တိုင်အောင် ခီယန်မှာ ကောင်းစွာ မကျန်းမာသေးသဖြင့် နိပရာ သည် တောထံသို့ လူလွတ်၍ တိုင်ပင်ကာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံကြစည်ရပြန်တော့၏။ ခီယန်အား မြေနိမ့်ပိုင်းတွင် ရှိသော တန်နစ်မြို့မှာ သူ့အတွက် ပူပြင်းလှသည်ဟု အကြောင်းပြကာ သူ့အား လေ့ကြီးတစ်စင်းပေါ်တွင် တင်လျက် နိုင်းမြစ်ကို ဆန်တက်ခဲ့ရာ ပိရမစ်များရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ခီယန်သည် ပိရမစ်များကို မြင်ရသည်တွင် အမူအရာ ပြောင်းလဲလာရုံမက ယခင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က အဖြစ် အပျက်များကို ပြောဆိုရင်း အတော်ပင် ရွှင်လန်း၍ လာလေသည်။ သို့နှင့် တစ်နေ့ သော ညနေစောင်းတွင် နိပရာသည် သူ့အား ပထမဆုံးအကြိမ် အိပ်ပျော်လျက် တွေ့ခဲ့ရသည့် စွပ်လွန်ပင်အုပ်စခန်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထိုနေ့ညမှာ ကောင်းစွာ အိပ်စက်ရ၍ နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်မတက်မီ မှောင်၍နေခိုက်၌ 'ရူး' သည် တန်နစ်အတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးနောက် သူ့အား အိပ်ရာမှ ထူပေးပြီးလျှင် ထမ်းစင် တစ်ခုပေါ်သို့ တင်၍ ခေါ်သွားရာ၊ စပင့်ရပ်တုကြီးရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ ထမ်းစင်သမားများသည် သူ့အား ထိုနေရာတွင် တစ်ယောက်တည်း ချထားပြီး နောက် ထွက်သွားလေသည်။

တဖြည်းဖြည်း အရုဏ်တက်လာ၍ လင်းရောင် အနည်းငယ် မြင်း လာသောအခါ သူ၏နံ့နားတွင် အညိုရောင် အင်္ကျီရှည်ကြီး ကိုယ်တွင် ရစ်ပတ်ကာ မျက်နှာကို ဖုံးထားသည့် လူလင်ပျို သို့မဟုတ် သေးသေးသူယ်သူယ် မိန်းမဖြစ်ဟန်တူသူ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ ခီယန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိ၏။ တစ်ခါလ သူ့အား စပင့်ရပ်တုဆီသို့ လမ်းပြခဲ့ပြီး နောက် ထိုနေရာတွင် မျက်နှာကို အဝတ်ဖြင့် စည်းခဲ့သော လူလင်ပျိုပင် ဖြစ်လေသည်။ အရပ်အမောင်းချင်းလည်း တူ၍ အဝတ်အစားချင်းလည်း တူညီသည်။

"ကိုင်း ... သူငယ်ရေ ... အသင်ဟာ အခုထက်ထံ ခရီးသည်တွေ လမ်းပြတဲ့ အလုပ်လုပ်တုန်းပဲလား"

"မှန်ပါတယ် စာရေးတော်ကြီး ရာစာ"

"နို့ပြီး အထုတ်အပိုးတွေကော ခိုးသေးသလား။ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဝှက်တုန်းပဲလား။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ထမ်းစင်တွေ မရှိတော့ဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ပျော်ရအောင်ဟာ လိုချင်တာတွေ ယူတုန်းပဲ"

"တံမန်တွေရဲ့ မျက်နှာကိုကော အဝတ်နဲ့ စည်းသေးသလား"

"လျှို့ဝှက်ပို့ရီရင် စည်းသေးတယ် စာရေးတော်ကြီး ရာစာရဲ့၊ အခု အသင့်ကိုတောင် စည်းပြီး ဒီမှာ ခဏနေဦးလို့ ပြောရဦးမှာ"

ခီယန်က ရယ်မောလျက် -

"နေပါ့မယ်လေ။ အသင်နဲ့ ပထမတွေ့ခဲ့တဲ့အချိန်က စပြီး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ ဒုက္ခတွေထဲကပဲ တစ်ခု ပြောတဲ့အတိုင်း ယုံကြည်မှုရှိရမယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာ ရခဲ့တယ်။ ဒီတော့ စည်းသာစည်းပါလေ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ဒူးထောက်ပေးပါ့မယ်။ အေးလေ ... ကုန်းပေးပါ့မယ်။ ဒူးစုမထောက်နိုင်ဘဲ"

အင်္ကျီရှည်နှင့် လူလင်ပျိုသည် သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ငုံ့လိုက်ပြီးလျှင် ပိုးလက်ကိုင်ပဝါနှင့် မျက်နှာကို စည်းလိုက်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါ၏ အတွေ့နှင့် အနံ့ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ သို့နှင့် သူသည် လူလင်ပျို၏ ပခုံးကို မှေးကာ ခြေထောက်နဲ့ပင် လျှောက်၍ သွားရပြီးနောက် လူလင်ပျို အထိုင်ခိုင်းသဖြင့် သဲခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရလေသည်။

မြကြာမီ ယောက်ျားသံများကို ကြားရပြီးနောက်၊ သူ့အား အခန်းတစ်ခုဟု ထင်ရသော နေရာသို့ တွဲ၍ ခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် လိုက်ပါသွားရ၏။ ထိုနောက် သူ့အား အဝတ်အစားသစ်များ ဝတ်ဆင်ပေးကာ၊ ခေါင်းဆောင်းတစ်ခုကိုလည်း ဆောင်းပေးလေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် သူ့အား နေရာကျယ်ကြီး တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားပြန်ရာ၊ ထိုနေရာတွင် လူအုပ်ကြီးတစ်ခုမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် အသံကဲ့သို့ တီးတိုးသံများ ကြားရ၏။ ထိုနောက် တစ်စုံတစ်ယောက် အထိုင်ခိုင်းသဖြင့် သူသည် ဖုံတစ်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရသည်။ သို့ရှိစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေ့ "ရာနတ်မင်းကြီး ထွက်လာပြီ" ဟု အော်သံကြားလိုက်ရပြီးနောက်၊ သူ၏ ဝတ်လည်မှ သာယာသော သီချင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ခီယန်သည် ထိုအသံကို ကောင်းစွာ မှတ်မိ၏။ အသံကား မြေထဲက ရိုက်ဝင်တို့ နေထွက်ချိန်ကို ကြိုဆိုသော သီချင်းသံပေတည်း။ ထို့နောက် အဝတ်ချင်း ထိသံများ ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် "နေထွက်ဘုရင်မ ... နေထွက်"

www.burmeseclassic.com

၁၉၄ ၈ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဘုရင်မကို ကြိုဆိုလော့၊ နှစ်ပြည်ထောင် ပူးပေါင်းခဲ့သူကို ကြိုဆိုလော့” ဟု ကြွေးကြော်လိုက်သော လူတစ်ရာခန့်တို့၏ ပြိုင်တူဆိုလိုက်သော အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ခီယန်မှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ သူ့မျက်လုံးများကို စည်းထားသည့် ပိုးပဝါကို ဖြုတ်ချလိုက်၏။ သူ၏ရှေ့ထွက်ပြုစု နေရောင်အောက်တွင် အိဂျစ် ဘုရင်မ၏ ဝတ်စားတန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်ကာ၊ အိဂျစ်သရဖူကို ဆောင်းထား သော နီဖရာသည် ခန့်ညားစွာ ရပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြေးကြော်သံ ချားကား ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိရာ၊ နီဖရာက သူ၏ ရာဇလှံတံကို မြောက်လိုက်မှ တိတ်ဆိတ်၍ သွားလေသည်။ ထို့နောက် နီဖရာသည် ရာဇပလ္လင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ခီယန်ထံသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ သူသည် ခေမာနှင့် ‘ရူး’ တို့အား မင်းမြောက်တန်ဆာများကို ပေးလိုက်ပြီးနောက်၊ သူ၏ဘရဖူကို ချွတ် ထား၊ ခီယန်၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့ တွင် ဒူးထောက်အလေးပြုကာ၊ ခီယန်၏လက်ကို နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ ထိုမျှ သာ မကသေး “အိဂျစ်ဘုရင်မက အိဂျစ်ဘုရင်အား နှုတ်ခွန်းဆက်သပါသည်” ဟုလည်း မိန့်မြွက်လိုက်သည်။

ခီယန်သည် အံ့အား သင့်ကာ နီဖရာအား စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့ နောက် ပြန်၍ ပေးမည်ဟန်ဖြင့် ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှ ထမည်ပြု၏။ သို့သော် နီဖရာ က ခေါင်းခါ၍ ပြလိုက်ပြီးလျှင်၊ သူ့အား နေထွက်ဂိုဏ်း အကြီးအကဲများ ရှိ ရာသို့ တွဲ၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

‘တော’ သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ထိုနေရာ၌ လက်ထပ်ပေး လိုက်သည်။

ခီယန်နှင့် နီဖရာတို့သည် သာယာလှသော လရောင်အောက်တွင် ‘ယူး’ ပီရမစ်ကြီးကို စိုက်၍ ကြည့်နေကြလေသည်။

“နက်ဖြန်တော့ ... ကျွန်ုပ်တို့ဟာ နေထွက်ဂိုဏ်းဝင်တွေအဖြစ် အနား ယူနေရာက၊ အိဂျစ်တစ်ပြည်လုံးကို အုပ်စိုးတဲ့ ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်မ ပြန်ဖြစ်တော့မယ်။ ဟောဟို ပီရမစ်ကို နှစ်ယောက်အတူတူ မျှော်ကြည့်ခဲ့ပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အဖြစ်ဟာ အတော်ကို ထူးခြားခဲ့တယ်။ နို့ပေမယ့် အချစ်ရယ် ... ကျွန်ုပ်တို့ကို အရင်က ဒုက္ခအပေါင်းက လွတ်မြောက်စေခဲ့ပြီးတော့ အခုလဲ သေတွင်းက ထွက်လာစေခဲ့တဲ့ ‘အင်အား’ ဟာ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့အတူ နောင်ကိုလဲ အစဉ်သဖြင့် ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“ရှိုင်းကလဲ ဒီလိုပဲ ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ တော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဘုရင်နဲ့ဘုရင်မ ဖြစ်နေပေမယ့် လူတွေရဲ့အကျိုးကို ဆောင်

မယ်လို့ သစ္စာဆိုတားတဲ့ နေထွက်ဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မမေ့အပ်ပေဘူး”
ဤသို့ ပြောနေချိန်တွင် သူတို့နောက်မှ အသံတစ်သံ ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ပိန်ညော်ခြောက်ကပ်နေသော ပီရမစ်တက်ငိုလ်ဖြစ်သော ‘ရှိတ်’ ကို တွေ့ရလေသည်။

သူက ဦးညွတ်ကာ ယူး ပီရမစ်ကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် -
“အရှင်တို့ မတက်ကြတော့ဘူးလား ... လကလည်း အင်မတန် သာ ပြီး လေကလည်း ငြိမ်နေတယ်။ နို့ပြီး ... ဟိုပီရမစ်ထဲက အရှင်မင်းကြီး လွတ် မြောက် ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့နေ့တုန်းက ကျောက်ဆောင် တက်သမားတွေ ပီရမစ် ကြီးပေါ် တက်လို့ လိမ့်ကျတဲ့နေရာကို ပြချင်ပါသေးတယ်”

“နေပါစေတော့ ငိုလ်ကြီးရယ်၊ ယူးပီရမစ်အကြောင်းတော့ ကောင်း ကောင်းကြီး သိပါပြီ။ နို့ပြီး ... ကျွန်ုပ်ဟာ တစ်သက်လုံး ခြေမသန်တော့ဘူး။ နောက်ကို အသင်ပဲ ယူးပီရမစ်ရဲ့ ဘုရင် လုပ်ပါတော့”

“ကျွန်ုပ်လဲပဲ ဒီထက်မြင့်တဲ့ ‘အာကာ’ ဆိုတဲ့ ပီရမစ် ထိပ်ဖျားပေါ်မှာ နေရတော့မှာမို့ ဒီပီရမစ်တွေကို တက်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုင်း ... ကျွန်ုပ်ကို အခွင့်ပြုပါဦး”

ထို့နောက် ခီယန်နှင့် နီဖရာတို့သည် လက်တွဲလျက် ရူးနှင့် ခေမာ တို့က ထိုနေ့ည၌ လေအထဲတွင် ထွက်ရန် စီစဉ်ထားသော လှေကြီးရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားမည့် အစောင့်အကြပ်များနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေသည့် နေရာသို့ လျှောက်သွားကြလေ၏။

ဆံပင်များ ဖြူနေပြီဖြစ်သော ခေမာက လူမည်းကြီး ‘ရူး’ အား -
“ဘုရင်မ မွေးတုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အိဂျစ် နတ်သမီးတွေ က နှစ်ပြည်ထောင် ပူးပေါင်းသူဆိုတဲ့ နာမည် ပေးခဲ့တာကို အခုမှပဲ သေသေချာ ချာ နားလည်တော့တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်ုပ်လဲ အခုမှပဲ၊ ကျွန်ုပ်ကို အိသီယိုပီယန် နတ် မင်းတွေက ဘာကြောင့် ပုဆိန်ကောင်းကောင်းတစ်လက် ပေးခဲ့တာရယ်၊ ဒီဟာ ကို သိမိမြို့ပေါ်က လှေကားပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး အသုံးပြုနိုင်အောင် အင်အား ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာရယ် အခုမှ နားလည်တော့တယ်”

ဒဂုန်ရွှေမျှား

www.burmeseclassic.com